Barbara Taylor Bradford
Remember
(Aminteşte-ţi)
Traducerea: ALEXANDRU VICENŢIU
Editura DORA PRESS
Această carte este dedicată soţului meu Robert.
Care luptă pentru o cauză dreaptă, cu
Toată dragostea şi admiraţia mea.
*
Să-ţi aminteşti de mine când nu o să mai fiu.
Plecat departe-ntr-un ţinut tăcut
Şi când de mână n-o să mă mai ţii
Nici eu întors pe jumătate dând să plec nu pot.
Să-ţi aminteşti de mine când n-o să-mi mai poţi spune
În fiecare zi ce planuri ţi-ai făcut:
Să nu mă uiţi; prea bine înţelegi
Că fi-vă prea târziu să ne rugăm sau să ne sfătuim.
Dacă totuşi pentru-un timp mă vei uita
Şi-apoi de mine îţi vei aminti, să nu mă plângi:
Căci dacă noaptea ofilirea-şi lăsa-n urmă
O palidă amintire a tot ce eu gândit-am
Cu mult mai bine uită-mă şi râde
Decât să-ţi aminteşti şi să fii trist.
(Christina Rossetti)
PARTEA I
CAMARAZI DE ARME
Un prieten poate fi socotit.
Fără a greşi.
O capodoperă a naturii
(Ralph Waldo Emerson)
CAPITOLUL I

I-a sărit somnul. Stătea întinsă în întuneric încercând să-şi golească capul de orice gând, necaz sau altceva neplăcut, dar aceasta părea a fi o imposibilitate. Cu toate că mai înainte fusese frântă de oboseală, după ce s-a dezbrăcat şi s-a prăbuşit în pat, nu putu închide un ochi. Toate simţurile îi erau treze.

Se strădui să prindă orice zgomot venit dinafară. În acest moment, totuşi, foarte puţin zgomot pătrundea prin pereţii de pluş ai apartamentului din hotel. Liniştea de afară era într-un fel curioasă, ameninţătoare.

Acolo ar trebui să fiu, se gândi ea. Afară. Desigur, acolo şi nu în altă parte. Acolo îi erau inima şi mintea. Afară… cu echipa ei: Jimmy Trainer, cameramanul ei, Luke Michaels, inginerul de sunet, şi Arch Leverson, producătorul. În mod obişnuit ei se aflau împreună mai tot timpul. Ca orice echipă de corespondenţi de presă, cu o misiune în străinătate.

Rareori nu se afla împreună cu ei, însă în seara aceasta, după o cină timpurie, se simţise atât de obosită, pleoapele îi căzeau după mai multe nopţi nedormite deloc sau aproape deloc, încât Arch insistase să se odihnească câteva ore. Îi promisese că o va trezi suficient de devreme pentru transmisia de noapte în Statele Unite. Bunul simţ plus oboseala învinseseră. Fusese de acord, numai că acum constată că nu este în stare să se odihnească (aflându-se totuşi acolo, între cearşafurile răcoroase) era tensionată, aştepta parcă ceva şi ştia şi de ce. Inteligenţa ei, judecata şi instinctul, combinate cu experienţa ei de corespondent de război îi spuneau acelaşi lucru. Ceva trebuie să se întâmple în seara aceasta. Ceea ce plutise în aer de câteva zile va fi diseară.

Involuntar, tremură pentru ceea ce avea să se întâmple. O cuprinse un fel de frig. Faptul, desigur neobişnuit, că ştia ce avea să urmeze îl simţi ca pe o binecuvântare, dar în acelaşi 9 timp se înfiora la gândul măcelului. Va fi vărsat sânge dacă Armata Poporului s-ar pune în mişcare împotriva oamenilor.

Ridicându-şi capul din perne, aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. Era zece fără câteva minute. Aruncându-şi cearşafurile, se sculă din pat şi traversă în grabă camera, îndreptându-se spre fereastră. Deschizând-o larg, ieşi pe balcon nerăbdătoare să vadă ce se întâmplă pe străzile Beijingului, în caz că se întâmpla ceva.

Apartamentul ei era la etajul 14 al hotelului Beijing care dădea spre bulevardul Changan, cunoscut şi sub numele de Calea Păcii Eterne, ce ducea la rându-i spre piaţa Tiananmen.

Dedesubtul ei, pe acest vast bulevard, iluminat de ciorchini de lumină cu nuanţă verzuie, oamenii se mişcau într-un flux continuu,

precum păstrăvii care înoată împotriva curentului, în timp ce ei treceau prin oazele de lumină aruncate de becuri, observă că majoritatea purtau cămăşi albe sau vestoane încheiate la gât. Se mişcau atât de paşnic şi liniştit, încât găsi toată chestia asta uluitoare.

Se îndreptau către piaţa Tiananmen, acest vast dreptunghi de piatră, a cărei origine trebuie căutată în 1651, la începutul dinastiei Qing, construită pentru a cuprinde un milion de oameni în perimetrul ei de 100 de acri. Ajunsese să înţeleagă că este inima simbolică a puterii politice din China şi de-a lungul secolelor piaţa fusese locul unor evenimente importante din istoria tulbure a ţării.

Trase aer în piept. Un aer curat fără nicio urmă de gaz lacrimogen sau miros de praf gălbui care venea permanent dinspre deşertul Gobi şi care în mod normal înăbuşea toată capitala. Poate că briza uşoară îndepărtata de hotel ambele, mirosuri, sau poate că gazul lacrimogen nu fusese folosit în seara aceasta. Aruncându-şi privirea de-a lungul bulevardului, ochii îi căzură pe caldarâmul aglomerat de sub balcon şi asupra oamenilor care se îndreptau spre piaţă într-o ordine desăvârşită. Totul părea atât de paşnic şi desigur nu se vedea niciun militar nicăieri. Deocamdată.

Calmul de dinaintea furtunii, se gândi ea deprimată. Se întoarse şi intră în apartament. După ce aprinse restul de lumini din dormitor, se grăbi către baia de alături unde îşi aruncă nişte apă rece pe faţă, se tampona cu un prosop şi începu să-şi perie părul cu mişcări rapide şi egale.

Faţa, înconjurată de părul blond şi moale era într-un fel cam lată, cu o linie puternică a maxilarului, dar trăsăturile ei individuale erau clasice, clare, bine definite – pomeţii înalţi, nas drept, gură plăcută, bărbie fermă fără a fi bătăioasă. Ochii, mult depărtaţi sub sprâncene blonde arcuite, erau mari şi limpezi de un albastru marin deschis, care era aproape turcoaz, dar nu era turcoaz. Aceste trăsături combinate creau un chip neobişnuit de atrăgător, plin de viaţă, cu o inteligenţă vie, umor, deosebit de fotogenic. Aşa cum stătea în picioarele goale, avea cam 1, 67 înălţime. Subţire, totuşi surprinzător de puternică, avea picioare lungi şi o graţie de salcie.

Tânăra femeie se numea Nicole Wells, cunoscută sub numele de Nicky. Însă familia ei, echipa şi prietenii cei mai apropiaţi o numeau mai tot timpul Nick.

La 36 de ani era în culmea realizării ei profesionale corespondent de război pentru reţeaua de televiziune americană cu sediul la New York. Recunoscută ca o strălucită reporteră de investigaţii ca şi cronicar de război şi respectată pentru spectaculoasele ei reportaje despre evenimentele mondiale, avea reputaţia unei femei curajoase şi întreprinzătoare.

La televiziune era carismatică, devenise un adevărat super star pentru mass media.

Nicky puse jos peria, îşi trase părul pe spate într-o coadă de cal, îl fixă bine înainte de a-şi căuta rujul în trusa de machiaj. După ce-şi desenă buzele cu roz se apropie mai mult de oglindă şi se strâmbă. Arăta palidă, fără machiaj dar era prea grăbită pentru a-i mai face. Pe lângă această era sigură că nu va apărea la televiziune în acea seară. Când se declarase legea marţială pe 20 mai, cu aproape două săptămâni în urmă, guvernul chinez întrerupsese transmisiile prin satelit. Mai mult, camerele de televiziune fuseseră interzise în piaţă. Se terminase cu transmisiile în direct, prin satelit, Jimmy nu mai lucra în spatele camerei de luat vederi. Cel puţin nu în piaţa Tiananmen şi tocmai acolo se întâmplară toate – acolo era centrul acţiunii. Încă o dată trebuie să facă o transmisie fără imagini.

Îndepărtându-se legănat de oglindă Nicky se întoarse în dormitor, unde se îmbrăcă rapid cu hainele pe care le aruncase cu puţin timp în urmă: pantalonii de bumbac bej, largi, un tricou de bumbac albastru şi o jachetă în stil safari cu mâneci scurte, asortată cu pantalonii. Asta era uniforma ei obişnuită când se afla în misiune, în străinătate, vara; întotdeauna împacheta trei costume safari identice la care se adăugau mai multe tricouri şi cămăşi de bumbac bărbăteşti pentru a adăuga o culoare de contrast costumelor cât şi pentru fotogenie.

După ce-şi puse sandalele de piele moale, maro, se duse la debara şi-şi luă o geantă mare de pus pe umăr, pe care o aşeză pe masă. Era o cară-de-toate comodă, făcută dintr-un fel de ţesătură verde – gri, impermeabilă; conţinea întreaga mea viaţă, cum spunea ea în glumă. Şi rareori mergea undeva fără această geantă, atunci când se afla în misiune peste hotare. Aşa cum totdeauna făcea înainte de a ieşi, procedă şi acum: o descuie, verifică de două ori dacă viaţa ei se află într-adevăr în siguranţă înăuntru: paşaport, acreditări de presă, bani

din plastic, bani adevăraţi incluzând dolari SUA şi dolari Hong Kong, lire sterline, şi yuani locali, cheile de la apartamentul ei din Manhattan, un carnet – cu adrese, o mică trusă cosmetică, conţinând pasta şi peria de dinţi, săpun, machiaj, picături de ochi, oglindă, fixativ, perie de păr şi un pachet de şerveţele pentru demachiat. Toate erau puse cu grijă în mai multe compartimente separate; în cele două buzunare mari dinafară se aflau telefonul celular, un magnetofon, un carnet de note, stilouri, ochelari de citit, de soare şi un pachet de măşti de tifon pentru a o proteja împotriva gazului lacrimogen.

Cât timp avea geanta cu ea, Nicky ştia că putea supravieţui oriunde în lume, fără niciun alt bagaj şi, la fel de important, putea să-şi facă treaba bine şi eficace. Nu avea nevoie de geantă în seara aceasta. Doar de nişte lucruri din ea. Şi le scoase şi le îndesă într-o geantă mai mică din piele maro: paşaportul, acreditările de presă, telefonul celular, ochelarii de citit, un carneţel şi stilouri, masca de tifon, nişte dolari americani, nişte bani chinezeşti – erau articolele esenţiale.

Aruncându-şi geanta maro pe umăr, o duse pe cealaltă, înapoi în debara. Apoi părăsi apartamentul uitându-se la ceas. Era exact 10: 20.

În ciuda grabei şi a dorinţei de a fi afară, în piaţă, se îndreptă totuşi către apartamentul AM (reţeaua americană de TV) la câteva uşi mai încolo, în caz că Arch Leverson se reîntorsese să cheme New York-ul. Diferenţa de fus orar dintre China şi Statele Unite era exact de 13 ore: departe acasă, era 9: 20, vineri dimineaţa. De pe acum Arch, trebuie că se afla în legătură cu Larry Anderson, şeful departamentului de ştiri de la AM.

Apartamentul le servea ca un fel de birou de transmisie a ştirilor. Când ajunse acolo, auzi vocea cârneramanului, pătrunzând, slab, din partea cealaltă a uşii. Bătu uşor.

Un moment mai târziu, uşa se deschise larg şi Jimmy zâmbi larg când văzu că e ea.

— Salut, dragă! exclamă el, apoi se îndreptă către pupitru, adăugând peste umăr: Doar un pic, aşteaptă un pic, termin conversaţia cu Statele Unite. Închizând uşa în spatele ei, Nicky îşi puse geantă pe un scaun şi aşteptă cu mâna pe spătar.

La 52 de ani Jimmy era în floarea vârstei. Era de înălţime medie, subţire, cu un păr închis cu fire albe, cu obrajii trandafirii pe o faţă veselă şi un licăr în ochii de un albastru palid. Un cameraman de înaltă

clasă, care câştigase nenumărate premii, îşi îndrăgea munca şi îi plăcea să facă parte din echipa lui Nicky. Munca sa era viaţa sa, chiar dacă avea o soţie minunată, o căsătorie fericită şi doi copii. Şi precum Luke şi Arch îi erau total devotaţi lui Nicky Wells, pentru Jimmy, a lucra cu ea, era un vis şi şi-ar fi dat viaţa pentru aceasta.

Jimmy apucă receptorul şi reluă conversaţia, vorbind pe un ton jos, rapid, până când termină.

— Nicky tocmai a intrat, Jo, dragă, trebuie să plec, mă cheamă datoria.

După ce mai ascultă un moment, două, îi spuse un la revedere afectuos şi întrerupse legătura. Întorcându-se către Nicky, remarcă:

— Al naibii de bun este sistemul ăsta telefonic. Trebuie să-l lăsăm chinejilor. Cu siguranţă că au instalat un echipament de ultimul răcnet.

Glasul Joannei suna ca şi cum ar fi fost în camera alăturată şi nu pe strada 83.

— Este francez, întrerupse Micky, vreau să spun sistemul telefonic.

— Da, ştiam asta, Jo îţi trimite salutări.

Nick îi zâmbi:

— Ce mai face?

— Minunat. Urmăreşte ştirile la televizor, şi ascultă aceleaşi ştiri la radio şi îşi face griji cu noi, cei patru. Pare că se descurcă bine cum a făcut-o întotdeauna.

Se încruntă.

— Dar ascultă, puştoaico, nu trebuia să te odihneşti câteva ore? Nu să te agiţi pe aici nerăbdătoare pentru a începe programul de transmisii de seară.

— Ştiu asta prea bine, dar n-am putut dormi. Am o presimţire că ceva… nu, că totul va izbucni diseară. Instinctul îmi spune că se va produce ceva de pomină. Probabil pe la miezul nopţii.

Sesizând tensiunea, din vocea ei, observându-l expresia îngrijorată şi seriozitatea vorbelor, Jimmy se uită la ea alarmat. După cinci ani şi jumătate de lucru împreună în zonele turbulente ale mapamondului, învăţase să aibă încredere în intuiţia ei. Rareori dădu greş.

— Dacă tu spui că se va întâmpla aşa.

— Ştii că sunt cu tine orice-ar fi. Dar uite, trebuie să-ţi spun asta, este al naibii de liniştit aici. Cel puţin acum 20 de minute era.

Nicky îşi fixă ochii asupra lui; avea privirea enigmatică.

— Cum, nu s-a întâmplat nimic în piaţă?

— Nu prea. Tipii din tabără au început să iasă din corturi, amestecându-se unii cu alţii, discutau ca şi cum şi-ar împărtăşi impresii, cam asta fac în fiecare noapte. Rămase o clipă gânditor înainte de a continua. Ca să-ţi spun drept, mi-am amintit de Woodstock, bineînţeles fără droguri. Sau, dacă vrei, una din acele festivităţi estivale de pe străzile din New York; Totul pare a fi relaxant, prietenesc, aş spune chiar lent.

— Nu va dura mult, spuse Nick cu o oarecare vehemenţă, deşi liniştit. Se aşeză greoi într-un scaun. Mă gândesc de mult la asta, analizez şi cred că Deng Xiaoping se află la limita rezistenţei. Studenţii îl cam hărţuiesc de câtva timp, l-am provocat de câteva ori, sunt sigură că va acţiona. Va fi însă ceva prost organizat, aşa cum a fost tot ceea ce a făcut guvernul în afacerea Tiananmen. O va face fără scrupule, fii sigur. Va ordona trupelor să tragă în studenţi. Oftă, încheind pe o voce joasă, întristată: Va fi vărsare de sânge, Jimmy.

Se uită la ea fix.

— Asta nu, Nick, categoric nu! Deng nu va merge aşa de departe. N-ar îndrăzni! Nu riscă el să fie condamnat de toată lumea, de toţi liderii mondiali.

Dădu dezaprobator din cap. Aici greşeşti, James! O va face, fii sigur. Şi să-ţi mai spun ceva, nu cred că lui Deng îi pasă de restul lumii şi de ce cred ei despre el. Tonul ridicat a celor spuse de ea îl şoca puternic şi Jimmy exclamă:

— O Doamne, dar sunt atât de tineri, atât de idealişti! Vocea i se amplifică în timp ce el continuă:

— Şi sunt atât de paşnici! Tot ceea ce doresc este să-i asculte cineva. Vor să fie auziţi.

— Iar asta rase va întâmpla niciodată – replică Nicky. Ştii la fel de bine ca şi mine cum îi spun studenţii lui Deng şi celor din anturajul lui… Banda celor bătrâni. Şi au absolută dreptate. Deng are 85 de ani şi este prea în vârstă să înţeleagă ce se întâmplă acum în lume. Nu mai are nicio legătură cu generaţia tânără, tot ceea ce-l interesează este să se agaţe de putere. Ştim prea bine că studenţii nu cer lucruri

nerezonabile şi oricum, dorinţa de libertate şi democraţie este un lucru cât se poate de normal, nu crezi? Jimmy dădu din cap aprobator. Trase adânc aerul în piept.

— Perfect, atunci ce intenţionezi să faci, Nick?

— Vreau să fiu acolo, în miezul evenimentelor de asta şi suntem aici, nu-i aşa? Să transmitem ştiri, să le aducem la cunoştinţă oamenilor, să spunem întregii lumi cum stau lucrurile în această noapte de vineri, în China, 2 iunie 1989.

— Ar mai fi încă o problemă majoră, dragă, nu putem filma acolo.

— Reaminti Jimmy. În clipa în care apărem, poliţia ne va distruge camerele şi echipamentul de sunet… Mai mult chiar, am putea visa să fim târâţi într-unul din acele locuri unde au mai fost şi alţi corespondenţi străini, interogaţi. Am putea fi chiar aruncaţi în închisoare. Jimmy se opri, uitându-se la uşa care se deschise: era Arch.

Producătorul lui Nick nu părea surprins s-o vadă înăuntru.

— Şi de ce adică am fi aruncaţi în închisoare? întrebă el, fixându-l pe cameraman.

— În caz că vom încerca să filmăm în piaţă răspunse Jimmy.

— Perfect adevărat, nu s-a schimbat nimic de ieri declară Arch Leverson, care se opri lângă Nicky. Îşi puse mâna pe umărul ei, apăsând-o, îi zâmbi larg, la care Nicky îi întoarse şi ea zâmbetul.

Întotdeauna elegant îmbrăcat oriunde se ducea, Arch era înalt şi subţire, o faţă mohorâtă, fire de păr alb prematur apărute, ochi cenuşiu deschis în spatele ochelarilor cu ramă de oţel. Împlinise 41 de ani şi era un veteran în materie de transmisii de ştiri T. V; fusese ademenit de AM de la o altă companie T. V acum trei ani. Dincolo de sporirea substanţială de salariu oferită, argumentul major al venirii sale aici fu Nicky Wells. Cel care lucrase pentru ea mai mulţi ani se pensionase, aşa că postul era liber. Nu era producător T. V.

Care să nu-şi dorească să-i transmită programele de ştiri, numai punând la socoteală documentarele pentru care era celebră şi cu care câştigase mai multe premii Emmy. Agentul său îi negociase un contract ferm şi nu regretase niciodată decizia. El şi Nicky s-au afirmat imediat; ea era o adevărată profesionistă pentru care el avea un respect deosebit şi multă afecţiune.

Nicky îşi ridică privirea spre Arch şi spuse: Dezastrul va avea loc

curând… cel mai probabil diseară. Arch îi întoarse privirea la fel de fixă, dar nu răspunse imediat. După câteva clipe spuse încet: Ştiu că nu prea te-nşeli Nicky, sunt înclinat să-ţi dau dreptate, intervenţia militară este inevitabilă.

— Jimmy spune că atmosfera era paşnică în piată la începutul serii. S-a mai schimbat ceva întreţimp? îl întrebă ea pe Areh.

— Nu prea. De fapt, aş îndrăzni să spun că e chiar festivă.

Oricum, sunt zvonuri în legătură cu mişcări de trupe observate, din nou în diverse părţi ale Beijingului, Tocmai m-am întâlnit cu unul din tipii de la CNN în sala de primire a hotelului şi-mi spunea c-a auzit acelaşi lucru. Arch traversă camera şi se aşează în spatele pupitrului, privind când la Wicky, când la Jimmy, şi arătând deosebit de îngrijorat: Mai bine să ne pregătim. Cred că va fi un sfârşit de săptămână de pomină. Da, de pomină.

— Sunt sigur de asta, murmură Nicky.

Jimmy nu făcu niciun comentariu şi nici nu reacţiona la prezicerea tulburătoare a producătorului. Străbătu camera în su' şi în jos părând preocupat, ciupindu-şi bărbia. În cele din urmă se opri şi se adresă lui Arch.

— Din moment ce nu putem reuşi să facem transmisii pe viu, din piaţă, va trebui să o filmăm pe Nick transmiţând într-o altă parte a oraşului, aşa cum am făcut la începutul săptămânii. Nu cred că mai putem nici aşa ceva din nou, exclamă Arch cu repeziciune, dând din cap deja dezabrobator. Oraşul mişună de poliţişti şi n-am putea face nici doi paşi fără să dăm de belea. * – Mă gândeam la unul din cartierele, de la marginea oraşului, explică Jimmy, nu în apropierea pieţii Tiananmen.

Va fi mult mai liniştit acolo.

Din nou Arch dădu dezaprobator din cap.

— Nu, nu va fi mai sigur, Jimmy, este riscant pentru Nick, şi de altfel inutil. N-am de gând să mă bag în asta.

— Ei, lasă asta, Arch – interveni Nick perentoriu.

Aminteşte-ţi că sunt corespondent de război. De ani de zile, unde se iveşte un conflict, sunt prezentă. Cred că ar trebui să procedăm aşa cum ne-a sugerat Jimmy.

— Eu nu sunt de acord – răspunse Arch destul de tăios, neobişnuit de tăios din partea lui. V-am spus doar: nu risc.

Nu mă angajez în ceva care implică un înalt grad de nesiguranţă, şi mai ales aici în China.

— Ascultă, Arch, am obosit şi m-am săturat de aceste transmisii telefonice din piaţă cu aparatul ăsta celular, exclamă Nicky. Şi sunt absolut sigură că şi New York-ul s-a cam săturat să-mi tot asculte reportajele cu scene fixe pe fundal. Te rog, Arch, să încercăm să facem măcar o transmisie pe viu, diseară – n-are importanţă de unde filmăm. Îmi dau seama că nu putem transmite la New York prin satelit, va trebui să trimitem banda prin alte mijloace, dar chiar şi aşa va ajunge la timp în ţară pentru a fi prezentată duminică sau cel mai târziu luni. Întorcându-se către cameraman, îl întrebă.

— Nu avem probleme cu transmiterea filmelor prin curier, via Hong Kong şi Tokio, nu-i aşa?

— Transmiterea prin curier n-a fost interzisă, o asigură Jimmy. Presupun că te-am putea filma în apartamentul tău, chiar dacă ştiu că eşti categoric împotrivă, Nicky. Jimmy întrerupse şi se grăbi către fereastră, Deschizând-o larg, ieşi pe balcon, intră înapoi şi rămase un moment, uitându-se fix la balcon din cameră. Se întoarse către Arch şi spuse:

— Cred că există o cale de a filma pe Nick acolo: având drept fundal Changan şi Tiananmen va fi cam înghesuită treaba, dar merită să încercăm. Arch se îndreptă în scaun arătând deodată mai vesel:

— Desigur, Jimmy, de ce nu, am mai vorbit de chestia asta înainte, dar întotdeauna au respins ideea. De fapt, acum, nici nu avem de ales. În orice caz, filmând din balcon, vom putea da impresia unei transmisii pe viu.

— Sper. În definitiv asta şi vreau. Încep pregătirile, spuse Jimmy.

Nicky se îndreptă spre uşa balconului şi privi îndelung în jur, apoi întorcându-se îi comunică lui Jimmy.

— Sunt sigură că va merge. Sunt întru totul de acord. Arch spuse:

— Ascultă, Nick, mi-e frică că va trebui să vorbeşti întâi la microfon pentru transmisia din noaptea aceasta – nu avem altă alternativă. Vom face asta mai întâi şi apoi te vom filma, aşa încât America te va putea vedea pe viu, cel mai târziu luni.

— Perfect. Între timp, dacă nu aveţi nevoie de mine, cred că mă voi duce în piaţă un pic.

Privind către Arch, întrebă:

— Unde-i Clee şi Luke? La Monumentul Martirilor?

— Da, acolo i-am lăsat.

— Atunci să ne dăm întâlnire tot acolo, ce ziceţi?

— În momentul acesta vreau să mă plimb un pic, să-mi bag nasul un pic prin piaţă, să văd ce se întâmplă. Vreau să văd ce se petrece de fapt, acolo. Voi vorbi cu Yoyo şi cu alţi studenţi.

— Jimmy şi cu mine vom veni şi noi acolo într-o oră, îi spuse Arch, după ce vorbesc cu cei de acasă.

— Ne vedem mai târziu, băieţi.

Nicky îşi săltă geantă pe umăr şi ieşi din apartament în felul ei mlădios.

Arch Leverson se aşeză jos uitându-se prelung la uşă, timp de câteva minute, după ce ea plecase, concentrându-şi gândurile asupra Nicolei Wells.

Ori de câte ori pleca de una singură într-o zonă periculoasă, automat simţea nevoia s-o avertizeze, dar învăţase de mult să reziste acestei tentaţii. Învăţase lecţia prea bine, arzându-se de prea multe ori în primele zile ale colaborărilor. De câte ori nu-şi dorise să nu mai fie atât de protector cu ea, dar nu avea ce face, sentimentul nu şi-l putea schimba. Oricum, Jimmy şi Luke se aflau în aceeaşi barcă cu el, permanent făcându-şi griji când era vorba de binele ei. Iar ea, la rându-i, îi băga în sperieţi pe toţi trei când se avânta în vreo aventură.

Ba nu se îndoia nicio clipă de curajul ei. Nu cunoştea frica. N-o deranja niciun pericol dimpotrivă, părea că-l caută, că-i face plăcere. Nu de puţine ori se gândea că felul în care se comporta ea era ca şi cum viaţa pentru ea părea să nu însemne nimic. Poate mergea prea departe cu presupunerile, oricum încetă să se mai gândească la asta. Firește, lui Nicky îi păsa de viaţa ei, chiar dacă era uneori a naibii de neglijentă în ceea ce privește siguranţa ei personală.

Băgându-şi mâna în buzunar, Arch scoase un pachet de ţigări, luă una şi o aprinse. Desigur că evenimentul contează, despre asta este vorba, dar şi ea contează în aceeaşi măsură.

Evenimentul vine pe primul loc, are prioritate asupra tuturor celorlalte şi el în calitate de reporter înţelegea asta foarte bine. Nicky Wells era precum majoritatea celorlalţi corespondenţi de război, indiferent de sex. Pur şi simplu dorea să fie în centrul evenimentelor,

acolo unde este cel mai excitant. Ambele erau nişte potenţiale afrodiziace. O dată ce-ai gustat din ele, era prea greu să le uiţi.

Ea era fata lui tata, se distra el, gândindu-se la bătrânul ei tată în timp ce gusta din ţigară. Andrew Wells fusese şi ei coresp indent de război, la începutul carierei. Continuă să lucreze în meserie la New York Times unde avea o rubrică foarte apreciată. Mai era apoi mama sa care nu putea fi trecută cu vederea: Elise Elliot Wells, câştigătoarea premiului Pullitzer o fostă corespondentă străină de marcă, autoare a unor cărţi importante.

Arch deseori se întrebase cum trebuie să fi fost să creşti în ambianţa acestui duo formidabil. Trebuie să fi avut o copilărie nemaipomenită; dusă peste tot în lume de aceşti doi jurnalişti remarcabili căutând permanent subiecte incandescente pentru ziarele lor şi care, fără îndoială, îşi adorau singurul lor copil – de fapt o adoră şi acum.

O dată, într-un moment mai intim, ea îi spuse că tatăl ei o striga Nick deoarece îşi dorise totdeauna un fiu. Chestia asta îi explica multe lui Arch şi era însăşi cheia personalităţii ei, a atitudinii ei je m'en fâche – iste vis-à-vis de pericol. Dorea să fie fiul curajos al tatălui ei, căutând şi obţinând aprobarea acestuia.

Destul de dificilă această puştoaică – se gândi Arch stingându-şi ţigara. Nici pentru o clipă nu şi-ar fi dorit ca fiica sa Rachel să fie băiat. O iubea aşa cum era. Nu dorea deloc altfel. Nu numai că era mândria şi bucuria lui, dar îi fusese şi o mare alinare după ce el şi maică-sa divorţaseră.

Cât priveşte pe Nicky, cu siguranţă că era diferită de majoritatea oamenilor, fără îndoială din cauză, că fusese martoră la atâtea, la o vârstă atât de fragedă; nemaipomenind de părinţii ei – un cuplu extraordinar. De asemenea, călătorise mult, o educaţie aleasă, inteligenţă, stăpână pe sine, hotărâtă şi foarte ambiţioasă. O combinaţie rară la o femeie atât de tânără. Copleşitoare femeia asta – decisese el cu mult timp în urmă.

Dar, din nefericire, viaţa ei privată era un dezastru – sau aşa i se părea lui. Nu existau bărbaţi, pe moment, în viaţa ei; sau cel puţin n-o auzise pomenind de niciunul în mod special, de când ultima ei relaţie se terminase atât de dramatic. De fapt tragic, dacă e să ne gândim bine, şi, un timp, cu siguranţă o marcase puternic pe Nicky. Se întreba dacă

mai continuă să fie afectată, dacă încă mai suferea din cauza modului îngrozitor în care se terminase. Îi era greu să-şi dea seama, pentru că niciodată nu discuta probleme personale, iar figura ei nu trăda nimic din frământările interioare. Oricum, el nu îndrăznea să se amestece. Nicky îşi proteja intimitatea cu ferocitate. Aşa şi trebuie să facă – adăugă Arch pentru sine.

Nu trebuie să-mi bag nasul în ceea ce face ea în timpul liber.

Doar că pe mine mă afectează mult tot ceea ce i se întâmplă.

Nicky Wells era una dintre cele mai decente fiinţe umane pe care le întâlnise vreodată. Era cinstită, isteaţă, generoasă, extraordinar de loială şi de o integritate absolută. Nu-i dorea decât binele, tot ce poate fi mai bine. Dorea să fie fericită.

Dar cine dracu' – gândi el mai poate fi fericit în lumea asta nebună în care trăim? oftă şi se smulse din aceste meditaţii; întinse mâna după telefon.

În acest moment Jimmy strigă:

— Arch, înainte de a lua legătura cu New York-ul n-ai putea veni aici pentru o clipă, te rog? Aş vrea să stai în locul lui Nicky pe balcon, să vedem cum filmăm…

— Da, va fi o mare plăcere pentru mine, răspunse Arch punând jos receptorul şi, împingându-şi scaunul la o parte, merse către fereastră.

— Spune-mi, cum vreţi să procedaţi.

— Tu stai acolo, pe balcon, să văd care sunt unghiurile de filmare cele mai bune. Economisim timpul necesar mai târziu… Dacă filmăm din poziţia aceasta obţinem nişte prim-planuri grozave cu ea, explică Jimmy. Şi având aceste lentile de distanţă, mă plasez aici, printre aceste plante, privind capătul bulevardului Changan şi a pieţii Tiananmen.

Va trebui să filmăm când avem lumină din plin. Sper să nu ne încurce vreo lumină artificială, de acolo, din piaţă…

— Cred că va merge, Arch, nu-ţi face probleme.

— Nu-mi fac nicio problemă, James, când eşti tu în spatele camerei.

CAPITOLUL II Era o noapte înmiresmată, aproape înăbuşitoare.

Nicky mergea de-a lungul Bulevardului Changan în pas constant, ferindu-se de masa de pietoni ce se îndrepta în aceeaşi direcţie. Când

sosi prima dată în Beijing, Clee îi povestise cum chinezii se duc întotdeauna spre piaţă seară sau la sfârşitul săptămânii, fie pentru a demonstra sau celebra ceva, pentru a comemora sau pur şi simplu pentru a-şi petrece timpul într-un fel. Îi mai explicase că ei mergeau acolo ca să mediteze, să plângă după cineva, să se plimbe şi că locul era căutat de asemenea în ieşirile lor de duminică.

De curând devenise un loc pentru a protesta.

Din aprilie, studenţii din fiecare provincie a Chinei demonstraseră paşnic pentru democraţie şi libertate. De fapt totul începuse cu prilejul comemorării, în piaţă, a lui Hu Yaobang, un liberal şi membru luminant al guvernului.

Preferat al tinerilor, el murise pe la începutul lunii, iar ei veniseră să-l plângă şi să celebreze tot ceea ce el simboliza.

Pe neaşteptate, comemorarea se transformase într-un fel de adunare de protest permanentă, apoi urmară grevele foamei şi demonstraţii nonviolente.

Lucrul acesta se întâmplase cu vreo şase săptămâni în urmă, iar studenţii încă mai ocupau piaţa. Erau sute de mii, mai mult, locuitorii Beijingului îi susţineau, le aduceau de mâncat şi băut, le dăruiau cuverturi, corturi şi umbrele. Unii stăteau cu studenţii, aprobându-i şi exprimându-şi simpatia sau împărtăşindu-le necazurile.

Exact în momentul când demonstraţiile din Beijing începeau în aprilie, Nicky şi echipa ei de lucru se aflau în Israel pentru a face un reportaj special despre Mossad, Serviciul secret israelit. Dar către sfârşitul lunii – reportajul era aproape gata – Nicky a hotărât că trebuie să meargă în China.

Mihail Gorbaciov urma să sosească în capitala chineză pe la mijlocul lui mai într-o vizită de stat şi, conştientă de ceea ce vor face studenţii, Nicky presimţi că se va întâmpla ceva. Îi telefonase preşedintelui Departamentului ştiri din cadrul reţelei AM: Ascultă, Larry, studenţii nu-şi ridică corturile acolo ca apoi s-o şteargă când vine Gorbaciov, insistă ea; credinţa mea este că se pregăteşte ceva acolo.

Larry Anderson ezita însă ea veni cu argumente şi mai puternice. Gândeşte-te, Larry, ce scenariu va fi! Cum crezi că se vor comporta băieţii aceia în timpul vizitei lui Gorbaciov? Vor mai demonstra? În ce situaţie vă fi pus guvernul? Cum va reacţiona

Gorbaciov? Dar la fel de important, cum va reacţiona la toate acestea guvernul chinez? Ce va face? Acestea fură doar câteva din întrebările puse în dimineaţa aceea la telefon din Tel Aviv, şi, evident, fusese convingătoare.

După ce se sfătui cu Arche, Larry îşi dădu acordul, întrerupse misiunea lor în Orientul Apropiat, îi chemă înapoi la New York unde se odihniră o săptămână, apoi îi trimise cu avionul în China continentală.

Am sosit pe 9 mai. Oficial se aflau acolo pentru a transmite vizita lui Gorbaciov ce urma să înceapă pe 15 mai. În realitate, ceea ce-i preocupa erau studenţii şi evenimentele pe care le anticipa Nicky.

În preajma sosirii liderului rus, a soţiei sale şi a anturajului, Nicky, Afeh, Jimmy şi Luke erau bine instalaţi la Hotel Beijing, împreună cu alţi peste o mie de corespondenţi străini de pe tot globul.

Exact cum se aşteptase şi Nicky, Gorbaciov fu primit ca un erou de către studenţi şi s-au produs mari dezordini în timpul vizitei de trei zile. Demonstraţiile continuau aşa cum prevăzuse Nicky, întâlnirea la nivel înalt dintre politicienii ruşi şi chinezi trecu pe planul doi. Transmisiile în America se concentrau mai mult asupra studenţilor.

La un moment dat, în timpul vizitei lui Gorbaciov, vreun milion de demonstranţi veniră în Tiananmen, cerând drepturi democratice, libertatea cuvântului şi un guvern necorupt.

Studenţii s-au ghemuit pe unde au putut în piaţă, hotărâţi să rămână, în ciuda căldurii înăbuşitoare sau a ploilor torenţiale, violente, ce apăreau ca din senin.

Arch se asigurase că Jimmy să înregistrese totul pe film, iar strălucitoarele reportaje zilnice ale lui Nicky se transmiteau înapoi în U.S. A prin satelit. În timpul scurt cât Gorbaciov şi mulţimea de corespondenţi străini s-au aflat în Beijing, guvernanţii au închis ochii manifestând toleranţă faţă de studenţi ca şi, de altfel, faţă de presa străină.

La nici două zile după plecarea ruşilor şi a multor reporteri străini, autorităţile au făcut prima mişcare în forţă. S-a introdus legea marţială. Nicky, împreună cu echipa sa, şi mai multe sute de alţi gazetari au rămas în continuare. În China se întâmpla ceva extraordinar şi toţi cei care lucrau în mass-media doreau să fie acolo, pentru a putea transmite desfăşurarea evenimentelor. Istoria se făcea sub ochii lor.

Acum, îndreptându-se spre piaţă, în această noapte călduroasă de iunie, mintea lui Nicky lucra febril. Ştia că sfârşitul este iminent. Vor muri copii. Mii. Acest gând înfiorător o făcu să ezite un moment. Îşi reveni imediat şi continuă să meargă cu pasul hotărât, chiar dacă în piept, în loc de inimă, simţi o greutate ca de plumb.

În calitate de cronicar de război, revoluţie, inundaţii, foamete, sau cutremure, era o martoră permanentă a distrugerilor, a durerilor şi chinurilor, a morţii… la orice nivel, pretutindeni. Şi niciodată nu se putu adapta, se simţea oricând implicată, participând afectiv la aceste evenimente catastrofale.

De-a lungul anilor, ajunsese să cunoască lumea ca fiind cel mai îngrozitor şi oribil loc de trăit. Din nefericire, nu exista un altul unde să poţi merge.

Ceea ce vedea şi transmitea o eroda ca un acid coroziv.

Totuşi învăţase să se stăpânească în orice situaţie, găsise modalitatea de a-şi ascunde adevăratele sentimente, nu numai pentru ochiul a tot-văzător al camerei T.V., ci şi pentru cei cu care lucra sau chiar pentru prieteni. Nici măcar Clee nu-i cunoştea adevăratele reacţii în asemenea situaţii, şi se întâmpla ca el să fie cel mai apropiat de ea, zilele acestea.

Îşi iuţi pasul, în timp ce gândurile ei se fixară asupra lui Clee. El se afla în Tiananmen şi avea nevoie să-i vorbească, să afle noi informaţii. Intuiţiile sale erau excelente şi avea un mod aproape visceral de a presimţi evenimentele, exact ca şi ea. În plus credea în judecăţile sale. Întotdeauna a crezut în el, încă de când s-au întâlnit prima dată în Liban, în timpul lungului război de acolo. S-au cunoscut exact pe trei iunie, a doua zi după asasinarea premierului Rashid Karami, când o bombă a explodat în elicopterul său. Asta se întâmpla în 1987.

Mâine se împlineau deci doi ani.

Arch Leverson fu cel care i-l prezentă. Clee era un vechi prieten de-al său, se întâlniseră accidental în sala de primire a hotelului, Commodore din Beirutul de vest, un loc frecventat de presă străină. Îşi dăduseră întâlnire la barul hotelului, în seara aceea, şi Arch insistase să vină şi ea.

Celebritatea lui Cleeland Donovan îl precedase cu mult timp înainte de această întâlnire întâmplătoare, încă de atunci numele său

era legendar în mediile gazetăreşti. Era considerată a fi cel mai mare fotograf şi fotojurnalist de război de la Robert Capa, şi, precum Capa avea reputaţia unui om curajos şi temerar. Era bine cunoscut faptul că Clee Donovan întotdeauna apărea în mijlocul evenimentelor pe un front de luptă pentru a filma scenele cele mai puternice, bravura sa mărindu-i şi mai mult faima. American de origine, expatriat în «Paris, fondase propria sa agenţie de ştiri foto, Image, la vârsta de 25 de ani. Fotografiile sale apăreau în cele mai prestigioase reviste sau ziare din lume; publicase mai multe cărţi în domeniu, toate nişte best-sellers şi primise numeroase distincţii pentru activitatea sa fotojurnalistică. De asemenea, în opinia lui Arch, era debordant prin veselie, mondenitate, o atracţie şi încântare pentru femei.

Un zâmbet abia schiţat se profila pe buzele lui Nicky în timp ce-şi amintea de noaptea când s-au întâlnit.

Schimbându-se în camera de la Commodore într-un costum nou de safari în vederea întâlnirii cu Clee, adună toate detaliile pe care le ştia în legătură cu acesta, aşa că avea impresia că ştie ce fel de om este. Un nesuferit, un bărbat conştient de atuurile sale masculine, extrem de înfumurat, plin de sine şi desigur egoist.

Nu avusese dreptate. Nu era nimic din ceea ce credea ea.

După ce pătrunse în barul hotelului Commodore, privi în jur şi se îndreptă spre masa lor, dar cel de lângă Areh i se păru a fi altcineva. Crezu că-i un alt prieten de-al lui care fusese de asemenea invitat acolo.

Clee n-avea nimic epatant, de star de cinema, aşa cum se aşteptase, deşi era extrem de chipeş, genul tipic american.

Era simpatic.

— Asta e cea mai bună descriere, era deschis şi cinstit. Cu părul închis la culoare, ochi căprui ce iradiau generozitate, cu un zâmbet cald pe buze. Aproximativ 1, 78 m înălţime, dar părea mai înalt, având un corp atletic şi subţire.

Un tip plăcut, genul obişnuit, în ciuda faimei sale, decise ea, în timp ce stăteau aşezaţi la masă comandând nişte băuturi şi discutând amabil diverse nimicuri. După nici douăzeci de minute îşi schimbă părerea. Obişnuit, desigur nu e cuvântul cel mai potrivit pentru el; era deosebit de inteligent, amuzant, şi înzestrat cu un şarm natural căruia cu greu îi puteai rezista, îşi dădu imediat seama că este şi bine

informat şi îi vrăjise pur şi simplu cu istorisirile sale; desigur, îşi merita faima.

În seara aceea crezuse că sunt de aceeaşi vârstă poate un pic mai tânăr, dar abia mai târziu Areh îi spuse că Clee e cu trei ani mai în vârstă decât ea. O surprinse, era atât de copilăros…

Un alt lucru pe care Nicky îl descoperise la prima lor întâlnire, era că bărbatul acesta nu era de loc înfumurat. Exact contrariul a ceea ce crezuse iniţial. Era sigur de el, dar această siguranţă se referea la munca sa şi provenea din capacitatea şi talentul său de fotojurnalist. În cele din urmă a înţeles că munca sa era tot ceea ce conta pentru el.

În orice caz, în noaptea aceea în Beirut se plăcuseră şi prietenia lor deveni din ce în ce mai strânsă în săptămânile şi lunile următoare. Deseori se aflau în aceleaşi locuri fierbinţi, transmiţând aceleaşi evenimente. Întotdeauna îşi uneau forţele atunci când lucrau împreună. Alteori erau în locuri diferite, în părţi cu totul opuse ale lumii, dar întotdeauna reuşeau să păstreze legătura prin telefon sau prin birourile agenţiilor respective.

Un sentiment puternic de fraternitate se instalase în relaţiile dintre ei şi ajunsese să-l considere pe Clee drept fratele pe care nu-l avusese niciodată. Desigur, era prietenul ei bun, camaradul ei de arme.

CAPITOLUL III

Cleeland Donovan stătea pe una din bordurile monumentului dedicat eroilor poporului, cunoscut, de asemenea, ca Monumentul Martirilor, uitându-se fix la Zeiţa Democraţiei.

Această statuie de 33 de picioare fusese ridicată în mijlocul pieţei de către studenţi în aşa fel încât ea se afla faţă în faţă cu giganticul portret al lui Mao Ze Dong care atârna deasupra porţii Tiananmen. Sfidătoarea statuie albă făcută din gips şi plastic, fusese executată de studenţii de! A facultatea Academiei Centrale de Arte Frumoase, care o transportaseră în piaţă, cu un ceremonial aparte.

Îi reamintea lui Creă de Statuia Libertăţii. Nu atât chipul îi părea familiar, cât mai degrabă atitudinea ei, roba aceea ca o togă ce-i drapa corpul şi braţele ridicate, ţinând torţa libertăţii. Clee o găsi destul de urâtă, dar nu asta conta. Ceea ce simboliza era important.

Fusese de faţă în Tiananmen când studenţii o instalaseră şi o dezveliseră cu trei zile în urmă. Cântaseră Internaţionala în mijlocul aclamaţiilor puternice şi strigăte de trăiască democraţia răsunau de-a

lungul pieţii; toată ceremonia aceasta îl emoţionase, îl mişcase adânc.

Ciee reuşise să termine câteva rolfilme pe ascuns, căci camerele de luat vederi erau interzise în piaţă. Poliţia le distrusese deja trei. Din fericire, aveau mai multe de rezervă, inclusiv un Nikon F_4 care era legat de umăr, dedesubtul jachetei sale largi de bumbac. În noaptea în care statuia fusese adusă în piaţă vremea se schimbase în primele ore. Plouase intens cu vânt puternic, dar, uluitor, zeiţa nu suferise nicio vătămare, nici măcar o zgârietură. Cât va rămâne aşa – asta era o altă chestiune.

Clee ştia că zeiţe îi iritase şi îi scosese din sărite pe guvernanţi, mai mult decât orice alt lucru pe care îl făcuseră studenţii. Iar autorităţile oficiale, denunţaseră actul drept umilitor într-un asemenea loc solemn şi de importanţa istorică a pieţii Tiananmen.

Pe de altă parte, băieţii aveau nevoie de acest imbold, şi simplă vedere a statuii într-un asemenea loc strategic, le ridicase moralul şi aşa scăzut la s-o protejeze, ridicaseră corturi la baza statuii, iar grupurile de studenţi se aflau permanent acolo, gata să o apere.

Guvernul sigur o va dărâma – se gândi Clee şi oftă greu la acest gând.

Luke Michaels se aşeză lângă Clee şi privi la acesta rapid:

— E ceva în neregulă?

— Tocmai mă întrebam cât va mai rezista aia acolo, murmură el blând, arătând către statuie.

— Nu ştiu, dădu din umeri Luke, trecându-şi mâna prin părul său roşcat închis. După care îşi întoarse faţa plină de pistrui către Clee. Pentru totdeauna, probabil.

— Cred că glumeşti, râse Clee. Nu-i dau mai mult de câteva zile. Pot jura, Luke, că de azi într-o săptămână nu va mai fi aici.

— Da, cred că ai dreptate, este un ghimpe în coasta lui Deng.

De fapt, un spin în coasta tuturor. Banda celor bătrâni nu-i suportă prezenţa şi consideră actul drept o mare obrăznicie.

Când am spus că statuia va rezista pentru totdeauna, îmi exprimam o dorinţă doar. Dar ia-l şi ca un fel de tribut plătit speranţei acestor băieţi.

— Nimeni de aici nu le va plăti niciun tribut, cu excepţia doar a noastră, a presei, şi tributul nostru este să nu încetăm a spune lumii despre lupta lor, indiferent de câte eforturi va fi nevoie din partea

noastră. Luke dădu aprobator din cap, dar nu făcu niciun comentariu, îşi schimbă uşor poziţia sprijinindu-se de piatră, şi închise ochii. Fotojurnaliştii, jurnaliştii precum Clee sau corespondenţi de război ca Nicky – iată cine-şi riscă viaţa pentru a spune lumii adevărul; în ei el găsea o sursă de inspiraţie, ei erau eroii lui. O admira în special pe Nicky Wells. Era ceea ce mama lui numea o adevărată femeie. Şi el credea în onestitatea ei desăvârşită. Nu era încă însurat şi nici nu avea o legătură specială, de durată, dar dacă s-ar fi pus problema să se aşeze, spera că va găsi o femeie ca Nicky. Era ceva cald şi reconfortant la ea şi niciodată nu încerca să-i domine pe bărbaţi. Făcea parte din echipa lui Nicky de nu mai mult de un an, dar văzuse multe, învăţase mult lucrând cu ea şi cu băieţii. Avea 27 de ani şi lucra în televiziune de numai 5 ani, şi ştia că în anumite privinţe era un începător.

Nicky îl ajutase şi fusese drăguţă cu el chiar de la început; îl tratase ca şi cum ar fi lucrat cu ei dintotdeauna. Ea ţinea foarte mult la punctualitate, ca de altfel şi la alte lucruri de felul acesta; era o perfecţionistă. Punea suflet în tot ce făcea şi el ar fi făcut orice i s-ar fi cerut pentru ea. Îşi dorea mult ca ea să găsească un băiat bun; erau momente când ea arăta tristă şi ochii ei aveau o expresie ciudată, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva neplăcut sau dureros. Era ceva tainic în trecutul ei.

Era vorba de un bărbat cu care ea avusese o legătură, înainte ca el să li se alăture. Arch şi Jimmy nu aminteau niciodată acest lucru, iar lui nu-i plăcea să pună întrebări. Totuşi, era o ruşine că ea era singură. Cum se pierdea această femeie frumoasă!

— Luke, Luke! Inginerul de sunet îşi deschise ochii tresărind la auzul numelui său. Privi în jos. La baza monumentului era agitaţie mare, lucra pin nimic neobişnuit, căci acel loc era cartierul general al mişcării studenţeşti. Corespondenţii de presă străini se îmbulzeau şi ei în zonă.

Luke îl reperă pe amicul Tony Marsden imediat. Tony îi făcu semn. Luke îi răspunse printr-un semn similar şi se ridică în picioare.

— Mă duc să văd ce vrea Tony, îi spuse lui Clee. Poate că ştie ceva ce no ştim noi. Vreo informaţie nouă. Mă întorc imediat.

— Să nu stai mult, Luke, noi rămânem aici. Nu mai mult de o zi sau două adăugă Clee, gâfâind. Ştia că va părăsi China în curând, sfârşitul era aproape. Stătea privind jos la mulţimea din piaţă cu

coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în palme.

Pe faţa lui se formară cute adânci; îi părea rău pentru băieţii aceia, idealişti, inocenţi, curajoşi! Când venise prima dată în Beijing, cu aproape şase săptămâni în urmă, simţea o emoţie deosebită. De speranţă. Cuvinte măreţe despre libertate şi democraţie fuseseră pornunţate, le cântaseră cântecele şi le interpretaseră la ghitară. Acum ghitarele tăceau. În curând şi e vocilor lor vor amuţi. Se înfiora puţin şi i se făcu pielea ca de găină. Îi displăcea să se gândească la soarta lor. Realiză cât de grav este pericolul, deşi nu exprimase aceasta în faţa lui Nicky sau a celorlalţi. Nici nu era nevoie. Toţi ştiau că timpul studenţilor era pe sfârşite.

Deodată Clee o văzuse pe Nicky înaintând prin piaţă, spre monument. Ca şi bulevardul Changan, Tiananmen era extrem de bine luminată de numeroşi stâlpi înalţi, fiecare având în partea de sus ciorchini de becuri, câte nouă pe fiecare, din sticlă albă, mată. Piaţa era atât de strălucitoare, încât părea a fi în plină zi şi totul se vedea clar din orice colţ. Se putea cu uşurinţă citi o carte. Pe buze îi apăru un zâmbet când o zări pe Nicky şi sări de pe bordură, grăbindu-se şi ferindu-se prin mulţime, ca s-o întâmpine. Nicky îl văzu şi îi făcu semn.

Ridică mâna în semn de salut. O clipă mai târziu, se află în faţa ei zâmbind larg.

— Ştiam că vei fi şi tu aici, spuse el. Ea dădu din cap:

— Trebuie să fiu aici, Clee. Instinctul îmi spune că situaţia este pe punctul de a exploda.

— Şi încă cum! Confirmă el, apoi o luă de braţ şi o conduse departe de monument. Te superi dacă ne plimbăm un pic? Vreau să-mi dezmorţesc picioarele. Am stat pe bordura aceea mai mult de o oră.

— Nu mă deranjează, desigur, şi eu vreau să mergem, poate îl vom vedea pe Yoyo. De obicei e împreună cu Chai Ling şi alţi lideri ai studenţilor. E posibil să aibă informaţii noi. Şi e permanent în contact cu Tigrii zburători. Am observat mai mulţi din ei foindu-se pe bicicletele lor, cât am stat acolo – remarcă Clee, referindu-se la brigada de motociclete a tinerilor antreprenori care fuseseră porecliţi Paul Reveresii de către presa americană. Ei circulau peste tot în Beijing, transmiţând mesaje, informând despre mişcările de trupe sau acţiunile poliţiei, în general acţionând ca oameni de legătură pentru studenţi.

— Probabil că Yoyo se află în tabăra de corturi. Ne îndreptăm

către ei? sugeră ea.

— Asta voiam să spun şi eu.

— Unde e Luke? Areh spunea că e cu tine.

— A fost, dar tocmai a plecat cu tipul ăla de la BBC, Tony Marsden. Sunt pe undeva, pe aici. Ai nevoie de el?

— Nu, doar întrebam, atât. Apropo de BBC. Ai văzut-o pe Kate Adie în seara asta?

— Trebuie să fie şi ea pe undeva, prin mulţime. Sunt o puzderie de corespondenţi străini pe aici. Au simţit şi ei ceva. Nicky privi la el cu repeziciune:

— Cred că dezastrul planează deja asupra noastră, nu crezi?

— Da, studenţii şi guvernul au ajuns la un impas. Cineva trebuie să cedeze. Mi-e teamă că studenţii vor fi aceia. Să vezi ce forţe vor arunca împotriva lor. Nicky începu să tremure în ciuda căldurii de afară. E o idee îngrozitoare, dar asta e.

Unde-ţi este aparatul?

— Prins de umăr, sub jachetă. Amicii mei de la Magnum şi Associated Press fac exact acelaşi lucru. Ca şi ceilalţi fotografi, de altfel.

— Clee…

— Da, Nick – O privi întrebător.

— Va fi foarte periculos aici… şi asta cât de curând.

— Sunt a naibii de sigură de asta. Şi înainte de a mi-o mai spune o dată, îţi promit că voi fi cu ochii în patru. Un zâmbet slab îi apăru pe buze. Cum vei fi şi tu. Eu nu risc inutil, chiar dacă Arch pare să creadă contrariul.

— Mai este un lucru pe care îl avem în comun, spuse Clee.

— Şi care-i ăla?

— Amândoi avem nervi de oţel.

— Presupun că da, aprobă ea râzând. Nici nu se poate altfel în meseria noastră. Exact cum trebuie să avem şi simţul acela al şaselea, al pericolului. Clee dădu din cap aprobator, dar nu mai spuse nimic altceva, şi continuară să meargă fără să scoată un cuvânt încă câteva minute. Înainte de a ajunge la tabăra de corturi, Nicky se întoarse către el.

— Locul acesta pare să aibă realmente o viaţă a lui proprie.

Cu corturile şi autobuzele astea din jur, e ca un orăşel şi…

— Cam insalubru – interveni Clee.

— Ai dreptate. Sper din toată inima că nu va mirosi urât în noaptea aceasta.

— Sunt sigur că nu, probabil că au şi dus gunoiul până acum.

Oricum, cu briza asta plăcută care adie…

— Deunăzi, când am venit să-l caut pe Yoyo, era o…

Putoare. Nu găsesc un alt cuvânt. Mâncare stricată, corpuri nespălate de atâta timp. Dumnezeu ştie ce altceva! Cât am stat acolo, îmi venea să vomit. Nicky trase adânc aer în piept. Când intră în tabără, trecu pe lângă mai multe autobuze unde locuiau o parte din studenţi. Aerul era proaspăt, iar zona părea ca şi cum ar fi fost măturată şi spălată recent. Era curat-lună; nici urmă de gunoi.

Nicky era tot mai surprinsă când observă corturile îngrijite de nuanţa verde-oliv, confortabile şi impermeabile, trimise tocmai din Hong Kong. Totul era într-o ordine desăvârşită, de o precizie aproape militară, în grupuri dispuse orizontal, fiecare având semne de recunoaştere pe care erau înscrise locul de proveneinţă, numărul etc. Se aflau acolo delegaţii de studenţi din aproape toate universităţile fiecărei provincii a Chinei.

În săptămânile de la început descoperise că majoritatea studenţilor dormeau în timpul zilei, căci acţiunile lor se desfăşurau mai ales noaptea. Acum, o bună parte din corturi erau goale, deşi, ici colo, mai ieşeau câţiva răzleţi pregătindu-se pentru restul serii şi primele ore ale dimineţii.

Vânzătorii de pe caldarâm vindeau sifoane, apă minerală, gheaţă, răcoritoare şi gustări.

Clee îşi întoarse privirea către ea. N-ai vrea o răcoritoare? făcu o grimasă, apoi dădu din cap că nu.

Tânărul student chinez Chin Yong Yu, poreclit Yoyo, stătea cu o tânără femeie în centrul taberei, chiar lângă cortul său. Purtau amândoi blue jeans şi cămăşi albe de bumbac.

Ea era atrăgătoare şi părea a fi de aceeaşi vârstă ca Yoyo, care avea 22 ani. Nicky se întreba dacă aceasta nu e cumva prietena lui, de care-i vorbise şi care fusese în vizită la nişte rude în Shanghai, în ultimele săptămâni. Erau adânciţi în conversaţie, dar când o văzu, el se opri şi-i făcu semn entuziasmat, întorcându-se spre ea, spuse ceva şi apoi se grăbi să-i întâmpine.

Yoyo era student la pictură şi Nicky îl întâlnise cu totul

întâmplător în piaţa Tiananmen, când a sosit la Beijing. În ziua aceea încercase să vorbească cu unii studenţi de acolo.

De fapt, căuta pe cineva care să înţeleagă engleza. Yoyo se apropiase de ea zâmbind şi-i spuse, într-o engleză destul de inteligibilă că ar fi fericit s-o ajute dacă va putea. Se dovedise extrem de util; îi dădea informaţii, a introdus-o în cercul liderilor studenţeşti cum ar fi Chai Ling şi Wuer Kaixi şi o ţinea la curent cu tot ce se întâmpla în piaţă. Era inteligent, prietenos, iar ea, ea şi ceilalţi din echipă, îl îndrăgiseră. Erau preocupaţi de soarta lui, de ce i se va întâmpla când totul se va termina.

— Nicky!! strigă Yoyo, îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă şi zâmbind afabil.

— Bună, Yoyo, spuse ea, dându-i mâna: Te-am căutat.

— Bună seara, Clee, spuse Yoyo.

Salut, Yoyo, ce mai e pe-aici? întrebă Clee, luându-l de mână.

Expresia lui Yoyo se schimbă; pe faţă i se citea îngrijorarea, în timp ce mărturisi încet: veşti proaste. AArmata aruncă canistre de gaz lacrimogen din elicoptere. În piaţă, în seara aceasta. Vedeţi? Aveţi măşti? Vin şi trupe.

— Diseară? Trupele vin aici în seara asta? întrebă Nicky cercetător. Yoyo dădu din cap: Sunt militari ascunşi în clădirile de lângă piaţă. Vin. Foarte sigur. Se întâmplă lucruri rele. Spuneţi lumii întregi, da?

— De bună seamă, o vom face, Yoyo, îl asigură Nicky.

— Crezi însă că Armata de eliberare a poporului va deschide focul?

— Oh, da. Da! Dădu din cap şi mai tare. Unii studenţi spun nu, nu posibil. Armata de eliberare a poporului armata noastră, spun ei. Nu ne vor omorî. Nebuni. Armata foarte disciplinată. Armata execută ordine. Eu ştiu asta.

Nicky se uită cu ochi mari la el, ochii ei inteligenţi, profunzi. Ar trebui să părăseşti piaţa. Acum. Încă mai e posibil, eşti încă în siguranţă.

— Asta înţelept ce spui, da, zise Yoyo. Dar nimeni nu pleacă, Nicky. Greu cineva să plece. Sânge vărsatseara asta. Nicky tremură involuntar, apoi îl privi ţintă pe Clee.

Acesta spuse: Dar ceilalţi, Chai Ling şi restul; nu pot să-i

convingă pe studenţi să plece? Yoyo dădu din umeri. Nu ştiu.

— Unde sunt ei? întrebă Clee.

— Nu văzut ineseară! Vă place apă? Sifon?

— Nu mulţumim, răspunse Clee.

Nicky dădu şi ea din carxnegativ, zâmbind spre Yoyo.

Tânărul chinez deveni gânditor, apoi remarcă: Mişcare pierdut entuziasm după lege marţială declarată. Studenţi foarte deprimaţi. Adevărat, ei trebuie plece. Nu vor. Sfârşitul rău de tot.

— Vino cu noi, spuse Nicky precipitată. Vino cu noi la Monumentul Martirilor, fă rost de un megafon şi transmite-le un mesaj. Te vor asculta, eşti doar unul din liderii lor. Roagă-i să plece, imploră-i de e nevoie. Şi tu trebuie să pleci cu ei.

Dacă tu şi ceilalţi studenţi veţi părăsi piaţa, când încă mai e timp, vă veţi salva vieţile. Fă asta Yoyo, te rog! Va fi un act de curaj, dacă-i vei convinge pe studenţi să plece. Ai face un lucru bun. Întinse mâna impulsiv, îl apucă de braţ şi-l privi drept în ochi. Te rugăm, Yoyo, nu sta aici. Ai putea fi omorât. Cuvintele ei îşi făcură efectul: Eu vin Monument curând.

Adă Mai, prietena mea. Mergi, Nicky. Eu vin curând. Eu promit.

— Te vom aştepta. Să nu stai mult, Yoyo. Nu mai e mult timp. * Nicky şi Clee s-au reîntors la Monumentul Martirilor.

L-au găsit pe Luke aşteptându-i şi Nicky i-a povestit ce aflase de la Yoyo, repetându-i ceea ce liderul studenţilor îi spusese în legătură cu iminenţa pătrunderii trupelor în piaţă, în noaptea aceasta, sau cel mai târziu mâine dimineaţă.

— O, Doamne! exclamă Luke, tinerii aceia n-au nicio şansă dacă lucrurile se vor întâmpla aşa.

— S-au ghemuit toţi jos – continuă Nicky, toţi s-au masat într-o zonă relativ mică, comparând-o cu imensitatea pieţei, care este mai mult de trei sferturi goală. Dacă armata va veni din partea opusă, o vor traversa nestingheriţi.

— Exact aşa – murmură Luke afectat.

— Să sperăm că Yoyo îi va convinge pe studenţi înainte spuse Clee optimist.

Nicky era tăcută, însă chipul ei exprima îngrijorare, dar se lumină deodată:

— Uite-l, în sfârşit, slavă Domnului, poate că-l putem urca acolo

sus, pe monument, cu o porta-voce, măcar să îi avertizeze. Yoyo şi prietena lui, Mai, li se alătură. Se ţineau de mână şi Yoyo zise:

— Aceasta prietenă mea, Mai. Engleza ei nu foarte excelentă. Pare rău.

— Nu-i nevoie să te scuzi – îi replică Nicky cu multă căldură. Privi la Mai şi tresări: un pic mai înainte, când o văzuse, nu realizase cât de drăguţă este. Trăsăturile ei erau frumoase, iar ochii ei negri, migdalaţi, păreau enormi pe chipul acela tânăr, dulce şi inocent. Avea un păr lung, negru şi strălucitor, totul la ea era mignon şi fragil, de o delicateţe aparte. Nicky se gândea că este încântătoare ca o păpuşă mică:

Întinzând mâna, schiţă un zâmbet de bun venit:

— Sunt încântată să te cunosc, Mai.

Fata îi întoarse zâmbetul, deşi părea mult mai timidă, descoperindu-şi dinţii de un alb strălucitor. Îi strânse mâna lui Nicky care fu surprinsă de fermitatea gestului. O strângere de mână neobişnuit de puternică.

— Salut – spuse ea domol, abia auzit. Dădu apoi mâna cu Clee şi Luke, care schiţară gestul de bun venit; apreciau, în mod evident, ca şi Micky, drăgălăşenia fetei.

Nicky îşi întoarse privirea către Yoyo:

— Ai găsit vreo porta-voce?

— Nu necesar. Nu vorbesc. Chai Ling vorbea mai târziu.

— Ai văzut-o întrebă Nicky cu o voce ascuţită-Da, lângă zeiţă. Chai Ling va lua porta-voce, spune la studenţi să plece acasă. Ea promite.

— Să sperăm că-şi va ţine promisiunea, spuse Clee în şoaptă. Între timp, să ne odihnim un pic. Cei cinci găsiră locuri pe caldarâmul care înconjura bază şi care trecea prin partea de jos a monumentului.

Arch şi Jimmy nu apăruseră încă. Toţi aşteptau cu speranţă pe Chai Ling, liderul respectat al mişcării studenţeşti, comandant şef al demonstranţilor din Tiananmen, studentă la psihologie, cursuri postuniversitare, la universitatea din Beijing.

— Era aproape ora 1 în dimineaţa zilei de 3 iunie, când Arch şi Jimmy, în sfârşit, apărură. Intrară în piaţă, în pas rapid. În timp ce se apropiau de micul grup de la monument, Nicky observă imediat chipurile lor tulburate.

— Ce este? strigă ea, uitându-se la Arch şi apoi la Jimmy, una din sprâncenele ei blonde ridicându-se. Era într-o mare tensiune.

Gâfâind scurt, de-abia trăgându-şi respiraţia Arch reuşi să spună: Trupele coboară din est pe bulevardul Changan.

Tocmai le-am observat îndreptându-se spre piaţă şi…

Jimmy interveni: Oamenii încearcă să le oprească.

— Ce vrei să spui? ţipă Nicky, extrem de îngrijorată.

— Cetăţenii Beijingului le blochează… cu propriile corpuri.

O blocadă umană. Pentru a opri armata să ajungă la studenţi, în piaţă. Nu le permit să intre, explică Jimmy.

— Fir-ar să fie! spuse Luke.

Clee nu mai aşteptă alte explicaţii, şi nici Nicky. Doreau să vadă totul direct, ca orice reporter adevărat. Amândoi se ridicară instantaneu de pe lespezile de piatră pe care stătuseră până atunci şi-o luară grăbiţi spre poarta Tiananmen ce dădea în bulevardul Changan. În spate, la mică distanţă, urmau Yoyo, de mână cu Mai şi, mai departe, venea Luke sprintând în viteză, aşa încântii ajunseră curând pe Clee şi Nicky. Arch şi Jimmy mai statură câteva minute să-şi tragă sufletul, după care îşi luară zborul către intrarea în magistrală.

Nicky şi Clee fură primii care au ajuns în dreptul puhoiului de lume ce inunda Changan-ul. Odată intraţi în furnicarul acela, despărţirea fu inevitabilă.

Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse aşa ceva. Era formidabil, Jimmy avea dreptate. Cetăţenii blocau într-adevăr intrarea împiedicând soldaţii să înainteze, ţinându-i literalmente cu trupurile lor în spate. Formau un scut uman. Ea îi vedea cum, de fapt, îi împingeau pe soldaţi înapoi. Şi ce mai armată era! Aproape nişte puşti, se gândi ea cu uimire, în timp ce privea unităţile militare. Nişte băieţandri, mai tineri chiar decât studenţii.

Nicky nu-şi pierdu vremea. Fără a se gândi la propria şi siguranţă, intră mai adânc în mulţime, mai aproape de miezul întâmplărilor. Se trezi, fără voia ei, purtată încolo şi încoace în mişcarea aceea dezordonată a imensei mase de trupuri, împingându-se unul pe altul, dându-şi coate, îmbrâncindu-se.

La un moment dat, aproape strivită de înaintarea unei coloane laterale, se agăţă disperată de braţul unui bărbat. Acesta o aruncă într-o parte furios, dar imediat după aceea o ajută să-şi găsească

echilibrul. În acelaşi timp, pe neaşteptate, o tânără femeie o apucă strâns de jachetă, căci grămada vie în care se aflau, izbi puternic, în faţă. Nicky aproape căzu împreună cu chinezoaică, dar strânsoarea nu slăbi de loc, ea crea un fel de sprijin reciproc. Năvala compactă a maselor de oameni o ţinea prizonieră, nu era nicio cale de a i se sustrage. Putea oricând să fie călcată în picioare, izbită. Presiunea se simţea din toate părţile. Înghesuită în felul acesta, abia mai atingea pământul, era la discreţia totală a învălmăşelii din jur.

Exact în clipa când primele semne de panică o cuprindeau se gândea doar când va fi zdrobită – simţi că este apucată de cot. Îşi întoarse pe jumătate capul în spate, căznindu-se să se uite peste umăr şi îl văzu atunci pe Arch drept înapoia sa.

— Mulţumesc, oftă ea uşurată, după care îşi ridică vocea ca să acapere zgomotul infernal: Trupele par a fi neînarmate.

— Păr de asemenea a fi înfricoşate de moarte.

— Mai degrabă consternate.

Îmbrâncirile continuară cu mai multă forţă, iar strigătele mânioase ale cetăţenilor Beijingului dădeau impresia unui talaz uriaş, năpustindu-se înainte şi măturând totul în cale. O forţă imensă îi împingeau şi pe Arche şi Nicky, un val apocaliptic căruia trebuia să i te supui. Imediat în faţă se aflau tinerii soldaţi, niciunul trecut de 18 ani. Loviţi, zgâriaţi, juliţi încercau să facă faţă asaltului şi vociferărilor mulţimii. Nicky începu să înţeleagă că oamenii îi certau pe soldaţi, vorbindule cu asprimea părintelui ce-şi dojeneşte fiul. Majoritatea celor în uniformă militară se învârteau în cerc, într-o totală învălmăşeală, mulţi răcnind distruşi, doborâţi.

Agăţându-se strâns de Arche, Nicky exclamă: Tinerii aceştia nici măcar nu ştiu despre ce e vorbă.

— Absolut, răspunse Arch, punându-şi braţul în jurul taliei ei, trăgând-o către el, hotărât s-o protejeze.

Pe neaşteptate, ea îl văzu pe Jimmy făcându-şi loc spre ei. Cum de i-a găsit în mulţimea aceea, Nicky nu va şti niciodată. Apăruse ca din neant şi o apucă de braţ grăbit:

— Veniţi să ieşim din mulţimea asta odată strigă el.

Cu mari eforturi folosind şi forţa, Jimmy şi Arch reuşiră s-o împingă pe Nicky prin mulţimea înnebunită până când, mai mult împleticindu-se, ieşiră în partea cealaltă a bulevardului Changan.

Gâfâind şi transpiraţi, cei trei stăteau ghemuiţi unul lângă celălalt sub copacii de pe marginea esplanadei uşuraţi şi îndreptându-şi hainele de pe ei.

Arche spuse: După cum arată băieţandrii aceia, pericolul nu era de a fi împuşcaţi, ci de a fi călcaţi în picioare şi omorâţi.

— Cel mai înţelept ar fi să stăm aici şi să urmărim ce se întâmplă de pe margine, anunţă Nicky.

Arche şi Jimmy tresăriră la cuvintele ei.

Jimmy spuse: Hei, iată ceva cu totul nou, puştoaico! Când ai mai stat tu pe margine? Neaşteptând răspuns, adăugă:

— Dar ai dreptate, aici suntem mai în siguranţă. În mijlocul mulţimii de acolo e ca şi cum ai sta în calea unor vite cuprinse de streche. Şi soldaţii, ia uită-te la ei! Ce armată o fi şi asta!

Cu tot echipamentul pe ei, de campanie – saci, gamele, mască de gaz – şi totuşi nu au armament.

Dădu din cap şi mai mirat.

— Ţi-am spus că nu sunt înarmaţi, Arch, zise Nicky.

Li se alătură şi Clee după câteva minute. Cu părul răvăşit, jacheta ruptă, dar nevătămat. Avea aparatul Nikon agăţat de gât şi ochii săi negri arătau triumfători. Am nişte cadre formidabile, le spuse.

Nu este un pic cam periculos, să umbli cu aparatul aşa, la vedere, Clee? întrebă Jimmy, aruncând o privire spre Nikon. Ţi-l pot lua şi distruge.

— În niciun caz de către adunătura asta, replică Clee, sigur de el. Sunt de partea mea, de partea noastră. Vor şi ei să apară în poze. Vorba cântecului… spune lumii, să afle lumea.

— Dar poliţia de stradă… începu Arch, dar se opri brusc Da, cred că nu prea a ieşit ca acum.

— Mă-ndoiesc că au curajul, răspunse Clee. Oricum, nu în acest moment.

— Poate c-aş trage o fugă să aduc camerele de luat vederi, să-ncercăm ceva pe viu, cu Nicky „sugeră Jimmy, întorcându-şi privirea spre Arch apăsat.

— Eu vorbesc la microfon, iar filmările le facem pe balcon.

Cum am stabilit, Jimmy, interveni Nicky împăciuitor, ştiind că nu are sens să te cerţi cu Arch când intră în stările lui de prudenţă exagerată. De nenumărate ori ea s-a aflat pe linia întâi a câmpurilor de

bătaie şi el n-a schiţat un gest sau n-a pomenit măcar despre pericol. Însă de când a venit la Beijing, nu auzi de la el decât despre atenţie şi precauţie şi nu înţelegea de ce. Îl va întreba mai târziu. Nu era timpul acum. Îşi aruncă o privire în jur după Luke. Nu era nicăieri. Şi nici micuţa Mai cu Yoyo. Fuseseră înghiţiţi de uriaşele valuri de oameni, de huruitul continuu din piaţă.

Dar în cele din urmă, spre uşurarea ei, Luke se ivi dintr-o parte cu el aflându-se Yoyo şi Mai. Ea şchioapătă şi se vedea clar că-şi rănise piciorul, iar Yoyo o ajută.

— Ce-ai păţit Mai? strigă Nicky îngrijorată, îndreptându-se în fugă spre ei.

— Nu e grav, spuse Yoyo. Bărbat stat pe picior lui Mai.

Ea perfect.

Nicky o cuprinse cu braţul de umeri elţ se poate de matern şi cei patru îşi făcură loc spre zona unde se aflau adunaţi ceilalţi.

Luke îi spuse lui Nicky Este surprinzător că restul sunteţi teferi. Tu eşti întreagă, Nicky?

— N-am nimic, Luke, mulţumesc. Tu cum stai?

— Nicio zgârietură.

S-au aşezat jos sub arborii ce mărginesc bulevardul Changan, pentru a-şi reveni şi a a se răcori puţin. În ciuda adierii, aerul era cald, chiar înăbuşitor, iar Nicky şi Clee îşi scoaseră jachetele. Arch întinse pachetul de ţigări la fiecare, dar fu refuzat, cu excepţia lui Yoyo. Măi, care stătea alături, îşi examina piciorul şi-i spuse ceva în chineză. Zâmbi, dădu din cap şi se întoarse brusc spre Nicky Mai spune picior nu rupt.

Vătămat. Nicky îşi ridică capul. Bine. Se aplecă repede în faţă către Yoyo Ai aflat ceva? De unde sunt trupele? Ce se întâmplă? Yoyo pufăi din ţigară câteva clipe, apoi îi spuse Trupele de departe. Nu din Beijing. Marş multe ore. Eu ai spus în manevră. Ei au spus mergeţi opriţi huliganii. Ei nu înţeleg.

Ei frică. Ei băieţi tineri. Oamenii ceartă pe ei. Oamenii spun nu răniţi studenţi. Soldaţii nu cunosc Beijing. Nu ştiu unde este. Ei nu luptă. Ei prea speriaţi.

— Slavă cerurilor, dar cât de neaşteptat! exclamă Nicky.

— Unde sunt elicopterele, întrebă Clee, ridicându-şi privirea spre cerul întunecat, apoi către Yoyo.

— Nu vine acum, spuse Yoyo; vocea lui sună ca şi acum ar fi ştiut ceva.

Urmă un moment de linişte. Nicky o întrerupse Armată de eliberare a poporului a venit în Beijing pentru a calma pe demonstranţi, dar a fost respinsă de cetăţeni. Nu s-a tras niciun foc. Multe ore mai târziu ea îşi începea emisiunea la televizor pe tot cuprinsul U.S.A. cu această ştire.

* în seara zilei de sâmbătă fu un soare strălucitor.

Tinerii soldaţi, încă năuciţi şi cu moralul la pământ se retrăseseră, în cele din urmă, pe la mijlocul dimineţii în josul bulevardului Changan.

Locuitorii Beijingului merseră acasă, alţii au rămas acolo sau au plecat direct la serviciu. Studenţii au dormit în corturile şi autobuzele lor şi o oarecare atmosferă de calm se instală pe bulevard şi în piaţă. Ordinea şi normalitatea păreau a se fi instaurat din nou.

Nicky era convinsă că această linişte era numai aparentă şi de scurtă durată – cel mult o chestiune de ore. Guvernul chinez va adopta o linie dură, credea ea, deoarece retragerea armatei în ochii lor reprezintă o umilire. Vor da vina, automat, pe studenţi, chiar dacă cei care au stat în calea trupelor şi au împiedicat intrarea militarilor în piaţă au fost cetăţenii obişnuiţi. Vor acţiona în consecinţă, cu violenţă şi forţă.

După câteva ore de somn, cu emisiunea din ziua respectivă pusă la punct – toată ziua fiind mai mult afară – ştia că tensiunea şi frica erau acolo, prezente; îi împărtăşi acest gând şi lui Clee.

În după-amiaza de sâmbătă serveau masa în sufrageria de vest a hotelului Beijing. Aplecându-se peste masă, adăugă:

— Dezastrul e ge drum. Am greşit cu câteva ore doar.

— Ştiu; spuse Clee, luând o înghiţitură din cafea. Punând ceaşca jos, continuia pe un ton scăzut. Guvernulivrea ca tinerii militari să dispară din piaţă cât mai repede. Îşi pierd din prestigiul faţă de Occident, lucru pe care nu l-ar suporta.

Să-ţi mai spun ceva, Nicky, când se va întâmpla se va sfârşi repede.

— Şi sângeros. Nici nu vei şti ce-a fost; fulgerător, Clee. El dădu din cap. Pe luni va fi totul terminat, doar vaiete se vor mai auzi şi ceea ce va urma va fi şi mai trist, arestări, judecăţi, represalii şi Dumnezeu

mai ştie ce.

— Yoyo mă îngrijorează cel mai mult, mărturisi Nicky, în ochi citindu-i-se teama. Este unul din iniţiatori, unul din liderii lor. Va fi în mare pericol. De-am putea să-l scoatem din Beijing.

Putem, spuse Clee. Apropiindu-şi capul de-al ei, continuă încet: Mi-ai luat vorbă din gură. Tocmai voiam să-ţi spun că mă gândesc să-i dau bani pentr-un bilet de avion.

Spre Hong Kong. Îl vom lua cu noi când plecăm.

— Poate rămâne acolo câteva zile, şi va hotărî ce va face.

— Dăm banii pe din două.

— Nu e nevoie. Dar văzându-i privirea încruntată adăugă.

— Bine! S-a făcut!

— Mai e o problemă.

— Ce anume?

— Mai. Yoyo nu va părăsi Beijingul fără ea.

— Îi vom da deci bani pentru două bilete. N-aş mai avea linişte să-i ştiu părăsiţi aici şi ştiu că nici tu n-ai putea, Nicky.

Arch şi băieţii vor simţi la fel şi încă ceea ce facem e puţin.

Yoyo a fost fantastic, ne-a fost de un ajutor imens. Surâse.

— Ce naiba! Vine şi Mai cu noi. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai vesel va fi.

Nicky îi zâmbi Eşti un băiat bun, Clee Donovan.

— Şi tu Nicky Wells. Urmă o scurtă pauză, apoi Clee întrebă:

— Unde pleci după ce ne luăm zborul?

— După Hong Kong vrei să spui?

— Da – La New York. Tu unde?

— Înapoi la veselul Paris. Dar către sfârşitul lunii poate ajung în New York. Ultima dată când am vorbit eu agenţia azi dimineaţă, Jean-Claude mi-a spus că Life îmi oferă un contract de angajare. Mă gândesc să-l accept… Nu mi-ar strica câteva săptămâni în bătrâna Americă.

— Oh. Doamne! Am încurcat-o! exclamă Nicky, rotindu-şi ochii spre tavan.

— Ce vrei să spui?

— Dacă vei veni la New York îţi voi pregăti masa aia fabuloasă pe care tot ţi-o promit de un an şi jumătate.

— Hei, Nicky, dar va fi extraordinar! strigă el cu faţa plină de

bucurie. Să ştii că vin, şi aduc şi vinul. Făcu semn unei chelneriţe şi cum aceasta veni plutind către masă ceru nota de plată. Întorcându-se spre Nicky spuse Hai s-o ştergem înapoi spre piaţă să vedem ce se mai întâmplă. Devin nervos dacă lipsesc prea mult de acolo.

— Ştiu ce vrei să spui, spuse ea, împingând scaunul la o parte şi ridicându-se. Când eşti gata îmi spui.

CAPITOLUL IV Măcelul a început imediat sâmbătă noaptea după ora zece.

Nicky şi Mai se aflau împreună cu Yoyo şi Clee lângă Monumentul Martirilor. La mică distanţă Arch, Jimmy şi Luke se amestecaseră cu ceilalţi reporteri T.V. majoritatea americani şi britanici. Toţi comentau evenimentele, comparau ştirile pe care le deţineau făceau pronosticuri, ştiind prea bine că nu se puteau aştepta decât la mai rău, Vicky vorbea cu Yoyo încet, cu pasiune, străduindu-se să fie cât se poate de convingătoare. Te rog, Yoyo, ia banii.

Ştiu cât de mândru eşti, dar nu e momentul acum. Trebuie să fii practic. Ascultă-mă… insistăm să accepţi aceşti 300 de dolari, ei vă vor scoate, pe tine şi Măi, din Beijing. Clee şi băieţii şi cu mine credem că trebuie neapărat să plecaţi mâine, indiferent de situaţia de aici. Iar banii sunt de la noi toţi. Vrem să vajutăm… în definitiv, şi voi ne-aţi ajutat. Ţinem la voi.

— Prea mulţi bani, spuse Yoyo. Mulţumesc, nu.

Continuă să dea negativ din cap. Voi, Clee, băieţii foarte drăguţi; generoşi. Oameni foarte buni. Dar nu putem laa bani.

— Haide, Yoyo, nu fii aşa de încăpăţânat exclamă Nicky.

— Te rugăm acceptă-i, dacă nu pentru tine, măcar de dragul lui Mai. Gândeşte-te la ea – are nevoie de protecţie.

Tânărul student chinez nu-i luă nici de data asta. Fu rândul lui Clee acum să încerce cu mai multă fermitate. Ştii ce-o să facem… mâine mă duc să cumpăr bilete de avion pentru tine şi Mai.

— Prea mulţi bani, Clee, spuse Yoyo, tăindu-i avântul.

Făcu o pauză după care tonul lui se schimbă neaşteptat adăugând rar Perfet, eu gândesc la asta… dar se opri deodată, îşi ridică capul fiind atent la ceva, după care îi aruncă lui Nicky o privire îngrijorată. împuşcături? Fără nicio îndoială, ţipă ea şi se uită la Clee. Schimbară priviri cu înţeles. Dădu din cap aprobator şi deodată o întinse fără a spune un cuvânt.

Nicky o luă şi ea la fugă, ajungându-l, uitând de restul complet. Acum se întâmpla ceva mult mai important.

Toţi cei din preajma monumentului auziră focuri de armă, şi începu o vânzoleală nebună printre corespondenţi, fotoreporteri şi echipele de televiziune care se luară după llee şi Nicky. Traversară piaţa fulgerător, îndreptându-se spre Changan.

Odată ajunsă în bulevard, Nicky îl pierdu pe Clee în îmbulzeală. Imediat observă vehicule şi maşini blindate coborând pe vastul bulevard, iar militarii erau dotaţi cu arme de asalt AK-47. Era clar pentru ea că ei se îndreptau către Tiananmen şi că o vor face cu forţa dacă va fi nevoie.

Circulase un zvon mai înainte cum că Deng ar fi spus comandanţilor militari Recuperaţi cu orice preţ piaţa şi nu era niciun dubiu că vor proceda exact aşa; îşi demonstraseră deja intenţiile asasine în chiar după amiaza aceea.

Ea şi Clee fuseseră martori la unele acţiuni brutale când s-au reîntors spre piaţă după prânzul târziu de la hotelul Beijing. La capătul de apus al pieţei, lângă marea Sală a Poporului, mii de soldaţi snopiseră în bătaie pe cei ce încercaseră să le blocheze intrarea în Tiananmen.

După cât îşi putură da seama, nu se trăsese, în schimb a fost multă violenţă şi se pare că la un moment dat s-a folosit şi gaz lacrimogen. Înfuriate, masele de oameni au răspuns aruncând cu pietre şi cărămizi în militari. La rândul lor, trupele au folosit bastoane de cauciuc şi cartuşiere în efortul de a-i mai potoli.

Se pare că încleştările de mai înainte n-au fost decât preludiul la ceea ce se întâmpla acum. De asta încercase ea şi Clee să-l convingă pe Yoyo să părăsească capitala cât pot de repede. Cu experienţa ce-o aveau şi înţelegând miza politică în joc îşi dădeau seama că situaţia nu putea decât să se înrăutăţească în următoarele 24 de ore.

Acum, deodată, trupele care trăseseră până acum în aer, îşi îndreptau armele cu ostilitate către cetăţeni şi către studenţii ce împânzeau trotuarele bulevardului.

Nicky rămase îngrozită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Răcnind precum animalele rănite, mulţimea se năpustea în faţă azvârlind în trupe şi camioane cu ce le cădea în mână:

Cărămizi, pietre, bucăţi din ţevi de fier sau bombe primitive cu

benzină. Furia lor se transformase în turbare, şi ei începură să răcnească, să zbiere ieşiţi din minţi la militarii care trăgeau scurt, în rafale mortale.

Înnebunişi de durere, oamenii cădeau atinşi de gloanţele ucigătoare. Începuse carnagiu.

Îngrozită de ceea ce vedea, Nicky nu fu în stare, preţ de câteva secunde, să facă nicio mişcare. Stătea paralizată, se holba fix în jur trecând-o fiorii. O trezi din această stare o chinezoaică de lângă ea care o înşfacă de braţ şi privind-o drept în ochi îi spuse, Armată poporului ne omoară, omoară civili. Sunt nişte asasini! Ticăloşii!

— Nu sta aici, du-te acasă, îi spuse Nicky femeii pe un ton de urgenţă, E periculos. Mergi acasă Dădu din cap negativ şi rămase exact unde era.

Zumzetul elicopterelor de deasupra o făcu pe Nicky să-şi ridice capul spre cerul întunecat. Îşi aminti ce spusese Yoyo despre gazele lacrimogene aruncate de sus. Deschizându-şi geanta de pe umăr, legată în jurul corpului, bâjbâi după una din măştile chirurgicale, o îndesă în buzunarul de la jachetă ca să-i fie la îndemână în caz că va fi nevoie.

Când îşi scoase mâna din buzunar observă că tremură. Nu mai era surprinsă. Trupele calcă în picioare oamenii nevinovaţi. Era lucrul cel mai iresponsabil ce-l văzuse în lunga-i experienţă. Bulevardul Changan devenise câmp de bătaie. Tancuri şi camioane de soldaţi înarmaţi cu mitraliere se revărsau pe bulevard unele după altele.

Dumnezeu să-i aibă în pază pe studenţi, se gândi ea, părăsind drumul şi încercând să-şi caute adăpost sub copacii de pe trotuar, şi unde se aflau mulţi oameni.

Se auzeau împuşcături pretutindeni. Autobuzele răsturnate care fuseseră folosite ca baricade, izbucneau în flăcări la intervale neregulate, iar un număr de vehicule militare ardeau pe stradă. Ele fuseseră incendiate de cetăţenii înfuriaţi ai Beijingului; flăcări portocalii şi roşii se înălţau spre cerul negru al nopţii, un infern în devenire.

Spre marea surprindere a lui Nicky, oamenii continuau să iasă din blocurile de locuit şi casele care străjuiau Changanul. Erau iritaţi la culme şi hotărâţi să lupte cu orice găseau la îndemână, mături, beţe, cărămizi. Unii dintre ei erau înarmaţi mai bine, cu cocteiluri Molotov, pe care le îndreptau spre tancuri sau maşinile blindate ale ofiţerilor.

Tunetele sporiră şi odată cu ele şi mirosul greu de cadavre şi sânge răspândit de aerul cald al nopţii. Brusc avu o senzaţie cumplită de vomă. Gloanţele şuierau pe deasupra capului, iar ea se piti jos hotărându-se să plece de-acolo cât mai repede.

O furgonetă se rotea prin mulţime, transportând un bărbat şi o femeie grav răniţi. Când oamenii au zărit-o, începură să se repeadă spre soldaţi cu pumnii ridicaţi, iar aceştia drept răspuns, apăsau pe trăgaci şi iarăşi rafală după rafală se descărca în piaţă. Nicky se lăsă la pământ pentru a se feri.

Mai multe canistre cu gaz lacrimogen explodară chiar lângă ea şi ea îşi trase masca de gaze, o fixă bine pe faţă acoperindu-şi gura şi nasul. Totuşi, începu să tuşească şi să scuipe aproape imediat. Ridicându-se greu de jos, se târî în capătul celălalt al caldarâmului, acolo unde un pâlc de copaci îi oferea mai multă protecţie.

Sprijinindu-se de trunchiul unui arbore, Nicky continuă să tuşească înecându-se şi respirând cât mai des ca şi cum s-ar fi sufocat; în câteva minute ochii ei lăcrimau abundent. Găsi un tampon în buzunar şi-şi şterse ochii înlăcrimaţi. Deşi senzaţia de vomă persista, în curând respiră mai uşor şi se simţi mai bine.

Fumul se împrăştia şi ea îşi legănă capul privind în jur.

Vreo 60 de soldaţi sau aşa ceva avansau în josul bulevardului cu baionetele puse. Îşi închise ochii spasmodic. Deşi anticipase ce e mai rău, nu se gândise totuşi la aşa ceva. Când îşi deschise ochii mari, îl reperă pe Arch la câţiva paşi depărtare. Măturase cu privirea întreaga zonă şi ştia că pe ea o caută.

Sărind în faţă, strigă Arch! Arch! Aici sunt!

Se clătină în direcţia ei şi o apucă strâns, trăgând-o spre el Nicky! O, Doamne, eşti teafără!

— Şi tu Arene, spuse ea.

— Ai mai văzut măcel ca ăsta, ţipă el înfiorat Este cumplit cum omoară oamenii fără nicio vină, iar bulevardul este atât de înghesuit cu tancuri şi maşini, încât ambulanţele nu pot pătrunde către răniţi.

— Sunt inumani. Spuse ea şi se porni pe un tremurat incontrolabil.

— Căile diavoleşti ale omului, murmură Arch. Ţinând-o şi mai strâns, adăugă. Să ieşim la dracu' de-aici. În poziţia ghemuită, străbătură trotuarul pe sub copaci, reîntorcându-se spre Piaţa

Tiananmen.

În clipa când au pătruns în piaţă fură izbiţi de calmul ciudat de acolo. Era o atmosferă tihnită, nefirească.

Îşi încetiniră paşii şi înaintară în ritm susţinut către Monumentul Martirilor. Unii dintre corespondenţi reveniseră, strânşi la un loc, discutau aprins. Pe chipurile lor se citea mâhnirea şi consternarea.

— E atâta vărsare de sânge acolo, nici nu ştiu cum să ţi-o descriu. Spuse Nicky lapidar. Căutând ceva în geantă, dădu de teancul de bani şi-l strecură în mâinile lui Yoyo, Trebuie să-i iei. Te rog Yoyo sări speriat. Dar Clee spui el cumpără bilete.

— Nu mai zi nimic, Yoyo – ia-i, spuse Nicky tăios. Mâine va fi mai rău şi m-aş simţi mult mai bine să ştiu că banii, sunt la tine. Dacă se întâmplă ceva şi ne despărţim, sau dacă plecăm din Beijing fără tine, încearcă să ajungi la Hong Kong. Vom sta la Hotel Mandarin. Ne găseşti acolo.

Văzând că nu e nimic de făcut decât să ia banii, Yoyo dădu din cap şi puse plicul cu bani în buzunarul pantalonilor.

Mulţumesc spuse el. Eu înţeleg. Eu am paşaport. Mai are paşaport. Totul sunt perfect, Nicky.

— Sper. Nicky îşi răsuci capul într-o parte, aruncă o privire înjur apoi îşi concentră privirea asupra lui Yoyo. În piaţă ce s-a întâmplat?

— Nu multe. Foarte linişte. Wuer Kaixi vorbit. Spuse guvernul acesta împotriva poporului. Spus chinezii trebuie sacrificiu. Pentru bine mâine. Nicky expiră adânc, scuturând din cap. Va fi rău Yoyo, în special dacă studenţii vor opune rezistenţă armatei. Dacă rămâi, trebuie să fii liniştit. Este foarte important.

Dădu din cap. Eu înţeleg. Chiar Ling spune asta.

— A vorbit şi ea?

— Da. Ea spus adunare liniştită. Spus la studenţi stau liniştiţi. Nu opune armata. Nicky îl fixă pe Yoyo. Ascultă-mă. Trupele astea nu fac pe ele ca cele de ieri. Sunt veterani călţi. Periculoşi. Poate armata 27. Ei duri. Noi fim în regulă, Nicky. Nu te îngriji Dar, respirând, îşi spuse că dimpotrivă.

— Oameni de la Federaţia muncitorilor aici. Ei vin protejează studenţi, explică Yoyo.

— Nu pot să nu-ţi doresc că tu să ai grijă de tine mai bine

plecând. Nicky rosti pentru a nu ştiu câta oară, dar ştia că-şi pierde timpul. Yoyo şi Mai vor rămâne aici până la sfârşit, chiar dacă el ştia prea bine că sunt în pericol; Mai poate că nu. Sper că vor fi în siguranţă, se rugă pentru asta. Erau atât de drăguţi, de nevinovaţi însă în multe privinţe naivi.

Majoritatea tinerilor din piaţă erau la fel.

Nu mult după această conversaţie Clee veni în grabă, răvăşit dar nevătămat. E urgie acolo, Nicky. Un măcel cum n-am văzut.

— E înfiorător… zău, nu există cuvinte… Ea îi atinse aparatul agăţat de gât. N-a păţit nimic, după câte văd.

— Sunt prea ai naibii de ocupaţi cu omorârea nenorociţilor ceia pentru a mai avea grijă mea şi a aparatului. Arch păşi în faţă însoţit de Jimmy şi Luke. Cei trei arătau mizerabili şi îngrijoraţi.

Punându-şi braţul pe după umerii ei, Arch interveni Jimmy şi Luke se vor duce înapoi spre hotel câtva timp.

De ce nu te duci şi tu? Stai cam de multişor aici. Vei avea un moment de respiro să te înviorezi, să te odihneşti un pic.

— Cred că voi merge, răspunse ea. Vreau să fac nişte însemnări pentru transmisie şi să-mi pregătesc intrarea pe post.

Într-o oră sunt înapoi.

— Ia-o încet, nu te grăbi i-o întoarse Arch. Ţi-o spun eu, bairamul va dura toată noaptea. 53

CAPITOLUL V Nicky era când în piaţă, când pe bulevard şi timp de mai multe ore acest du-te-vino îl făceau şi corespondenţii ceilalţi.

Zonele dimprejurul pieţii erau într-o harababură de nedescris.

Peste tot erau soldaţi, iar mulţimea de oameni nu se micşorase. De fapt, lui Nicky i se părea că erau mai mulţi.

Vehicule răsturnate, biciclete abandonate împânzeau în dezordine Bulevardul Changan, focul era şi mai intens.

Oamenii dădeau foc tancurilor şi transportoarelor blindate, cu şi mai mare ură şi mânie.

În vecinătatea imediată a hotelului Beijing era acelaşi haos. Răniţii, muribunzii şi morţii erau îngrămădiţi la un loc şi locuitorii înnebuniţi de durere, mulţi dintre ei acoperiţi cu sânge, încercau să mute victimele. Intenţia lor era să-i ducă la spital sau la morga cât puteau de rapid, lucru pentru care trebuia să dai dovadă de mult curaj. Improviziau tot felul de tărgi. Nicky văzu chiar una făcută dintr-o uşă

smulsă de la o cabină telefonică legată de două ţevi de fier. Mai multe autobuze 38 fuseseră deviate din traseu şi erau folosite acum ca ambulanţe, la fel ricşele sau căruţele. Majoritatea răniţilor erau transportaţi la Spitalul Xiehe, la mică distanţă de Changan.

De fapt, pe una din străzile din spatele hotelului Beijing.

Dimpotrivă piaţa părea paşnică când Nicky se duse acolo pentru a patra oară în dimineaţa de 4 iunie, ora 3: 45. Totuşi, în doar câteva minute ea simţi tensiunea în atmosferă. Era un lucru extrem de concret, iar dincolo de tensiune era senzaţia de frică.

Trupele pătrunseră, luând poziţie la capătul celorlalţi.

Şiruri de militari se aflau aliniate lângă Zeiţa Democraţiei.

Se holbau spre piaţă cu chipurile reci, crude, brutale, cu armele încărcate gata să tragă, la ordin, în propriul popor. De îndată ce-l ajunse pe Clee, foindu-se pe lângă monument, el îi spuse că pe acoperişul Muzeului de Istorie Chineză erau amplasate mitraliere; asta era în partea de est a pieţii.

— Sunt pregătiţi bine, ce zici! spuse cu tonul ei sarcastic.

Pe faţă i se citea dispreţul. Apoi observă că vreo câţiva studenţi de pe monument scriau ceva. Îl trase pe Clee de mânecă. Ce fac? întrebă ea încurcată.

Clee oftă, mişcându-şi capul în jos. Yoyo mi-a spus că-şi scriu testamentul.

— Oh, Doamne, Nicky se întoarse, înghiţind în sec, simţind pe neaşteptate umezeala lacrimilor. Îşi reveni imediat. Cu cât situaţia este mai sentimentală cu atât trebuie să fie mai stăpânită. Încerca cu greu să-şi ascundă emoţia însă Clee observă reacţia ei, şi o cuprinse cu braţul. Trăim într-o» lume nenorocită, Nicky, şi tu ştii mai bine decât oricine asta.

— Da, sunt însă lucruri pe care le admit cu greu.

— Ştiu. Şi zâmbi. Ai pomenit de Yoyo. Ştii unde e?

— Pe aici pe undeva. I-am pus în vedere să plece cât poate de repede. Apoi l-am văzut vorbind cu Arch.

— Arch, unde e?

— S-a înapoiat la hotel. Să sune New York-ul. Şi apoi, cu Jimmy, să discute despre secvenţa ta de film.

— Ne-am pierdut unul de altul prin Changan. E de nedescris ce-ai acolo îşi ridică din nou privirea către studenţii de pe monument.

— Cred că ştiu cât de periculos e pentru ei acolo.

— Cântăreţul ăla, Hou Dejian, şi câţiva alţi lideri tot le-au vorbit băieţilor să părăsească piaţa în ordine. Clee se opri brusc în momentul când toate luminile din Tiananmen se stinseră.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta, se uită Nicky la el în beznă.

— Nu-i a bine presupun, răspunse el pierdut. Nu s-au stins din senin; e mâna autorităţilor.

— Bestiile, murmură Nicky.

În numai câteva minute microfoanele de pe monument începură să pârâie. Se auzi o voce, vreo zece cuvinte şi apoi volumul se mări şi se auzi muzică.

— Este Internaţionala, exclamă Clee. Doamne, mă întreb ce vor face studenţii?

— Vor pleca, sper, replică Nicky:

Dar pe măsură ce acordurile cunoscutului cântec se revărsau peste piaţă, Nicky era din ce în ce mai convinsă că ei n-o vor face. Putea distinge, chiar şi în întuneric, cum studenţii pur şi simplu stăteau nemişcaţi, ascultând înregistrarea, mândrii de decizia lor. În momentul când melodia se termină, fu pusă din nou şi iarăşi, şi iarăşi vreo jumătate de oră.

Nicky şi Clee erau împreună. Vorbeau în şoaptă. La fel se adresau şi ceilalţi corespondenţi. Toţi se aşteptau că atacul să înceapă din clipă în clipă. Nicky şi Clee erau pregătiţi pentru confruntarea trupe-studenţi, ce urma să se declanşeze. Mai trecu o jumătate de oră, dar nimic neobişnuit nu interveni, când, pe neaşteptate – un lung şir de lumini se aprinse în faţa Marii Săli a Poporului.

În acelaşi timp, microfoanele începură să funcţioneze din nou şi se auziră vorbind mai mulţi oratori. Nici, Nicky, nici Clee nu înţelegeau ce se spune dar un gazetar britanic le povesti esenţialul Liderii îndeamnă studenţii să părăsească piaţa. Toţi spun acelaşi lucru – ieşiţi de aici până când nu vă omoară.

— Dar crezi c-o vor face? Mă îndoiesc! spuse Clee, răspunzându-şi propriei întrebări.

— Sunt de acord, murmură jurnalistul englez. Apoi dând din umeri o luă spre piaţă.

— Nicky, spuse Clee, trebuie s-o iau din loc. Vreau să fac nişte clişee cu băieţii de la microfon. Să văd şi pe Chai Ling.

E un moment rar.

— Mergi, Clee. Eu trebuie să-i caut pe Yoyo şi Mai. Trebuie să fie şi ei pe aici, apoi plecă şi ea în grabă.

Nicky îşi petrecu următoarele aproximativ zece minute plimbându-se prin piaţă în zona monumentului, scrutând cu privirea mulţimile de oameni de pe caldarâm. Yoyo şi Mai nu se vedeau nicăieri şi începu să se întrebe dacă nu cumva îi ascultaseră în cele din urmă sfatul şi părăsiseră piaţa în urma avertismentelor ei. Dorea din toată inima acest lucru.

Altcineva le vorbea acum studenţilor. Urmă o scurtă pauză şi ecoul glasului celui de-al doilea vorbitor umplu aerul cald.

Nicky nu avea nici cea mai mică idee de ceea ce se spunea la microfon. Mai făcu o ultimă tură în jurul monumentului.

Observă surprinsă că un număr de studenţi se ridică în picioare. Încet, coborau de pe lespezi şi plecau. Mai zăbovi un timp, urmărindu-i cum se duc. Mulţi aveau lacrimi în ochi.

Îi înţelegea. Pierduseră lupta lor paşnică pentru libertate şi democraţie. Puterea militară învinsese şi mulţi oameni inocenţi fuseseră măcelăriţi. Cel puţin, vor mai putea fi salvaţi unii, se gândi ea, şi îşi întoarse privirea nerăbdătoare.

— Unde naiba erau Yoyo şi Mai?… Se lumina de ziuă, fâşii de lumină brăzdau cerul, umplându-l cu o paloare incandescentă, feerică. Se uită la ceas. Trecuse de cinci deja, nu mai putea rămâne în piaţă prea mult. Oftând adânc, părăsi monumentul şi se îndreptă spre Changan. Era timpul să se întoarcă la hotel să-şi pregătească emisiunea de ştiri şi secvenţa filmată apoi baia, machiatul, să se schimbe. Mai înainte hotărâseră, ea şi Arch, să înciuda o scenă filmată de pe balcon mai întâi, pe care s-o trimită prin curier mai târziu, dimineaţa… La ora opt şi un sfert va transmite prin microfon pe viu pentru buletinul de ştiri de la ora şapte seara.

Nu se depărtase prea mult când îşi aminti brusc de mica geantă de voiaj pe care Yoyo o ţinea în cortul său. Şi spusese cândva că geanta conţine cele mai importante lucruri de-ale sale. Paşaportul i-o fi acolo? L-o fi luat?

Hotărându-se pe loc, se întoarse şi o luă spre tabără înaintând greu printre studenţii ce părăsesc acum piaţa.

Observă, în fugă, numărul din ce în ce mai mare de soldaţi ce

ocupau piaţa. Parcă erau acum peste tot şi în depărtare se auzea duduitul tancurilor şi blindatelor pătrunzând în dreptunghiul vast al pieţii.

Nu dădu atenţie, se avântă mai departe spre tabăra pustie, strigând Yoyo; Mai! Se iţiră două-trei feţe din corturi şi ea răcni către ei Plecaţi! Vin tancurile! Văzând că nu înţeleg engleza, făcu gesturi disperate cu braţul ţipând Plecaţi! Plecaţi, sperând că vor înţelege mesajul. O luă apoi la f găspre centrul taberei, răcnind cât putea de tare Yoyoî Mai!

S-au văzut exact în acelaşi moment. Yoyo şi Mai apărură de după un cort, iar Nicky se ivi de după un altul, aşa că s-au trezit faţă în faţă. Amândoi aveau jachetele pe ei, iar Yoyo avea şi geanta de voiaj.

— Te-am căutat peste tot, strigă Nicky.

— Uitat geanta, explică Yoyo, ridicând-o mai sus. Important geanta. Paşaport în ea.

Cred şi eu, se gândi Nicky pentru sine Haideţi acum. Au venit trupele. Toţi pleacă. Se depărta de ei, gata să se întoarcă prin tabără.

— Pe aici! Voi, repede, exclamă Yoyo.

O luă primul. Cei trei se strecurară prin deschizătura dintre corturi şi ieşiră în piaţa deschisă exact în partea de nord a Monumentului Martirilor.

Aliniamente de militari înaintau rapid în direcţia lor, susţinute de A.P. C-uri şi tancuri decise să măture tot ce le stătea în cale. Nicky se aruncă spre cireapta, strigând: După mine şi o luă în direcţia aceea, punctul de destinaţie fiind intrarea în Changan.

I se făcu inima cât un purice când auzi zgomotul automatelor în spate. Uitându-se peste umeri, văzu că Yoyo şi Mai erau imediat în urmă. Continuară să traverseze piaţa într-o goană nebună, distanţa dintre ei şi armată mărindu-se.

Vuietul gloanţelor şi împuşcăturilor o asurzeau. Erau acum mai aproape de monument şi văzură câţiva studenţi, ultimii probabil, retrăgându-se, încercând să scape.

Nicky! Nicky.

Fără să-şi încetinească paşii se uită înapoi. Spre consternarea ei o văzu pe Mai jos pe dalele de piatră. Yoyo era aplecat deasupra ei.

Nicky se întoarse într-o fracţiune de secundă şi-o luă la fugă înapoi. Ce s-a întâmplat? Chipul lui Yoyo arata jalnic. Mai împuşcată.

Nicky se lăsă pe genunchi, examina umărul sângerând al fetei, o mângâie pe obraz. Mai îşi deschise ochii, clipi, după care îi închise la loc. Nicky se ridică, apoi aplecându-se în faţă, îşi strecură braţul sub Mai, încercând s-o ridice. Fata gemea şi, fiindu-i frică s-o mişte, o lăsă cum era.

Simţi că e umedă pe degete şi privind în jos, la mână observă că era plină de sânge. Simţi un gol în piept. Mai trebuie să fi fost lovită în mai multe locuri. Se şterse de pantaloni, îşi aranjă hainele, se uită drept înainte.

Tancurile veneau în viteză, se îndreptau drept spre ei. Nu era nicio clipă de pierdut. Îi spuse lui Yoyo, Repede, ia-o de picioare; am ş-o ridic de braţ. S-o ducem în spatele monumentului. Nici nu termină bine de vorbit că au şi început s-o transporte – de fapt era un fel de împins, amândoi pierzându-şi echilibrul; legănarea corpului lui Mai îi îmbrâncea continuu. În timp ce se rostogoleau în felul acesta, îl auzi pe Clee strigând Mişcaţi-vă mai repede. Nicky! mai repede Yoyo. Tancurile se apropie! Se crease panică în jurul ei. Se auzeau ţipete pretutindeni. Căznindu-se să rămână în picioare îl zări pe Clee ieşind în fugă din zona focului; o înlocui pe Nicky trăgând-o de braţe pe Mai în tot acest timp.

Yoyo împingea din spate. Când poticnindu-se când mai stabil pe picioare reuşiră s-o transporte la adăpost, exact la timp.

Tancurile şi APC-urile cu tunurile trăgând în plin îşi rostogoleau şenilele tocmai prin locul unde cu câteva clipe în urmă ea şi Yoyo o târau pe Mai. Alţii au fost mai puţin norocoşi. Zăceau morţi, striviţi de tancurile furibunde. Alţii erau doar răniţi. Un băiat, cu capul zdrobit, lăsase o baltă de sânge cu fragmente de creier pe pământ.

Cu un tremurat convulsiv, Nicky îşi mişcă ochii şi se duse să se adăpostească în spatele Monumentului Martirilor unde Clee o întinsese pe Mai drept pe piatră. Locul părea relativ în siguranţă, cel puţin pe moment; trupele nu ajunseseră aici încă. Se prăbuşi epuizată pe scări şi constată că tremura toată.

Clee veni şi se aşeză lângă ea, luând-o în braţe strâns. Se prinse de el cu putere. M-ai avertizat la timp, Clee. După o scurtă pauză, lipită de bluza lui pătată de sânge adăugă. De fapt mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc.

El o luă de bărbie şi-i ridică capul, privind-o fără să spună nimic.

Nick îl privea şi ea. Avea o expresie cu totul neobişnuită, ceva ce nu mai văzuse la el. Era buimăcită.

Într-un sfârşit, el îi spuse S-o ducem pe Mai la spital. Îşi scoase aparatul, îl atârnă de gâtul lui Nicky. Ai grijă de el, spuse el aplecându-se şi o săltă pe Mai în braţe.

Yoyo, care se agita în jurul prietenului, îi lăsă mâna jos, înşfacă geanta de pânză şi împreună cu Nicky îl urmară pe Clee.

Când ajunseră la poarta Tiananmen, Nicky se opri şi se întoarse să privească spre piaţă. Zeiţa Democraţiei nu mai era. Fusese răsturnată de un tanc şi demolată, sfărâmată în sute de bucăţi. Tabăra de corturi era acum teren gol, nivelat.

Se rugă ca cei câţiva studenţi rămaşi să fi putut scăpa. O imensă tristeţe o cuprinse în timp ce se grăbi să-i prindă din urmă pe Yoyo şi Clee.

— Bulevardul Changan era ticsit de tancuri şi trupe. Morţii şi cei în agonie zăceau în proprii-le bălţi de sânge. Cetăţenii îndoliaţi ai capitalei făceau tot ce se putea pentru a-i ajuta pe acei nefericiţi.

Nicky şi Yoyo mergeau în faţa lui Clee, făcându-şi loc prin îmbulzeală pentru ca Mai să fie transportată. Aproape că ajunseseră la hotel Beijing când Yoyo o apucă strâns pe Nicky.

Priveşte, ţipă el emoţionat, arătând cu degetul, steag Crucea Roşie pe autobuz 38. Salvarea. Ia pe Mai la spitalul Xiehe.

Nicky se întoarse spre Clee S-o ducem până la ambulanţă, acolo o vor prelua medicii. Clee dădu doar din cap, avântându-se înainte cu rănita.

Spera din tot sufletul, s-o poată salva.

— Nicky stătea în mijlocul apartamentului AM din hotelul Beijing, concentrându-se atent asupra a ceea ce urma să spună. Era 8: 15, duminică dimineaţa în China. La New York era cu 13 ore mai devreme – 7: 15, sâmbătă noaptea.

Cu microfonul celular în mână, vorbea clar, constant, fără pauză, folosind, ceea ce ea numea, ritmul direcţiei T.V. Era la sfârşitul prezentării situaţiei din Tiananmen când cuvintele ei căpătară un accent dramatic.

— Fostul lider chinez Mao Ze Dong spunea cândva că puterea politică se obţine dintr-un butoi de pulbere. Armata de eliberare a poporului şi-a întors armele împotriva propriilor cetăţeni şi studenţi.

Oameni nevinovaţi.

Neînarmaţi. A fost un masacru. Şi a făcut-o la ordinul conducătorilor senili ce se agaţă disperaţi de putere. Se pare că Mao a spus adevărul. Cel puţin, în ceea ce priveşte China.

Urmă un scurt semnal sonor. V-a vorbit Nicky Wells din Beijing, noapte bună la celălalt capăt îl auzi pe Mike Fowler, speakerul de serviciu, spunând: Mulţumesc Nicky pentru reportajul extraordinar, dar tragic din Beijing. Şi acum ştiri din Europa de Est… Nicky apăsă pe întrerupător, îşi întoarse privirea către Arch, care stătea la pupitru ca casca la urechi. Zâmbi, dădu din cap un da adânc, îşi ridică pumnul a victorie cu degetul mare spre plafon, vrând să spună că totul a fost minunat.

El era încă în legătură cu staţia, vorbind cu editorul de actualităţi, Joe Speight, care se afla în camera de control de la cartierul general AM din New York. Mulţumesc, Joe, spuse Arch, radios. Vom trimite filmul pe navăjntr-o oră.

Pe mâine seară ar trebui să-l aveţi. O.K. Ciao. Închise, se ridică în picioare, traversă camera spre ea. De milioane, Nicky. Le-a plăcut, ai fost grozavă. Jimmy spuse Este una dintre cele mai bune apariţii ale tale de aici. Bucata filmată este însă chiar mai bună.

— Întru totul de acord, spuse Luke, surâzând spre ea.

— Mulţumesc, băieţi. Le zâmbi. Ceea ce spuneau ei conta cel mai mult. Ei întotdeauna erau sinceri şi nu ezitaseră niciodată să-i spună în faţă dacă aveau vreun reproş de făcut.

Se auzi o bătaie în uşă şi Luke merse să vadă cine-i. Era Clee. Arăta îngrozitor, fără vlagă, galben la faţă şi Nicky ştiu pe dată ce avea să spună, îşi dădea seama din privirea goală, fără expresie a ochilor săi.

Se uită la el insistent.

— A murit Mai, spuse pe un ton scăzut. N-am mai putut face nimic. Am încercat. Pierduse prea mult sânge.

— Asta-i o mare tragedie; spuse Jimmy Sărmana de ea Luke se aşează greoi pe un scaun fără să scoată un cuvânt, Arche rămase şi el interzis când auzi vestea tristă. Se simţea incapabil să îngaime ceva.

Nicky merse spre Clee, zguduită de cele aflate. Aveam presimţirea că nu va rezista, spuse, muşcându-şi buzele.

Făcu o mică pauză copleşită de emoţie, dar revenindu-şi, continuă Arăţi oribil, Clee… Vino şi stai jos, am să-ţi aduc nişte cafea.

Clee făcu un pas către ea. Îşi ridică mâna şi cu vârful degetelor îi şterse lacrimile de pe obraz, lucru ce nici măcar nu-l ştia.

— E o reacţie firească să plâng, spuse el.

— Da, trase adânc aer în piept. Yoyo, cum se simte?

— Dezastruos.

— Îmi imaginez. Dădu din cap. Unde se află acum? La spitalul Xiehe, făcând demersurile necesare să ducă corpul lui Mai acasă la părinţii ei. Locuiesc în suburbii.

Deodată, simţi că nu mai poate zice nimic. Clee o cuprinse de mijloc, ajutând-o să se aşeze pe divan. S-au aşezat amândoi, şi el spuse foarte încet. Noi, cei din presă, suntem, martorii atâtor războaie, măceluri, tragedii – şi asta aproape zilnic – şi din acest motiv credem că suntem tari, chiar invincibili. Nu e adevărat însă, Nicky. Nici chiar tu nu faci excepţie.

PARTEA A DOUA <titlu>ÎNDRĂGOSTIŢI Vino şi stai cu mine, şi fi-mi iubită şi din ale dragostei ne vom înfrupta.

(Christopher Marlowe)

CAPITOLUL VI Era ţinutul lui Cezanne, al lui Van Gogh, aşa-i spusese Clee, şi el avea dreptate.

Culorile de pe paletele pictorilor erau culorile zilei, culorile pământului provensal şi al cerului de-acolo: marouri ruginii bogate şi siena arsă, culoarea teracotei sângerând în nuanţe de oranj şi de caisă, tente de roz şi piersic echilibrate de un galben acid şi auriu vibrant, şi o gamă largă de albastruri strălucitoare şi tot felul de tuşe verzulii într-un contrast puternic şi eclatant asemănătoare emailurilor aprinse. Şi toate erau potenţate de o uşoară paloare aurie ca şi cum ar fi fost scăldate în soarele fierbinte din Provence.

Din momentul când pusese piciorul în această parte a Franţei, Nieky a fost entuziasmată de frumuseţea rurală care înconjura vechiul mas, sau fermă, proprietatea lui Clee. Nu – trecea o zi fără să nu rămână cu răsuflarea tăiată de încântarea născută din ceea ce vedea. Într-o infinită varietate, natura îşi dezvăluia măreţia în acest colţ din sud-estul ţării.

Într-o astfel de după-amiază însorită, pe când stătea lângă lacul pietruit cu lespezi albe, sub umbră. Unui platan, înghiţind lent din citron presse şi visând, aproape că-i veni să izbucnească în râs. Se împotrivise cât putuse ideii de a veni aici, dar acum acest scurt respiro

pe care şi-l permisese nu l-ar fi dat pe nimic în lume.

Îi era recunoscătoare lui Clee pentru a-i fi permis, atât de generos, să-i ofere casa lui, locul acesta intim, unde la puţini le era îngăduit să vină. Întotdeauna se gândise la binele ei şi acest ultim gest era doar unul din multele lui drăgălăşenii. Era un prieten de nădejde pe care-l aprecia în mod deosebit.

Ideea de a poposi în Provence se născuse în Hong Kong, cu aproape trei săptămâni în urmă când ea şi Clee îşi serveau cina la hotel Mandarin. Din senin, Clee îi spusese brusc:

— Vino la mine la fermă, Nick. Îţi va face bine, te va deconecta; ai nevoie de o perioadă de refacere. A refuzat categoric, chiar cu vehemenţă; simplă idee ca atare i se părea aberantă. În momentul acesta numai Franţa îi mai trebuia, deşi o iubise dintotdeauna şi se simţise ca acasă, acolo, în trecut. Din nefericire, acum o asocia cu durerea şi necazul.

Cu aproape trei ani în urmă se dusese acolo cu logodnicul ei, Charles Devereaux, un bărbat pe care-l iubise mult, şi cu care era pe punctul de a se mărita. Pe neaşteptate, fără nicio înştiinţare prealabilă, fără ca nimic să se fi întâmplat între ei, el rupsese legătura în modul cel mai brutal posibil. Nu s-au dat explicaţii, nu s-au invocat motive; totul luă sfârşit la nici două luni după voiajul idilic pe Coasta de Azur.

Nu, mai dăduse cu ochii de el din momentul acela.

Firesc că nu dorea să se tulbure din nou vizitând un loc în care-şi petrecuseră împreună ultimele clipe. Erau momente când se simţea ultragiată de ce făcuse el, o mânie fulminantă o cuprindea, şi asta-i era de ajuns, evita revenirea acelor amintiri negre, chinuitoare.

Desigur, Clee habar n-avea de toate acestea, de asta şi insistase atât folosind toate argumentele posibile. Ea rămase de neclintit.

Chiar înainte de a părăsi Hong Kong în direcţia Paris, el îi oferise încă o dată ferma. Mi-e teamă că nu voi fi acolo, Nicky, dar îngrijitoarea va fi, aşa că va avea ea grijă de tine.

Un zâmbet băieţesc îi lumină faţa, după care adăugă: Te va răsfăţa ca şi pe mine, şi-ţi garantez că te vei îndrăgosti de ea.

Amelia e o păpuşă. Ascultă, puişor, ferma e situată într-un decor minunat – Cezanne şi Van Gogh au pictat amândoi aici, şi ştiu că-ţi va place. Du-te, te rog. Meriţi asta, ai nevoie de câteva săptămâni de tihnă după ororile de la Beijing. Ai milă măcar de tine, Nick.

Mişcată de grija lui pentru ea, îi mulţumi din adâncul sufletului şi, fără a-l expedia, îi spuse că se va mai gândi. La New York, se gândi pe îndelete. Spre uluirea ei, gânduri în legătură cu ferma lui Clee din Franţa şi a unei vacanţe de vară petrecute acolo îi veneau permanent în minte.

În clipele libere dintre filmări şi alcătuirea unui editorial special despre piaţa Tiananmen şi urmările ei, ea meditase deseori dacă să facă sau nu călătoria. Era încă indecisă, nu se putea hotărî să-şi cumpere bilet de avion, să împacheteze şi să plece.

Fără să ştie, tot Arch o ajută în cele din urmă să ia o hotărâre. Odată, după o transmisie specială, arăta mai epuizată decât o văzuse el vreodată. Gata, spuse el, până către sfârşitul anului nu mai avem emisiuni speciale, aşa că nu ţi-ar strica un pic de odihnă. Ia-ţi o pauză cât mai ai timp.

Vei avea nevoie de ea, Nick.

Când îi spuse că nu doreşte o vacanţă în perioada aceasta, în caz că vreun eveniment deosebit se întâmplă prin lume, Arch izbucni în hohote şi spuse că o va trimite înapoi împachetată în avion, în orice punct fierbinte de pe glob s-ar afla.

Râse şi ea cu poftă, apoi protestă Dar ştiu că n-arăt chiar atât de prost cum spui, Arch. Exagerezi ca de obicei.

Răspunsul lui fu concis şi la obiect: La naiba, aşa arăţi, dragă, nu mă crezi – bine, e treaba ta.

Mai târziu se privi în oglindă şi trebui să recunoască că Arch nu minţise. Îşi examina faţa minuţios, obiectiv şi conchise că el a înţeles faptele. Arăta rău de tot, faţa căpătase o paloare neobişnuită, cu ochii duşi în fundul capului, cu cercâne, cu un păr lipsit de viaţă. Dar cel mai alarmant lucru, ochii ei, atât de limpezi şi vii altă dată, păreau acum inexpresivi, şterşi ca şi cum şi-ar fi pierdut culoarea – dacă aşa ceva e posibil.

Nicky era prea conştientă că machiajul poate camufla multe neajunsuri în faţa camerei de luat vederi, şi că ar putea continua să-şi ascundă ravagiile oboselii printr-o serie de trucuri cosmetice. Dar de asemenea recunoscu, în după-amiaza aceea, că ar fi o nebunie să nu se odihnească, mai ales că AM îi datora atât de multe zile libere. Simţea o anemie accentuată şi emoţional era prăbuşită. Puse oglinda deoparte şi luă decizia imediat. În aceeaşi zi îi telefona lui Clee la biroul său din

Paris şi-i spuse că i-ar place să-i accepte ofertă cu fermă, dacă bineînţeles propunerea rămâne în picioare. Fu de-a dreptul uluit când auzi că vrea să meargă în Provence.

— Hei, dragă, e colosal, spuse, emoţia transmiţându-i-o şi prin fir. Eu plec la Moscova mâine să-l fotografiez pe Gorbaciov pentru Paris Match, însă Jean – Claude va aranja ca tu să fii întâmpinată în Marsilia şi apoi condusă la fermă.

Tot ce trebuie să faci e să te îmbarci spre Marsilia, via Paris sau Nisa. Anunţă-l pe Jean-Claude exact când vii, ziua, ora.

Te voi suna din Moscova să aflu cum te simţi acolo, cum te-ai aranjat.

În 48 de ore traversa Atlanticul mai repede decât sunetul, pasageră pe nava Concorde a unei companii franceze, aterizând în Paris după trei ore şi 45 minute. După ce şi-a petrecut noaptea în Plazza Athénée, hotelul ei favorit, în următoarea dimineaţă, luă avionul de pe aeroportul Orly spre Marsilia.

Jean-Claude, şeful de birou al lui Clee, îi explicase că un şofer de la compania de automobile la care apelau ei o va aştepta la aeroport. N-ai cum să te rătăceşti. Va ţine ridicată o placă cu numele tău scris cu majuscule, îi spuse prin telefon Jean-Claude.

Întocmai cum fusese aranjat, şoferul se afla acolo. Descinse din avion şi merse să-şi iabagajul. Spuse case numeşte Étienne, şi prima ei impresie fu favorabilă: plăcut, vorbăreţ, gata să-ţi spună tot ce se întâmplă; tot timpul călătoriei, o încântase cu poveştile fantastice şi glumele de prin partea locului. Îi recitase poezii şi-i povestise tot felul de lucruri despre Aix şi Arles, din care nu-şi mai amintea mare lucru.

Deşi vorbea bine franceza, petrecându-şi o parte din tinereţe la Paris cu părinţii ei permanent pe drumuri, Nicky găsi accentul provensal dificil de înţeles la început. Destul de repede îşi dădu seama că Étienne adaugă sunetul (g) la multe cuvinte, aşa încât bien devenea bieng, şi aşa mai departe.

O dată pusă la punct cu această inovaţie în fonetica franceză, şi după ce-şi adaptase urechea la cadenţa bogată, guturală a discursului său ca şi la viteză extraordinară, descoperise că nu are nicio problemă în a-l urmări.

În drum spre Aix-en-Provence din Marsilia, Nicky începu să observe că peisajul e complet diferit de cel de la Cote d'Azur, acea

parte a sudului Franţei pe care-o ştia atât de intim.

Părinţii ei erau francofili şi în copilăria ei fusese dusă la multe staţiuni celebre de pe coastă, pentru scurte sejururi sau cu ocazia diverselor sărbători anuale. Mamei şi tatălui ei le plăceau, în special, Beaulieu-sur-Mer, Cannes şi Monte Carlo. Şi apoi, în octombrie 1986, petrecuse două săptămâni extraordinare cu Charles Devereaux, înainte de a dispărea complet din viaţa ei. Şi pentru totdeauna.

Acest ţinut, însă, din Provence îi era complet nou, ca atare nu-i trezea niciun fel de amintire, plăcută sau neplăcută.

Constatând aceasta, se simţi mult mai relaxată şi în cele din urmă începu să aibă un sentiment de reconfort în interiorul Mercedesului, cu aer condiţionat, continuând să se uite pe fereastră din când în când.

Trecuseră printr-o zonă de câmpie care alterna cu un ţinut deluros sau muntos. Orăşele elegante în regiuni bucolice îi treceau prin faţa ochilor şi sate pitoreşti cocoţate pe vârfuri de deal păreau să sprijine cerul de un albastru imaculat.

Multe câmpuri sau coaste de deal invadate de luxurianţă.

Camera era spaţioasă, zugrăvită în alb, cu grinzi întunecate de lemn la plafon, podeaua având gresie. Un întreg perete era ocupat de un cămin masiv din piatră; într-o parte era un cuptor mare şi mai multe poliţe de marmură în partea de sus, folosite la frământat aluatul sau la gătit, toate sub cele trei ferestre ale camerei. Pe pervaz se găseau coşuri împletite pline vârf cu produse locale. Pe unul se aflau fructe – mere, portocale, pere, prune, caise, zarzăre, cireşe şi struguri; în celălalt capăt legumele – morcovi, varză, cartofi, fasole şi mazăre. De una din grinzi atârnau legături de ceapă şi usturoi şi diverse ierburi din Provence: mirosuri de măgheran, cimbru sau rozmarin umpleau camera.

În centrul bucătăriei se afla o masă rotundă acoperită cu o pânză vărgată roşu-alb ca să se potrivească cu perdelele curate strânse la spate şi, mândria locului, pe peretele opus se afla un grătar de brutărie lucrat din fier forjat cu ornamente de aramă, ticsit cu fel de fel de oale de cupru sau tigăi care străluceau în lumina soarelui; pe un alt perete se aflau rafturi săpate în zid, pe care erau expuse obiecte de ceramică viu colorate: farfurii, castroane şi ceşti cafe-aulait sau solniţe.

Din bucătărie dădeai în sufragerie; între ele neexistând nicio

deosebire – aceeaşi gresie, aceiaşi pereţi zugrăviţi în alb, aceleaşi grinzi pe tavan.

Aici se afla un şemineu demodat, imens, având în partea din faţă un fel de vatră prelungită confecţionată din piatră locală de culoare crem şi plină de butuci de foc pentru iarnă; la fiecare colţ era o fereastră prin care lumina inundă camera.

Un sentiment rustic îţi era sugerat şi de masa de stejar imensă flancată de scaune înalte şi de un dulap încrustat. Un candelabru din fier forjat spânzura din tavan, iar în partea centrală a mesei se aflau mai multe sfeşnice cu lumânări albe, groase. Vaze imense de flori pe masă şi dulap dădeau impresia de viu-colorat acestei camere de altfel destul de simplu mobilată.

Alergând în faţă, Amelia îi arătă în continuare holul de recepţie şi apoi o mică cameră de zi ce dădea direct din prima.

Cu dale de piatră bine şlefuite, cu pereţi zugrăviţi într-un uşor – galben untos, sala de primire mai avea două sofale în faţa unui mic şemineu. Mese de lemn întâmplător răspândite peste tot şi două lampadare de ceramică de nuanţă crem ce stăteau pe dulapuri străvechi de-o parte şi alta a căminului.

Pe o masă, dedesubtul ferestrei, se aflau, ultimele reviste cu noutăţi de pe glob, exemplare din Life şi Paris Match ca şi Time şi Newsweek.

Acum, să urcăm! îi spuse Amelia, întorcându-se şi conducând-o înapoi spre ieşirea din sală. Nicky o urmă conştiincioasă pe o scară de piatră albă, largă şi întortocheată care se oprea într-un culoar pătrat. De o parte şi de alta se aflau biblioteca şi principala cameră de zi. Erau zugrăvite de asemeni în alb, cu şemineuri înalte, parchet de culoare gălbuie şi covoare împletite din Maroc.

Camera de zi era decorată cu mobilier rustic francez în stil provensal, iar sofalele şi scaunele erau tapiţate cu pânză crem, cafe-au-lait sau caramel. Iarăşi, peste tot se aflau flori de toate culorile, şi impresia era de lumină, spaţiu şi aerisit, ceea ce sporea sentimentul reconfortant de linişte. În partea cealaltă a pasajului, biblioteca era ticsită de cărţi de sus până jos, iar în mijloc se puteau observa două divane acoperite cu pânză de bumbac de culoarea pepenelui galben. Clee îşi instalase, într-un colţ, o mică instalaţie audio-vizuală cu echipament ultrasofisticat: un televizor cu ecran mare, video-player,

aparat de tras în bandă, player compact-disc; echipamentul stereo era cocoţat sus pe rafturi.

— Aceasta este camera lui monsieur Clee; cea pe care o îndrăgeşte el cel mai mult, cred, informă prompt Amelia, dând din cap. Îşi îndreptă apoi degetul către plafon şi spuse:

— Mai urcăm nişte scări, Mademoiselle. Allons.

Cele două ieşiră pe culoar şi urcară un palier îngust de scări.

— Treptele erau de asemenea din dale albe de piatră până când ajunseră la etajul cu dormitoare.

Nicky descoperise că propriul dormitor era drept sub streaşină. De fapt, în afară de dormitor, mai era acolo o baie şi o cameră de zi. Aceasta din urmă era elegantă şi decorată cu mult şarm, o simfonie de alb, crem şi caramel. Mai multe piese din lemn sculptat se sprijineau sau erau agăţate pe pereţii din sitting-room? iar un armoire vechi şi un scrin înfrumuseţau dormitorul; chiar şi la o privire superficială, observase că totul ora făcut cu grijă, cu mult gust, cu eleganţă şi, nu în ultimul rând, pentru a asigura confortul.

Pachetele vi le voi aduce eu. Spuse Amelia după ce-o plimbă prin apartament, deschizând uşile de la armoire şi trăgând rafturile scrinului. Şi, vă rog, mademoiselle Nicky, să-mi spuneţi tot ce aveţi nevoie. Monsieur Clee nu va fi prea încântat dacă nu mă voi ocupa de dumneavoastră cum se cuvine.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Amelia, răspunse zâmbind, Nicky. Sunt sigură că am tot ce-mi trebuie. Şi mulţumesc şi pentru marele tur.

— Ah, am făcut-o cu plăcere, mademoiselle, se mai auzi în timp ce Amelia dispăru jos pe scări.

Conversaţia avusese loc cu doar patru zile în urmă, dar deja Nicky începea să se simtă bine. Fermă cu tot ce era împrejur avea un efect odihnitor asupra ei. Dormea mult mai sănătos decât o făcuse înainte; se relaxa de minune în mijlocul acestui peisaj tihnit.

Zilele treceau greu.

— Absolut nimic de făcut.

— Fără stresul şi presiunea de dinainte – lungi plimbări pe domeniul fermei sau în pădurile din apropiere, ori băile din piscină. Aerul proaspăt, mişcarea, bucatele delicioase preparate de Amelia îi făceau foarte bine; seara citea, asculta muzică sau urmărea televiziunea franceză în bibliotecă, deşi de cele mai multe ori comuta

pe CNN, cum era o fanatică a buletinelor de ştiri.

Guillaume îi spusese că, recent, Clee îşi instalase cablu pentru a prinde posturile americane în meseria lui nu se poate, ştiţi, mademoiselle, găsi necesar Guillaume să adauge, şi ea îşi întoarse capul ca acesta să nu-i surprindă zâmbetul…

Nicky se legănă în chaise-long, întinse mâna după citronpresse, înghiţi adânc savurând gustul limonadei.

Era ultima săptămână din iunie şi deja era caniculă, totuşi nu de nesuportat. Chiar dimineaţă, Amelia îi spusese că iulie şi august sunt cele mai insuportabile aici în regiunea aceasta din Provence. Arzător fu cuvântul pe care-l folosi ea. Apoi Amelia se lansă brusc într-o mică istorie cu Mistral-ul, vântul uscat de nord care poate bate, chiar vara, cu o furie neobişnuită şi care face ravagii. Vine din sud, din valea Rhon-ului şi anunţă, ca un avertisment, schimbarea vremii.

Amelia, ca mulţi provensali, învinuia Mistral-ul de multe neplăceri şi necazuri.

— Animalele înnebunesc. Şi oamenii, i se plânse ea lui Nicky, timp în care-i mai turnă o ceaşcă de cafe-au lait.

— Produce migrene, şi gripă, şi dureri de dinţi, şi de urechi.

Uneori iarna bate şi trei săptămâni. Distruge pământul!

Copacii îi dezrădăcinează, şi ţiglele de pe acoperişuri le ia!

Quel vent! după care, strângând din umeri – un gest tipic galic, se grăbi către bucătărie să reumple ibricul de cafea şi să mai încălzească nişte lapte pentru Nicky.

Aşa cum anticipase Clee, Nicky se îndrăgostise de Amelia.

Îngrijitoarea mică, îndesată şi, în mod evident, o femeie foarte puternică din punct de vedere fizic, tipul mediteranean, de neconfundat – cu păr negru albăstrui, strâns într-un coc, ochii precum măslinele negre şi un ten maroniu. Tot timpul un zâmbet şi-un surâs, într-o perpetuă bună dispoziţie, îşi făcea treburile casei străbătând ca un vârtej, încoace şi încolo, ferma. Sau poate ca un mistral. Făcea curat, freca, spăla şi călca, cocea pâine şi prăjituri sau plăcinte, pregătea cele mai extraordinare feluri de mâncare şi aranja vazele de flori, coşurile decorative cu fructe ce împânzeau toată casa.

Ca şi Amelia, Guillaume era un provensal tipic. Şaten, cu o faţă bătută de intemperii – majoritatea treburilor lui erau afară – părul avea multe fire albe, ochi căprui, generoşi – plini de umor. De statură

mijlocie.

— Muşchilos, făcea orice treabă cu vigoarea şi entuziasmul soţiei sale: mătura curtea, terasa din afara sufrageriei, curăţa piscina, ţinea în ordine grădina şi livadă, executa toate lucrările din vie. Zona se întindea mult în afara fermei, acoperind patru-cinci arii. Guillaume era cu stropitul, recoltatul şi curăţatul pomilor, însă angaja câţiva oameni toamna când culegeau struguri, pregăteau şi îmbuteliau vinul.

Vindem o parte din el. Ţinem însă şi pentru noi. Şi desigur pentru monsieur Clee, naturellement, îi explicase el ieri când o luă prin împrejurimi – şi-i arătă partea pe care-o îngrijea el acolo.

Amelia şi Guillaume aveau un fiu, François, care studia la Sorbona, în Paris şi de care erau foarte mândri; Nicky a auzit lucruri nemaipomenite despre el de la mama lui iubitoare.

Cele două fiice, Paulette şi Marie, erau căsătorite şi locuiau în sat şi erau deseori chemate la fermă ori de câte ori Clee avea mai mulţi oaspeţi.

Când Clee sună din Moscova în noaptea sosirii ei, el i-o descrise pe Amelia şi Guillaume ca sarea pământului.

Acum ştia la ce se referă. Îi erau devotaţi şi aveau grijă de fermă şi pământ ca şi cum ar fi fost proprietari. Casa în care locuiau se învecina cu corpul principal al fermei şi se putea intra la ei printr-o poartă din faţa bucătăriei. Era construită din aceeaşi piatră locală, de un bej-pal cu urme vizibile ale anilor care au trecut peste ea, cu acoperiş din ţiglă roşie, obloane grele de lemn şi uşi vopsite în alb.

Ambele case erau vizibile din locul de la piscină unde se afla şi i se părea ca şi cum ar fi crescut din pământ, ca şi cum ar fi făcut parte din el. Într-un anumit sens chiar aşa era. Fermă cu construcţiile aferente aveau peste 150 de ani.

— Aşa-i spusese Guillaume – şi arătau într-adevăr ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

Toate la fermă o fascinau pe Nicky; începu să-şi dea seama cât de mult îi plăcea să stea la ţară, aproape de pământ. Acum înţelegea şi de ce Clee îndrăgea ferma atât de mult, deşi nu putea veni aici de câte ori şi-ar fi dorit. În timpul celor doi ani de când îl cunoştea, vorbise ocazional cu el despre acest loc? Şi realiză acum de ce-şi schimbă vocea uşor ori de câte ori discuţia aluneca spre Provence. Era un colţspecial al odihnei şi încântării în această lume turbulentă şi agitată.

Nicky rămânea afară până aproape de ora şase, savurând schimbările din lumină soarelui pe măsură cu acesta se cufunda dincolo de fâşia orizontului formată de dealurile întunecoase şi îndepărtate. Apoi îşi lua cartea şi ochelarii şi parcurgea agale aleea din grădină ce ducea spre casă.

Urcând cele două scări până în apartamentul ei de sub streşini ea se gândea la Yoyo, aşa cum i se mai întâmpla s-o facă în diferitele momente ale zilei. Nu mai ştia unde se află şi acesta era lucru care o deranja şi-i strica bună dispoziţie de la fermă. Îl căutase cu Clee peste tot în Beijing, înainte de a se duce la Hong Kong. Dispăruse. Aşa se întâmplă cu majoritatea celorlalţi lideri ai studenţilor. Intraţi în clandestinitate, îi spuse Clee, şi ea sperase că aşa se şi-ntâmplase, că nu fuseseră, deci, arestaţi.

Mai statură câteva zile prin Hong Kong, ea cu Clee şi restul echipei, nădăjduiau că va apărea, dar degeaba. Trebuiră în final să plece; n-aveau altă alternativă.

Singura ei consolare era că Yoyo ştia unde să-i găsească, îi dăduse cartea de afaceri în chiar prima săptămână a întâlnirii lor şi aşa făcuseră şi Arch şi Clee. Mai putea spera că va fi în stare să părăsească China, folosindu-se de banii pe care-i dăduse.

Se gândise la un moment dat să-i scrie la Academia Centrală de Arte, dar rezistase tentaţiei, ştiind că o scrisoare de la un gazetar occidental putea uşor crea încurcături de nedescris. Cine putea garanta că nu e cenzurată corespondenţa? După părerea ei, cu siguranţă că era. Şi o scrisoare de la ea putea să-l coste libertatea. Sau viaţa.

Oftând, Nicky împinse uşa de laapartament şi intră, încercând să uite de grijile pe care şi le făcea în legătură cu Yoyo. Dar nu putu. Nu avea decât să se roage ca el să fie în siguranţă, să găsească o posibilitate de a ajunge în Apus.

CAPITOLUL VĂI Ţipătul o trezi din coşmar.

Reverberă în toată camera şi păru că-i pătrunde în creier ca şi cum ea însăşi ar fi ţipat. Se trezi într-un zgâlţâit, se ridică în capul umerilor, cu faţa şi umerii uzi leoarcă. Îşi înălţă capul şi ascultă clipind din ochi în timp ce încerca să se adapteze întunericului camerei.

Nu se auzea niciun zgomot, doar tic-tacul ceasului de pe măsuţa de lângă pat, fâsâitul frunzelor din faţa ferestrei atingând geamul.

Ea ţipase aşa de tare în timpul înfricoşătorului vis? Ori

altcineva? Cineva de afară. Şi ca să fie sigură, coborî din pat şi merse la fereastră. Cerul era întunecos, fără nori. O lună plină atârna deasupra şoproanelor şi arunca o paldare argintie peste obiectele din curte; mai bine se distingeau chiparoşii, roabă de lângă flori, banca din grădină, scările ce coborau spre livadă. Nu era nimeni acolo aşa că cine să fi ţipat? Exceptând-o, bineînţeles, pe ea.

Un tremur scurt îi trecu grin tot corpul, chiar dacă noaptea era excepţional de caldă. Întorcându-se de la fereastră, se duse înapoi la pat, necăjită de coşmar şi de ţipătul care o trezise. Ghemuindu-se în faţă, trase cearşaful pe ea, până peste umerii goi şi încercă să adoarmă. Fără prea mult succes, şi când după jumătate de oră era încă cu ochii mari deschişi, se strecură din pat, îşi puse capotul de bumbac şi coborî în bibliotecă. După ce aprinse un bec şi televizorul, se ghemui pe un divan şi hotărî să urmărească buletinile de ştiri CNN, de moment ce nu-i venea somnul.

Odată grupajul de ştiri terminat şi speakerul anunţă o poveste despre fermierii americani din vestul mijlociu, mintea începu să-i umble peste tot. Firesc, acum se gândea din nou la coşmar. Fusese îngrozitor şi oricât de mult încercă să şi-l scoată din minte îi persista atât de viu şi-i domina interesul. Era ceva în legătură cu Clee şi fiecare detaliu şi-l amintea cu exactitate.

Se afla într-un deşert imens, gol. Era cald, plăcut şi chiar dacă era singură, nu îi era frică. Era mulţumită. Se urcă pe o dună de nisip şi, când fu sus, se uită în jos şi observă o oază.

Fiindu-i sete, alergă în josul pantei şi începu să bea apă din palmele pe care şi le făcuse ca nişte cupe, dar în cele din urmă văzu că ceea ce bea era de fapt sânge. Se trase înapoi, îngrozită şi, cum se lăsă pe vine, îi apăru în faţă o revistă stropită cu noroi şi sânge. Era Life. O ridică, o frunzări şi dădu de o imagine a lui Clee. În josul fotografiei scria că e mort, că a fost ucis în misiune, trimis de revistă. O cuprinse frica; era ca şi îngheţată, deşi era un soare atât de arzător, de deşert. Se sculă şi începu să fugă, căutându-l pe Clee. Avea senzaţia că e pe undeva prin apropiere, viu.

Merse ore întregi şi în cele din urmă nu mai era în deşert.

Purta haine groase de iarnă. Se crăpa de ziuă şi era ger. Peste tot în jur erau cadavre şi semnele sângeroase ale prăpădului şi războiului. Clee se îndreptă către ea prin ceaţă şi o apucă de mână. O ajută să

coboare de pe un mort. Deodată văzură un jeep în depărtare. Clee spuse: Priveşte, Nicky! Poate ne iau şi pe noi; Se retrag! El sări în faţă, alergând. Alergă şi ea, dar se împiedică. Când se ridică, el nu mai era acolo. Preţ de o secundă îi fu frică, apoi merse să cerceteze printre soldaţii morţi. Dar nu-l găsi. Kilometri şi kilometri de morţi şi totul era aşa de tăcut ca la sfârşitul lumii, se gândi ea. Văzu două trupuri inerte, unul lângă altul. Se grăbi într-acolo, întorcându-le capetele să vadă dacă nu-i Clee unul din ele. Se trase înapoi, făcându-i-se părul măciucă. Unul dintre ele aparţinea lui Yoyo. Celălalt lui Charles Devereaux. Se întoarse şi o luă la fugă, împiedicându-se de cadavre, se ridică şi iar fugea ca să scape de carnagiu. Privi la un moment dat la mâini şi la haine. Erau acoperite cu sânge cald, lipicios. Fu învăluită de oroare şi scârbă, şi în momentul când o cuprinse disperarea că nu-l găseşte pe Clee, ajunse la marginea câmpului de bătaie. Acum străbătea o plajă cu nisip albicios, iar sub un pâlc de palmieri era parcat jeepul pe care-l văzuse anterior cu Clee. Era abandonat. Privi către marea albastru-închis. Nu departe în larg văzu plutind un corp. Era Clee. Făcu semne către ea. Era viu! Intră în apă, aceasta era îngheţată, dar, curios, vâscoasă precum petrolul; aşa că înainta greu:

Apoi constată că marea nu era albastră, ci roşie. Era sânge.

Clee zâmbea, şi-şi întinse mâna către ea. Întinse şi ea mâna. Distanţa dintre ele era mică. Încercă din răsputeri să-l apuce de mână. Dar capul lui se afundă în mare.

— Visul se termină în acest moment şi ea se trezise pentru că cineva ţipase. Ea fusese aceea; acum ştia asta. Tremură. I se făcu pielea ca de găină şi se înfăşură complet în halat, fiindu-i brusc foarte frig. Ridicându-se, merse către micul bar de lângă corpul de bibliotecă şi privi în sticle, alegând un Marc, de Bourgogne. Eticheta îi spunea ceva. Dar, desigur, era unul din coniacurile pe care Charles le importase din Franţa.

Strâmbându-se un pic, puse sticla jos pe tava de argint, apoi o ridică imediat, îşi turnă un păhărel, luă o gură şi se întoarse încet către sofa.

Nicky nu era specialistă în tălmăcirea viselor. Dar era suficient de informată pentru a-şi da seama că recentu-i coşmar era pur şi simplu o manifestare a amintirilor din subconştient. Cândva, cu mulţi ani în urmă, mama ei îi spusese că visezi ceea ce te terorizează, ce te

înfricoşează şi că ceea ce-ţi produce frică apare în vis, atunci când subconştientul lucrează. Aşa că nu-i trebui mult ca să-şi analizeze visul. Ştia că poate fi interpretat în felul următor:

Mai întâi îi era frică că Yoyo să nu fie mort. În al doilea rând, se temea că nu cumva Clee, fotoreporter de război şi deci într-un pericol permanent, să nu fie ucis într-o bună zi. Totul este clar, îşi spuse, mai luând o înghiţitură de mare. Ambii bărbaţi o obsedaseră în ultimul timp şi deci erau în prim-planul preocupărilor sale.

De ce însă apărea în vis Charles Devereaux? Nu avea răspuns pentru asta… dar, stai, există o explicaţie. De mai multe ori în ultimul timp prezenţa lui i se insinuase în minte din simplu motiv că se afla în Franţa, unde el deseori călătorise, cumpărând vin pentru compania să şi tot aici petrecuse acele două săptămâni înainte de a fi părăsită. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, nu încăpea îndoială că îi visase pe cei trei bărbaţi pentru că, în felul lor, o preocupaseră aşa de intens.

CAPITOLUL VIII Clee privea atent clişeele expuse pe masa de lucru din biroul său din Paris, expresia feţei arătând concentrare şi interes. După câteva minute de studiu al fotografiilor se întoarse către Jean-Claude Roche care-i conducea agenţia foto Image şi dădu din cap afirmativ Da, cred c-ai făcut o treabă bună, fotografiile sunt de clasă, Jean-Claude. Zău, bune. Să-l aducem pe tip aici, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Încă un fotograf de clasă mondială, este exact ce ne trebuie acum.

Jean-Claude arăta mulţumit. Marc Villier este realmente fantastic, Clee. Foarte inteligent, agresiv, totuşi sensibil. Şi mai are ochiul acela care nu dă greş, ca şi tine. O să-ţi placă tipul… cum să spun… e o persoană.

— Bine. O treabă excelentă. Să nu pierdem vremea. Mai ai ceva cu mine de stabilit?

Jean-Claude dădu din cap. Nu. Totul este conform programului. Foaia de angajare este pe biroul tău. În următoarele câteva săptămâni toţi au sarcini precise. Pe tine te-am scutit.

— Colosal. Aş putea deci să-mi iau câteva zile de odihnă după Beijing şi Moscova, exclamă Clee, faţa luminându-i-se la perspectiva unei mini-vacanţe. Întorcându-se îi înmâna negativele lui Jean-Claude.

— Mulţumesc; Spuse acesta în timp ce le băgă într-un plic Voi merge să-l chem pe Marc; Să-l convoc mâine dimineaţă? Îţi convine?

— Sigur. Apropo, ce se mai aude de angajarea mea la Life? Au nevoie de tine vreo trei săptămâni, sfârşitul lui iulie, începutul lui august. Vor ca să mergi la Washington întâi, să-l fotografiezi pe Preşedinte şi d-na Bush; asta le e prioritatea.

— Da, e de înţeles. Congresul e încă în sesiune, tot iulie, iar Bush îşi ia vacanţă în august, fie la Camp David, fie la Kennebunkport. Şi cine urmează după aceea?

— Nu mi-au spus, Clee. Te mai vor însă şi pentru nişte programe speciale. Le-am spus că le voi comunica data sosirii tale cât pot de repede. Le trebuie pentru confirmarea la Casa Albă. Deci, când te duci?

— Pe 14, cred Clee se duse la biroul său plin de hârtii şi se aşeză. Spune-i lui Marc Villier, dacă poate veni mâine dimineaţă, pe la 7: 30 – 8: 00.

— O să-i spun. Jean-Claude traversă camera spre uşă, se opri înainte de a ieşi şi privi înapoi spre Clee. Nu e nicio problemă, va veni când spui. Nu-şi doreşte altceva decât să lucreze cu tine, Clee. Eşti… idolul lui.

Clee doar zâmbi, fără a face vreun comentariu. Ştia el ce e cu idolii ăştia şi ce înseamnă să ai unul.

Jean-Claude dădu din cap şi plecă.

Ochii lui Clee făcură un tur al peretelui până când se opriră în dreptul lui Robert Capa, care era agăţat pe peretele lateral împreună cu alte poze şi i se păru un tip trist. Singurul şi marele lui regret era că nu-l cunoscuse personal. Se născuse prea târziu, iar moartea tragică a lui Capa fusese prematură, parcă atemporală.

După o clipă, îşi întoarse privirea şi-şi aruncă ochii prin maldărul de hârtii ce zăceau pe birou. Le răsfoi grăbit, fără prea mult interes, lucru obişnuit la el. Nu-i plăceau hârţoagele; de fapt, îl plictiseau. Potrivise hârtiile la un loc şi mâzgăli ceva pe cea de deasupra: Luiza, ocupă-te tu de hârtiile astea cum crezi mai potrivit. Şi trânti maldărul în tavă pe care secretara să o cerceta a doua zi.

Uitându-se la ceas, observă că e aproape şase. Dacă are de gând să renunţe la cină cu prietenii săi apropiaţi, Henry şi Florence Devron, atunci s-o facă acum. Henry era scriitor şi lucra la secţia din Paris a lui Time şi Clee îi telefonă prin fir direct. Sună şi sună până când, în sfârşit, se ridică receptorul şi se auzi vocea cu un puternic accent à la Boston a lui Henry AHO, oui?

— Hank, sunt eu, Clee. Ce mai faci. Bătrâne?

— Dumnezeule, Clee, să nu-mi spui că nu poţi veni!??

— Trebuie, Hank. Mi-e teamă, că-s din nou afaceri. Uite, îmi pare rău, dar n-am ce-i face.

— Oh, la dracu'! îi o a invitat şi manechină aia… Lacroix, sau cum i-o fi zis. Înmărmuritoare, nu cred că vrei să pierzi ocazia, ce zici??!

— Aş vrea să nu mă mai cuplaţi cu cine ştie cine, exclamă Clee un pic impacientat, apoi râse cu poftă şi continuă rapid, zău că n-am de ales, a intervenit o chestie pe moment şi e foarte importantă.

— Cred şi eu. Cum te cunosc, îmi miroase a întâlnire cu vreo blondă, sau roşcată, ori brunetă.

— Să-ţi fie gura pocită! i-o întoarse Clee, chicotind. Apoi cu o voce mai serioasă. Uite. Nu v-aş lăsa eu pe fi o şi pe tine şi aia – spuse cum o cheamă – pentru vreo idilişoară c-o damă de ocazie. Niciodată. Hei, haide, Hank, mă ştii cred mai bine.

— Ultima dată fiind, chiar acum, îi răspunse Henry cu răutate.

Ignorându-i gestul, Clee spuse, cu sobrietate fi o, de obicei, e prevăzătoare şi mai invită şi alţi burlaci ca mine, aşa că sunt sigur că tipa Lacroix, va avea cui să-i facă ochi dulci în astă seară.

— Ai dreptate. Pe de altă parte, Fi o, realmente dorea ca tu s-o întâlneşti.

— Nicio problemă. Dar altă dată. În seara asta sunt prins.

Ce-ai zice să prânzim mâine?

Nu se poate – zbor la Nişa. Lucrez la o chestie cu Grimaldis de Monaco, şi mai trebuie să iau nişte interviuri în Monte Carto.

— Atunci sună-mă când te întorci şi recuperăm noi! S-a făcut, Clee…?

— Ce-i, Hank?

— O să ne lipseşti diseară.

— Şi mie. Transmite-i scuze lui fi o, şi sărut-o din partea mea… în timp ce închidea, Clee se gândi să-i trimită flori lui Fiorence a doua zi dimineaţă. Flori de la Lachaume, desigur. Cu scuzele de rigoare.

Luând receptorul mai făcu un număr. O voce feminină îi răspunse imediat Tu eşti Mei?

— Salut, Clee. S-a întâmplat ceva?

— Nu… nimic-Mei, ştii…

— Contramandezi întâlnirea de diseară.

— Ascultă, dragă, îmi pare rău, dar e un editor de imagine amer i can în or aş, şi…

— …trebuie să te vadă neapărat diseară, deoarece la prima oră dimineaţa va pleca şi este deosebit de important pentru agenţie, îi termină ea intervenţia ca şi cum ar şti pe de rost ce nu-i convenea.

— Exact.

— De ce nu treci mai târziu, Clee?

— E mult prea târziu.

— Nu mă deranjează.

Urmă o pauză scurtă. După aceea spuse aş prefera să te văd de weekend, Mei. Dacă vei fi liberă. Am putea merge la ţară să cinăm sâmbătă seara. Ce zici? îi auzi oftatul la capătul celălalt al firului. Apoi, după o clipă spuse: Bine, atunci. Dar nu ştiu de ce-ţi permit să-mi faci una ca asta, Cleeland Donovan. Alţi tipi nu s-ar descurca aşa de bine.

— Aşa de bine, cu ce?

— Ştii, eşti aşa de alunecos.

— Ah, dar tocmai asta mă face aşa de irezistibil, îi răspunse neaşteptat.

— Mai trist e faptul că asta devine o regulă îi răspunse ea cu tonul cel mai suav din lume.

Perfect, deci ne întâlnim sâmbătă seara?

— Ştii prea bine că da, Clee – Te voi suna mâine, păpuşă şi îmi pare rău pentru seara aceasta… îşi spuseră la revedere şi fixă receptorul la locul lui.

Ei, o altă comandă pentru un coş de flori de la Lachaume, se gândi el, lungindu-şi picioarele pe birou, cu spatele rezemat şi ochii închişi.

Simţi un spasm de bruscă satisfacţie că reuşi, atât de uşor să contramandeze întâlnirea cu fi o şi Hank, şi să scape de mai dificila Mei, invocând o serie de minciuni inofensive.

Adevărul era că nu avea nicio întâlnire de afaceri sau altceva de genul ăsta.

Pe de altă parte, nici petrecerea cu familia Devon nu-l atrăgea şi nici intimitatea cu Melanie Lowe, drăguţă şi strălucitoare cum era, nu-l încânta. Voia să fie singur şi atât.

Are multe pe cap. Acesta ar fi cel de al doilea motiv pentru care se bucurase atât de mult când Jean-Claude îi spusese că e liber şi că nu

mai e angajat în nicio treabă înainte de a pleca în America să lucreze pentru Life. Nu numai că avea de gând s-o slăbească cu lucrul în următoarea săptămână şi să se odihnească pe deplin meritat – dar intenţiona să se concentreze asupra unor chestiuni personale, să-şi pună un pic de ordine în anumite probleme. Una, în special, îl bântuia obsesiv în ultimele săptămâni.

Deschise ochii mari. Se ridică, îşi luă jacheta de pe scaun, se îmbrăcă şi merse către uşă. La jumătatea drumului se opri şi privi îndelung la portretul lui Capă. Dintre toate fotografiile care i s-au făcut, fie în acţiune pe vreun câmp de bătaie, sau în haine civile pe aceasta o prefera Clee cel mai mult. Îl reprezenta pe Capă şi pe David Chim Seymour şi fusese făcută într-o piaţă înverzită din Paris în anii ’50. Cei doi prieteni stăteau pe scaune metalice de parc, iar Capa purta un impermeabil deasupra costumului şi o ţigară i se bălăngănea în gură. Avea o expresie enigmatică şi parcă zâmbea uşor.

Era cu o mână odihnindu-i-se pe genunchi – Clee fusese întotdeauna intrigat de acea mână – degetele acelea lungi, sensibile care erau în stare să facă atât de mult. Şi cât de bine arăta o frumuseţe întunecată – în această fotografie, Capa:

Puternice trăsături virile, sprâncenele groase, negre şi părul!

— Ochii închişi la culoare, o gură seducătoare, toate adăugându-se la formarea unui tip masculin de excepţie. Se pare că el, Capa, poseda un farmec legendar, o personalitate debordantă plus trăsăturile sale fizice, şi nu e dificil de imaginat de ce Ingrid Bergman şi alte femei se îndrăgostiseră lulea de dânsul.

Tot ceea ce citise Clee despre Capa îi diminua din curajul său, din nebunia sa de fotoreporter, compasiunea şi trăsăturile sale ca om. Odată, revista britanică Picture Post, acum dispărută, publicase o fotografie cu Capă, cu subtitlul: Cel mai mare fotograf din lume. Şi asta a şi fost; din cauza asta a şi murit. Capa fusese omorât pe 25 mai 1954 când o călcat pe o mină antitanc pe o mică pantă ierboasă a unui şanţ, la cinci kilometri de Dongquithon în Indochina, în timpul războiului cu francezii. Avea 41 de ani. Cu doi ani mai în vârstă decât sunt eu acum, îşi reaminti Clee, gândindu-se la propria-şi moarte şi la cât de fragili suntem cu toţi în perspectivă.

În 1955, revista Life şi Clubul Presei de peste mări al Americii a instituit premiul Robert Capa, pentru cel mai bun reportaj fotografic

care a necesitat curaj şi spirit întreprinzător excepţional. Clee deţinuse distincţia pentru reportajele sale din războiul libanez şi era premiul cel mai valoros şi la care ţinea cel mai mult.

Ridicându-şi o pleoapă, Clee se uită îndelung la medalie şi se întrebă – o mai făcuse adesea – de ce se simţea atât de apropiat de un om pe care nu-l cunoscuse niciodată şi totuşi a cărui lipsă o simţea atât de pregnant; de ca şi cum i-ar fi fost cel mai drag prieten. Acest lucru îl stupefia. Nu putea nega faptul că influenţa cea mai covârşitoare în viaţă o avusese asupra sa, Capă.

Se auzi vocea percutantă a lui Jean-Claude pe coridor şi Clee se trezi din reveriile sale şi merse să vadă dacă se-ntâmplase ceva.

— Ei, băieţi, ce se petrece aici? întrebă el, după ce închise uşa. O luă spre Jean-Claude, care vorbea agitat, şi Michel Bellond, partener al agenţiei şi un fotograf de talent şi curaj.

— Rien, spuse Michel, făcându-i cu ochiul.

— Nuc nimic, serios vorbesc! spuse Jean-Claude şi surâse.

— Nu ne hotărâm ce restaurant să alegem pentru masa cu Steve, referindu-se la un alt partener din Image.

— Să auzim cam ce-aţi vrea, spuse Clee votul decisiv îl voi da poate eu.

CAPITOLUL IX Se înseră când în cele din urmă părăsi birourile Image pe Vue de Berri, momentul acela al zilei când cerul e invadat de toate nuanţele amurgului, chiar înainte de a se întuneca.

Îşi ridică capul pe măsură ce înainta spre Champs-Élysées şi privi spre cer. În seara aceasta era un albastru curat, pavonez, în degradeuri de păun, cu o uşoară paloare incandescentă de parcă ar fi fost iluminat din spate.

Oră magică, îşi spuse, folosind terminologia cinematografică care descrie cel mai bine această parte a zilei şi pe care producătorii de filme şi cei ce lucrează în domeniu o iubesc cu o asemenea pasiune, este de un efect special.

Când ajunse la Champs-Élysées, făcu o mică pauză şi privi de-a lungul bulevardului larg, ochii fixându-i-se pe Arcul de Triumf din depărtare. Tricolorul atârna înăuntrul Arcului din partea de sus şi era luminat ingenios de reflectoare care-l inundau în lumină. Vântul îl mişca într-o parte şi alta dar în momentul acela arăta dramatic. Clee era de părere că Arcul reprezintă priveliştea cea mai mişcătoare,

spectacolul cel mai magnific pe care nu-l văzuse de mult timp. Atunci, însă, întregul Paris avea ceva glorios, ceva special. Şi asta din cauză că un mare număr de clădiri vechi, impresionante, fuseseră recent spălate, curăţate cu grijă pentru festivităţile bicentenare ce aveau loc anul acesta.

Întorcându-se spre stânga, Clee coborî pe Champ-Élysées, bucurându-se de plimbarea care-l deconecta de îmbâcseai a biroului; în general simţea o uşoară apăsare atunci când făcea treburi de birou şi nu era în misiune, afară. Oricum, îi plăcea să facă plimbări în Paris mai mult decât oriunde în lume.

Era oraşul lui. Venise prima dată aici când avea 18 ani, şi se îndrăgostise de el. Dragoste la prima vedere. Dorise să ajungă la Paris, iar motivul era Capa care locuise în capitala franceză atât de mult timp şi fondase Magnum, fotoagenţia sa, acolo, în 1947, cu Chim Seymour şi Henri Cartier-Bresson. Capă era eroul său de la 15 ani din adolescenţa sa New York-eză.

În anul acela, 1965, citise un articol într-o revistă de specialitate, şi de atunci, permanent, căutase orice apăruse în legătură cu Capă.

Clee începu iniţierea în arta fotografică la vârsta de nouă ani, folosind un aparat ieftin pe care i-l dăruiseră părinţii de ziua lui. Chiar şi la vârsta aceea fotografiile sale erau extraordinare; toţi erau uluiţi, impresionaţi de talentul său. Mama şi tata, surorile sale Jean şi Kelly, erau victimele sale benevole, permiţându-i să-i fotografieze zi şi noapte în cele mai neobişnuite poziţii, sau erau modelele sale în ocazii familiale speciale.

Înzestrat natural, sensibil, inteligent, cu simţ al detaliului, a fost un autodidact, neluând niciodată lecţii. Fotografia a fost marea lui pasiune, viaţa lui în anii adolescenţei; şi avea să rămână astfel şi în anii ce-au urmat.

În 1968, Clee descoperă Parisul singur şi cade sub vraja seducătoare a marelui oraş. În vara aceea s-a hotărât să locuiască aici într-o zi şi s-a reîntors în New York decis să devină un mare fotograf. Dorea să ajungă precum Robert Capa, dacă lucru acesta era omeneşte posibil.

Pe timpul acela, Clee lucra la un fotograf de portrete într-o cameră întunecoasă din Manhattan şi a mai rămas acolo pentru încă un an. Printr-o cunoştinţă a tatălui reuşise să obţină o slujbă la New York

Post ca fotograf stagiar.

Foarte rapid numele lui începu să fie cunoscut în lumea gazetarilor.

În aceeaşi perioadă urma cursuri intensive de învăţare a limbii franceze la seral, de care avea absolută nevoie dacă va reuşi vreodată să-şi satisfacă ambiţia de a locui în Paris. La 21 de ani vorbea franceza fluent. Era, de asemenea, un fotograf pe departe mai bun decât mulţi veterani ai meseriei.

Ajunse în comitetul de redacţie al New York Times-ului în 1971, dar la împlinirea vârstei de 23 ani Clee părăsi ziarul.

Se hotărâse să devină fotogazetar itinerant pentru un număr de publicaţii americane şi britanice, lucrând ca liber profesionist în zona Europei.

Firesc, alesese Parisul ca sediu şi doi ani mai târziu, la 25 de ani, înfiinţa agenţia Image. Asociindu-se cu încă doi fotografi, el angaja doi tehnicieni, specialişti în developări, o secretară şi pe Jean-Claude care conducea agenţia.

Michel Bellond, francez, şi Steve Carvelli de origine americănoitaliană, îi erau parteneri. La mai puţin de un an de la înfiinţare, Peter Naylor din Londra a devenit al patrulea şi ultimul fotograf care li s-a alăturat ca partener.

De la bun început, Image s-a dovedit promiţătoare, asigurându-şi rapid audienţă internaţională, primind comenzi de peste tot şi sume consistente de bani pentru fotografieri de staruri şi curând primi o mulţime de distincţii.

După 14 ani, era încă puternică – cu patru asociaţi originali, mai mulţi fotografi permanenţi, câţiva tehnicieni şi un secretariat bine pus la punct. Devenise una dintre cele mai prestigioase foto-agenţii din lume.

Clee îşi dădea seama că familia sa fusese dezamăgită, chiar stresată de decizia sa de a se expatria şi stabili în Paris. Îi părea rău pentru ei, dar nu avea intenţia de a-şi schimba viaţa. Era treaba lui să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea. În primii ani, părinţii şi surorile veneau în vizită frecvent şi ori de câte ori se ducea la New York, petrecea cât putea de mult cu ei. O făcea şi acum când ajungea acolo.

În ciuda faptului că şi-a înfruntat tatăl şi n-a urmat colegiul, optând pentru fotografie, au rămas totuşi buni prieteni.

Irlandez de origine, la a doua generaţie în S.U.A., cu un spirit analitic şi o gură de aur, cu darul pledoariei, tatăl său, Edward Donovan, fusese un bine-cunoscut avocat din Manhattan, reputat în domeniul criminalisticii. Murise, pe neaşteptate, în urma unui atac de inimă, în 1981, iar Clee simţise pierderea lui cel mai acut. Mama şi surorile l-au plâns şi ele mult, căci Ted Donovan fusese un om de familie, un soţ devotat şi tată iubitor.

Spre uşurarea considerabilă a lui Clee, mama sa reuşise să depăşească cu bine momentul, mulţumită, nu în ultimul rând şi nepoţilor de la cele două fete. Atât Joan, cât şi Kelly erau căsătorite şi aveau trei fiice şi un băiat. Erau toată viaţa ei şi bunica părea să se fi împăcat cu sine după moartea soţului.

Gândurile lui Clee încă mai rămaseră la mama, când el făcu semn la un taxi în viteză, intră şi-i dădu adresa şoferului.

Trebuie s-o cheme la sfârşitul săptămânii, să-i spună că va veni la New York în iulie, că se vor vedea în curând. Aceasta-i va face tot atât de multă plăcere cât îi va face şi lui.

Rămăseseră legaţi unul de altul de-a lungul anilor şi el ştia că ea-i poartă de grijă, mai ales când se afla în zonele periculoase. Era şi unul din motivele pentru care menţinea cu ea permanent legătura.

În scurt timp, taxiul întoarse în rue Jacob din arrondissement VI, acea parte încântătoare din Paris, cunoscută şi sub numele de Cartierul Latin. Aici Clee locuia într-un apartament de la etajul IV, al unei clădiri vechi şi frumoase.

— Clee stătea pe canapeaua din living-room, cu lumina dată la mic ca şi discul cu Mozart pe care-l ascultă. Se servise cu o bere, desprins de lume, concentrat asupra vieţii sale personale.

Nicole Wells. Şi repetă numele în memorie de mai multe ori. Devenise o problemă, problemă care nu-i dădea pace. De doi ani erau copains – buni amici – în sensul adevărat al cuvântului. La Beijing îi salvase viaţa şi totul se schimbase.

Nu mai era doar bună lui prietenă. Era o femeie de care era preocupat ca femeie. Realizase această în momentul când şi-a pus braţul în jurul ei pe treptele de la Monumentul Martirilor, în Tiananmen, după ce-o împinsese din faţa tancurilor. De fapt, se simţea atât de uşurat că e în siguranţă – pe moment căpătase o forţă extraordinară. În clipele acelea, copleşit de emoţie şi neprevăzut, fu

incapabil să scoată vreun cuvânt.

Nicky îi mulţumise pentru că i-a salvat viaţa şi el îşi întorsese faţa către ea şi-i privise ochii aceia reci şi albaştri.

Deodată fu invadat de sentimente pe care nu le înţelegea prea bine.

Încă de când părăsise Hong Kong-ul încercase în zadar să şi le îndepărteze. Continuau să-l deruteze, să-l necăjească motivele doar le bănuia.

El şi Nicky se apropiaseră, ajunseseră să se placă, ca frate şi soră. Acum sentimentele lui erau implicate altfel, la un alt nivel şi pur şi simplu nu ştia ce să facă. Cinstit nu vrea să se implice prea mult cu nicio femeie, deoarece nu voia să ajungă în stadiul când orice relaţie devine angajament, căsătorie apoi, şi eventual copii. La maturitate fiind, credea că nu ar fi cinstit – având în vedere viaţa periculoasă pe care-o ducea ca fotoreporter de război. Şi mai era şi viaţa agitată, veşnic pe drumuri – la care nu era pregătit să renunţe. Pe lângă această îi plăcea libertatea. N-avea chef să fie imobilizat de obligaţiile mariajului. Dacă e să spunem adevărul, era, în structura sa, un burlac.

Şi apoi, Nicky însăşi. Era minunată ca prieten, dar pe departe cea mai potrivită alegere că iubită. Prea complicată, prea complexă. Era o femeie care avea problemele ei.

— Lucru vizibil chiar şi dacă le ascundea cu grijă. Şi apoi erau chestiuni care săreau oricui în ochi… îi despărţea un ocean şi cariera ei în televiziunea americană care era dintre cele mai reuşite. Nimic nu pleda pentru o afacere amoroasă între ei.

De asemenea.

— Clee îşi formase convingerea aceasta de mult timp, ea îşi trăia viaţa pe mai multe câmpuri de bătaie pe cel al războiului, unde era reporter, al politicii, şi în fine, cel al dezamăgirilor amoroase.

Mai mult, nu putea să nu-şi îndrepte gândul la idila cu Charles Devereaux.

— Aşa inutilă cum era – chiar dacă niciodată n-a scos un singur cuvânt despre asta, de când erau prieteni. Omisiunea aceasta îl punea pe gânduri, cu atât mai mult cu cât erau prieteni.

Arch Leverson umpluse cumva golul, aşa că avea o reprezentare destul de corectă a situaţiei. În opinia sa, dar şi a lui Arch, tipul se purtase ca un păduche. Dar nici femeile de genul lui Nicky,

strălucitoare şi de o integritate perfectă, nu ştiau să aleagă. Deseori se încurcau cu cine nu trqbuie, cu ticăloşii.

Ceasul de pe şemineul din marmoră albă, bătu ora nouă şi Clee se săltă în sus cu o zvâcnire, constatând că se gândise la Nicky încă de când s-a întors de la birou.

— Ce mama măsii să fac? întrebarea mai persistă în capul lui un timp şi apoi, deodată îi trecu prin minte ideea că de fapt nu trebuie să facă nimic. În definitiv ea nu ştia nimic de frământările lui, de aceste noi şi ciudate sentimente. Dacă e isteţ şi nu-i dezvăluie nimic, lucrurile nu se vor schimba niciodată. Foarte simplu, va continua s-o trateze ca pe un amic. Această era soluţia ideală, singura soluţie. Când va fi cu ea, se va purta cu ea exact ca şi în trecut şi totul va fi O. K.

Considerabil mai liniştit că, în sfârşit, şi-a rezolvat o problemă care-l chinuia de la Beijing, Clee se sculă, se duse în bucătărie mai luă o sticlă de bere din frigider şi o deschise.

Traversând foaierul, auzi telefonul zbârnâind şi se grăbi, prin camera de zi, să răspundă.

— Alo?

— Salut, Clee, eu sunt!

— Nicky! exclamă el, atât de fericit să-i audă vocea, încât zâmbetul de plăcere îi alunecă înapoi în gură. Această bruscă năvală de euforie îl zgudui atât de profund, încât se aruncă ca un bolovan în cel mai apropiat scaun.

— Aşa deci, ce se mai întâmplă pe la tine acolo? întrebă el un pic handicapat, şi apoi amuţi. Era uluit şi el de cum reacţionase şi bucuros că ea se afla la sute de mile depărtare.

— Este o linişte aici, dar mi-au prins de minune aceste câteva zile; spuse ea. Soare şi tihnă. Aveai dreptate, aveam nevoie de odihnă. Apropo, îmi place ferma. E pur şi simplu fabuloasă şi atât de confortabilă. Ce treabă bună ai făcut, Clee.

Cum nu-i răspunse imediat, adăugă rapid Sper că nu sun într-un moment nepotrivit.

— Nu, nu, o asigură el, găsindu-şi, în sfârşit, vocea. După ce-şi drese glasul un pic, spuse Ce bine-mi pare că-ţi place acolo, Nicky. Sora mea Joan va fi încântată. Ea este cea care a restaurat ferma; a decorat-o cum am vrut eu.

— Şi aici am descoperit că ai talente ascunse spuse ea c-un râset

gutural, care lui i se păru foarte sexy.

Spuse pe un glas şoptit: Cât ai de gând să stai în Provence?

— Nu ştiu. La început mă gândeam la o săptămână, dar poate c-o să mai stau o vreme. Clee?

— Da, Nicky.

— Mă întrebam dacă n-ai putea veni şi tu pentru câteva zile? Să-mi ţii de urât, dacă n-ai altceva mai bun de făcut.

— Aş vrea şi eu, dar sunt prins. E o perioadă foarte aglomerată acum la agenţie.

— Oh.

— Îmi pare rău, dragă. S – Nu face nimic.

— Ascultă, tocmai vreau să închei ceva. O să te sun eu mai târziu, spuse el. Sau te culci devreme?

— Nu, e perfect. Vorbim mai târziu. La revedere! închise înainte ca el să mai spună un cuvânt sm păru rău că terminase convorbirea aşa de abrupt. Apoi râse. Îi trecuseră prin cap gânduri erotice în ultimul timp şi devenise conştient de ele, şi acum la telefon nu se simţi în largul său.

Nicky era o femeie grozavă în multe privinţe. Când o întâlnise la Beirut acum doi ani, avusese impresia că e blondă cu cea mai înaltă clasă pe care o văzuse vreodată. Frumoasă, elegantă chiar şi în ponositul costum safari. Şi foarte fotogenică… atunci o clasificase drept o Grace Kelly a anilor ’80 şi ’90. Avea acea ţinută distantă, rece, care putea îndepărta unii bărbaţi dar care.

— Clee era sigur de asta, ascundea o mare căldură. Până la urmă ajunsese să creadă că în adâncul său este romantică şi pasională prin fire, dar că fusese atât de rău rănită de Devereaux încât atunci când era vorba de bărbaţi devenea rece ca gheaţa.

Nimic din acestea n-avea importanţă pentru el înainte, pentru că erau prieteni platonici şi nimic mi mult. În orice caz, când o întâlnise prima dată, el era deja în tandem cu o altă femeie şi nu-l interes Nicky ca amantă.

Acum însă era altceva… Îl interesa totul în legătură cu ea.

— Dar nu trebuie! îşi spunea. N-ar trebui să-mi pese decât ca prieten, asta-i tot.

— Se încuraja singur.

Sărind în picioare, Clee se întoarse în bucătărie, unde rupse o

bucată de franzelă proaspătă, şi-şi făcu un sandvici cu salam – începu să se plimbe prin bucătărie, păşind nerăbdător, muşcând din sandvici şi luând din când în când câte o gură de bere.

Oricât încerca să şi-o scoată din cap, gândurile-i se încăpăţânau şi zburau către Nicky Wells.

La ora zece o chemă din nou la telefon, străduindu-se să fie cald şi prietenos. Au stat de vorbă vreo 20 de minute. I-a vorbit de Marc Villier şi de interviul plănuit a doua zi. Au discutat despre plecarea sa în Statele Unite. Şi, aşa cum o mai făcuse, au atins şi subiectul Yoyo, despre care nu ştiau încă nimic.

Chiar înainte de a spune la revedere, Clee murmură îmi pare rău, dragă, că nu pot veni pe la fermă. Nimic nu mi-aş dori mai mult decât vreo două trei zile la soare, ar fi o ocazie minunată de a ne relaxa împreună. Dar datoria e pe primul loc; tocmai am aşa de multe de făcut.

— Te rog, nu-ţi face probleme, Clee, spuse ea, amabil. Zău, te înţeleg.

Când închise, nu mai era sigur că este aşa.

Rămase o clipă cu mâna pe receptor, meditativ. N-avea nimic plănuit în următoarele câteva zile – doar întrevederea cu Villier, mâine, şi întâlnirea cu Mei de sâmbătă seara. Putea, fără probleme, amâna chestia de sâmbătă şi să plece în Provence, într-un weekend prelungit.

Oftă când se gândi ia Mei. Nu era prima dată când contramanda întâlnirea cu ea – dintr-un motiv sau altul – şi nu era cinstit din partea lui. Totuşi.

— De-ar fi numai atât!

— Ştia cel puţin ce statut are legătura sa cu Mei. Era o fată drăguţă, însă nu avea cine ştie ce sentimente pentru ea. Adevărul era că îi plăcea un pic de Melanie Lowe.

— Şi nu vedea cum afecţiunea pentru ea ar putea deveni mai intensă.

Din nou gândurile se îndreptară spre Provence. N-avea niciun motiv pentru care nu s-ar duce acolo. Niciunul. De fapt era unul: Nicky Wells.

Uită însă ce-şi promisese nu cu mult timp în urmă: să menţină relaţia cu Nicky aşa cum debutase. Platonică. Nu avusese nicio intenţie

de a o schimba. Şi nici de a merge la fermă de weekend. De ce să se expună când se simţea atât de vulnerabil? Era mai bine desigur, să-ţi clarifice sentimentele, să mai aştepte puţin înainte de a o vedea.

Va merge cu Mei la sfârşitul săptămânii, întreţinând relaţia dintre ei atât cât vor dori amândoi. Mei i se potrivea de minune. Drăguţă, plăcută, fără pretenţii. Mai mult, îi plăcea compania ei – având un deosebit simţ al umorului felul ei deschis.

— Amabilitatea ei…

Iar Nicky va rămâne camaradul lui de arme – cu care împărţea atât de mult – pe un plan cu totul diferit. Era ideală ca prietenă şi se ştia că nu trebuie să facă nimic care să pericliteze prietenia lor, de care se bucura din toată inima.

CAPITOLUL X – Ceea ce v-a spus Guillaume este adevărat, mademoiselle Nicky, spuse Amelia, dând din cap de mai multe ori ca să convingă. Curând soarele va lua pielea de pe dumneavoastră, va fi de nesuportat. Nu e zi de mers la Arles acum. Cum termină de vorbit, îşi aruncă capul pe spate, scrută cerul, apoi repetă: Te jupuieşti, nu altceva, Aoui! Nicky îşi săltă şi ea capul, uitându-se unde privea Amelia.

Cerul era de un albastru viu – aproape îţi rănea ochii – şi ea clipi din ochi, îşi luă ochelarii din buzunar şi-i puse pe nas.

— Dacă crezi că nu trebuie să merg, atunci nu mă duc, murmură ea, recunoscând că e mai bine să-i urmeze sfatul.

Amelia şi Guillaume erau pricepuţi în toate treburile legate de pământ şi vreme. În săptămâna de când stătea aici nu dăduseră greş niciodată.

— Prea caniculară vreme ca să baţi străzile oraşului, continuă Amelia expediind problema definitiv printr-un gest anume al mâinii. Mai bine rămâneţi pe loc. Staţi la umbra copacilor. Faceţi baie în piscină. Cel mai bun lucru de făcut azi, mademoiselle Nicky. Atunci, asta am să fac, Amelia, îi zâmbi Nicky şi adăugă Mulţumesc pentru sfat. Îţi rămân îndatorată.

— De rien, mademoiselle.

Era ora opt, vineri dimineaţă. Cele două femei stăteau la mijlocul peluzei care se întindea de la marginea terasei casei până la piscina din spatele grădinii. Soarele strălucea puternic pe cerul azuriu, de o claritate ameţitoare iar aerul vibra de căldura intensă. Nimic nu se mişca, niciun fir de iarbă sau frunză, şi chiar păsările erau curios de

liniştite în această dimineaţă, ca şi cum s-ar fi topit în umbra deasă a copacilor.

Amelia îşi îndreptă şorţul ei alb, apretat, întrebând-o pe Nicky: Ce-aţi dori la prânz? Nicky izbucni în râs: Amelia! Dar am servit de-abia micul dejun. Trebuie să încetezi de a mă hrăni în felul acesta! Mă simt ca o raţă pusă la îngrăşat… pentru foie gras.

Agitându-şi capul dezaprobator, Amelia exclamă: Dar mademoiselle Nicky, sunteţi atât de slabă! Deschizându-şi larg braţele, Amelia îşi cuprinse corpul ei solid provensal şi se îmbrăţişa. Apoi, făcând din ochi, anunţă: Un bărbat trebuie să aibă de ce să apuce, n'est ce pas? Asta-i părerea mea.

— Poate că ai dreptate; surâse Nicky, dar, te rog, să nu fie un prânz prea greu. E prea cald să mănânci. Voi găti prânzul ideal pentru căldura de astăzi, o reasigură Amelia.

— Ieri, Guillaume a cumpărat nişte pepeni minunaţi din sat, de la Cavaillon. Sunt cei mai buni din întreaga Franţă, mademoiselle. Aşa de dulci, ca mierea. Mmmm. Amelia îşi sărută vârful degetelor, semnul delicateselor, şi continuă Veţi, începe, prin urmare, cu pepene rece. Apoi o salată simplă Nicoise, iar/cadesert, îngheţată de vanilie.

— Mulţumesc, sună delicios. Dar fără îngheţată, Amelia, te rog… mai degrabă ceai cu gheaţă.

— Cum spuneţi, mademoiselle Nicky, Amelia roşi şi-i zâmbi din inimă, acum mă scuzaţi, trebuie să mă duc la bucătărie. Sunt atâtea de făcut… Şi apoi trebuie să mă gândesc cu ce-o să vă servesc diseară… Fără grăsime, ştiu. Spunând acestea, se grăbi spre treptele care dădeau spre terasă, intră în casă, decisă şi pusă pe fapte mari.

Nicky o urmări, dând din cap amuzată. Amelia era hotărâtă ş-o facă să se mai îngraşe niţel, aşa acel puţin i se părea ei.

Întorcându-se, se îndreptă către piscină, pe aleea de piatră tăiată prin gazonul mărginit de copaci. Grădina unde se afla piscina fusese astfel trasată încât să se armonize cu peisajul din jur, fără a distona. Lacul ocupa o porţiune dintr-un dreptunghi de iarbă, la marginile căruia se aflau lespezi de piatră albă. La numai câţiva metri depărtare, un pâlc de copaci formau un fel de dumbravă cu flori plantate întâmplător ici şi colo pentru a mima puţină sălbăticie.

Sub aceşti copaci, Guillaume aranjase şezlonguri, scaune mici şi mesuţe. Nicky descoperise că acesta este locul cel mai răcoros din

grădină; permanent bătea o briză uşoară printre crengile copacilor, acesta fiind şi locul unde-i plăcească citească.

Zâmbi în sine, în timp ce se îndrepta spre dumbravă.

Amelia se tot agitase şi-o dăscălise, toată săptămâna, şi ea şi Guillaume păreau a nu mai pridi de-atâtea treburi. Se simţea, prin urmare, reconfortată şi răsfăţată, dar şi un pic plictisită după o săptămână întreagă de singurătate.

Toate acestea i le spuse mamei ei, noaptea trecută, când o chemă la telefon din New York. Mama ei exclamă Doamne, Dumnezeule, cum poate cineva să se plictisească în Provence? Sunt atâtea de văzut şi de făcut. Pe lângă asta, cam sosise timpul să le mai laşi baltă pe toate. Să-ţi mai tragi şi tu sufletul… Doar n-o să umbli brambura prin lume tot timpul după subiecte, reportaje… Uluită, Nicky interveni: Mamă, cum te-ai găsit tocmai tu să spui aşa ceva! Şi tu făceai la fel când erai de vârsta mea; mai mult, mă aveai şi pe mine!

Mama sa fu destul de delicată răspunzându-i simplu:

— Touché. Sincer vorbind, A dragă, tatăl tău şi cu mine, zău, dorim s-o laşi mai moale. În ultimii zece ani ai fost martoră directă a atâtor războaie, revoluţii şi răscoale, ai fost prezentă la atâtea evenimente catastrofale în fiecare colţ al lumii. Când privesc în urmă, nu pot să nu tremur când mă gândesc prin câte am trecut, ce riscuri… Aici mama se opri şi urmă o pauză înainte ca Nicky să întrebe încet: Mamă, încercaţi să-mi spuneţi, tu şi tata, c-ar fi mai bine să renunţ să mai fiu corespondent de război? Mama ei se grăbi să nege: Desigur că nu; nu vom interveni niciodată în viaţa sau cariera ta, dar ştim că lucrul ăsta trebuie că te epuizează. Şi este şi periculos.

Nicky înlătură bănuiala, râzând: Nu uita, mamă, pentru fiecare există un înger păzitor.

Elise Wells găsi mai potrivit să ignore remarca şi continuă sugerându-i să-şi petreacă restul vacanţei acasă, la New York, dacă Franţa o obosea.

— Poţi oricând veni cu noi în Connecticut, dacă doreşti.

Tatăl tău şi cu mine vom sta la fermă restul verii şi ştii cât ne-ar place să te avem cu noi, Nick.

Au mai vorbit despre asta încă câteva minute şi Nicky acceptă să-şi petreacă câteva zile la ţară cu părinţii ei, la întoarcerea în Statele Unite.

Era o legătură puternică între ea şi părinţii ei, şi aşa fusese de când avea primele amintiri. Era singurul copil, şi simţea un fel de responsabilitate în plus. Copiii unici la părinţi trebuie să exceleze, din partea lor părinţii aşteaptă fel de fel de minuni, în general, toate speranţele şi visele sunt puse în copilul acesta.

Părinţii ei nu se deosebeau prin nimic de ceilalţi taţi şi celelalte mame care au doar un copil. O iubeau tot atât de mult cât îi iubea şi ea pe ei; ei erau campionii ei, sprijinul ei cel mai important. Întotdeauna se purtaseră minunat cu ea; şi de-a dreptul fantastic, atunci când a fost vorba de Charles Devereaux.

Imediat, şi-l scoase din cap cu scârbă. Nu mai avea chef să-şi amintească de cineva care-o chinuise, care-i cauzase atât de multe necazuri, oricât de mult timp trecuse de atunci.

Ajungând la piscină, Nicky puse cartea pe una din mese, îşi dezbrăcă cămaşa largă de bumbac ce-o purta peste costumul bikini negru şi se aşeză pe un şezlong.

O lumină difuză se juca prin perdeaua verde, răcoroasă a frunzişului de deasupra capului şi îşi întinse picioarele lungi, închise ochii, şi rechemă gândurile care îi aduceau aproape părinţii. Ştia că mama şi tata se întrebau de ce nu exista niciun bărbat în viaţa ei, după Devereaux, pe care-l crezuseră chiar viitorul lor ginere, dar ea încercase să le explice că nu e cazul. Spusese adevărul doar. Motivul pentru care nu există un bărbat anume în viaţa ei era relativ simplu. Nu întâlnise vreunul care realmente s-o intereseze, cel puţin în perspectiva unei relaţii de durată.

Într-o zi, se gândi: Odată va veni şi prinţul meu. Atunci când mă aştept cel mai puţin. Fără nicio îndoială, mă va da gata. Nu aşa se întâmplă lucrurile. Genunchi moi, palpitaţii, şi tot tacâmul…

Râse în sine. În schimb, nu se simţea deloc nefericită şi nemulţumită de felul cum îşi ducea viaţa. Avea o carieră plină de succes şi-i plăcea ce făcea. Avea un prieten, cel mai bun, Cleeland Donovan. Grijuliu, atent, protector – îi aprecia mult prietenia.

De odată Nicky realiză cât de dezamăgită a fost că n-a putut veni de weekend. Ar fi fost drăguţ să-l vadă, să se bucure de prezenţa lui în acest decor paşnic.

Oftă. De obicei, când sunt împreună, se află într-o zonă de luptă sau în alt loc năpăstuit al lumii. Trăiau într-un continuu stress, adânc

implicaţi în ceea ce fac, străduindu-se să-şi facă meseria impecabil, să relateze evenimentele cât mai aproape de adevăr. Se luptau în acelaşi timp, şi cu ororile pe care le vedeau, cu sentimentul acut de frică, care de multe ori îi cuprindea.

— Pe ea, de obicei, noaptea de fiecare dată înainte de a adormi.

Ce variaţie plăcută ar fi fost dacă ar fi putut să se relaxeze împreună, să se distreze un pic… Dar se pare că el nu a putut să scape de anumite obligaţii, sau n-a vrut, sau poate avea vreo legătură – asta-i!

Acum, că-i treceau aceste gânduri prin cap, câteva zile petrecute la New Milford cu părinţii, îi păreau atrăgătoare.

Dacă ar pleca de la fermă luni dimineaţă, s-ar duce la Marsilia şi apoi direct la Paris şi-ar putea lua uşor Concorde-ul spre New York marţi dimineaţă. A doua zi ar putea pleca cu maşina în Connecticut. Va vorbi mai târziu cu Guillaume, îl va ruga să cheme maşina, pe care o va conduce, desigur Étienne.

Luând această decizie, Nicky îşi scoase ochelarii de citit din buzunarul cămăşii şi luă cartea. Era biografia lui Robert Capa de Richard Whelan, pe care o găsi în bibliotecă, la etaj.

— O lectură fascinantă. Din momentul când a început-o a înţeles de ce Clee a fost întotdeauna atât de intrigat şi fascinat de Capă. Fusese un tip perfect echilibrat.

Deschizând cartea, Nicky găsise pagina unde rămăsese, începu să citească şi în curând fu complet absorbită de povestea vieţii lui Capă. Trecu o oră, apoi încă una.

La mijlocul dimineţii, apăru Amelia, legănându-se în josul aleii din grădină, ducând o tavă.

— Eh, voilà! strigă ea, oprindu-se lângă şezlongul lui Nicky. V-am făcut limonada proaspătă, ştiu cât vă place, mademoiselle. Turnă un pahar din cană.

— Mulţumesc, Amelia, spuse Nicky, luând paharul. Este exact ceea ce-mi doresc. E mai cald cu fiecare minut ce trece.

— Oui. Soarele poate fi periculos, faites attention, o avertiză menajera, după care zâmbi şi se grăbi înapoi la fermă.

Nicky îşi ridică ochii din biografia lui Capa, exact în momentul când Clee ajunse în mijlocul aleii ce cobora spre piscină. Stătea nemişcat, aşteptându-i reacţia, surâzând.

Faţa lui Nick înflori într-un zâmbet delicios. Aruncă cartea şi sări în picioare.

— Clee! Cum de-ai ajuns aici, aşa pe neaşteptate, strigă ea.

— Cu avionul.

Nicky traversă gazonul în zbor şi-şi aruncă braţele în jurul lui, strângându-l în braţe., O strânse şi el, apoi îi dădu drumul şi o luară amândoi către piscină.

— Cum ai reuşit să scapi? întrebă ea, ridicându-şi privirea către el, cu acelaşi zâmbet radios, ochii invadaţi de o bruscă fericire.

— Jean-Claude a reprogramat sarcinile, distribuind cele ce-mi reveneau la ceilalţi băieţi, minţi Clee. Gândea că arăt obosit, şi a decis că trebuie să mă relaxez. Aşa că am luat ultimul avion spre Paris-Marsilia, ieri. Când am sosit era prea târziu să mai pornesc cu maşina şi oricum nu doream să deranjez toată casa la ora aceea, aşa că am stat la un hotel din Marsilia. Étienne m-a adus în dimineaţa asta.

— Mă bucur c-ai venit! E minunat că te văd! spuse Nicky, entuziasmul sporindu-i, în timp ce se uita la el cu coada ochiului. Apoi, confesiv, mă simţeam cam singură.

O privi, dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Nicky continuă, Aproape s-ajung la Arles astăzi, dar Amelia m-a convins să rămân, din cauza căldurii… Se opri brusc şi-şi mişca capul într-o parte ca şi cum ar fi avut instantaneu revelaţia adevărului.

— Ştia că vii. De asta mă tot pisa adinfinitum cu vremea…

Spunea că-i prea cald ca să mă duc în oraş.

— De fapt are dreptate, e o crimă să stai în oraş acum, mult mai rău decât aici, spuse Clee. Da, ştia că vin. I-am spus să nu te anunţe, când am vorbit cu ea ieri, Nicky. Doream să-ţi fac o surpriză.

— Ai reuşit! Râse, lăsându-se în jos pe şezlong şi-şi ridică privirea, fixându-l pe Clee, uitându-se la pantalonii lui de in crem şi la cămaşa de bumbac. De ce nu te dezbraci?

Tresărind, se uită cu gura căscată la ea Ce?

— Eşti atât de transpirat, Clee. Nu crezi că te-ai simţi mai bine în costumul de baie?

— Oh, da. Da, desigur ai dreptate mă duc să mă schimb.

Acum, ce altceva, ar putea fi mai plăcut decât apa asta rece şi un pahar de şampanie cu gheaţă… Mă întorc într-un minunt, în costum de baie şi cu o sticlă de Dom Perignon!

CAPITOLUL XI – Gândeşte-te, Nicky, aveam doar patru ani când Capa l-a cumpărat în Vietman în timpul războiului france-indochinez în 1954, spuse Clee şi se opri, fixând-o mai mult timp. Apoi adăugă liniştit. El e singura persoană de care mi-a fost realmente dor.

Nicky îl privi intens, uşor încordată, dar nu făcu niciun comentariu.

Clee continuă pe aceeaşi voce calmă. Cât n-aş fi dat să-l fi putut întâlni, să-i fi fost prieten. Aproape sufăr pentru faptul de a nu-l fi cunoscut. Înţelegi ce vreau să spun? Dădu din cap.

Râse conştient de reacţia sa şi murmură Crezi c-am luat-o razna?

— Nu, dimpotrivă ai explicat foarte bine. E multă tristeţe în tine, un sentiment de regret că te-ai născut prea târziu pentru a te întâlni cu cineva pe care-l apreciezi în mod special, o persoană a cărei existenţă are o importanţă deosebită pentru tine, chiar dacă vieţile voastre nu s-au întâlnit niciodată. Nu-i aşa?

— Ba da, aşa este, Nicky.

— Dincolo de faptul că a fost un fotograf remarcabil, Capă era, categoric un om fascinant, orice-ar fi! continuă Nicky. În biografia pe care o citise, fotograful Eve Arnold este citat cu afirmaţia cum că avea un şarm, o graţie care făcea ca, atunci când intră, de exemplu, într-o cameră, totul să se lumineze ca şi cum ar fi fost aprins un bec. Ea spunea că simţeai nevoia să fii în apropierea lui, să te împărtăşeşti din elanut, din efervescenţa aceea. Avea charismă. Asta e cuvântul, nu? Clee.

Şi eu îmi amintesc de pasajul ăsta, dar şi de citatul din Irwin Shaw – de asemenea se găseşte în biografia lui Whelan – aceea în care se face o descriere minunată lui Capa.

— Da, l-am citit şi eu, Nicky schiţă un zâmbet. Capă trebuie să-ţi fi părut într-adevăr copleşitor în adolescenţă, cu viaţa sa atât de aventuroasă şi agitată.

— Da, şi încă cum! recunoscu Clee. De fapt îmi dorisem să fac fotoreportaje de război încă de când eram puşti, cu mult înainte de a fi auzit măcar de Robert Capă. Totuşi, el era sursa mea de inspiraţie pe multe alte planuri. Clee îşi schimbă poziţia pe scaun, puse picior peste picior şi după o clipă întrebă când te-ai hotărât să devii corespondent de război, Nick?

— Când eram mică, ca tine. În emulaţie cutată, cred.

— Crezi că acesta este adevăratul motiv pentru care-o faci? Vreau să spun, acum, astăzi, după toţi aceşti ani!

— Nu, de loc, categoric nu. Fac ceea ce fac din cauză că doresc să transmit oamenilor istoria în mers, în acţiune.

Lucrul acesta mă stimulează şi mă provoacă, Câee. Vreau să urmăresc, să fiu martor la evenimente, să le fac cunoscute cât mai fidel posibil, aşa cum se desfăşoară ele în realitate. Vreau să aduc ştirile în casele oamenilor… întregi, fără deformări.

— Cred că motivaţiile noastre sunt asemănătoare. Sper că imaginile pe care le iau să aibă tot atât adevăr, să fie tot atât de integre ca şi programele tale.

— Păi, sunt. Privirea pe care i-o aruncă Nicky acum era curioasă, cercetătoare Crezi cavei renunţa vreodată?

— Mă îndoiesc, dragă. Clee strânse din umeri, apoi surâse cu bunătate. Cum să-ţi spun, poate că într-o zi, când voi fi prea bătrân ca să mă feresc de gloanţe. Dar tu?

— La fel.

— Dacă nu te măriţi şi faci copii…

— Nicio speranţă! i-o întoarse, şi începu să râdă…

Câee i se alătură, apoi ridică paharu), luă o gură de vodcă cu Martini, se aşeză la loc, cu licăriri jucăuşe în ochii negri semn că se amuza.

Deodată, Nicky spuse Lucru curios cu frica asta la noi…

Cât ne asemănăm! Se pare că n-o simţim decât după ce s-a consumat faptul. Crezi că toţi gazetarii sunt la fel?

— Nu, nu cred. Unii simt frica în timp ce lucrează. Alţii, ca şi noi, intră în panică după eveniment. Joe Glass de la Sunday Times din Londra mi-a spus odată, când se afla în Liban, că simte o oboseală imensă imediat ce a trecut printr-o experienţă înfricoşătoare într-o zonă de conflict. Tu şi eu suntem norocoşi într-un fel, Nicky, deoarece starea emoţională survine mult timp după.

— Tu rişti însă mult în zonele periculoase, Clee.

— Un risc calculat. Oricum, nu mai puţin ca tine.

— Nu sunt de acord – sunt mult mai precaută decât tine, în ciuda a ceea ce credeţi tu şi Arch.

— Aş vrea să fie aşa.

Faţa lui Nicky căpătă o mină gânditoare, şi după un timp spuse rar. Am încălcat regula de aur în Beijing, nu, Clee?

— La ce te referi? spuse cu o uşoară dezamăgire în glas.

— Ne-am implicat în treaba cu Yoyo. Sunt pericole potenţiale aici… ştii bine, Clee. Niciodată să nu ne lăsăm copleşiţi de sentimente, indiferent cine este, când suntem în misiune. Trebuie să păstrăm o distanţă, chiar e necesară o anumită detaşare când ne facem treaba. Avem nevoie de.

Luciditate, de obiectivitate.

— Uneori e greu să stai pe margini, răspunse el cu rapiditate Nu suntem de piatră, doar! Şi ascultă, Arch şi băieţii au simţit la fel în legătură cu Yoyo. Cum să nu te implici, Yoyo este altceva, e un caz cu totul special, ce spui?

— Da, corect.

Nicky se sprijini de sofa, şi privi spre Clee. Urmă o pauză scurtă înainte ca ea să-ntrebe încet: ce crezi că i s-a întâmplat? Crezi că a murit, Clee?; ce zici?

— Nu cred. Am presimţirea că Yoyo s-a ascuns şi că acţionează în clandestinitate. Am mai spus lucrul acesta şi-l mai spun acum încă o dată. O să vezi că apare el, chiar mai curând decât credeam.

Nu-mi spui asta ca să mă simt eu mai bine, nu? Părea sincer îngrijorată. Ochii ei îl priveau intens.

Clee negă. Avea o expresie foarte serioasă. Nu, în niciun caz, spuse el pe un ton care nu admite replică. Se aplecă în faţă, foarte decis în ceea ce urma să spună Yoyo este deştept, întreprinzător, plin de soluţii. Găseşte el o posibilitate de a pleca din China, nu mă îndoiesc… Zău că am încredere în băiatul ăsta.

Clee termină de vorbit, se ridică, traversă biblioteca unde se aflau şi se întoarse către locul unde cobora scara vreau să-ţi arăt ceva. Într-un minut sunt înapoi.

— Cât fu plecat Clee, Nicky se relaxa, îşi închise ochii, gândindu-se intens la Yoyo.

Clee fusese atât de convingător, că nu rămânea altceva decât să se bazeze pe intuiţia sa în ceea ce-l privea pe Yoyo.

Trebuie să spere în continuare că va ieşi la suprafaţă în cele din urmă. Fie în New York sau Paris, sau Hong Kong. Practic, ultimul lucru pe care i-l spusese a fost că, dacă va sosi în colonia Coroanei Britanice

şi avea nevoie de ajutor, atunci să telefoneze unuia dintre ei. Îi promisese lui Yoyo că ea, sau Clee sau Arch vor veni imediat să-l scoată din Hong Kong, oricât de dificil ar fi.

Deschizându-şi ochii, Nicky se ridică, şi luă urmahar. Băii Martini cu vodcă, pe care Clee îl preparase. Ştiind că e inutil să-şi mai facă probleme, hotărî să nu se mai gândească la Yoyo. Se uită în jur cu satisfacţie, bucurându-se de tihnă din cameră şi înţelegând de ce este locul preferat al lui Clee. Era şi al ei. Liniştea din cameră era ca un balsam pentru incertitudinile şi necazurile ei.

Zugrăvită peste tot în culori odihnitoare, în special alb şi crem cu nuanţe de galben şi teracotă, era plină cu vase de flori şi recipiente înalte cu plante frumoase. Sute de cărţi gemeau pe rafturile care ajungeau până la tavan. Acolo se mai aflau reviste sau albume de artă groase răspândite pe mese. Se găseau şi unele fotografii de-a lui Clee înrămate şi dispuse pe pereţi – evident, cele care lui Clee îi plăceau cel mai mult iar deasupra şemineului imens de piatră atârnau numeroasele acuarele vaporoase executate de un pictor local. Era o cameră plină de confort şi special desemnată relaxării, cititului, audiţiilor muzicale şi urmăririi programelor televizate. În ziua aceea vremea a fost din nou cumplit de caldă. Din fericire, cele două evantaie de pe plafon – à la Casabâanca cum le numea ea – se învârteau continuu, în ritm constant şi acum, că soarele cobora spre spus, atmosfera era chiar plăcută. Afară, lumina de vară dispărea uşor, cerul devenind de un albastru intens, pe măsură ce se instala noaptea. Era aproape 8: 30, duminică seara. Clee sugerase un picnic în bibliotecă după care ar putea să urmărească un film vechi, la video – lucru cu care ea fu de acord. Se părea că weekend-ul trecuse prea repede. S-au plimbat prin fermă tot restul zilei de vineri, după sosirea lui neaşteptată, sporovăind neîncetat, râzând, depănându-şi amintiri şi dnându-se la curent cu noutăţi. Aşa cum sublimase Clee vineri seară, în cei doi ani de când se cunoscuseră acum era pentru prima dată când avuseseră norocul de a se odihni împreună, de a discuta, aşa cum o făcuseră atunci, despre orice, orice…

Sâmbătă, pentru că era mult mai răcoroasă, Clee o duse cu maşina la Arles.

— Să nu te aştepţi să vezi prea multe locuri legate de amintirea lui Van Gogii, o avertiză ei pe drum. Nu prea au rămas multe din acel

timp. Chiar şi casa în care a locuit cu Gauguin a fost demolată. Mai există însă Alee des Sarcophages pe care ei a pictat-o atât de minunat şi cu atâta vibraţie. Putem merge s-o vedem. Vei vedea, sunt câmpuri şi câmpuri de floarea soarelui unde se ducea şi-şi culegea buchetele de flori pentru naturile sale moarte. Ar trebui să fie floarea în toi acum.

Arles, aşa cum îl descoperise Nicky, era un loc captivant, încântător, foarte vechi – într-un anumit sens aproape din altă lume. Au făcut împreună un tur al oraşului. Nicky a fost fascinată. Tatăl ei dintotdeauna îi spusese că e turistul ideal, cu firea ei curioasă – nu contenea cu întrebările. Era dorinţa ei de a şti totul.

Oraşul vechi era plin de fragmente din ruinele romane amestecate cu vestigii puternice din Evul mediu. Erau monumente şi muzee peste tot, dar erau şi alte lucruri de văzut.

Fusese în elementul ei şi Clee era bucuros că se distrează atât de bine.

După ce s-au plimbat ore întregi prin oraşul vechi, cu patina şi aerul lui antic, au servit apoi prânzul într-un bistro pe care Clee, evident, îl ştia foarte bine. Fu salutat cu afecţiune şi entuziasm de Madame Yvonne şi Monsieur Louis, proprietarii, care le-au oferit cea mai bună masă din local. Cel puţin, aşa spunea Clee.

El a făcut comandă pentru amândoi, alegând diverse feluri de mâncare locală asigurând-o că o să-i placă. I-a oferit apoi şi multe amănunte culinare locale. Insistă ca ea să-l însoţească la un pastiş, populara băutură locală, un apetitiv cu gust de anason, care devenea lăptos la culoare, când era amestecat cu cantitatea cerată de apă.

După prânz, hoinăriră prin cartierele mai noi ale Arlesului. Au insistat mult în special în faţa vitrinelor. Nicky cumpără o mulţime de cărţi poştale pe care dorea să le trimită lui Arch, echipei şi prietenelor din New York. Cât timp ea îşi alegea felicitările prin librării şi papetarii, Clee îşi selectă vreo duzină de reviste şi un maldăr de ziare, după care s-au întors împreună la maşină.

Abia spre seară au pomi ţ-o înapoi spre fermă; au mers lejer, sosind la timp pentru o şampanie cu gheaţă, pe terasă, şi, un pic după aceea, la cină. Aceasta fu pregătită de Amelia aşa cum ştia ea, fiind ajutată de Guilâaume să servească cina în grădină.

Cei doi plecaseră dis-de-dimineaţă la o nuntă a unei nepoate din Marsilia şi urmau să se întoarcă abia luni după-amiază. Oricât ar fi

apreciat-o pe Amelia, Nicky simţi o uşurare după atâtea mese copioase şi delicioase.

Spre marea ei uimire, Clee nu obiectă atunci când ea a refuzat puiul rece, peştele şi legumele umplute, ca şi multe alte feluri pe care Amelia le gătise înainte, pentru prânz. Îşi făcuse în schimb o mică salată de roşii pe care o mânca cu un colţ de pâine rupt dintr-o franzelă proaspătă.

Sorbind băutura din pahar, Nicky medita asupra celor de peste zi. Fusese minunat. Nu făcuse nimic, bineînţeles, din cauza căldurii. Dimineaţă s-au plimbat pe sub copacii de lângă piscină, citind reviste şi ziare; după amiază urcaseră în bibliotecă să asculte extraordinara interpretare din Ţoşcă a lui Kiri Te Kanawa, realizată cu Orchestra Filarmonică Naţională sub bagheta lui Sir Georg Solti.

Se strânse pe una din sofalele pufoase, imense, îşi închise ochii şi se transpuse în altă lume, graţie muzicii de Puccini şi minunatei şi melodioasei voci ale divei Kiri. Da, a fost o zi specială, reflectă ea, şi în multe privinţe…

— Uşa se deschise şi Clee se întoarse ducând cu el două mape groase. Se îndreptă către lunga masă din bibliotecă şi i se adresă: Nu ţi-am spus… dar intenţionaz să scot un album fotografic cu Beijingul, de fapt piaţa Tiananmen. Aş vrea să-ţi arăt câteva dintre imagini, Nicky.

— Ah, mi-ar plăcea să le văd, exclamă ea, sărind din scaun şi venind la masă.

Clee împinse deoparte un maldăr de reviste, scoase fotografiile din prima mapă şi le întinse pe masă. Era un amestec de fotografii color şi alb-negru.

Erau imagini puternice cu un uluitor simţ al ineditului; Nicky privea uluită şi instantaneu se revăzu în Tiananmen.

Acele zile tensionate şi turbulente care au dus la masacru!

Sângeros de la începutul lunii îi erau copleşitor de vii în memorie.

Din nou recunoscu cât de atent şi fidel îi este simţul vizual.

— Un ochi infailibil. Făcuse poze directe, de o candoare profund omenească a simplilor cetăţeni, a diverselor evenimente. Orice cadru avea ceva intim, şi oamenii parcă vibrau.

Cel puţin aşa i se păru ei…

— Sunt extraordinare, Clee, spuse ea.

— Admiraţia putându-i-se uşor citi pe faţă. Sunt puternice, extrem de mişcătoare.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească, încântat, şi mai luă un pachet din a doua mapă. Acestea sunt mai mult personale, explică el, aliniindu-lepemasă, urmărind-o să-i vadă reacţia.

Nicky tocmai privea fotografia pe care o făcuse Clee cu ea singură, în Piaţa Tiananmen şi în alte părţi ale Beijingului.

Unele erau cu Arch şi cu băieţii din echipă, cu Yoyo, sau cu Yoyo şi Mai. Mai erau imagini cu Yoyo şi ceilalţi lideri studenţeşti, sau cu Mai – şi toate cadrele îi erau atât de familiare, încât simţi un nod în gât: Monumentul Martirilor, tabăra de corturi, Zeiţa Democraţiei, Bulevardul Changan.

— Absolut uluitoare, Clee! Chestia cu o fotografie care poate exprima mai mult decât o mie de cuvinte este adevărată deci, nu?

— Cred că da, încuviinţă el, strângându-şi umerii largi, şi scoase ultimul set de poze.

Ochii lui Nicky se aruncaseră asupra lor. Un potop de amintiri o năvăliră. Se sculă în picioare şi se uită la ele uimită.

Opus vastului triunghi de piatră care era Piaţa Tiananmen venea, inexsorabil, valul de tancuri şi maşini blindate. În josul bulevardului Changan mărşăluiau coloanele de soldaţi, cu feţe inerte, de mijlocul cărora spânzurau puştile mitraliere şi deci moartea pentru propriul lor popor. Stând pe baricade, mânioşi şi gata să înfrunte orice pericol, se aflau cetăţenii obişnuiţi din Beijing, ridicându-şi şi agitându-şi pumnii la Armata de eliberare a poporului, şi încercând cu disperare să» salveze vieţile studenţilor – copiii Chinei fluturând în vânt, giganticele pancarte cu lozincile studenţilor (democraţie şi libertate), care erau scrise cu litere mari roşii – culoarea sângelui.

În sfârşit, ochii lui Nicky se opriră asupra imaginilor studenţilor căzuţi, a acelora care fuseseră împuşcaţi sau striviţi de tancuri, care stăteau întinşi, morţi sau în agonie în băltoacele propriului sânge. Deodată tot mirosul acela îi năpădi nările, zgomotul ascuţit sau pârâitul gloanţelor şi vuietul ameninţător al tancurilor rostogolindu-se pe piatra rece. Ţipetele de disperare o cutremurară. Îşi închise ochii brusc, îi deschise după o fracţiune de secundă şi mai privi odată copiii masacrului, victimele inocente ale luptei pentru putere, declanşată de

bătrâni decrepiţi.

Nicky a fost atât de mişcată de imaginile, care-ţi tăiau răsuflarea, surprinse de Clee pe film, încât izbucni în lacrimi şi-şi duse mâna la gură. Clipi nervos de mai multe ori, se întoarse spre el, dar constată că nu e în stare să scoată un cuvânt.

Clee văzu lacrimile strălucind, şi se întinse spre ea, trăgând-o către el. Lasă, nu mai plânge, începu el, dar vocea lui se înecă de emoţie. Fusese conştient de ea tot weekend-ul, dar cel mai mult astăzi, şi ştia că ar fi o greşeală s-o ia în braţe în momentul acesta. Parfumul ei îi pătrunse nările, corpul ei cald fremăta de viaţă lipit de el.

Îi dădu drumul şi zâmbi slab. Nu i se păruse niciodată atât de drăgălaşă, atât de eclatantă, de tânără. Nu era machiată şi întotdeauna a crezut că arată minunat fără. Pielea îi era brun aurie, părul blond căpătase nişte dungi discrete de la soarele din Provence, iar ochiij>areau mai albaştri decât oricând pe fondul bronzat al feţei. Îi trebui multă stăpânire de sine să n-o ia în braţe din nou şi s-o sărute.

Spuse: Asta ai vrut, nu?

— Ce? întrebă el, speriat, şi se întreba dacă nu i-a ghicit gândurile.

— Să mă tulburi… să întorci pe dos pe oricine priveşte aceste imagini. Să ne afecteze, să ne îngrozească, să ne terorizeze şi să ne întristeze.

— Da, presupun că da, recunoscu el.

— Reuşesc de minune. Fotografiile sunt atât de tulburătoare, încât literalmente am rămas interzisă. Mă simt ca şi cum m-ar fi lovit cineva în stomac. Dar, asta şi fac, mă lovesc, mă ating în punctul slab. Va fi o carte-album senzaţională.

Sper din inimă, dragă. Îşi ţinu respiraţia. Cuvântul dragă îi veni aşa întâmplător şi ea observase această scăpare, dar se prefăcu a nu-şi fi dat seama de nimic. De fapt, nu reacţiona la nimic, în niciun fel. Clee începu să sorteze fotografiile şi Nicky îl ajuta. La un moment dat se opri şi spuse. Ştii, Nick, aranjarea nu-i o problemă, sunt obişnuit cu genul ăsta de muncă, dar ceea ce-i trebuie acestei cărţi este un text formidabil. O introducere. M-am gândit… ei bine, tu eşti unul dintre cei mai buni scriitori. Te-ar interesa… în colaborare cu mine, desigur? Propunerea lui o luă pe nepregătite şi ea se întoarse spre el, surprinsă: Nu ştiu răspunse ezitant.

— Cine altcineva mai bine decât tine, Nick? Tu ai. Fost acolo, ai văzut totul, ai simţit evenimentele la fel de profund ca şi mine. Tu ai putea reda adevăratele emoţii, în scris.

Textul trebuie să susţină imaginile, trebuie să lovească, cum spui tu. Da?

— Da.

— Ei, asta-i colosal! vru s-o ia în braţe, dar se opri.

Exclamă, cu un zâmbet larg. Vom alcătui o echipă teribilă.

Nicky râse şi merse spre masa de cafea, ridică paharul şi toasta.

— Cred c-ar trebui să bem pentru asta!

— De acord, Clee îşi ridică paharul, apoi ciocni: Deci… în cinstea colaborării noastre!

— Pentru colaborare! repetă ea, şi amândoi luară câte o înghiţitură.

— Cam călduţe, trebuie să le punem 1 a gheaţă, anunţă Clee, ducându-se la dulap unde pusese mai devreme bateria cu Martini şi cu gheaţa.

Aruncă un pumn de cuburi de gheaţă în cană, mai adăugă nişte vodcă şi puţin vermut, apoi agită conţinutul cu grijă.

Întorcându-se spre ea, cu paharul în mână, spuse Nu facem o baie în piscină înainte de cină? De ce nu? începu Nick, chicotind. Vorbeai de picnic mai înainte, care de fapt a fost o mică gustare, cel puţin pentru mine. Acum de-odată e cina. De ce toţi vor să mă îndoape numai pe mine?!? Mai întâi Amelia, acum tu.

— Asta este misiunea vieţii ei!… să facă nişte feţe rotunjoare din nişte slăbături.

— Ah, şi i se ivesc asemenea ocazii, nu?

— Până acum, n-a avut şansa cu feţe de-ale mele, răspunse el automat.

— Nu, glumeam, Nicky, încercam să… oricum, şi cu mine se poartă la fel mă pune la îngrăşat… aşa că eşti binevenită în cercul nostru.

— Cred că mi-ar plăcea ceva foarte american pentru picnicul nostru. Spuse ea, întinzând paharul ca să-l umple.

— În casa asta e cam dificil, răspunse el, turnând din sticla de Martini. Amelia ne-a lăsat tot felul de delicatese.

— Evident din Provence. Am să văd ce pot încropi. Între timp

hai să ne luăm băutura la piscină şi facem baia aia, ce zici?

— Ce idee măreaţă, Clee.

CAPITOLUL XÂI Pluti prin apă către el.

— E plăcut, Clee, te răcoreşti, strigă ea. Credeam că va fi ca într-o cadă de cald, dar nu e. E perfect!

— Vântul acesta răcoritor e cauza, răspunse el.

Nicky nu mai zise nimic şi se apropie înotând pe marginea piscinei, unde după mai multe tururi prin apă, Clee îşi trăgea sufletul. Deodată, împinse apa cu braţele şi înainta către locul unde se afla el. Agăţându-se de capătul bazinului, îşi dădu părul ud peste cap cu cealaltă mână, zâmbind enigmatic, aşa pentru sine, agitându-şi mereu capul.

— Ce este.

— Tocmai mă gândeam cât de ciudat e totul: uităm uneori că cele mai simple lucruri în viaţă pot fi atât de minunate…

Cele mai bune…

— Ştiu exact ce vrei să spui, replică el, aruncând o privire înjurai grădinii. Cu puţin timp înainte de a pleca de acasă şi a se duce la bazin, aprinsese becurile ascunse în frunziş şi acum tufele şi copacii şi florile erau împrejmuite cu cercuri de lumină argintiu-gălbuie. Mulţumită remarcabilului talent al surorii sale. Spoturile de lumină fuseseră strategic plasate şi nu era nimic artificial în efectul pe care-l crease. Grădina părea tot atât de naturală pe cât este în timpul zilei, şi, pentru Clee, infinit mai frumoasă după asfinţit.

Îşi ridică ochii privind în sus. Deasupra capului, cerul îşi schimbă culoarea din nou: movurile şi ametistele se adânciseră în nuanţe de bleumarin şi un amurg greu şi tenebros cucerea, înaltul. O linişte tainică se instala peste toate şi singurele sunete erau fâsâitul copacilor din dumbravă, clipocitul apei care lovea marginea pietroasă a bazinului. Era un aer pur, răcoros, şi dulce, înmiresmat de parfumul de caprifoi ce creştea lipit de zidul de piatră vechi, ce cobora dintr-o parte a grădinii.

Clee inspiră cu voluptate de mai multe ori, apoi expiră şi-şi îndreptă privirea către Nicky. Ce ar putea fi mai bine decât să te afli în acest loc splendid… noi doi aici, împreună, bucurându-ne unul de altul.

— Nimic. Este raiul pur, spuse Nicky a fost un weekend excelent, Clee. Fiecare clipă a lui nr-a reconfortat. Şi momentele de acum încheie

o zi specială.

— Încă nu, nu s-a terminat încă, spuse el, privind-o atent, avem toată seara înainte. Se uită la ceas: Este doar 9: 30.

— Ah, da, noaptea de-abia a început, răspunse ea, zâmbind afectuos zâmbet ce i-a luminat brusc chipul.

— Da, Nicky, întări el. Putem rămâne afară cât vrem; doar nu trebuie să ne trezim devreme mâine dimineaţă. Nu s-a terminat vacanţa încă.

— Slavă Domnului, nu! replică ea cu un râset slab.

— Trebuie să recunosc, a fost minunat că mi-am acordat un liber. Primul în doi ani şi jumătate, aş adăuga.

— Ştiu… şi locul ăsta ţi-a făcut bine, Nick.

Întinse mâna, atingându-i-o pe a ei care se odihnea pe marginea piscinei. O apucă strâns de mână. Apoi, înainte de a se putea opri, o trase către el, îşi strecură braţele în jurul trupului ei şi o sărută pe buze.

La început, întâlni rezistenţă, apoi parţial răspunse, lăsându-şi corpul moale, şi buzele moi sub ale lui. Brusc ea se trase, îl privi cu gravitate.

Nu-i putu descifra expresia; îl întorcea pe dos.

Spuse rapid, prinzând-o din nou în braţe Nu te trage înapoi, Nicky! Nu e o toană de moment şi, desigur, cunoscându-mă de doi ani, trebuia să-ţi fi dat seama de asta.

Tăcu. * – Nu glumesc, spuse el.

— Cum adică, nu glumesc? întrebă ea cu vocea pierdută care cu greu se auzi.

Nu ştiu răspunse el, cinstit cum fusese întotdeauna cu ea, exceptând faptul că de când cu Beijingul ai devenit specială pentru mine. Uite, ai însemnat întotdeauna ceva special pentru mine, dar acum e altceva. Eşti de atunci permanent în mine.

Nicky nu a făcut nicio remarcă la cele spuse de el. Îşi retrase mâna din a lui şi o porni înot către capătul celălalt al bazinului. Clee o urmă înotând crawl. Sprijinindu-se de pietrele piscinei îşi făcu vânt în afară şi o urmă în fugă către locul de lângă şezlonguri, sub copaci.

Nicky refuza să-l privească. Tremura sub adierea uşoară a brizei. Clee întinse mâna după unul dintre prosoapele mari de plajă ce se afla pe spătarul chaise-ului, păşi spre ea şi o înveli, apoi se dădu

grăbit înapoi şi zise Ţi-e frig!" Se întoarse spre el, în sfârşit, şi-l privi direct în ochi, dar încă nu scoase niciun cuvânt.

Amândoi erau nemişcaţi, uitându-se fix unul la altul.

Niciunul nu fu în stare să spargă liniştea ce se strecurase între ei şi care-i ţinea imobilizaţi ca într-o vrajă.

Lui Clee i se părea că ochii ei albaştri, luminoşi îi pătrund adâncul şi simţi că nu-i mai rezistă. Totuşi, constată că nu-şi poate întoarce privirea în altă parte. Doamne, cât de mult o dorea, cât voia s-o cuprindă în braţe, să facă dragoste cu ea.

Şi mai înţelese ceva: dorea să fie numai a lui, s-o aibă complet, şi să i se abandoneze total. Dar nu putu face niciun gest, era parcă paralizat, suflarea i se topise în piept.

Ea vorbi prima. Rupând liniştea, spuse: Clee… Ah, Clee… şi apoi se opri ca şi cum i-ar fi fost frică să-i termine ce avea de spus. Îşi va aminti mult timp inflexiunea vocii sale nu va uita felul în care îi rostise numele, căci acea modulaţie în glas părea a fi spus totul: era dorinţa ei care vorbea.

— Nicky, dragă, spuse el, cu o voce înăbuşită de dorinţă şi se apropie de ea. Ea se abandonă braţelor lui. O acoperi cu totul, ţinând-o strâns, presându-şi trupul de al ei. Şi simţea inima bătându-i sălbatic, aproape lovindu-i pieptul, o sincronizare perfectă a cadenţei celor două inimi. O sărută prelung, cu disperare, aproape primitiv, dezlănţuit, aşa cum îi plăcea s-o facă. Şi ea îi răspundea cu buzele lipite de ale lui, abandonându-i-se total, dăruindu-i-se toată. Limba lui îi căuta gura… Pentru o clipă se descleştară, limba lui pătrunzând voluptuos între buzele ei. Limba lui întâlni limba ei. Se depărtau, se atingeau din nou. Erau clipe de adâncă intimitate.

Cu mâinile după ceafă, cu degetele în părul lui, le mişcă apoi către umeri şi apoi către spate. Îi plăcea atingerea degetelor ei.

— Suple şi ferme, pe piele. Trăgând-o şi mai aproape de el, îşi strecură mâinile de-a lungul spatelui ei, în jos, împingându-şi corpul într-al ei, mutându-l pe al ei, ca şi cum ar fi fost un singur trup.

Nicky se lipi de trupul lui, plină de dorinţă. Era uşor ameţită, picioarele i se înmuiaseră, îi tremura tot corpul. Era extrem de excitată. Se putea simţi prin ţesătura fină a bikiniului.

Clee îşi lipi buzele de gropiţa din gâtul ei, o sărută delicat, lăsă să-i cadă prosopul de plajă de pe umeri, sărutând-o încet pe gât,

acoperind-o cu sărutări tandre.

Apoi, slăbi strânsoarea, îi luă faţa între mâini şi o privi profund în ochi. În lumina de amurg observă o privire de intensă dorinţă pe chip. Îl dorea. Era o certitudine că şi ea simţea acelaşi lucru, excitându-l şi mai mult.

Luând-o uşor de mână, o conduse spre şezlong. O aşezase pe scaun, jos, iar el se aşeză pe margine. Aplecându-se deasupra ei, îi acoperi gura cu a lui, în timp ce strângea în mână prosopul. Apoi, deodată, catarama costumului i se desfăcu, iar el înlătură partea de sus a bikini-ului şi o splendoare de sâni ieşiră de sub strânsoarea lui. Luându-i în palme ca pe nişte cupe, sărută mai întâi unul, apoi pe celălalt.

— Clee!

Imediat se opri şi o privi Da?

— Mi-e frică, îi spuse atât de încet, încât de-abia o auzi.

— De mine?

— Nu.

De tine? Da, Nicky? o întrebă, şoptind şi o atinse cu degetele pe buze, dorind s-o liniştească.

— Mi-e frică… de… de… să fac dragoste… A trecut atâta timp, reuşi să rostească.

— Totul va fi în regulă, răspunse, luându-i mâna. Aici încredere în mine, spuse, lipindu-şi faţa de părul ei. Ai încredere.

Dându-i drumul, Clee se ridică, cu ambele mâini întinse.

Apucându-l de mâini, se uita la el întrebătoare, ajutându-se să se ridice. Apoi el spuse să mergem acolo, şi arătă spre pâlcul de copaci.

Clee întinse prosopul pe iarbă şi se lăsară în jos pe pământ, alunecând din costumele lor de baie.

Nicky nu-şi putea domina tremurul interior, ce-i trăda dorinţa. Îi era frică, frica de a-l dezamăgi, de a nu fi la înălţimea situaţiei – de asta îşi dădea seama de-abia acum. Ar fi vrut să nu fie atât de crispată şi încercă să-şi relaxeze trupul rigid, apoi îşi întoarse capul spre el, mângâindu-i uşor faţa, privind adânc în ochii lui.

Clee schiţă un zâmbet. Dorea s-o liniştească. Era acelaşi zâmbet ştrengăresc, băieţesc pe care-l avusese şi la barul motelului Commodore din Beirutul de vest, cel pe care ea îl ştia prea bine, dar de data asta o fascină. Îl simţea în ea, rezonând în interiorul ei. Îşi

surprinse un gând. Oare aceste sentimente nu existau deja în aceşti doi ani, fără ca ea să fi ştiut? Nu el era oare motivul pentru care n-o interesase niciun alt bărbat?

Acest gând dispăru când Clee se ridică în coate şi se aplecă deasupra ei atingându-i insistent sânii, presându-i sfârcurile, sărutându-i lacom.

Nicky îşi simţi sânii zvâcnind ca un arc. Gemea uşor, respiraţia ei era din ce în ce mai agitată pe măsură ce mâinile ei explorau spatele bărbatului. Îşi mişcă degetele alene, căutându-i umerii, dezmierdând cu buricul degetelor omoplaţii până când se opri, odihnindu-se, în scobitura de la mijloc a spatelui.

Nu mult după aceea, Clee îşi ridică capul şi o sărutfi cu pasiune pe buze, devorând-o cu gura şi limba, în timp ce-i frământa sălbatic sânii. Mâinile i se lăsară, în cele din urmă, în jos, în dreptul stomacului şi apoi mai jos pe coapse, abia atingându-i pielea mătăsoasă şi rigiditatea din corpul ei dispăru treptat.

În curând, corpul părea că nu-i mai aparţine, răspunzând la fiecare atingere ca într-o împreunare perfectă. El se arcui în aşa fel, încât capul i se odihni pe burtă. O sărută şi mâinile lui alunecară uşor înspre coapsele ei, desfăcute acum uşor.

Degetele sale mângâiau, căutau, până când ea se deschise mâinilor lui şi gurii ca o floare în lumina blândă a soarelui.

Şi savurarea trupului ei îl consumă. Dorinţele-i se dezlănţuiau, dar nu se grăbi încă s-o posecfe, mai avea un dram de control asupra sa…

Nicky îşi ridică pleoapele, se uită în jos la Clee, îi trase mâinile peste umerii săi, îşi închise ochii din nou, lăsându-se în voia plăcerii, simţind pe trupul ei vigoarea mâinilor lui, dar şi sensibilitatea lor.

Toate simţurile-i erau dezlănţuite. Căzuseră unul în braţele celuilalt atât de neaşteptat, încât şi acum se simţea zdruncinată. Şi totuşi ştia că această împreunare trebuia să se întâmple; ea era într-însa, o avea acolo dintotdeauna. El nu făcea decât s-o trezească din nou la viaţă, aducând-o la capătul extazului, cu mâinile şi gura şi cu toată fiinţa lui.

Copleşită de senzualitatea şi sentimentele erotice pe care el i le activase, ea i se dădu cu totul. Era de-acum transportată în altă parte, plutea şi el continua s-o mângâie şi s-o sărute.

Toate acestea le făcea fără nicio urmă de strângăcie, ca un expert. Ax şi putut să facă dragoste aşa o eternitate.

Un moment se opri şi îi desfăcu picioarele, îi îndoi genunchii şi apoi îşi introduse mâna sub fesele ei. Îşi lipi gura de corpul ei, atingând-o uşor, aşa de uşor, că nici nu simţea.

O senzaţie desăvârşită o cuprinse şi începu să tremure Oh, Clee. Nu te opri, te rog nu te opri, şopti ea.

— Nu mă voi opri, spuse, ridicându-ţi privirea, apoi se lăsă pe ea din nou şi buzele şi mâinile continuară să facă dragoste, cu delicateţe şi sensibilitate. O artă desăvârşită.

Clee era atât de inflamat de starea de excitaţie în continuă creştere a lui Nicky, încât crezu că va exploda şi nu-şi dorea altceva decât să pătrundă, să intre în ea cu fiecare fibră a fiinţei sale.

Nicky îi mărturisise că fusese abstinentă mult timp, astfel că el dorea să-i facă plăcere, să se asigure mai întâi că ea e total relaxată. Şi pregătită ca el s-o aducă la extaz.

Îi strigă numele din nou. Tremura din ce în ce mai tare. Îl apucă şi mai strâns de umeri. Dorinţa de a-l avea era ca un afrodiziac pentru ea şi el trebuia s-o aducă cât mai repede într-o stare de dorinţă extremă, ca s-o poată avea, şi în final s-o posede, să i se dăruiască cu totul.

Chiar în momentul când tremuratul ei devenise un spasm profund, răvăşitor, se ridică şi apoi o penetra cu o forţă şi putere, care-i făcu pe amândoi să gâfâie.

Nicky se ţinea tot mai strâns de el, îşi înfăşură picioarele pe spatele lui şi ţipa Clee, ah, Clee, ah Doamne! şi el îşi apăsa gura în jos de pe buzele ei în continuare pe gât. Începură să se mişte la unison, instantaneu, găsind ritmul sfânt al unirii…

Pasiunea îi cuprindea pe amândoi. Mişcările le erau mai bruşti, mai repezi. Pătrunse mai adânc în trupul ei. Ea era relaxată, liberă, corpul ei se contopea cu al lui, desprinzându-se apoi repede redevenind două trupuri.

Deodată Clee se opri brusc, se ridică în mâini şi îşi înfipse privirea în ochii ei. Privirea ei…

— Eşti minunată, Nicky!

— Ah, Clee… O ţintuia cu privirea, sfredelind-o adânc şi aşa cum se hipnotizaseră cu puţin timp înainte, în acelaşi fel se uitau unul la

altul acum. Şi ei continuară să se pătrundă cu privirea, mai adânc şi mai adânc uitându-se adânc, unul în sufletul celuilalt.

Clee se gândi: aceasta nu-i numai dorinţă sexuală, deşi Dumnezeu ştie, la ea dorinţa a fost mult mai intensă decât am cunoscut-o vreodată la altcineva. O iubesc. Asta e. O iubesc pe Nicky. O iubesc din perioada Beijing.

Îşi ridică privirea către ochii lui întunecoşi. Avea o privire intensă, cercetătoare. Nicky înţelesese ceva: îl aşteptase luni întregi să vină, să apară el, iubitul ei. Surprinsă, gândi către sine: Sunt liberă, sunt liberă de Charles, în sfârşit! Voi putea iubi poate din nou, şi poate mă voi îndrăgosti de Cleeland Donovan.

Clee începu să se mişte din nou, la început încet, iubind-o cu ochii. Ea îşi deschisese braţele larg, şi el îi devoră gura şi limba. Ea îi veni în întâmpinare, intrând în ritmul lui. Ritm din ce în ce mai dinamic.

O căldură intensă o cuprinse brusc, o invada dinspre coapse şi se revărsa în întreaga ei fiinţă şi ea se prinse mai strâns de el, cu degetele înfipte în umerii lui, şi numele lui se auzi din nou pronunţat. Clee simţi căldura ce emană din corpul ei, care îl învăluia. Se înfipse şi mai adânc în ea, mişcându-se din ce în ce mai rapid. Murmură: Vino spre mine, dragostea mea, fii parte din mine. Ea îl asculta, se supunea fiinţei lui. Se revărsau unul în altul, cu adevărat uniţi într-unul singur, devenind unul.

O auzi spunându-i pe nume, o auzi strigându-l, şi iar se înălţau tot mai sus, până când el se simţi uşor, plutind într-un cer albastru închis – culoarea ochilor ei, plutind în infinit, ţinând-o în braţe ca şi când nu i-ar mai fi dat drumul. Nu mai putea. Era iubita lui. Singura lui dragoste. Nu mai fusese nimeni ca ea; şi nici nu va fi. Era destinată lui, aşa cum şi el îi aparţinea.

Îşi deschise, în sfârşit, ochii şi coborî privirea în ochii ei.

În boschetul acesta al grădinii lumina era obscură. Însă câteva pete luminoase se strecurau prin frunzişul de deasupra, şi el îi vedea chipul. Era îmbujorat şi mai văzu că era satisfăcut de plăcere şi fericire. Ochii ei erau acum mari şi albaştri, fără să clipească, şi el mai observă că aveau o expresie pe care n-o mai văzuse la ea înainte. Era adoraţie? Simţea şi ea la fel ca el? Nu se putea altfel… această uniune nu venea numai dintr-o parte.

— Nicky, începu el, dar înainte de a spune ceva, ea îi acoperi gura cu degetele.

— Nu spune nimic, Clee.

— Dar, Nicky, eu…

HSst, îl imploră ea întinzându-şi mâinile în jurul gâtului şi apropiindu-i faţa de a ei. Îl sărută blând, îşi înlănţui braţele apoi în jurul lui şi-l ţinu strâns aşa… Şi ea simţi o şi mai mare pace în jur şi în firea ei – pentru prima dată de când Charles Devereaux îi golise viaţa.

CAPITOLUL XIÂL – Eh voilà Mademoiselle! Cică ăsta-i picnic american! spuse Clee, intrând cu imensa tavă de lemn şi aşezând-o pe masa de cafea din bibliotecă. Cu un vag zâmbet ironic adăugă Mi-e teamă că asta-i tot ce-am găsit, baby.

Nicky sări de pe sofa, se târî până la masă joasă şi se trânti pe pernele mari pe care Clee le aranjase pe parchet. Aruncă o privire fugară către masă pe care el o pregătise şi izbucni în râs.

— Ah, Clee, absolut minunat. Ai reuşit să găseşti cam ce-mi place mie. Unt de alune, marca Skippy, ia te uită! Îmi place cum îl fac ei. Ah, şi jeleu de struguri care merge cu untul. Sandviciuri cu salată tuna, şi şuncă, lăptucă şi roşii, pâine de secară. Castraveţi muraţi şi maioneză Hellmann. De unde-ai luat toate astea? Mai ales pâinea de secară? Nicky se prefăcea că-i surprinsă.

Gura lui Clee se strâmbă într-un fel de râs. Chestia aia de secară e din frigider. Surorile mi-o aduc aici când vin. Mai cară cu ele şi nenumărate pachete cu fel de fel de treburi americane, lucruri pe care nu le prea găsesc în Franţa. Amelia le strânge prin frigider, cum ar fi pâinea de secară.

— Restul în cămară. Acum, el luă o cutie de coca-cola, îi desfăcu capacul şi spuse ce zici de una din astea, să-ţi speli gâtul?

— Da, e o idee bună.

— Vino şi aşază-te lângă mine, spuse, aşezând o altă pernă lângă ea.

— Vin într-un clipă. Să pun videoul. Păşind spre bibliotecă, continuă. La ce film te-ai oprit în cele din urmă?

— Se numeşte: Undeva am să te găsesc cu Clark Gable şi Lâna Turner, jucând în roluri de corespondenţi străini care…

Se întâlneau într-o misiune.

Aha! exclamă el. Un surâs larg îi cuprinse chipul Nici nu se putea

ceva mai potrivit.

În clipa când începu filmul, Clee merse şi se aşeză pe pernă, se aplecă către ea şi o sărută pe vârful nasului apoi întinse mâna după un sandvici şi se linişti urmărind filmul. < Au râs mult în timpul filmului. Fuseses realizat în 1942 şi într-un fel nu era real. Era o drăgălăşenie, o nevinovăţie în tot ce se întâmpla acolo, şi aceasta îl făcea depăşit – amândoi erau veterani duri, căliţi de dificultăţile misiunilor, obişnuiţi cu vicisitudinile meseriei.

— Nick, e cam siropoasă chestia, murmură Clee ia un moment dat, privind-o pe sub colţul ochiului.

— Ştiu, aşa sunt majoritatea filmelor vechi.

— Nu e cazul cu Casablanca, care a rezistat bine.

— Ai dreptate, dar nu e lipsit total de un sâmbure de adevăr, în special când apare Gable pe ecran. Era, starul preferat al lui Nicky şi când, câteva cadre mai târziu, Gable spuse: Nu dau la tipar nimic până când nu-l aud de două ori şi nu-l văd de trei ori, ea îl împunse pe Clee în braţ şi strigă: Ăsta-mi va fi mottoul de acum încolo.

— Aşteptă o clipă, spuse Nicky rapid, trebuie să recunoşti că Gable face un rol teribil că reporter; dă exact cât trebuie ca artist. E într-adevăr formidabil.

— Adevărat, adevărat. Clee îi întoarse faţa către a lui şi-o sărută uşor pe buze. Ca şi tine, spuse el încet.

Când filmul se sfârşi, Clee începu să pună farfuriile şi platourile unul peste altul şi aranja şi paharele. Mai vrei să urmăreşti vreun film sau coborâm să servim cafeaua pe terasă?

— Cafeaua pe terasă sună formidabil, răspunse Nicky, şi îl urmă.

S-au aşezat la masa de bucătărie până să se facă cafeaua şi în timp ce Clee descoji un măr şi-i oferi felii din el, spuse vin la New York în jurul lui 10 iulie. Trebuie să ajung la Washington să-l fotografiez pe Preşedinte şi pe D-na Bush pentru Life. Apoi rămân la New York până la sfârşitul lunii.

Crezi că putem lucra la carte în perioada aceea, ce zici?

— Da, desigur, mi-ar plăcea şi ştiu că voi fi acolo, doar dacă nu izbucneşte vreun război undeva.

— În eventualitatea aceasta, sări Clee, vom fi pe front împreună. Nicky dădu din cap – Cred că da. Oricum, Arch şi cu mine vom lucra la transmisia specială în timpul lui iulie şi august, aşa că eu, probabil, voi

scrie textul. Dar nu mămpiedică asta să încep cartea. Ai deja un titlu?

— Nu, n-am şi aştept orice sugestie. Ce frumos miroase cafeaua, hai să luăm ibricul şi să ieşim.

S-au instalat pe terasă. Tăceau; se bucurau de tihnă de afară şi de frumuseţea peisajului dimprejur. Trecuse binişor de miezul nopţii şi era splendid. Arcul cerului era precum catifeaua neagră întinsă peste tot, presărată de mici bobiţe de cristal, şi într-o parte se zărea luna plină. Adierea fremăta uşor copacii şi răspândea parfumul de caprifoi spre ei.

Clee şi Nicky înţeleseseră demult că vorbele nu sunt întotdeauna necesare, şi liniştea dintre ei era un tovarăş la fel de bun. Deşi relaţia lor se schimbase radical – şi irevocabil în răstimp de numai câteva ore se simţeau în largul lor unul în prezenţa celuilalt.

Luând-o de mână la un moment dat, Clee spuse cu o voce gravă: împreună suntem buni, Nicky, buni unul cu altul. Tu ştii asta, nu?» – Da ştiu răspunse, şi-şi plecă capul pe umerii lui, simţindu-se odihnită, protejată.

Clee îşi puse braţul în jurul ei, o ţinu strâns şi nu putea să nu se întrebe ce se va întâmpla cu ei, unde va duce seara de astăzi??? Habar n-avea. Tot ce ştia sigur era că îi salvase viaţa în Beijing şi că în urmă acestui fapt se îndrăgostise de ea. Ori poate că o iubise cu mult timp înainte, dar nu-şi dăduse seama.

Oricum, în seara asta devenise iubitul ei şi asta îl făcea să se simtă foarte bine acum.

În ceea ce o priveşte, Nicky se mira cum totul fusese atât de firesc… Nu mai făcuse dragoste cu un bărbat de la Charles Devereaux. În timpul ultimilor doi ani îşi impusese atâtea bariere; Clee reuşise să le doboare pe toate. Era bucuroasă că «racu Clee. El făcuse ca totul să fie atât de uşor şi trezise atâta pasiune în ea, încât era speriată. Şi zâmbi pe întuneric. Clee o făcu să se simtă femeie din nou.

Mult mai târziu, când se aflau în bucătărie, adunând vasele în chiuvetă, Clee spuse Cât mai stai aici cu mine, Nicky?

Dădu din umeri uşor şi răspunse: Atât timp cât mă vrei.

— Atunci toată săptămâna, replică, satisfăcut din plin de răspuns.

IAH, Clee, uitasem… trebuie să fiu în Manhattan de azi într-o săptămână ca să lucrez la companie luni dimineaţă.

— Ah. Se uită încurcat, apoi instantaneu faţa i se lumină şi spuse, Ştii ce, vom zbura la Paris joi noaptea. Poţi sta în apartamentul meu şi te sui eu în Concorde duminică dimineaţa. Îţi convine aranjamentul meu?

— Da, îmi convine.

— Iar tu îmi convii şi mai bine, tânără doamnă. Punând jos farfuria pe care-o ţinea în mână, făcând câţiva paşi spre ea o luă în braţe Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar tuşi eu am pierdut o grămadă de timp.

— Doi ani, dacă vrei cu exactitate.

— Şi intenţionez să recuperez.

— Zău?

— Pui pariu? Clee îi acoperi gura cu a lui într-un lung şi voluptuos sărut, şi apoi o luă de mânaşi o conduse la etaj spre dormitorul lui.

CAPITOLUL XIV Ţinându-se de mână, au coborât agale pe Cours Mirabeau, principala arteră din vechiul oraş universitar Aixen Provence.

Nicky privi în jur şi nu putu să nu remarce că acesta este unul dintre cele mai frumoase bulevarde pe care-l văzuse vreodată. Lung şi lat, avea patru rânduri de platani înalţi maiestuoşi şi chiar prin mijloc, ramurile cărora se suprapuneau, intrau unele în altele, formând un arc lung, prelungit.

Nicky simţea ca şi cum ea şi Clee se plimbau printr-un tunel verde făcut din frunze. Părea fără sfârşit – se întindea pe vreo jumătate de kilometru – şi pe unele porţiuni din centru erau trei fântâni din sec. 19 care împroşcau în sus apa limpede precum cristalul în arcuri care se pulverizau în lumina dimineţii. Pe o parte a bulevardului.

— Cea luminoasă – erau. Cafenele, una după alta; în cealaltă parte, sub umbră, erau clădiri vechi şi aspectuoase, multe dintre ele reşedinţe particulare.

— Clee, este extraordinar. E atât de încântător; exclamă, întorcându-se către el. Faţa lui Nicky era imaginea fericirii.

— Cum să nu. Ştiam că vei fi impresionată, toţi sunt când o văd prima oară. Şi după mine este cea mai frumoasă stradă principală din orice oraş, oriunde în lume. Există o anumită eleganţă – interjocul acesta arhitectural, copacii.

Fântânile şi felul în care s-a folosit spaţiul – absolut fantastic. Întotdeauna cu acelaşi efect primăvara sau vară. Se opri, îi zâmbi, şi termină. Acum hai să găsim o cafenea şi să luăm o cafea înainte de a ne afunda în oraşul vechi în spatele bulevardului, să vezi unele dintre les ateliers locale.

Nu e nevoie să mă însoţeşti la cumpărături, spuse grăbită. Poate că preferi să-ţi foloseşti timpul în librării, iar eu voi alege nişte cadouri.

— Nu, vin cu tine. Îşi mări strânsoarea în jurul mâinii ei, aruncă o privire în jos către ea, cu zâmbetul ştrengăresc pe buze.

— În următoarele trei zile eşti a mea, nu te pierd din vedere, trebuie să profit la maxim, ştrengăriţo.

— Nicky râse. N-am mai auzit termenul ăsta de alint de mulţi ani. Aşa-mi spunea mama când eram mică.

— Ce curios, aşa-mi spunea şi mie, spuse Clee şi o conduse către o cafenea mai animată, chiar lângă Fontaine de la Rotonde.

— Imensa fântână ce domina intrarea vestică a bulevardului.

Deşi terasa cafenelei foia de tineri atrăgători, fete drăguţe şi bărbaţi chipeşi – evident majoritatea studenţi, erau mai multe mese libere. Câteva erau lângă ferestrele din umbrarul unui boschet, un pic mai departe de agitaţia trotuarelor.

Inspectând dintr-o privire zona, Clee alese una din mesele din apropierea ferestrelor, şi aşezându-se spuse: Ne putem răcori aici şi urmări lumea trecând în acelaşi timp. Îmi plac cafenelele franţuzeşti, sunt aşa de primitoare, atât de intime într-un fel. Scoţându-şi ochelarii de soare, se trase mai aproape şi o Sărută afectuos pe buze. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Da. Zâmbi, uitându-se drept în ochii lui.

Un ospătar apăru imediat şi Clee comandă cafeaua – lait pentru amândoi; când fură singuri din nou, se relaxa în scaun şi-şi întoarse capul către ea. Îmi plac aproape toate titlurile pe care mi le-ai scris aseară, dar cel mai mult îmi place Copiii primăverii din Beijing. Mi-ar plăcea să-l folosesc pentru cartea noastră, Nicky.

— Mă flatează. Era evident că-i făcea plăcere şi ea adăugă şi mie-mi place cel mai mult.

Se apleca peste masă şi o sărută din nou. Acum, că avem şi titlu, treaba e ca şi începută, dragă! Cu acele superbe fotografii pe care le-ai făcut, tu începuseşi treaba de mult, Clee. Fără îndoială, textul meu este

de importanţă secundară. În definitiv este o carte-album.

— Adevărat; dar pe de altă parte, şi introducerea este extrem de importantă… nu numai ca text explicativ pentru imagini, dar şi pentru a familiariza cu China, politica, evenimentele care au dus la demonstraţiile din Tiananmen şi masacrul de acolo. Puţini oameni înţeleg ce s-a întâmplat.

— Da, sunt conştientă de asta şi în avion, duminică, voi face note, voi alcătui un fel de schiţă. Cred că va trebui să citesc pentru a căpăta anumite informaţii, înainte de a începe să scriu introducerea. Întâmplător, tocmai îmi trece prin cap să se oprise pentru că sosise ospătarul cu cafeaua.

— Merçi, au spus ea şi Clee, aproape la unison. Ea continuă: Ceea ce voiam să spun e că mă gândesc să aranjez să ne petrecem câteva weekend-uri la New Milford, reşedinţa părinţilor mei, cât stăm la New York la sfârşitul lunii. Tatăl meu a construit un studio, acum câţiva ani vis-à-vis de gazonul din faţa corpului principal al casei şi cred că e un loc grozav pentru lucru. Le-am putea întinde aici, ştii, am putea să aranjăm fotografiile în ordine, chiar în ordinea paginării lor. Şi apoi le putem lăsa aşa răspândite peste tot, nimeni nu le va atinge în cursul săptămânii.

— Sună grozav, dar ce vor spune părinţii tăi? Nu folosesc atelierul pentru scris?

— Nicky dădu din cap dezaprobator şi începu să râdă. Când tata l-a construit, era de fapt un cadou pentru mama. El a crezut că mamei îi va plăcea să lucreze acolo; este spaţios, aerisit, liniştit şi odihnitor.

— Şi nu i-a plăcut?

— Nu. Cred că din cauză că era prea liniştit, dacă vrei să ştii adevărul. I-a plăcut vreo lună. Apoi s-a mutat înapoi în casă, în cămăruţa care dă din dormitorul lor. I-a spus tatii că se simte mai comod, lucrând într-o cameră cu care s-a obişnuit de ani. Aşa este şi, cum o ştiu eu pe mama, îi şi place în casă, să fie în miezul a tot ce mişcă acolo. Bănuiesc că se simţea extrem de singură scriind timp îndelungat, cărţi laborioase, izolată de casă, de tata, de menajeră, de telefoanele care zbârnâiau mereu, de toată efervescenţa dinăuntru.

— Tata nu foloseşte atelierul?

— Rareori. Nicky făcu o mică strâmbătură cu gura. Cred că şi lui îi place să fie cu mama şi în mijlocul acelui du-te-vino din casă. Aşa că

îşi elaborează articolele în bibliotecă foloseşte un procesor de cuvinte acum, oriunde a fost, şi-a scris întotdeauna tabletele… în felul acesta este aproape de bucătărie, poate oricând să ceară o ceaşcă de ceai sau cafea, sau să mai schimbe o vorbă cu Annie, menajera, Jan Bert, grădinarul. Oricum, esenţial este că putem uşor să ne instalăm acolo, dacă bineînţeles vrei, Clee.

— Părinţii tăi nu se vor supăra?

— Desigur că nu! Nu-ţi mai spun că de când te-a întâlnit în Paris, anul trecut le-ai căzut la inimă.

— Fiicei nu i-am căzut cu tronc? Nicky îşi scoase ochelarii de soare, se uită lung la el cu ochii ei albaştri pătrunzători. Deşi ştia bine la ce se referă, îl întrebă prefăcându-se a nu se fi prins: Ce-i… cu fiica?

— La… inimă.

— A, da!

— Numai aşa să fie.

— Este, şi încă bine… e îndrăgostită de Cleeland Donovan.

Clee se întinse deasupra mesei cu tăblia de zinc şi-i luă mâna. Aceste ultime zile au fost minunate, Nicky. Pentru mine n-au mai existat clipe asemănătoare. Vreau să spun ceva despre mine… aşa cum simt acum… relaţia noastră, dragă, şi…

— Nu spune nimic, te rog, Clee, îl întrerupse cu vocea tot atât de scăzută ca şi a lui. Nu acum, nu încă, te rog! îşi trase mâna dintr-a lui uşor şi se aşeză înapoi în ascaun, cu un aer solemn.

— De ce nu? întrebă el, cu o expresie perplexă.

Nicky tăcu pentru o clipă, apoi spuse, amintindu-şi de ratarea dragostei sale vreau… vreau ca noi s-o luăm încet…

Nu vreau ca tu… Nu, nu vreau ca vreunul dintre noi să spună ceva acum de care să ne pară rău… sau să ne răzgândim mai târziu. Vreau să fii absolut sigur înainte de a-mi spune ceva.

Şi vreau ca şi eu să fiu sigură. Sigură în legătură cu ceea ce simt pentru tine.

— Dar sunt sigur, începu el şi se opri, înţelegând imediat că ei îi era frică de angajamente. Înţeleg ce vrei să spui, Nicky, şi ai dreptate, desigur că ai. Ştiu cât de mult te-a rănit Charles Devereaux. Cuvintele le rostise fără a se putea opri.

Putea să-şi fi muşcat limba… Se uita fix la ea. Arăta confuză, zăpăcită.

Ea privea la el cu gura căscată, faţa fiindu-i fără vivacitatea cunoscută. Deodată, atmosfera deveni tensionată, totul trena.

Ea nu spuse nimic, îşi muşcă doar buza şi apoi se uită în altă parte.

Clee întinse mâna după ea, i-o luă pe a ei şi-i strânse degetele în pumn, gândindu-se cum s-o dreagă. Se comportase stupid şi evident c-o rănise. Nu era nevoie ca ea să scoată vreun cuvânt pentru a-şi da seama ce făcuse. Citise pe faţa ei chiar în secunda în care vorbise.

— Priveşte-mă, Nicky.

Îşi întoarse capul încet spre el, privirea ei întâlnind-o pe a lui. Îmi pare rău, se scuză el, realmente, îmi pare rău. N-ar fi trebuit şi-i menţionez numele.

— E în regulă, replică Nicky, după câteva secunde şi se strădui să-i zâmbească, cinstit, nu m-am supărat! Pur şi simplu nu; – mi place să vorbesc despre el. Ori de câte ori o fac, amintiri neplăcute îmi revin… Şi oricum, nu-mi ajută la nimic să-i amintesc numele. El aparţine trecutului. Prefer să mă gândesc la viitor.

— Ai perfectă dreptate. Trase aerul adânc, dorind ca acest moment penibil să treacă cât mai repede.

— Clee, arăţi afectat. Tejog, nu mai fi aşa. Era doar firesc să-i menţionezi numele. În definitiv, am fost logodiţi!

— Nu ştiu, uneori mă port prosteşte.

Nu, nu cred. Expresia întunecată din ochii ei albaştri şi minunaţi dispăru, şi ea îi zâmbi, apoi îşi duse ceaşca spre buze luând o înghiţitură. S-a răcit cafeaua, spuse, pe un ton egal.

— Să mai comandăm încă două fierbinţi? Clee fu de acord, făcu semn chelnerului şi-i dădu comanda. Apoi i se adresă: Mi-ai spus că vrei să-i cumperi mamei nişte ţesături provensale. Ştiu eu un magazin în oraşul vechi.

Pachetul ţi-l vor trimite chiar ei în Statele Unite.

— Ei! Dar asta-i grozav.

Nicky începu să sporovăiască despre darurile pe care intenţiona să le cumpere, şi pentru cine. Spre marea lui uşurare, vocea ei îşi recapătă vioiciunea ştiută, şi el se relaxa.

Un pic m-au târziu Clee achită nota de plată şi ei părăsiră cafeneaua, hoinărind prin oraşul vechi situat în spatele lui Cours Mirabeau. Bătură străzile înguste şi întortocheate, oprindu-se să

privească la vitrinele noilor şi elegantelor boutique-uri ca şi la mai vechile stabilimente ce vindeau lichioruri, brânzeturi, produse locale, de artizanat şi orice creaţie provensală deosebită.

Clee o luă în atelier Fougue, unde se făceau santons.

Aceste figurine mici reprezentând ţărani din partea locului, făcute din argilă sau aluat, minunat colorate în nuanţe vii, erau uluitor de reale şi Nicky negocia o întreagă colecţie pentru tatăl ei.

După ce Clee o prezentă lui Paul Fougue, unul din marii maeştri ai santon-ului, ei rămaseră în picioare timp de 15 minute urmărind procesul înainte de a merge să cumpere calissous. Aceste dulciuri – reţetă locală – din pastă de migdale, erau flebeţea Ameliei.

— Aşa spunea Clee. Nicky dorea să-i ofere o cutie, împreună cu baticul de mătase pe care ea îl cumpărase în ziua precedentă, când Clee o luase la St.

Rémy. Nu după mult timp, ei coborau spre magazinele Souleiado. Aici Nicky alese mai multe cupoane din materialele cele mai frumoase în culorile tradiţionale locale şi aranja ca ele să fie îmbarcate şi trimise mamei în New York.

Apoi găsi nişte agende pentru adrese cu coperţi de material textil pentru prietenele sale, şi le luă cu ea împreună cu diverse şorţuri şi alte articole mai mici.

Au continuat să peregrineze pe străzile pitoreşti, intrând în tot felul de magazine mici, uneori pentru a privi sau a savura atmosfera. Într-un magazin, Nicky se târgui să cumpere esenţă de lavandă, pacheţele de lavandă ca şi pungi cu herbes de Provence.

Când acestea fură împachetate, se întoarse spre Clee şi surâse. Ştii că pot găsi toate astea în New York, nu? La Bloomingdales, de fapt. Şi exact aceleaşi produse. Dar nu e acelaşi lucru să le aduci de aici.

— Da, într-adevăr, consimţi el, luând sacoşa de cumpărături de la proprietar şi scoţând-o din magazin.

— Haide, vreau să-ţi arăt Place d'Albertas, e foarte şic, şi apoi.

Ne întoarcem înapoi la fermă pentru prânz.

— Doamne, nu, altă masă… se tângui ea şi făcu o grimasă în timp ce râse.

Ţinând-o de braţ, Clee o conduse spre vechea piaţă, zicându-i: Apropo de mese, i-am spus Ameliei să pregătească ceva foarte uşor, doar o salată verde, pui rece şi fructe. Diseară te duc într-un loc cu

totul special.

— Unde mă duci? Privi la el în fugă, curioasă.

— Este un restaurant celebru, oamenii merg acolo din toată lumea şi este elegant. Aşa că dacă nu ţi-ai luat o rochie cu tine, Nicky, mai bine am căuta să cumpărăm una. Sunt mai multe boutique-uri selecte pe aici.

— Nu-i nicio problemă, Clee, am venit bine pregătită am împachetat câteva rochii de mătase. Şi bijuteriile, aşa că dacă se iveşte vreo ocazie, mă poţi lua oriunde.

— Ah, ştiu asta, murmură el, tachinând-o răutăcios.

Dormitorul lui Clee era plăcut, cu multă umbră, strălucitorul soare de după-amiază neputând pătrunde prin obloanele de lemn, aerul cald fiind diminuat de ventilatorul din plafon.

Stăteau întinşi pe pat apropiaţi unul de altul, atingându-şi trupurile, odihnindu-se după frenetica oră de dragoste. Clee o adusese sus aici după prânz, să se relaxeze.

— Spunea el –, dar în câteva minute inevitabilul se produse. Clee începuse s-o sărute şi s-o mângâie – la care ea răspunse pe măsură, cu ardoare.

— Amândoi consumându-se într-un foc incandescent, atingându-se în locuri vulnerabile, numai de ei ştiute. S-au dezbrăcat unul pe altul, şi odată goi, o trase rapid spre el, fără preambuluri inutile, şi încă o dată extazul sălbatic îi cuprinse.

Pe Nicky o şoca acum ciudăţenia faptului că în ciuda celor doi ani de când se cunoscuseră, nici nu-i trecuse prin minte vreodată car putea face dragoste împreună. În ultimele câteva zile nu reuşiseră să se epuizeze în totalitate şi tot timpul se ţineau de mână, se atingeau, se mângâiau.

Nicky mişcă uşor capul pe pernă să-l privească mai bine.

Clee era întins pe spate, ca şi ea. Avea ochii închişi, genele-i lungi şi dese, prelungindu-se uşor peste obrajii bronzaţi. Se înnegrea uşor la soare, începuse să se bronzeze încă de la fermă. Întregul corp era maro-auriu, exceptând triunghiul alb de-a lungul stomacului când purta costum de baie.

Era multă gentileţe pe chipul său, iar gura atât de largă şi generoasă era vulnerabilă. Avu o pornire bruscă de a întinde mâna şi de a-i atinge gura, dar renunţă, nedorind să-l provoace.

Cleeland Donovan. Repetă numele pentru ea, gândindu-se intenţionat la el. Era un bărbat bine, un om decent, cu nicio pornire răutăcioasă în el. Cinstit, generos şi amabil. Puteai să ai încredere în el. Mama ei avea o expresie pentru oamenii care erau realmente admirabili: de rasă, aşa le spunea ea.

Cleeland Donovan era absolut de rasă.

Era prietenul ei cel mai apropiat, cel mai drag şi-l îndrăgise ca pe un frate chiar de la începutul relaţiei lor. Acum însă era iubitul ei. Relaţia lor includea şi sexul şi în perspectivă existau toate şansele că legătura să evolueze sentimental.

Probabil că lucrurile începuseră de mult. Nu era sigură de ce se va întâmpla, cum vor evolua lucrurile, cât timp vor fi împreună… Ştia însă că implicit, putea să se bazeze pe el. Cu toată fiinţa ei, aşa cum o dovedise la Beijing. Era genul de bărbat, curajos, şi puternic. Cu Clee era în siguranţă, întotdeauna fusese, chiar de la început. El îi dădea senzaţia aceea că cineva are grijă de ea, că este protejată.

Clee deschide ochii pe neaşteptate şi o surprinse studiindu-l. Se întinse după ea, o trase în braţe, îşi cuibări faţa pe gâtul ei, sărutând-o tandru.

Apoi îi suflă în ureche aveai o expresie atât de gânditoare când mi-am deschis ochii… Ia ce meditai?

— Latine, de fapt.

— Ah, la mine? Şi ce anume?

— Am hotărât că eşti şi un tip O.K. Cam aşa le spune mama celor pe care-i admiră. Simţi, cum stătea el acolo cu capul lipit de gâtul ei, că zâmbeşte.

Spus: E cumva un fel ocolit de a-mi spune că mă admiri? Fără a mai aştepta răspuns, adăugă aş vrea să simţi mai mult decât admiraţie.

— Exact, protestă ea, sunt multe lucruri – întrerupse ea, şi se trase într-o parte ca să-i poată privi ochii căprui care se jucau răutăcios. Ah, tu! Tu! ţipă ea, atingându-i pieptul cu mâna, încercând anemic să-l împingă mai încolo. Ai încercat să mă atragi în cursă, să spun ceva ce, mai târziu, aş fi putut regreta.

— Cine, eu? Niciodată. Surâse, părând amuzat chiar, şi o aduse din nou în braţele lui, mângâind-o pe păr. Apoi îşi purtă mâinile uşor pe spatele ei în jos şi într-un ocol îi găsi gura, apoi i-o acoperi cu a lui, devorând-o, şi din nou, într-un ritm uşor, începu să facă dragoste cu ea.

Instantaneu Nicky era numai văpaie, înfometată de el chiar dacă nu cu mult timp în urmă mai făcuseră lucrul acesta. O durere extrem de plăcută simţea când tăria din el o pătrundea, o durere combinată cu opusul ei, atunci când se unea cu el, era parte din el.

Ca şi cum i-ar putea citi gândurile, el fu deasupra ei, cu braţele îmbrăţişând-o dedesubt, aburcinduse mai sus, privind-o drept în faţă de la înălţimea poziţiei sale.

Şi ea se sălta, să-l atingă, trasându-i cu degetele conturul delicat al gurii, cu ochii pătrunzându-l şi mai adânc.

Iar el îi întoarse privirea neclipind, pătrunzând în trupul ei şi mai decis ca prima dată şi asta declanşa un ţipăt de durere pe buzele ei. Nu-l luă în seamă, tot ceea ce-o atingea se făcea şi mai dur. Durerea parcă încetă pentru ca apoi, să se deschidă cu tot ce avea, curgând în el, pierzându-se în tăria lui… îşi înfăşură braţele în jurul lui, şi picioarele, piele lângă piele, răsuflare în răsuflare.

Clee o sărută violent, strivind-o şi apoi se arcui înapoi şi într-o parte, gemând chinuitor. Te iubesc Nicky, strigă el, Te iubesc. Se simţi curgând în ea cum şi ea se revărsa în el şi acum doar un gând avea şi-şi spunea acum mă îndrăgostesc de el. Dar nu spuse asta, şi rămase tăcută, ţinându-l şi mai strâns, nu dorea să slăbească strânsoarea, când el se prăbuşi complet în ea, şi faţa i se pierdu în părul ei…

CAPITOLUL XV Clee se opri în pragul bibliotecii şi se sprijini de tocul uşii, uitându-se insistent la Nicky.

— Salut, spuse ea, când îl văzu şi, zâmbind, făcu câţiva paşi spre el.

Rochia ce-o purta se rotunjea la gât, dar nu avea mâneci, avea o croială largă şi plină şi cădea în falduri care se profilau încă de la umeri. Culoarea, albastru-delfin, se potrivea perfect cu ochii ei minunaţi şi în timp ce se mişca în faţă, mătasea uşoară se învolbura ca un nor vaporors. Perlele din jurul gâtului formau o salbă şi cereceii din urechi contrastau luminos cu bronzul pielii de pe faţă, cu auriul din jururi gâtului şi al părului, cu ochii ei strălucitori. Clee gândea că totul la ea emana eleganţă în această seară.

Când se opri exact în faţa lui, el observă, la o inspecţie mai atentă, că avea acea strălucire interioară a femeii care se simte bine şi este cu adevărat iubită şi care iubeşte la rândul ei cu adevărat.

O sexualitate subtilă transpărea – o înflorire trandafirie a pielii,

şi gura ei parcă rodind şi acea expresie înţeleaptă din adâncul ochilor. O privire de neconfundat, şi pe care un bărbat o recunoaşte imediat.

— Arăţi fantastic, Nicky, spuse el, luând poziţia de drepţi, şi apucând-o posesiv de braţul gol, sărutând-o patern pe obraz.

— Nici tu nu arăţi rău, răspunse ea, cântărindu-l din ochi, observând croiala excelentă a jachetei sale sport, de nuanţă crem, fineţea cămăşii crem deschis care evidenţia şi mai pregnant bronzul de culoare închisă a pielii, cravata scumpă de mătase în tonuri de ruginiu, pantalonii bine croiţi de in şi pantofii negrii impecabil lustruiţi. După o nouă privire admirativă, adăugă. Excelent pentru locul unde mergem şi scopul lui adică să mâncăm.

— Asta o lăsăm, pe mai târziu, zise el, râzând înfundat.

Împingând-o uşor în faţă, către palier, continuă. Mai bine am porni-o. Nu ştii cât de greu am obţinut masa şi n-aş vrea s-o pierdem acum. În câteva minute Clee ieşea pe poartă, rulând pe drum în pas către autostradă.

Nicky îl întrebă. Unde mergem? Totul e învăluit în mister. Mister? Nu asta am intenţionat. O privi pe sub coada ochiului, concentrându-se asupra volanului. Apoi explică: Mergem la Les Baux, un oraş nu departe de aici, imediat după St. Rémy. Restaurantul se numeşte L'Oustan de Baumaniere. Un loc încântător cu mâncare excelentă. Şi mai ştiu că vei spune a N-a oară că ai mâncat pentru toată viaţa. Nu trebuie să mănânci foarte mult, Nicky, numai gustări. Oricum, doream din tot sufletul să te duc acolo deoarece este un loc unic şi apoi diseară sărbătorim.

— Ce anume sărbătorim? Se întoarse curioasă, ridicându-se în banchetă cu coatele pe parbriz.

— Celebrăm cartea noastră, pentru care avem un titlu. Şi câteva alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Am să-ţi spun mai târziu.

Clee dădu drumul la disc-player şi maşina fu instantaneu invadată de Rapsodia albastră de George Gershwin şi-şi continuară drumul ascultând muzică; ca de obicei, erau în largul lor, se simţeau bine unul cu altul, fie că vorbeau sau tăceau.

La un moment dat, când treceau prin St. Rémy, Nicky spuse: Les Baux îmi spune ceva… cred că mama face trimiteri la el într-una din

cărţi. Dar nu-mi amintesc exact în ce context, ori în ce carte.

— Les Baux este foarte vechi, îi spuse Clee. Este o cetate feudală construită cu vreo mie de ani în urmă şi e situat pe înălţimi cu pământ neroditor şi mult mai sus de văile adânci ale zonei. E totul numai ruine acum; un fel de oraş fantomă.

Totuşi, este cât se poate de impunător pe înălţimile sale rarefiate, celebru în Evul Mediu, între secolele 11 şi 15 când conţii de Baux stăpâneau regiunea. Erau violenţi şi sângeroşi, oameni cruzi, duri şi în ciuda acestui lucru, ofereau protecţie trubadurilor.

— De sigur, exclamă Nicky Asta-i! Troubadours. Îmi amintesc acum. Mama a scris despre Les Baux în cartea ei închinată Eleanorei de Aquítaine, când se referă la patronajul ei asupra lui Bernard de Ventadour, unul dintre cei mai faimoşi trubanduri. La Les Baux a început respectul pentru doamnă şi ritualul venerării frumuseţii ei. Primii trubaduri şi-au început scrisul, cântatul sau interpretarea la lăută aici.

— Exact, răspunse Clee şi fortăreaţa Baux, pe vremea apogeului şi splendorii ei era recunoscută pentru, Curtea dragostei şi cavalerismul ce se practica faţă de femei.

— Îmi pare bine că mergem acolo, Clee. Mama va fi fascinantă să afle totul când mă întorc la New York.

— Dar nu în seara asta te iau la fortăreaţă şi ruine, spuse Clee rapid, uitându-se la ea neîncrezător. Este mult prea complicat, ca să nu mai spun de urcuşul extrem de dificil. N-o să reuşeşti niciodată cu pantofii cu tocuri pe care îi ai, dragă.

Nicky râse. Nu-i nicio problemă. Nu am chef să fac turism acum şi să mă caţăr pe înălţimi.

— Nu mult după discuţia această, Clee urca spre L'Oustan de Baumaniere, care era aşezat sub stâncile albe, din partea de jos al anticului oraş Les Baux.

După ce-şi parcă maşina, o introduse pe Nicky în celebrul restaurant, unde au fost salutaţi cu deferentă de maître, care-l ştia bine pe Clee, şi care sugeră ca ei să servească mai întâi un apetitiv afară, pe terasă.

Zece minute mai târziu, Câee ridică paharul de forma unui flaut îl ciocni de cel al lui Nicky şi spuse în sănătatea ta, Nicky, darling.

Şi a ta, Clee. Îi zâmbi privind pe deasupra marginii paharului şi,

după ce luă o înghiţitură din recele şi spumosul vin, spuse Acum spune-mi ce mai celebrăm în afară de carte?

El îi luă mâna ce se odihnea pe masă şi şi-o puse pe a sa deasupra, celebrăm faptul că suntem vii, că suntem împreună, că suntem destul de norocoşi să ne fi trăit vieţile aşa cum am dorit – cel puţin până acum. Şi, cel mai important, sărbătorim faptul că suntem îndrăgostiţi şi că suntem prieteni.

— Ah, Clee – spui lucruri drăguţe şi suntem într-adevăr norocoşi, nu? Majoritatea oamenilor au atât de puţin, zău.

— Din nefericire: ce spui e adevărat.

— Şi mulţumesc că m-ai adus aici în seara asta. Privi din nou în jurul ei… terasa era inundată cu flori… grădinile erau sufocate de un verde luxuriant de variatele specii de copaci în plină floare ce creşteau sub stâncile albe. Decorul natural era deosebit şi ea îl aprecia. Este un loc aşa de frumos, Clee… Aşezându-se înapoi în scaun, îi făcu cu ochiul ademenitor. Cu tot simbolismul acesta vechi, trubadurii şi cântecele lor de amor.

— Încep să cred că eşti în străfundul inimii tale un romantic, oricât ai încerca să ascunzi asta.

— Nici nu ascund asta, cel puţin cu tine, şi cred că ai dreptate, sunt un pic romantic, recunoscu el, zâmbindu-i cu o jumătate de gură. Aproape imediat, i se schimbă expresia, deveni mai serios, şi privi în jos la ceea ce bea, neaşteptat de meditativ.

Această schimbare bruscă era aproape imperceptibilă, dar Nicky o sesiză şi aplecându-se în faţă către el, întrebă Ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu-i nimic, răspunse el, ridicându-şi privirea şi dând negativ din cap. Se uită la ea timp îndelungat, fixându-i privirea. Am spus ceva în această după-amiază, şi deoarece am spus-o când pasiunea era extremă, probabil crezi că n-am fost sincer. Însă te asigur că n-am glumit, am de gând să ţi-o mai spun chiar dacă nu doreşti s-o auzi… Urmă o scurtă pauză Te iubesc, Nicky.

Ea se uită la el cu ochii larg deschişi. Ochii aceia imenşi de pe faţa ei, de o strălucire aparte. Nu se îndoia de adevărul celor spuse de Clee, de sinceritatea lui, era felul lui natural de a fi. Clee, începu ea dar se opri.

— Nu e nevoie să-mi spui că mă iubeşti, Nicky. Poate că mă

iubeşti, poate că nu. Avem timp suficient, tu şi eu să aflăm lucrul acesta. Într-o zi îmi vei spune ce simţi… când te vei cunoaşte bine. Între timp, doream doar să-ţi declar, aici şi acum, când nu suntem în pat, că te iubesc. De mult timp te iubesc, fără să-mi fi dat seama.

Buzele se depărtară şi părea că e pe punctul de a spune ceva.

Clee dădu din cap într-o parte. Niciun cuvânt, Nicky, nu acum. Nu este necesar, spuse el, numai zâmbet şi căldură.

— Dar vreau să spun ceva. Ezită o fracţiune de secundă înainte de a murmură Am tot felul de sentimente pentru tine, Clee, şi nu în ultimul rând o pasiunea fizică pentru tine. Era aproape să-i spună că are impresia că acum se îndrăgosteşte de el, este într-o continuă îndrăgostire… în loc de asta îi ieşiră alte vorbe Te iubesc mult, ca pe cel mai bun prieten al meu.

Propoziţia i se opri aici.

— Ştiu asta, şi-i strânse mâna cu putere Nu fi necăjită. Nicky râse. Nu-mi dădeam seama până acum. Oftă scurt Aceste ultime zile au fost glorioase, Clee, n-am cum să le descriu. O expresie jucăuşă îi apăru pe chip. Îmi pare rău că se sfârşesc.

— Nu încă. Mâine seară vei fi cu mine în Paris şi apoi vineri şi sâmbătă, înainte de a pleca în Statele Unite. Îi mângâie braţul uşor, trasând cu degetele linii prelungi în sus şi în jos.

— Trei zile şi nopţi, în întregime ale noastre, nemaisocotind seara de acum. Arcuindu-se spre ea, îi sărută vârful nasului.

— Şi am să fac dragoste cu tine tot timpul – cât ne vor permite împrejurările.

— Clee, Doamne, eşti incorigibil.

Dacă sunt, sunt din cauza ta.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, eu nu mă plâng. Să ne uităm la meniu acum îşi întoarse capul, văzu un chelner plimbându-se pe acolo şi-i făcu semn. Acesta se grăbi către el. Clee mai ceru şampanie adăugând că ar vrea să vadă lista.

— Oui, Monsieur, spuse chelnerul după ce umplu paharele.

CAPITOLUL XVI Interiorul restaurantului era la fel de impresionant ca şi exteriorul. Un plafon curbat, pereţi de piatră lustruită şi mozaic asemănător îi dădeau un aspect medieval, ca şi scaunele cu spătar înalt, acoperite cu catifea, lucrată în brocart

albastruauriu, antichităţi provensale, din lemn închis la culoare şi lampadarele în stil lampion. Mesele erau acoperite cu feţe având motive florale, la fiecare găsindu-se sfeşnicul cu trei braţe din argint şi vasul cu flori, şi mai erau şi alte vase cu flori multicolore împrăştiate peste tot.

Deoarece Clee comandase cina în timp ce stăteau afară pe terasă bându-şi şampania, fură aproape imediat serviţi cu primul fel. Nicky optase pentru pepene, Clee preferase. Una din specialităţile casei. Erau de fapt ravioli cu trufe şi praz, iar Clee insistase ca şi ea să încerce.

— O bucăţică doar, pledă el E delicios. Se topeşte în gură Decupând un pătrat de ravioli cu furculiţa, se întinse peste masă şi i-l dădu în gură. O urmări cum mănâncă, cu ochii lui calzi, închişi la culoare, drăgăstoşi.

— Este minunat, dar nu mai vreau, mulţumesc, Clee.

Coborând vocea, şopti, Bacă mă îngraş nu o să mă mai doreşti.

— Ţi-ar place să arăt ca un dovleac?

— Întotdeauna te voi dori. Iată un lucru de care sunt absolut sigur în această lume nesigură. Nicky zâmbi doar, şi-şi înfipse lingura în zămosul Cavaillon, dulce şi suculent, pe care Amelia nu mai înceta să-l laude ca cel mai bun din întreaga la belle France. Da, Amelia avea dreptate.

Cât aşteptau felul principal, Clee vorbi despre carte, şi diversele succesiuni ale fotografiilor pe care le şi stabilise încă de când se întorsese din Beijing. După/ce-i explicase totul în legătură cu fotografiile el se aplecă peste masă şi spuse El, ce crezi?

— Sună grozav, şi oricum, tu ştii mai bine, Clee, cine altul? Ai mai lucrat la asemenea cărţi, eu sunt novice, iar treaba mea este introducerea doar.

— De ce, doar, cuvintele sunt la fel de importante ca şi imaginile?

— Nu-i adevărat. E drăguţ totuşi din partea ta să spui asta.

— Mă gândeam să dedic cartea lui Yoyo şi memoriei lui Mai. Tu ce părere ai, Nicky?

— Ah, Clee, ce idee bună! Apropo, doream să-ţi spun despre Yoyo – Sunt sigură că va reuşi.

— Trebuie să continuăm să credem asta.

Chelnerul apăru la masa lor, turnând din sticla de vin alb cu care

ei începuseră masa. Este un vin excelent, nu-i aşa, Monsieur Donovan? spuse el.

— Minunat. Am mai servit din acest vin special Puligny Montrachet şi înainte. De fapt, dumneata mi l-ai recomandat ultima oară când am fost aici.

— Cred şi eu, răspunse ospătarul cu un zâmbet deferent.

Dădu politicos din cap spre Nicky, apoi se îndreptă către altă masă.

— Sper că-ţi place vinul ăsta, Nicky, spuse Clee. L-am comandat deoarece rezistă şi cu cea mai condimentată mâncare, şi daurade pe care l-am ales amândoi are un sos bogat în portocale.

De asemenea şi peştele este împănat cu fel de fel de ierburi aromate. Oricum Chardonnay-ul acesta cu fructe, merge bine cu el. Clee îşi schimbă poziţia în scaun, întoarse sticla studiind-o timp de o secundă. Această etichetă e celebră Clos du Vieux Château* vine din capitala mondială a Chardonnay-ului.

Nicky se uita uimită la Clee, luată pe nepregătite de această expunere doctă în materie de vinuri. Golindu-şi vocea, spuse Nu ştiam că eşti vinolog.

Dumnezeule, dar nu sunt, departe de mine de a fi un expert. Privi peste masă la ea şi explică Pur şi simplu se întâmplă să-mi placă un vin bun şi pentru că locuiesc în Franţa mi-am făcut un punct – de onoare în a şti câte ceva despre cele mai bune podgorii. În definitiv, nu pot bea tot timpul poşirca care-o facem la fermă. Se încruntă. Ce se întâmplă, Nicky? Ai cea mai bizară privire, zău!

— Nimic. Nicky tremură uşor şi un râset nervos îi scăpă.

— Am avut o senzaţie ciudată de déjà vu, ca şi cum aş fi auzit exact acelaşi cuvinte înainte, dar desigur că nu-i adevărat.

— Bineînţeles, n-am discutat niciodată despre vinuri cu tine. Nu, dar Charles întotdeauna o făcea, se gândea ea, şi îşi ridică paharul la gură sorbind o înghiţitură din Puligny Montrachet. Îhmm… dar e minunat, Clee. Delicios! în această clipă sosi şi felul principal, însoţit de mai mulţi ospătari. Era servit cu un anumit ritual. Nicky îi prinse privirea şi-i făcu cu ochiul. Trebui să-şi stăpânească râsul.

Când au rămas în cele din urmă singuri să-şi mănânce peştele, el îi surâse. Când ai dat din ochi adineaori mi-ai spus mai mult decât dacă-i fi spus o mie de cuvinte.

— Nu-ţi place cum comunic cu tine?

— Ba da, nu-mi displace. Ce zici de daurade, îţi place?

— Da, îţi mulţumesc, e una din mâncărurile preferate.

Deseori mâneam când eram copilă şi părinţii mă duceau cu ei în sudul Franţei. Peştele nu îngraşă…

Clee izbucni în râs. Pe cuvânt, Nicky, aş vrea să termini cu chestia asta cu îngrăşatul. N-ai de ce-ţi face atâtea griji, eşti slabă ca o scrumbie.

— N-osămai fiu dacă o să stau mult timp în preajma voastră, a ta şi Ameliei.

— Dar o să stai dacă-ţi promit că te voi servi numai cu pâine şi apă? spuse el sâcâitor, dar privirea îi era serioasă. Nicky îi observă expresia şi dădu din cap…

— O să stau, Clee… Punându-şi furculiţa jos, spuse Ce faci în septembrie?

— De ce întrebi? Mi-ai spus că agenţia îţi e datoare cu o mulţime de timp liber, şi mă gândeam că ţi-ar place să te întorci din nou aici în septembrie. La fermă… să fii cu mine. Am intenţia să-mi iau liber atunci şi e minunat aici în perioada aceasta a anului, este aşa de tihnit.

— Mi-ar plăcea să vin dacă-mi termin editorialul special de toamnă.

— Încearcă, spuse el.

— O voi face. O să lucrez ca un rob tot restul lunilor iulie şi august.

Tromiţi?

— Da.

— Să nu crezi că o să te uit. Fii sigură că mă ţin de tine.

Clee îşi apropie capul de al ei şi spuse, sotto voce: Nu vreau să te întorci, dar e o tipă acolo care se uită încoace la tine de când s-o aşezat. Am senzaţia că te cunoaşte, Nick.

— Ah. Ce te face să crezi asta?

— Deoarece s-a uitat la tine de mai multe ori, a vorbit cu bărbatul cu care e, iar acesta s-a întors şi te-a privit. Foarte discret. Şi printre frânturile de conversaţie şi înghiţiturile de mâncare, se uită şi aici.

— Poate că m-a văzut la televizor… poate că e un fan. E americană?

— Nu cred. Mai degrabă englezoaică. Da, foarte britanică, ca şi tipul cu care e. O.K., vorbeşte cu chelnerul, te poţi uita acum.

Nicky îşi întoarse capul uşor. A văzut femeia imediat.

Respiraţia i s-a oprit brusc. Simţi ca un nod în piept, era pe punctul de a se întoarce către Clee, când femeia privi către locul unde se afla.

Nicky era exact în direcţia în care se uita. Două perechi de ochi albaştri se întâlniră şi continuară să se privească. Femeia zâmbi la Nicky, faţa luminându-i-se de o plăcere evidentă.

Nicky îi zâmbi la rându-i, ridicându-şi mâna ca un mic gest de recunoaştere.

Femeia continuă să vorbească cu cel ce-o însoţea. Brusc, el îşi întoarse capul, apoi se legănă în scaun şi-i făcu semn lui Nicky.

Nicky îl privi pe Clee, şi explică sunt prieteni vechi.

Trebuie să mă duc şi să schimb câteva cuvinte cu ei. Mă scuzi un minut.

Se ridică şi traversă sala şi Clee nu se putu abţine să nu se întrebe cine sunt ei. Vocea lui Nicky sună ciudat, parcă tensionat, respiraţia parcă i se oprise. Anne, ce drăguţ că te văd, spuse Nicky, când se opri în faţă celeilalte mese.

— Şi eu pe tine, dragă, răspunse Anne, ridicându-se imediat, îmbrăţişând-o strâns o clipă.

Bărbatul se ridică şi el după câteva clipe, şi o strânse în braţe pe Nicky. Arăţi fantastic, dragă, mai bine ca oricând, dacă-mi permiţi să spun asta.

— Mulţumesc, Philip, şi tu arăţi teribil de bine ca şi Anne de altfel. Vă rog staţi jos, vă rog! S-au aşezat şi Nicky se sprijini de spătarul scaunului Annei aplecându-se uşor în faţă ca să vorbească cu ei. Gândeşti poate că sunt nepoliticoasă, Anne, n-am mai ţinut legătura de un car de ani, nu am nicio scuză, doar faptul că am călătorit poate tot în lume cu misiunile mele.

— Dragă, nu trebuie să te scuzi, înţeleg perfect. Duci o viaţă periculos de aventuroasă. Trebuie să recunosc însă, mi-au lipsit telefoanele tale… foarte mult, Nicky. Totuşi, îmi dau seama că acum duci o altă viaţă. Anne o privi ţintă în ochi, zâmbind uşor. Schimbară lungi priviri, pline de înţelegere, apoi spuse Cine este bărbatul acesta atât de atrăgător care-i cu tine?

— Un vechi prieten… un coleg. Cleeland Donavan.

— Celebrul fotograf-reporter? întrebă Philip.

— Da, spuse Nicky.

— Tip deştept. Am mai multe cărţi de-ale lui şi recent, am văzut mai multe imagini remarcabile luate în Beijing. Nu-mi amintesc revista.

Paris Match, probabil, spuse Nicky am fost împreună acolo ca reporteri în timpul masacrului.

— Neplăcută treabă. S-a terminat foarte tragic totul, a spus Philip.

— Ce-a fost acolo e de necrezut, îi spuse Nicky şi se întoarse spre Anne. Eşti în concediu aici?

— Da. Stăm la nişte prieteni de-ai lui Philip la Tarascon, nu departe de St. Rémy. Tu eşti în vacanţă? Nicky răspunse afirmativ. Clee are o fermă între St. Rémy şi Bix, un mas vechi adorabil, şi tocmai mi-am petrecut o săptămână acolo. M-am odihnit. Clee a venit în weekend.

Eram amândoi epuizaţi după episodul cu China.

— Ah, îmi imaginez. Spuse Anne. Chiar vreau să vii cu prietenul tău într-o zi la prânz sau cină la Tarascon. Vrei?

— Este drăguţ că ne inviţi la tine, Anne, dar mi-e teamă că va trebui să mă întorc în New York luni. Plec la Paris mâine dimineaţă.

— Ce păcat, ar fi fost aşa de frumos să ne mai amintim… Anne întinse mâna şi o apucă pe Nicky de braţ Mi-a fost dor deţine.

— Ştiu Anne. Şi mie mi-a fost dor şi numai vina mea e…

Am fost aşa de neglijentă.

Anne zâmbi, nefăcând niciun comentariu.

Philip interveni. Poate luăm cafeaua mai târziu.

— Noi am terminat aproape masa, Philip, iar tu şi Anne sunteţi abia la început. Zâmbetul ei era mai mult a regret.

Explică: Trebuie să mă scol dis-de-dimineaţă mâine; mergem cu maşina la Marsilia. Plec cu avionul la Paris la prima oră a zilei.

— Cest dominage, spuse el, cu o undă de regret în glas ca şi Anne mai înainte.

Nicky îşi luă rămas bun de la ei graţios şi se întoarse la masă. Imediat, îşi ceru scuze de la Clee îmi pare rău. A durat mai mult decât m-am aşteptat.

— Cine sunt?

— Prieteni englezi.

Ea e rudă cu tine?

— Nu. De ce întrebi? Sprâncenele lui Nicky se arcuiră a spaimă.

— Semănaţi, acelaşi păr blond, ochi albaştri şi chiar o asemănare fizică.

— Ah, chiar aşa?

— Sunt în vacanţă? Nicky aprobă. Stau la nişte prieteni la Tarascon.

— O mulţime de englezi au case pe aici în zilele noastre ca şi parizienii mai şic. Provence a devenit foarte populară. Sper să nu fie confiscată de bogătaşi şi simandicoşi.

— Da, ai dreptate spuse Nicky. Ar strica realmente totul Clee se aştepta ca Nicky să-i mai povestească despre prietenii ei, dar ea nu mai spuse nimic despre ei, îşi sorbea tăcută vinul. În cele din urmă Clee rupse tăcerea Vrei ceva ca desert? E singurul lucru pe care nu l-au inclus în comandă.

— Crepes sunt una din specialităţile casei.

— Nu, mulţumesc. Doar cafea, Clee, te rog.

— Cred că şi eu mă limitez la atât. Clee dădu comanda şi apoi se aşeză, studiind-o câteva minute pe Nicky. Fără să înţeleagă ce anume e, ştia că s-a întâmplat ceva. Aparent figura nu i se schimbase, era aceeaşi cum fusese toată seara.

Totuşi ceva se întâmplase ceva imperceptibil…

Convins că are legătură cu cuplul de englezi, spuse Femeia s-a purtat deosebit de afectuos cu tine, Nicky. Evident te îndrăgeştie mult.

— Da, într-adevăr.

— Cine sunt ei? Cum se numesc, adică?

— Philip şi Anne.

— El ce face?

— Lucrează la Whitehall. Ştii, la Ministerul de Externe Britanic. Are o funcţie importantă, dar nu ştiu exact ce.

— De unde ştii? sondă el mai departe.

— Prin părinţii mei, i-am întâlnit prin ei. Tatăl meu îl cunoştea pe Philip de câţiva ani. Dar de ce te interesează asta aşa de mult? Dădu din umeri. Nu ştiu, vă uitaţi una la alta aşa de ciudat, şi ea era atât de afectuoasă cu tine… Şi tu când vorbeai cu ea, am observat că te

preocupa ceva, şi nu oricum.

— În felul meu, da, mă preocupa.

Fuservită cafeaua şi chelnerul se întoarse şi întrebă dacă n-ar dori nişte coniac sau vreo altă băutură. Nicky dădu din cap negativ.

— Nu, mulţumesc, spuse Clee.

Odată rămaşi singuri, Nicky se sprijini de Clee. Nu ţi-am povestit totul despre reportajul meu special de toamnă. M-am hotărât să-i spun Decada distrugerii, titlu cu care Arch n-a fost complet de acord, ca să-ţi spun adevărul. Dar voi lupta până-n pânzele albe pentru el. E perfect, în genul meu.

— Ce subiect are? întrebă Clee, intrigat. Ca şi cum n-aş şti ultimii ani: războaie, tulburări, revoluţii; aşa e?

— Mai mult sau mai puţin. Aşa încep, dar ajung în anii ’90, şi într-un fel prognozez ce va fi… asta-i decadă, mă refer la perioada 1990 – 2000. Decada distrugerii.

— De ce nu-i place lui Arch titlul?

— De fapt îi place. Totuşi crede că şefii vor sări în sus, vor spune că e prea deprimant.

— E un argument. Pe de-altă parte, nici tu nu eşti un nimeni, opinia ta cu siguranţă are o anumită greutate.

— Numai o anumită greutate, spune ea, măsurând spaţiul minuscul dintre degetul mare şi arătător. Nu ştii prea multe despre reţelele de televiziune.

— Credeam că vei face un reportaj special despre soldaţii copii, puştii aceia pe care i-am văzut în Cambodgia, Irlanda, Iran şi peste tot în lume, spuse Clee. Copilaşii aceia cu puştimitraliere.

— Dar nu acum. Asta-i pentru primăvara viitoare.

Au vorbit apoi un timp despre cele două programe pe care le pregătea ea şi Clee se gândi că probabil numai îşi imaginase că ar fi apărut vreo schimbare în comportarea ei. Acum arătă şi discuta perfect normal.

Scurt timp după aceasta, la plecare, Nicky nu se putu abţine să nu se oprească la masa cuplului de englezi. Îl prezentă: Anne, aş vrea să-l cunoşti pe Clee; Clee, aceasta eAnne.

Îşi strânseră mâinile. Ea îi zâmbi şi el făcu remarca pentru sine că este una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Îşi dădu seama că nu seamănă cu Nicky la faţă; pur şi simplu aveau

aceeaşi culoare blondă.

— Şi Philip, acesta este Clee, continuă ea. Şi el fu nevoit să-i lase mâna liberă pentru a saluta pe celălalt bărbat.

— Ne pare atât de rău că nu puteţi veni să ne vizitaţi în Tarascon, spuse Annne. Poate că altă dată.

— Sper, replică el.

— Continuă la acelaşi nivel, îi spuse Philip. Sunt un mare admirator al dumitale, al fotografiilor extraordinare ce le faci.

— Mulţumesc, spuse Clee era pe punctul de a-i sugera să se întâlnească pe terasă la o cafea, când Nicky îl apucă strâns de braţ, şi se îndepărtă.

— Sunt aşa de bucuroasă că v-am văzut pe amândoi, dar trebuie să mergem, îi spuse ea lui Philip. Mi-e teamă că mai am de împachetat.

— Desigur, spuse Anne şi bon voyage, darling! în timp ce se îndreptau spre maşină, Clee făcu remarca:

— Este o femeie extraordinar de frumoasă. Dar asemănarea cu tine este neglijabilă. Fiindcă veni vorba, nu mi-ai spus numele, numele lor de familie vreau să spun.

Urmă o pauză.

În cele din urmă Nicky spuse: Nu sunt căsătoriţi. El se numeşte Philip Rowling.

— Şi Anne?

Nicky îşi drese glasul Ea se numeşte Anne Devereaux…

Lady Anne Devereaux.

Clee se opri şi se întoarse spre ea. E rudă cu Charles? întrebă el, vocea-i reverberând de surpriză.

— Da.

— Soră?

— Nu. Mamă.

— Dar, arată atât de tânără.

— Are 58 de ani. L-a născut pe Charles la 18 ani.

— Soţul ei, unde e?

— E mort. De mult timp.

— Philip e prietenul ei deci?

— Da.

— Ţine la tine foarte mult, Nick, dar asta am mai spus-o.

— Da, Nicky răspunse blând. Se gândea la mine ca la fiica pe

care n-a avut-o niciodată.

Clee nu mai spuse nimic. Ajunşi la maşină, deschise uşa, şi o ajută să intre. Cât timp s-au întors la St. Rémy, a decis să nu-i pună nicio întrebare despre Anne Devereaux. Ştia că Nicky e sensibilă la acest subiect şi nu dorea să mai creeze o problemă în plus.

Nicky scoase cu greutate un cuvânt, două tot drumul spre fermă. Părea a fi transportată în altă parte.

Clee se uita pe furiş la ea din când în când, şi observă cât de rigidă îi este expresia feţei. Se observa şi din profil. În cele din urmă puse o bandă în casetofonul de la bord şi se concentra asupra condusului. Se adânci în el şi curând se pierdu în gânduri.

După un timp Nicky se sprijini de geam şi-şi închise ochii.

Clee nu era sigur dacă moţăia sau numai se prefăcea. Se întrista. Seara care începuse aşa de minunat, sub auspicii aşa de favorabile, brusc se tensionă. Îşi dădu seama că e mânios, chiar tracasat şi era conştient că aceasta e din cauza schimbării lui Nicky, sau mai degrabă ceea ce a produs ea. I se amintise din nou de trecut şi la modul cel mai direct. Îl blestemă pe Charles Devereaux. Acest om are un fel neobişnuit de a reveni şi de a o teroriza pe Nicky. Şi acum, indirect, pe el.

CAPITOLUL XVÂL – Este unul dintre cele mai bune scenarii pe care le-ai scris vreodată, Nicky, spuse Arch, înmânându-i-l peste birou.

— Mă bucur că-ţi place, replică Nicky, arătând nemulţumită, în timp ce-l luă de la el. Dar să nu uităm că am fost ajutată de Ellen, Sam şi Wilma, ca să nu mai spun de tine.

A fost efort colectiv.

Arch negă. Nu, nu-i adevărat. Concepţional, e al tău. Are amprenta ta inimitabilă şi ai fost într-o formă teribilă când l-ai scris.

— Mulţumesc, spuse ea, zâmbindu-i.

— Am dat din întâmplare şi de un film care merge grozav cu textul tău, completă Arch. O chestie de care-am dat prin arhive. Spuneai tu că s-ar putea să găsim ceva… Va fi o treabă grozavă, Nick, foarte puternică. Se aplecă intenţionat în faţă, scrutând-o cu privirea.

— Ascultă, am făcut nişte modificări minore, dacă nu te-ai supăra să le vezi. Sunt la paginile şase, douăzeci şi patruzeci şi unu.

Nicky dădu din cap aprobator, făcu ce i se ceruse şi citi schimbările făcute ca şi notele explicative de pe marginea fiecărei

pagini. Apoi îşi ridică privirea şi încuviinţă rapid. Ai accentuat într-adevăr unele puncte ale mele. Mulţumesc, Arch. Modificările sunt la obiect, da, aşa trebuia scris, textul merge. Nu mai e nimic de adăugat.

— Perfect – şi cum eşti de acord, să-l iau şi să-l duc să-l redacţilografieze imediat? Dându-i-l înapoi, Nicky observă în treacăt: Presupun că ai vorbit cu venerabilul nostru Preşedinte al Departamentului de ştiri din nou… în legătură cu titlul? Sigur, că da şi Larry e de partea noastră. E de acord că Decada distrugerii este un titlu mare şi adecvat, şi încearcă să-l impună, aşa că nu-ţi face probleme. Oricum ştii că, cu Larry nu trebuie să-ţi fie ruşine. De fapt e de părere că telespeptătorii sunt fascinaţi de catastrofe, şi închin să cred că are dreptate.

— Deci treaba va merge? întrebă Nicky Nu asta vrei să spui?

— Cum să nu! De asemenea, am primit semnalul verde de la Larry şi pentru scenariul celălalt – ăla cu copii armelor.

Te-ai gândit la vreun titlu?

— Titlul de lucru este Nevinovaţi, cu arme. Ce crezi?

— Nu e rău, Nicky, nu e rău deloc. Arch se sprijini pe spătarul scaunului, cu o expresie gânditoare. După o clipă, o privi şi rămase aşa mai mult timp.

Nicky spuse: Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nu e nimic în neregulă, din contră, totu-i perfect. Larry vrea să te orienteze către altceva anul viitor, Nick, şi vrea să discute cu tine despre asta.

— Spre ce anume? întrebă tranşant, cu ochii îngrijoraţi.

— Vrea să faci ceva diferit, poate cu puţin mai uşor decât…

— Hei, stai o clipă, i-o tăie scurt, intensificându-şi privirea.

— Am fost întotdeauna reporter de ştiri, război şi politică!

Ce vrei să-mi spui acum? Că vrea să mă schimbe la corespondent principal de război în cadrul reţelei!

— Nu, nu asta vreau să spun! Stai şi ascultă. Nu te agita aşa, O. K?

— Perfect. Dă-i drumul. Sunt numai urechi.

— Larry vorbeşte despre emisiunile tale speciale, asta-i tot.

El crede că după Decada, pe care intenţionează s-o bage pe post în noiembrie, şi programul cu acei copii cu arme, cândva anul viitor, ai vrea poate o schimbare. Se gândea la o serie de interviuri cu liderii

mondiali: Preşedintele, D-na Thatcer, Gorbaciov. Ce spui despre asta? Nu-s sigură. Am să vorbesc cu Larry când ne vom întâlni. Dădu din umeri. Dar ar putea fi interesat, presupun.

— Nu pari foarte entuziasmată.

— Nu te lăsa indus în eroare de tonul meu, Arch, sunt interesată. Foarte interesată, aş spune. Mă ştii însă destul de bine şi-ţi dai seama că trebuie să am un unghi, un punct de vedere puternic, pentru emisiunile speciale. Nu pot fi făcute oricum. Şi apoi nu sunt împotriva schimbărilor, dimpotrivă.

De fapt, îmi plac inovaţiile.

— Ştiu asta, şi Larry o ştie, şi în orice caz aşteaptă de la tine, de la mine, să venim cu nişte sugestii. Un surâs larg îi îmbujora faţa. Poţi intervieva chiar staruri de cinema, dacă vrei.

Nicky se opuse vehement, deşi şi ea surâse. Nu mulţumesc. Nici măcar nu încerc să intru în competiţie cu Barbara Walters. Aici n-o întrece nimeni, şi noi ştim asta cu toţii.

— Barbara de asemenea ia interviuri liderilor politici, Nick, şi reuşeşte uneori să adune celebrităţi de marcă. Nu uita că emisiunile tale sunt cotate foarte bine. Şi când spun foarte asta şi înţeleg.

— Ţi-am spus, e cea mai bună. Şi nu vreau desigur să fiu a doua. Merg pe formula mea. Oricum prefer să ies cu nişte idei de-ale mele. Se afundă din nou în scaun, şi oftă uşor. Ca să-ţi spun adevărul, Arch, mi-ar prinde bine o schimbare.

M-am simţit un pic epuizată după Beijing. Mistuită.

— Am observat şi eu, într-adevăr arătai obosită, Nick. De altfel, toţi am trecut prin foc în lume. Urmă o mică pauză înainte de a continua. Acum arăţi grozav. Văd că Provence te-a remontat bine… cu Glee împreună, desigur!

— A fost grozav, replică Nicky, cu vocea mai scăzută, da şi mai fericită. Şi el e grozav.

— Se aud cumva clopotele cununiei?

— Nu fi ridicol! Nu e nimic ridicol aici. Ei Nick. Cu mine vorbeşti, Arch Leverson. Îl cunosc pe Cleeland Donovan de mult şi-ţi pot spune că e nebun după tine. Pe cuvânt, drăguţă, se observă în toţi porii feţei tale. Când am luat cina la 21, săptămâna trecută, am ghicit imediat că e băgat adânc în treaba asta. Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu-mi vine să cred că nu simţi şi tu la fel.

Urmă o clipă de ezitare din partea ei. Ţin mult la Clee, recunoscu ea în cele din urmă, cu o voce brusc scăzută, chiar timidă… Asta nu înseamnă neapărat că va fi nuntă. Se ridică, traversă camera spre fereastră, se uită afară, cu o privire insistentă, undeva departe.

Era o dimineaţă minunată de miercuri, la mijlocul lui august. Nicky se uită cu o privire pierdută la cerul de un albastru viu, intens, fără niciun nor. Masivii zgârie-nori din Manhattan sclipeau în Soarele strălucitor şi ea nu putea să nu se gândească cât de extraordinar arăta oraşul de aici de sus, de la etajul 49 al clădirii Reţelei de Televiziune Americană.

— Nu există oraş ca acesta în toată lumea, se gândea ea, şi ea ştia că oriunde ar locui va rămâne o new-yorkeză în sufletul ei. Se născuse aici, locuise aici cea mai mare parte a vieţii.

Era oraşul ei, aşa cum Parisul era oraşul ei dar într-un fel special; petrecuse acolo clipe fericite de mic copil. N-ar fi nicio problemă să locuiască acolo din nou.

Întorcându-se în cele din urmă, Nicky se sprijini de marginea lată a ferestrei şi-l privi intens pe Arch. Inspirând spuse cu o voce precaută la distanţă.

— Te îngrijorează că mă mărit cu Clee şi că ne mutăm la Paris, Arch?

— Pe toţi dracii, nu Nicky, cum poţi gândi aşa ceva? întrebă el, vocea ridicându-i-se cu câteva octave, aproape indignată.

În loc de a-i răspunde, ea spuse: Deoarece dacă eşti supărat, nu uita că am un contract ferm cu această reţea, şi nu-l voi întrerupe niciodată. Niciodată. Şi nici agentul meu nu m-ar lăsa. FĂră să se oprească, continuă şi mai decisă. În orice caz, indiferent de ce se va întâmpla în viaţa mea personală, sunt decisă să-mi continui cariera. Îmi iubesc meseria. E o parte însemnată din viaţa mea, aşa a fost întotdeauna. Sunt reporter T.V. Încă de când am absolvit colegiul, cum ştii bine; îmi este în sânge. Fără asta, n-aş fi eu.

Arch împinse scaunul şi se ridică; avea o mină serioasă.

Se îndreptă încet spre ea, o luă de umeri şi o privi adânc, spunând: nu-mi pasă de această reţea sau de contractul tău.

Îmi pasă doar de tine, de ce ţi se va întâmpla. Vreau să fii fericită, Nicky, şi dacă Clee e bărbatul potrivit pentru tine, dacă simţi că poţi duce o viaţă decentă cu el, atunci nu mai sta, mizează pe el.

Ascultă, dragă, viaţa este prea scurtă, prea dificilă şi dureroasă, aşa că dacă ai şansa s-o duci alături de un om ca el, pentru Dumnezeu! Fă-o. Nu te gândi la nimic şi la nimeni, gândeşte-te numai la tine.

Nicky făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişa pe Arch, mişcată de cuvintele lui. Apoi, dezlipindu-se de el îi zâmbi.

— Mulţumesc pentru asta, Arch. Afecţiunea ta înseamnă atât de mult pentru mine, şi-ţi apreciez sprijinul moral pe care mi l-ai acordat întotdeauna, pe care mi-l acorzi acum.

Dregându-şi vocea, adăugă E băiat bun, ce zici?

— Ştii ceva, Nicky, nu e bărbat, dintre cei pe care-i cunosc eu, mai bun decât Cleeland Donovan. Cum ar spune mama, e un adevărat mensch.

Luându-l de braţ, îl conduse către sofa, unde se aşezară împreună.

După un moment, Nicky spuse: Trebuie să recunosc, mi-am făcut nişte probleme. Probleme referitoare la cum mă voi descurca.

— Ştii cariera cu Clee, mutatul la Paris, dacă vom hotărî să ne căsătorim. Te previn, şi mă grăbesc s-o spun, nu m-a cerut încă de nevastă.

— Să aibă el cea mai mică ocazie şi-o va face!

— Nu prea sunt sigură de asta, Arch. Clee se urneşte foarte greu când e vorba de a lua o asemenea decizie şi are motivele lui. El…

Îi cunosc motivele, izbucni Arch un pic nerăbdător. Mi le-a spus.

— Şi nu de puţine ori. Nu vrea să-şi expună soţia şi familia la neplăceri şi durere. Dacă va fi, de exemplu, ucis în timpul vreunei misiuni, şi nici nu vrea să abandoneze această continuă provocare a pericolului, agitaţiei de a fi corespondent – fotograf pe linia frontului, ca să zicem aşa. Nu asta, voiai să spui?

— Da.

Arch începu să râdă. Astea ţineau înainte de a intra în viaţa lui, sau cel puţin, înainte de a-i deveni iubită. Pentru că după mine, niciodată n-a fost îndrăgostit până peste cap. Dar acum e cu tine, Nick, sublinie Arc. Ai încredere în mine.

Te iubeşte foarte mult. Ştiu asta pentru, că îl cunosc bine. Şi să-ţi mai spun ceva… Clee e în stare să-şi întoarcă viaţa pe dos pentru tine.

Nicky îl ascultă cu grijă şi acum îşi muşcă buza, părând, pe moment, îngrijorată. Ah, nu ştiu… îşi lăsă propoziţia neterminată. Dar

după nicio secundă adăugă: în orice caz, Clee crede despre sine că e burlac înrăit. Ştii, cam cum era Robertlapa.

— Deseori m-a surprins lucru ăsta la Clee – faptul că-şi modelează viaţa după Bob Capa.

— Acum însă nu mai sunt atât de sigur, răspunse Arch. Ah, desigur, Capa a fost idolul său încă de copil, şi întotdeauna s-a străduit să-l egaleze ca fotograf, în special pe câmpul de luptă. Dar cred că aici încetează identificarea.

— Poate că da.

— Ascultă, Nick, Clee provine din alt mediu, diferit de al lui Capă; şi timpurile sunt altele, trăim în lumi diferite şi vorbim de cu totul alt om. Cred, cu sinceritate. Clee se va însura, dar numai cu o femeie pe care el o consideră potrivită, femeia unică, şi după mine, aceea ştii tu! Nicky rămase tăcută.

Arch adăugă Spune-mi ceva dragă, ce-ai spune dacă te va cere în căsătorie? Nu ştiu, şi sunt absolut sinceră cu tine, Arch, nu sunt încă sigură.

— Dacă problema e reţeaua de televiziune, nu trebuie să-ţi faci griji. Se poate aranja. Contractul tău stipulează între două şi patru emisiuni speciale pe an, şi astea le poţi uşor concepe la Paris, sau oriunde în lume. Până acum te-ai descurcat minunat. Deci tot ceea ce ai de făcut, odată ce planul este bine conceput, este să zbori aici pentru 2 – 3 săptămâni, o lună – cel mult, să faci înregistrările sau emisiunea pe-viu, depinde de programul pe care-l ai.

— Ştiu asta, Arch, mi-am dat seama deja. Dar sunt şi corespondentul de război al reţelei. Cum aş putea să-mi stabilesc baza la Paris?

— Da, e o problemă, va trebui să mă mai gândesc, găsesc eu ceva cu agentul tău Larry Anderson şi cu Joe Speight.

Reţeaua n-ar vrea să te piardă, te pot asigura de asta… De asemenea, nu pierde din vedere faptul că AM are o filială puternică la Paris şi nu văd de ce n-ai putea lucra la biroul de acolo, să-ţi faci programele de va fi nevoie, Nicky.

— Cred că e o propunere viabilă, încuviinţă ea.

— Tu şi cu Clee puteţi fi reporteri de război împreună, ştii bine. Neîndoielnic, ai un avantaj faţă de majoritatea femeilor în privinţa asta… Clee nu va trebui să renunţe la o parte din meseria sa pentru

tine.

— Da, ai dreptate. Dar ştii ceva, Arch? Sunt zile când mă întreb dacă-mi doresc să continui să fiu corespondent de război toată viaţa.

Dacă Arch Leverson a tresărit sau nu auzind această declaraţie, el n-a lăsat să se observe. A dat din cap aprobator şi a spus: într-o zi toţi ne punem întrebarea asta. Tu, cu siguranţă că ai avut parte şi de război, şi de revoluţie în aceşti ultimi opt ani. Ştiu, de asemenea, că Arch, într-o zi, va trebui să se retragă, chiar dacă acum gândeşte altfel. O senzaţie de saturaţie nu e neobişnuită când ai văzut atâtea omoruri şi nenorociri ca noi. E cumplit. Dar se opri, aruncându-i o privire atentă şi conchise – pe moment menţine deschisă o poartă, nu te grăbi să iei vreo decizie cu privire la carieră.

— Nu, desigur.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare. Îşi ridică o sprânceană enigmatic.

— Dă-i drumul.

— Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre Charles Devereaux, dar dacă îmi amintesc corect, nu ai intenţionat să abandonezi cariera după ce te vei căsători cu el. Şi nici să te muţi la Londra. Cum intenţionai s-o rezolvi? Charles urma să-şi deschidă o filială a companiei sale de vinimport aici, la New York şi avea intenţia să locuiască aici majoritatea timpului, cu excepţia perioadelor europene când s-ar fi dus să cumpere vinuri. Şi, desigur, intenţiona să menţină biroul şi apartamentul din Londra. Urma să facem naveta peste Atlantic, ca să spun aşa.

— Ah, înţeleg. Presupun că situaţia e diferită cu Clee, deoarece are agenţia asta foto. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, ar putea deschide un birou Image aici în New York, nu? Să se instaleze aici – de ce nu?

— Totul e posibil, recunoscu Nicky şi apoi strânse uşor din umeri. Poate că Clee nu vrea să facă asta.

Arch dădu din cap. Îi stăteau pe limbă mai multe întrebări, dar hotărî să nu le pună în acest moment. Puteau aştepta.

Aşezându-se în colţul sofalei, remarcă. Clee mi-a spus înainte de a pleca la Paris că aveţi de gând să vă petreceţi luna septembrie la fermă. Sunt bucuros să aud asta. În trecut nu prea profitai de timpul liber.

Nicky întinse mâna către el. Mulţumesc că-mi porţi de grijă.

— Mă preocupă ce ţi se întâmplă. Foarte mult. Apoi se uită la ceas şi exclamă E timpul să luăm prânzul. Am rezervat o masă la locul tău preferat – Patru Anotimpuri. Să mergem, deci. În drum îi voi da scenariul Mildei să-l trimită la redacţilografiat.

Se ridicară amândoi.

Nicky spuse. I-l dau eu, Arch. Trebuie să mă întorc la birou să-mi iau geanta şi alte lucruri. În timp ce termină de vorbit, traversă camera spre birou, luă textul şi se întoarse către el. Dacă nu mai ai nevoie de mine după-amiază pentru alte lămuriri în legătură cu programul, vreau să mă odihnesc restul zilei.

— Mă bucur s-o faci; lucrezi şi aşa prea mult.

— Şi părinţii mei îmi tot spun asta. Răspunse ea şi surâse.

— Foarte convenabil, uită că ei mi-au dat exemplul ăsta, şi de fapt şi acum o fac.

— Vorbind de părinţii tăi, am prins şi eu un zvon – cică sunt entuziasmaţi de Clee ca şi tine.

— Zvon! Ce Zvon? Vrei să zici că nu ţi-a spus Clee nimic.

Arch râse. Nicky spuse: Da, este adevărat, s-au împăcat foarte bine cât am stat la Connecticut şi am lucrat la carteaalbum. Ei cred că el e… de bază.

Arch râse din nou şi spuse: Ţi-am spus cândva, şi 6 voi spune din nou, Clee este preferatul tuturor, oamenii pur şi simplu îl iubesc.

— Nu-mi trebuie să-mi spui asta. Părinţii mei numai în Un ui lui erau. Nicky se grăbi către uşă; – se opri înainte de a ieşi.

— Îmi iau lucrurile, şi o anunţ pe Anette că nu mă întorc după prânz, apoi ne întâlnim la lift, O. K?

— O.K., dragă, ne vedem în cinci minute.

CAPITOLUL XVIII După ce luă prânzul la Cele Patru Anotimpuri, Nicky merse să facă cumpărături la Bergdorf Goodman. Aici a cumpărat mai multe perechi de pantaloni de bumbac, o serie de cămăşi de bumbac şi rochii de vară, articole de care avea nevoie pentru vacanţa din septembrie în Provence. Apoi traversă oraşul agale, întorcându-se la apartamentul, plasat în Sutton Place, ce dă spre East River şi o parte a zonei comerciale a Manhattan-ului.

Era o după-amiază fierbinte, înăbuşitoare, în jur de 100F, dar chiar şi aşa purta un costum de bumbac uşor pe care-l simţi ud şi

lipicios, din pricina înăbuşelii. Se bucură când ajunse în sfârşit la clădirea ei şi păşi înăuntru în holul întunecat şi răcoros.

După ce-şi ridică corespondenţa, luă liftul la ultimul etaj unde avea o locuinţă spaţioasă şi aerisită. Gertroude, menajera ei, care venea în fiecare zi, fie că Nicky era sau nu în oraş, trăsese toate obloanele la ferestre şi dăduse drumul la aerul condiţionat înainte de a pleca. Ca urmare, apartamentul era răcoros şi umbros şi fu o mare uşurare pentru ea să se afle înăuntru, după ce hoinărise pe străzile încinse ale Manhattanului.

Nicky sprijini sacoşele Bergdorf de pernele dormitorului de culoarea verde-marin, cu un covor de aceeaşi nuanţă şi piese de mobilă ţărănească franceză, şi se întoarse prin hol înapoi în bucătărie. Deschizând frigiderul, luă o sticlă de apă gazoasă, îşi turnă un pahar, îl bău cu sete şi apoi îl aduse în dormitor. Dezbrăcându-se de elegantul său Frigere de vară, ea agăţă costumul alb-negru în debaraua spaţioasă, şi apoi alunecă în căftănii largi de bumbac pe care şi-i cumpărase într-o excursie în Maroc, acum câţiva ani.

Câteva minute mai târziu, Nicky era aşezată în spatele biroului din bârlogul ei cu cărţi frumos aranjate. De aici avea o panoramă magnifică spre fluviu, Empire State şi clădirea Chrysler şi ceilalţi zgârie nori ameţitori care se întindeau din josul părţii comerciale până la Train Towers de pe limbă de pământ din Manhattan Island. Luând o altă înghiţitură bună de apă, se uită la ceasul-caleaşcă de pe biroul în stil victorian şi fu surprinsă să constate că este aproape ora şase.

Mapa din faţa ei era marcată cu inscripţia Copiii Primăverii din Beijing şi o deschise la primele câteva pagini al introducerii la cartea lui Clee. Annette secretara ei, i-o trimisese lui prin curier, cu mai multe zile în urmă. El îi telefonase abia astăzi, cu noaptea în cap, de la Paris să-i spună ce a preferat şi ce îi place. Nicky era încântată că el fusese aşa de mulţumit şi că nu-l deranja lungimea. Avea doar 50 de pagini dactilografiate, dar Clee spusese că ea a povestit totul succint şi în acelaşi timp mişcător Mai bine scurtă şi strălucitoare decât lungă şi plictisitoare, a spus el înainte de a închide.

Nicky puse mapa într-unul dintre încăpătoarele sertare ale biroului şi începu să sorteze corespondenţa pe care şi-a adus-o din dormitor. Nimic de semnalat: câteva note de plată, vederi de la diverse prietene în vacanţele de vară şi o scrisoare de la avocatul ei în legătură

cu Nicky Wells, propria-i companie de producţie. Dar nici măcar asta nu era prea importantă şi puse corespondenţa pe tava specială japoneză de pe birou urmând să se ocupe de ea altă dată.

Ridicându-se, Nicky se întoarse în bucătărie, golind paharul. Apoi se opri în pragul living-room-ului uitându-se apreciativ cu un ochi atent şi critic. Fără îndoială că e frumos, nimeni n-o poate nega.

Este spaţios, cu o imensă fereastră care dă de asemenea în zonă comercială a oraşului, şi a fost mobilat cu piese vechi englezeşti şi zugrăvit în culori deschise. În principal, folosise diverse nuanţe de piersică şi caisă, verzui pal şi tonurile de albastru; era o cameră cu efecte speciale noaptea: caldă pufoasă şi ademenitoare.

Lui Nicky îi plăcea apartamentul ei care plutea sus aproape de cer. Luminos, aerisit şi vesel, găsea că e o bucurie să te afli în el, indiferent de timpul de zi sau noapte, şi indiferent de vremea de afară.

Când vremea era însorită şi destinsă apartamentul era la fel. Era tensionat, chiar dramatic atunci când afară era furtună. După lăsarea serii el devenea parte din tărâmul de vis care era Manhattan-ul atunci când se aprindeau luminile şi licăreau strălucitor la multele lui ferestre.

Părinţii ei au convins-o să-şi cumpere apartamentul cu patru ani în urmă şi era bucuroasă că a făcut-o, era un cămin adevărat, decorat atrăgător, confortabil, consolator – un fel de refugiu pentru ea între călătorii şi misiuni în străinătate.

În bucătărie, care era alb şi albastru, modernă şi comodă, Nicky îşi turnă un alt pahar cu apă şi se întoarse în bibliotecă.

Afundându-se în sofa, îşi sprijini picioarele pe masa de cafea şi-şi concentră gândurile asupra lui Clee şi a legăturii lor, meditând asupra celor spuse de Arch la birou, şi mai târziu, fă prânz.

Desigur, el a prezentat lucrurile uşor; simplifica lucrurile prea mult. Încă nu era sigură că poate să se descurce cu Clee; căsătoria, mutatul la Paris şi cariera ei la televiziunea americană care cerea ca ea să rămână în New York, cel puţin o parte din timp, erau complicate. Ah sigur că vor putea, îi sună în cap o voce slabă.

Poate că o să reuşesc, se gândea şi râse zgomotos. Ca majoritatea tinerelor femei moderne, dorea totul. Apoi numai o parte. Era posibil?

De asemenea, dacă ea şi Clee se căsătoresc, ar putea să-şi

dorească un copil. Darea? În unele zile, răspunsul era pozitiv.

În altele era negativ şi asta în special, când se gândea la ororile pe care le prezintă, uneori aproape zilnic. Cum să-ţi doreşti să aduci un copil pe lume când se întâmplă toate astea? Numai o femeie nebună, desigur!

Mama ei, nu înceta să repete că dintotdeauna lumea a fost un loc nenorocit – din timpuri imemorabile, de fapt.

Nu trebuie, într-adevăr, nu poţi avea asemenea atitudini, mama ei îi spuse recent Dacă toţi s-ar fi gândit de-a lungul secolelor aşa cum faci tu şi ar fi hotărât să nu aducă pe lume copii din cauza ororii şi răului, atunci rasa umană ai fi dispărut astăzi. Ei bine, nu se putea nega faptul că mama ei este o femeie înţeleaptă, şi cu o minte ageră. Totuşi…

Nicky dădu frâu gândurilor, oftând adânc. Lăsându-şi capul pe una din pernele de creton, de pe sofa. Închise ochii şi se lăsă în voia reflecţiilor sale asupra vieţii.

Într-un sens, ceea ce o frământă erau sentimentele ei pentru Clee. Angajamentul ei emoţional faţă de el era puternic, nu încăpea îndoială, iar pasiunea ei fizică pentru el nu cunoştea margini. Dar era ea într-adevăr îndrăgostită de el? Şi îndeajuns încât să-şi ducă viaţa alături de el? Pentru totdeauna? Nu era doar infatuare din partea ei? Nu era sigură.

Oricum, deşi îi spusese că o iubeşte de două ori în Provence, odată în pat şi altă dată la restaurant, la Les Baux, el nu i-a mai spus cuvintele acelea. Mai mult, n-a amintit niciodată de căsătorie. Dorea ea să se mărite cu Clee? La naiba, nu ştiu şi gata, concise sec.

Nicky se îndreptă în scaun şi deschise ochii, simţindu-se destul de iritată. De ce era atât de ambiguă? Nu avea niciun răspuns, cel puţin unul exact. Totuşi era pe deplin conştientă de importanţa carierei sale. Era viaţa ei, fără nicio exagerare.

De aici porneau oare îndoielile ei? Asta o încerca? Faptul era că Clee locuia în Paris şi îi plăcea să stea acolo şi în mod clar nu dorea să se întoarcă în Statele Unite să se stabilească aici.

Ea locuia în New York şi era nevoită s-o facă pentru că reţeaua se află aici şi ea reprezintă ceva în Televiziunea americană.

Poate că ăsta e motivul incertitudinilor, recunoscu în cele din urmă şi se strâmbă. Evident, nu era pregătită să-şi pună în pericol strălucitoarea ei carieră.

Câteva minute mai târziu Nicky privi automat la ceas. Era 6: 50, era timpul să dea drumul la T.V. pentru programul A.T.N., cu ştirile de seară – prezentator Mike Fader, un prieten apropiat.

Ridicându-se, păşi către rafturile de cărţi unde se afla un televizor mare, îl deschise şi se întoarse înapoi la sofa.

Erau ştiri curente despre New York şi Nicky le acordă puţină atenţie; luă un număr din Time de pe masa de cafea, frunzări paginile până la rubricile cu presa. Începu să citească, ascultând ştirile doar pe jumătate.

Scurt timp după, la semnalul care-i era aşa de familiar, melodia aceea splendidă, grandioasă care anunţă ştirile naţionale şi internaţionale A.T.N., Nicky îşi ridică capul.

Uite-l pe Mike în toată gloria, telegenic şi consolator ca întotdeauna. Ca şi Peter Jennings de la ABC, Mike era extrem de chipeş şi debordant, un gazetar de clasă. Peter şi Mike erau doi dintre cei mai buni din branşă – reporteri de primă clasă care cunoşteau meserie, erau bine informaţi şi rezonabili şi din acest motiv erau foarte apreciaţi.

Ascultându-l vag pe Mike care prezenta principalele ştiri internaţionale, ea continuă să citească din Time şi citi şi în timpul cât acesta dădea detalii despre evenimentele interne.

Dar când auzi vocea corespondentului din Roma, Tony Johnson, Nicky ridică capul, deodată mult mai atentă.

Ascultă ştirea cu incidentul armat de la un miting politic de lângă Roma. Mai mulţi oameni au fost împuşcaţi când un individ înarmat a deschis focul cu o puşcă mitalieră în mulţime. Tony spunea că se speculează cum că incidentul fusese o încercare de asasinat din partea partidului de opoziţie.

Cum camera se îndreptă de la Tony spre grupul din stânga platformei unde vorbea oratorul, ea rămase fixată asupra unei figuri din mulţime.

Deodată Nicky sări fulgerător în picioare şi rămase ţintuită asupra chipului de pe ecran: Charles! spuse ea. E Charles. Cum e posibil aşa ceva Charles era mort.

Charles Devereaux se omorâse cu doi ani şi jumătate în urmă, chiar cu câteva săptămâni înainte de nuntă. Cum se putea să apară în Roma? Nu, nu poate fi el, se gândi Nicky.

Charles se înecase în largul coastei britanice. Este adevărat, cadavrul nu a fost niciodată găsit. Deodată Nicky ştiu; da, era el. Charles Devereaux era viu. Dar cum se putea asta? De ce dispăruse din viaţa ei? Şi ce avea să facă ea acum?

PARTEA IÂL <titlu>CONSPIRATORÂI Chipul fals trebuie să ascundă Ceea ce ştie o inimă înşelătoare.

William Shakespeare

CAPITOLUL XIX

Casa unde locuia Anne Devereaux era veche, foarte veche: un loc cu semnificaţie istorică şi frumuseţe unică.

Se numea Pullenbrook şi era situată pe un platou coborât dintr-o vale, dincolo de înălţimile deluroase din South Downs, chiar în inima ţinutului rural al Sussex-ului. Era destul de izolată pentru un conac de dimensiunile lui.

Pitită în cutele domolului sol pastoral, vârfurile colţurilor sale deveneau vizibile doar când te aflai foarte aproape. Apoi, pe neaşteptate reşedinţa puteai observată prin frunzişul verde luxuriant al înalţilor arbori care se aliniau la marginea parcului, şi impresia care ţi-o dădea era uluitoare.

Construită în 1565 de un strămoş de-al Annei, era o casă stil Tudor de o distincţie excepţională, tipică pentru perioada Elizabethană, cu zidurile de piatră cenuşie, cu frontoane pe jumătate şindriluite, ferestre de plumb înalte, nişe dreptunghiulare şi multe coşuri înalte.

Ca un ciorchine în jurul clădirii principale se aflau construcţiile aferente, grajdurile, o mică capelă şi două grădini împrejmuite cu ziduri de ambele părţi. De-a lungul faţadei frontale, se întindea un parc încântător unde păşteau căprioare, aşa cum se întâmpla de secole.

Cu o înfăţişare neschimbată, casa rămăsese la fel de când fusese construită de un anume Sir Edmund Clifford, magnat şi cavalerrăzboinic în serviciul Elizabethei Tudor, Regina Angliei. Domeniile Pullen au fost dăruite lui Sir Edmund de regină, graţie serviciilor aduse Coroanei. Mai târziu fu răsplătit şi cu alte favoruri regale, cum ar fi, ridicarea sa la rangul de Lord, prin numirea sa ca Earl Clifford of Allendale, şi înzestrarea cu Castelul Allendale şi alte domenii în Sussex.

Edmund, fiul său mai mare Thomas, care a devenit al doilea

conte, şi descendenţii săi în linie directă, îşi împărţeau timpul între conac şi castel. Dar pe la sfârşitul sec. 17 cei din familia Clifford îşi stabiliseră reşedinţa permanentă la castel, care se mărise ca dimensiune, dar şi în splendoare, de-a lungul anilor şi, prin urmare, conacul era folosit doar parţial. Totuşi, a fost întotdeauna menţinut în stare bună, aşa că structura exterioară şi interioară n-a fost afectată de-a lungul timpului.

Din fericire, deoarece familia Clifford a locuit în majoritatea timpului la castelul Allendale, în ultimele sute de ani, Pullenbrook fusese scutit de anumite şi, probabil, excesive modernizări, aşa că şi-a păstrat puritatea arhitecturii şi caracteristicile Tudor.

Bunicul Annei, al nouălea conte de Allendale, a preferat însă să locuiască la conac şi nu la marele castel şi, astfel, în 1910, Pullenbrook din nou a devenit reşedinţa principală a familiei Clifford. Fiul lui, Iulian, al zecelea conte şi tatăl Annei, a continuat tradiţia şi a locuit aici până la moarte.

Întreaga viaţă a Annei Clifford Devereaux s-a desfăşurat la Pullenbrook. Se născuse pe 26 aprilie 1931. Ca fiică de conte ea avea dreptul onorific de a purta titlul de Lady, titlu păstrat şi după căsătorie.

A crescut în vechea casă, dar prin căsătorie a părăsit-o în 1948, pentru că trei ani mai târziu să se reîntoarcă ca tânără văduvă cu un fiu mic. În acest moment al vieţii sale avea nevoie să trăiască în rândul familiei sale, şi nu singură, în imensa casă de oraş din Londra a fostului ei soţ, Henry Devereaux, care i-o lăsase ei.

Când fratele ei Geoffrey moştenise titlul nobiliar de conte, domenii şi castele, după moartea tatălui lor în 1955, el decisese drept reşedinţă Castelul Allendale. Înţelegând cât de mult ţinea sora lui la conacul din West Sussex, el sugeră ca ea să continue să locuiască acolo cât timp doreşte, fie că se recăsătoreşte sau nu.

34 de ani mai târziu ea încă stătea acolo, chitelaine al

Conacului pentru fratele ei. Era de la sine înţeles că Anne iubea Pulllenbrook. Într-un fel, ea îl adoră, şi mai toată viaţa ei se învârtise pe acolo; era pentru ea sprijin şi mângâiere. Se simţea în siguranţă şi protejată în incinta zidurilor familiare.

— Sursă de plăcere din frumuseţea ei maiestuoasă şi antică, caracterul ei atemporal, continuitatea tradiţiei şi istoriei familiale pe care o reprezenta.

Erau momente când se întreba ce s-ar fi făcut fără această casă – căci aici depăşise multele clipe de nefericire, tristeţe, singurătate, mâhnire, şi boală. Însăşi existenţa ei de-a lungul veacurilor părea s-o susţină şi s-o facă să simtă că şi ea putea supravieţui, putea continua să trăiască într-un fel. Acum, în această dimineaţă de august, într-o sâmbătă, Anne intră în Marea Sală, cu pas uşor, tocurile ei înalte făcând un zgomot ascuţit pe duşumeaua de piatră. Rămase ţintuită în prag, privind sala şi minunându-se de frumuseţea ei tihnită, aşa cum o făcuse de atâtea ori. Nu înceta niciodată s-o vrăjească.

Mii de firicele de prai se ridicau în lumina tremurătoare care pătrundea pieziş, printre barele de plumb ale ferestrelor, dar altfel nu se sesiza nicio mişcare în cameră. Era totul numai linişte şi pace inundată de lumina soarelui care ardea mobilierul vechi de lemn, dând impresia unei străluciri molcome, care punea în evidenţă vechile tablouri ale strămoşilor ei şi executate de maeştri portretişti ca Peter Lely, Thomas Gainsborough sau George Romney.

Un zâmbet îi traversă, fugar, chipul. Fiecare detaliu din această casă îi făcea o imensă plăcere, însă această cameră eraiocul ei preferat. Înaintând către lunga masă din trapeză, Anne puse vasul de trandafiri pe care-l ducea, în centru, se dădu înapoi, aruncând o privire la el.

Grădinarul şef a cules florile devreme dimineaţaşi ele erau frumoase. Aveau variate nuanţe de roz şi arătau splendid în gavanosul împodobit cu argint şi plasat pe lemnul vechi, patinat ai mesei. Trandafirii erau în plină floare şi mai multe petale căzură brusc. Vru să le ridice, apoi îşi schimbă hotărârea, le lăsă să zacă acolo unde se aflau gândindu-se cât de natural arătau pe fondul acela argintiu al vasului.

Întorcându-se pe călcâie, Anne se îndreptă spre uşa grea din lemn sculptat ce dădea în apartamentele particulare, interzise publicului.

Camera florilor, unde lucra ea, se află tocmai la capătul casei vis-à-vis de micul foaier cu dale de piatră; Anne însă, ridică ultimul vas de flori de pe vechea masă de lucru şi îl duse prin coridor's pre camera de recepţie.

Era o sală extrem de spaţioasă cu o serie de ferestre înalte, plumbuite, dispuse într-o nişă pătrată, şi un imens şemineu din piatră, iar deasupra un plafon înalt cu batardou. Camera era decorată mai ales în nuanţe de verde celadon, peste tot pe pereţi, nuanţe ce se regăseau

şi în tapiţerie sau în covorul Aubusson de pe duşumea. Minunate antichităţi georgiene şi tablouri dădeau farmec sălii, care, ca şi Marea Sală avea ceva atemporal şi senin în aspect.

După ce aranja înaltul vas de cristal cu trandafiri albi pe o masă veche din lemn de cireş, în centrul camerei, Anne ieşi grăbită afară. De câteva secunde stătea jos după biroul ei din micul salon pe care-l folosea pentru lucru. Intim, confortabil, părea plin de lumină din cauza pereţilor galbeni; un covor de culoarea zmeurei traversa duşumeaua, şi un fotoliu tapiţat în material cu nuanţe alb-zmeurii era plasat în faţa căminului.

Cea mai importantă piesă de mobilă din cameră era biroul georgian din lemn de nuc unde Anne stătea acum frunzărind poşta de dimineaţă. După ce o parcurse în întregime, luă lista cu menuuri ce le scrisese cu o seară înainte pentru Pilar, bucătarul, şi le citea din nou. Apoi mai trecu prin lista de lucruri de făcut în ziua respectivă, pe care le notase ieri şi începu să le bifeze sistematic pe acelea pe care le îndeplinise deja.

În momentul acesta o umbră întunecă pragul şi ea îşi ridică capul şi zâmbi cald când îl văzu pe Philip Rawlings stând în picioare şi părând că ezită un pic:

— Te deranjez, Anne? Nu, dragă, de loc. Îmi verificamlista şi sunt fericită să le spun că am făcut tot ce-am avut de făcut. Sunt liberă ca o pasăre şi toată a ta.

— Mă bucur foarte mult răspunse el şi intră în cameră.

Subţire, de înălţime mijlocie, cu ochi verzi foarte inteligenţi, cu o faţă băieţească plăcută şi atrăgătoare, Philip arăta mult mai tânăr decât cei 56 ani, în ciuda dungilor argintii din părul său şaten. În dimineaţa aceasta purta o cravată de lână de Paisley, de culoarea vinului, cu o cămaşă albastru deschis, pantaloni gri-închis şi o jachetă sport cu dungi gri; arăta mai mult a moşier de ţară decât a membru important de la Ministerul de Externe Britanic.

— Credeam că am putea să ne plimbăm un pic înainte de prânz, continuă Philip zâmbind, în timp ce se opri în faţa biroului.

— De ce nu? De fapt, chiar mi-ar plăcea, spuse Anne.

— Aveam de gând să te caut să-ţi spun acelaşi lucru. Aşa că, vino., hai la garderobă să-mi schimb pantofii ăştia, să-mi pun nişte şlapi, şi apoi o luăm sus pe Sweetheart HUI. Este o plimbare plăcută şi

deloc obositoare.

— Splendid, spuse Philip.

Omul privi la ceas în timp ce se ridică şi continuă Avem aproape o oră. Suficient timp pentru plimbare şi un pahar înainte de prânz. Inez ne va servi sufleul cu brânză à la Pilar exact la unu. O face special pentru tine, ştii. Philip îşi puse braţul în jurul umerilor Annei, când ieşiră din casă împreună. Problema casei acesteia este că toţi mă răsfăţaţi, murmură el blând, sărutând-o pe obraji.

Anne privi la el şi începu să râdă Meriţi asta, dragă, spuse ea, în ochii ei ogliadindu-se dragostea şi afecţiunea din privirea lui.

Sweetheart Hill era o colină care se ridica în spatele casei, oferind prin poziţia înaltă pe care-o avea, o extraordinară panoramă ce se întinde multe mile în jur.

Cu mai multe sute de ani în urmă, în 1644, în timpul domniei de o tristă soartă a lui Charles I, una din predecesoarele Annei a urcat dealul în fiecare zi timp de luni.

Lady Rosemary Clifford sperase şi se rugase ca iubitul ei să se reîntoarcă din bătălia de la Marston Moor, în timpul sângerosului Război Civil care a sleit Anglia în acel timp, şi iată deci cum şi-a căpătat acel nume romantic şi încântător.

Pe vârful dealului fusese pusă o bancă de piatră pentru Lady Rosemary, ca să poată sta, veghea şi aştepta în linişte.

A aşteptat în zadar, după cum s-a dovedit. Iubitul ei regalist, Lord Colin Greville, fusese ucis de capete rotunde – oamenii lui Cromwell – şi nu s-a mai întors niciodată s-o ceară de mireasă. Foarte târziu, şi-a revenit din supărare şi s-a căsătorit cu un alt tânăr nobil, iar locul unde-l aşteptase cu devotament a rămas cu numele de Colina iubitului de atunci.

Acum, Anne şi Philip stăteau pe banca aceea, bucurându-se de aerul curat, şi de splendida vedere către marele conac în stil Tudor şi a ţinutului bucolic dimprejur în această zi de vară strălucitoare.

— Te bucuri că Nicky vine de weekend, nu-i aşa? spuse Philip, rupând liniştea ce se instalase între ei după urcuşul pe colină.

Anne îşi întoarse privirea către el, şi dădu din cap aprobator, cu ochii-i albaştri luminându-se. O, da, sunt foarte fericită, Philip. Mi-e dor de ea teribil… lucru pe care îl ştii. Nu mai am astâmpăr până vine. Nicky întotdeauna a însemnat mult pentru mine.

— Ştiu, şi sunt încântat că ţi-a telefonat din Londra, şi că mai mult sau mai puţin s-a invitat aici. Zâmbi către Anne, şi remarcă: De fapt, trebuie să recunosc că eu însumi aştept cu nerăbdare s-o văd. Nicky Wells n-are pereche.

— N-am fost inspiraţi că ne-am dus la Tarascon, dar Anne nu mai aşteptă răspunsul, grăbindu-se să adauge şi când te gândeşti că era aproape să ne ducem la familia Norells.

— Nu numai asta, dar dacă ne-am fi luat după ei n-am fi mers la Les Baux să cinăm în seara aia. Aminteşte-ţi cum ne pisau cu aglomeraţia turistică din lunile de vară?

— Da, dar ei voiau să… oricum, ne-am întâlnit cu Nicky.

Philip nu mai spuse nimic. O trase mai aproape, o îmbrăţişaşi după un moment tandru, apăsându-şi faţa în părul ei Mai este ceva, Anne.

Ea îşi întoarse capul şi-l privi întrebător.

— Mărită-te cu mine, Anne. Te rog.

— Oh, Philip, începu ea, şi avu un impuls să-l respingă, dar ezită când îl privi în ochi. Era atâta sinceritate, iar chipul lui era atât de tandru, încât întreaga sa expresie se constituia ca o pledoarie care-ţi tăia orice pornire de refuz. În ceea ce-o priveşte, nu era bărbat care să se compare cu Philip Rawlings.

Un om de o rară delicateţe şi generozitate. Se dovedise extrem de loial şi a fost un adevărat izvor de tărie pentru ea în anii din urmă. Îi ceruse mâna de mai multe ori în ultimii şase-şapte ani, şi ea îl refuzase întotdeauna. Acum, deodată, înţelese cât de crudă fusese cu el, şi încă era, cu acest bărbat cu adevărat bun care-o iubea şi se îngrijea de binele ei.

Trase adânc aer în piept. Vrei pur şi simplu să faci din mine o femeie cinstită, despre asta-i vorba, nu-i aşa? spuse ea, adoptând un ton uşor, jucăuş, şi apoi râse.

El dădu dezaprobator din cap, încet dar ferm. Nu, nu despre asta e vorba, Anne. Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine, sau despre tine, despre noi sau de faptul că am trăit atâţia ani împreună. Vreau să mă căsătoresc cu tine deoarece te iubesc într-adevăr foarte mult… şi am crezut că şi tu mă iubeşti la fel.

— Dar, te iubesc! Dragă, ştii că te iubesc? Căsătoria însă pare aşa de… ei bine, să-ţi spun drept, irrelevant la vârsta noastră. În ceea ce mă

priveşte, noi suntem căsătoriţi. Ce importanţă mai are un petec de hârtie?

— Are foarte mare importanţă pentru mine. Vezi, vreau să fii soţia mea, şi este important să porţi numele meu, ca noi să fim… căsătoriţi. Începu să râdă uşor, aşa cum râsese şi ea mai înainte, poate un pic autoironie, şi adăugă spunând că nu-mi pasă de lume, poate că spun tocmai inversul, poate chiar îmi pasă, vreau ca şi lumea să ştie că îţi aparţin şi că-mi aparţii. Cred că e necesar să fim căsătoriţi, Anne. Suntem împreună de-atâta amar de vreme, iar căsătoria ni se pare un lucru aşa de natural, de logic şi concluzia firească a relaţiei noastre.

Anne lăsă capul în jos, dar constată că nu este în stare să scoată vreun cuvânt. Ochii îi erau meditativi, faţa plină de o subită contemplaţie, cuprinzând cu privirea întregul peisaj.

Tot ceea ce a spus Philip era adevărat, desigur, Se cunoşteau de 15 ani şi erau într-o legătură profundă de 14 ani.

S-au întâlnit în 1974, imediat după ce Philip şi-a părăsit soţia, şi ceea ce începuse ca o prietenie s-a transformat într-o iubire serioasă. Şi-a abandonat bărbatul cu care se întâlnea până atunci, Philip devenind iubitul ei şi pentru amândoi relaţia era ca ruptă din rai. Se potriveau ideal, temperamental şi sexual, aşa că în curând s-au apropiat unul de altul. Divorţul lui Philip a durat patru ani şi în momentul când l-a obţinut, între ei s-a stabilit o rutină fericită, armonioasă şi mulţumitoare, Philip venind la fiecare weekend în Pullenbrook s-o viziteze, iar ea la Londra, în vizită, ori de câte ori se afla acolo.

Copii lui Philip, Vanessa şi Timothy, erau foarte tineri în anii ’70 şi el nu dorea să se căsătorească până când aveau să mai crească. Ea nu se supărase. Întotdeauna căsătoria pentru ea era puţin importantă, în sensul că dragostea pentru Philip exista şi fără ea, şi indiferent de situaţie, va exista mereu.

Genul acesta de afecţiune adâncă şi supusă pe care ea o simţea pentru el nu avea nevoie de certificat de căsătorie, care s-o valideze, s-o întărească sau s-o facă mai autentică… Pe lângă asta, prima ei căsătorie fusese o bătaie de joc, însăşi ideea de mariaj i se părea suspectă.

În mod evident, totuşi, Philip, simţea nevoia acestei căsătorii în acest moment al vieţii lor. El a pledat suficient şi convingător. Dacă ea

îl iubea cu adevărat, ceea ce nu încăpea îndoială, atunci această fericire trebuia să aibă o anumită semnificaţie, pentru ea. Ceea ce şi era. Gândindu-se la aceasta, ea înţelegea că nu există niciun motiv cât de cât valabil care ar fi împiedicat-o să se căsătorească cu el. Pe neaşteptate descoperi că-i place chiar să fie soţia lui, mai ales că aceasta-i făcea lui o mare plăcere.

Căutându-i privirea, ea spuse pe un ton liniştit Da.

— Da, ce?

— Da, mă voi căsători cu tine, Philip. Voi fi fericită şi onorată că mă mărit cu tine. Cum ai spus cu o clipă în urmă, este foarte bine să ne căsătorim în momentul acesta.

— O, dragă, asta mă face atât de fericit. Se sprijini de ea, o luă în braţe şi o sărută tandru pe gură. Niciodată n-a iubit o femeie în felul în care o iubea pe Anne Devereaux – şi fuseseră mai multe femei în viaţa lui înainte de a o întâlni pe ea. Anne cunoscuse atâta durere şi necaz şi singurul lucru pe care-l dorea era s-o iubească şi s-o facă fericită, s-o protejeze şi să se îngrijească de binele ei tot restul vieţii lui şi al ei. În cele din urmă îi dădu drumul şi Philip spuse:

— Hai să fixăm o dată pentru căsătoria noastră, aici şi acum, înainte de a-ţi schimba hotărârea. În felul acesta pot dispune ca secretara mea să trimită un anunţ ia The Times, la prima oră luni dimineaţă.

— Să nu te temi, nu am de gând să mă răzgândesc, răspunse ea cu faţa radioasă şi ochii strălucitori. Voi fi bucuroasă să formulăm anunţul împreună la sfârşitul săptămânii, dar lasă-mă să mă gândesc un moment la dată… cred că ar fi bine să ne căsătorim în decembrie, Philip.

— Dar sunt atâtea luni până atunci, protestă el.

— După atâţia ani trăiţi în păcat, desigur că încă câteva luni nu mai contează – exclamă Anne, pe faţă apărându-i zâmbetul ei cunoscut. Sugerez luna decembrie dintr-un motiv temeinic… Geoffrey. Aş vrea ca fratele meu să mă conducă la altar şi ştiu că va fi în străinătate timp îndelungat – până la sfârşitul lui noiembrie.

— Foarte bine, darling, decembrie să fie.

— O ceremonie religioasă de Crăciun în capelă de aici de la Pullenbrook va fi destul de pitorească, chiar foarte şic, nu crezi?

— Într-adevăr, aşa va fi. Anne? Da, darling?

— Sper din toată inima că-mi vei permite să-ţi ofer un inel de logodnă.

— Ce idee adorabilă! Sigur că da. Orice fată îşi doreşte un inel, Philip, îl aşteaptă de fapt. Un zâmbet imens i se întinse pe faţă şi el îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o mică cutie de piele.

— Am mers la Asprey's la începutul săptămânii să caut un inel pentru tine. Vezi? Eram hotărât să te cer în căsătorie săptămâna aceasta şi la fel, eram absolut decis să te fac să-mi accepţi propunerea de data aceasta. Oricum, am găsit asta şi sper să-ţi placă. Cum termină de vorbit, îi înmâna cutia.

Ann era pur şi simplu uluită şi asta i se vedea pe faţă. Îi ridică capacul şi i se tăie respiraţia când văzu o montură cu un safir de un albastru intens, într-un cerc de diamante, cufundată în pluş.

— O, Philip, este pur şi simplu minunat!

— Am ales acest inel special, deoarece ştiu cât de mult îţi plac bijuteriile vechi – explică el. Oricum, culoarea se potriveşte cu ochii tăi minunaţi, draga mea.

— Mulţumesc, Philip, pentru inel şi pentru toate…

— Hai, lasă-măsă fac eu asta, spuse el, în timp ce căuta în cutie. Vârându-i inelul în deget, el adăugă suav: uite, acum suntem cu adevărat logodiţi, şi ce loc mai adecvat pentru a ne face jurăminte, decât aici pe Colina Iubitului.

CAPITOLUL XX Nicky nu mai fusese în această casă de aproape trei ani şi cu două zile în urmă, la New York, când luase hotărârea de a veni se viziteze pe Anne Devereaux o înfiorase gândul de a se afla din nou între zidurile ei. Acum însă, aflându-se aici la Pullenbrook, multe din temerile ei dispăruseră. Aceasta se datora în bună parte şi căldurii Annei, purtării ei amabile, dar şi a generozităţii paterne a lui Philip şi a blândeţii lui proverbiale.

Când sosise din Londra cu o oră în urmă, cei doi o salutaseră cu multă afecţiune; ea ştia că această primire este sinceră din partea lor. Şi ea răspunse cu aceeaşi afecţiune.

Imediat începu să se simtă ca acasă, deoarece ei o primiseră atât de călduros şi o făcuseră să se simtă atât de relaxată.

Şi apoi, mai era şi casa însăşi, în clipa în care îi păşi pragul şi intră în sala mare. Îi simţi pacea şi liniştea. Aceasta era ceva ce ea nu uitase niciodată, dar pe care în mod deliberat o îndepărtase din mintea

ei în ultimii ani şi din motive cât se poate de evidente. Dar nu se putea nega faptul că exista o linişte de un fel cu totul special înăuntrul domeniilor Pullenbrook, un lucru realmente palpabil care o învăluia şi o înfăşură precum o mantie. De fapt, acum îşi amintea ce efect liniştitor avea bătrânul conac asupra ei în trecut şi înţelegea de ce Anne îl considera locul ei de refugiu, de ce niciodată n-a vrut să-l părăsească, oricum nu pentru mult timp.

Deodată o fulgeră gândul că această veche reşedinţă în stil Tudor văzuse atât de multe, fusese martoră de-a lungul secolelor la atâtea, încât, dacă zidurile ei ar putea vorbi, ele ar dezvălui nişte taine incredibile. Pielea i se făcu ca de găină şi tremură involuntar. Ce secrete de nepătruns în legătură cu Charles Devereaux ascundea această casă? Era viu, aşa cum credea ea, şi dacă da, de ce îşi măsluise propria-şi moarte?

Tremură din nou şi îşi alungă gândurile acestea neplăcute – pe moment, oricum. Venise aici să-i spună Annei că l-a văzut pe Charles la televiziunea americană, cu patru zile în urmă şi că avea toate motivele să creadă că el trăieşte în Roma. Dar acum îşi dădea seama că nu este momentul potrivit să deschidă discuţia. Va trebui să aştepte un moment mai prielnic, seara, mai târziu.

Nicky se îndreptă în scaun şi privi în jur. Ea şi Anne stăteau în camera de oaspeţi. Anne turnă ceaiul şi ea nu putea să nu se gândească cât de desăvârşită este această sală, cu jocul ei de elemente decorative. Alcătuia un cadru perfect pentru antichităţile delicate şi tablourile impresionante, multe dintre ele peisaje englezeşti, capodopere nepreţuite de maeştri ca Turner şi Constable. Se minunase întotdeauna de gustul desăvârşit al Annei, talentul ei de a crea o ambianţă decorativă perfectă şi felul în care reuşea să întreţină această casă, neîndoielnic o sarcină colosală pentru oricine.

Nicky aruncă pe furiş o privire la masa din lemn de cireş din mijlocul camerei. În centru se afla un vas cu trandafiri albi, înconjurat de o colecţie de fotografii de familie în rame de argint. Mai multe erau cu ea singură, cu părinţii ei, cu Anne şi Philip în grădină, aici, la Pullenbrook, şi desigur cu Charles, îşi întoarse capul să privească la o masă de colţ, imediat după sofaua de lângă şemineu. Pe ea se afla fotografia lor de logodnă, tăcută de Patrick Lichfield, care era cu ramă de aur.

Privea ei zăbovi doar câteva secunde, apoi îşi întoarse rapid ochii, muşcându-şi nervos buza de jos. Dar în câteva secunde îşi reveni total şi era din nou, calmă, cu o privire neutră, care îi masca adevăratele sentimente.

— Eşti suspect de tăcută, Nicky darling, remarcă Anne, uitându-se la ea în timp ce se ridică traversând camera, aducând ceaşca de ceai.

— Mulţumesc, spuse Nicky, luând ceaşca. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, stau aici ca o idioată şi casc gura lacom la toate, de parcă n-aş fi fost aici niciodată, înainte. Savuram camera, o admirăm… uitasem cât este de frumoasă… cât este de frumos întreg domeniul Pullenbrook, Anne.

— Întotdeauna ţi-a plăcut această casă, murmură Anne, uitându-se în jos la ea şi un zâmbet vag apărându-i pe buze.

— Şi în acelaşi fel şi eu o iubesc. Cel puţin asta e ceea ce cred, de ani. Tu ai un sentiment adevărat pentru Pullenbrook şi mi-am dat seama de asta prima dată când ai venit aici. Nu puteam să nu observ că erai… ei bine, emoţional, afectiv, atrasă de ea. E modul cel mai corect de a descrie ceea ce am crezut eu că simţi pentru casa mea, iar casa te-a acceptat, te-a primit cum se cuvine, Nicky.

Anne s-a întors către sofa, continuând:

— N-o face întotdeauna, uneori respinge oamenii. Brusc începu să râdă, un pic inconştient. Doamne, Dumnezeule, sună cam bizar, nu? Trebuie să crezi despre mine că m-am transformat într-o bătrână pisăloagă, vorbind în felul acesta ciudat despre o casă.

— Nu, de loc, ceea ce spui este perfect rezonabil. Şi de unde, tocmai tu, pisăloagă? Niciodată! Cum să spun, Anne, arăţi fantastic!

— Îţi mulţumesc că spui asta. Anne se aplecă peste serviciul de ceai din argint din faţa ei şi mărturisi: am împlinit 58 de ani în aprilie, dar trebuie s-o spun că nu simt vârsta aceasta, nici măcar un pic. Oricum, întorcându-mă la ceea ce spuneam, ştiu că ştii la ce mă refer când vorbesc despre casă.

— E vorba de cum a reuşit ea să te facă să te simţi ca şi cum i-ai aparţine.

— Ei, sentimentul acela mi-a revenit din nou astăzi – i-a spus Nicky încet. Şi ştii ce? Cred că şi casele sunt nişte fiinţe vii, creează o ambianţă, vibrează, unele mai mult, altele mai puţin. Acest loc face

parte din prima categorie. Anne încuviinţă.

— Suntem o pereche ciudată, tu şi eu, Nicky, dar ne-am înţeles întotdeauna extrem de bine una cu alta. Anne luă o înghiţitură de ceai şi o secundă mai târziu exclamă: o, dragă, tot sporovăind despre casă, am uitat să-ţi ofer un sandvici; sau ai prefera o prăjitură însiropata?

— Nu, nimic, mulţumesc, Anne. Încerc să-mi supraveghez greutatea, în special după călătoria în Franţa, unde începeam să iau proporţii.

— O, Doamne, ştiu exact la ce te referi, râse Anne. În acest moment, Philip reveni în cameră fiind chemat la telefon câteva minute mai înainte. Le spuse la amândouă:

— Îmi pare rău că am stat aşa de mult. fi poi privi spre Anne.

Era Timothy, darling, tocmai a sosit în Londra. Apropo, îţi trimite salutări.

Anne aprobă din cap, zâmbind larg:

— Sunt bucuroasă să-l ştiu teafăr acasă.

Philip luă ceaşca de ceai pe care Anne i-o turnase şi se duse să se aşeze pe scaunul de lângă Nicky. Întorcându-se spre ea, îi explică:

— Fiul meu tocmai a început să lucreze ca gazetar la Sunday Times, şi a fost în Leipzig. Se întâmplă multe lucruri acolo. Tot felul de evenimente politice, gata să izbucnească. Cred că tu eşti la curent, Nicky.

— Da, prietenul meu Cleeland Donovan, pe care l-aţi întâlnit la Les Baux, pleacă în Germania mâine. Vrea să fotografieze zidul berlinez… cât încă mai e în picioare, aşa spune el.

Philip privi la ea alertat: crede că va fi dărâmat?

— Cu siguranţă, spune asta de doi ani. Dar desigur, nu putea spune exact când. Cine ar putea? La un moment dat credea că vor mai trece 20 sau 30 de ani, poate chiar mai mult. Dar de curând, l-am auzit şoptind că este iminentă dărâmarea lui.

— Serios? Philip şi-a pus ceaşca şi farfuria pe o masă din apropiere şi s-a aşezat din nou în scaun, cu atenţia însă concentrată asupra lui Nicky.

— Aflu un lucru foarte interesant, mai ales că sunt întru totul de acord… de altfel şi colegii mei au de fapt aceeaşi părere.

Philip dădu din cap negativ şi continuă cp o aluzie: totuşi, numai cu 6 luni în urmă, preşedintele Germaniei de Est, Erich Honecker,

ajurat că Zidul Berlinului va mai rămâne încă 100 de ani, dar sunt înclinat să cred că a fost o laudă imprudentă din partea lui.

— Ar vrea el, interveni Nicky. Oricum, să sperăm că Honecker a greşit şi că Clee are dreptate.

— N-aş putea decât să fiu de acord cu tine, murmură Philip şi întrebă: şi Cleeland mai merge în altă parte în Blocul de Est?

— Da, după Berlin, intenţiona să mai zăbovească câteva zile pe acolo şi apoi doreşte să meargă şi la Leipzig.

Plănuieşte să transmită nişte reportaje despre demonstraţiile care izbucnesc peste tot acolo.

Philip încuviinţă:

— Acele demonstraţii sunt în creştere, cred. Şi am o puternică bănuială că vom fi martori la căderea mai multor regiuni comuniste, anul acesta.

Nicky căzu pe gânduri câteva clipe, apoi spuse rar, deliberat:

— Deunăzi i-am spus lui Arch Leverson că vom vedea plăcile tectonice ale istoriei, mişcându-se sub picioarele noastre într-un viitor nu prea îndepărtat. Vor fi multe schimbări, multe tulburări, în special în ţările cortinei de fier.

— Foarte curajos din partea ta să afirmi aşa ceva, Nicky, eşti pusă în temă, exclamă Philip cu o nuanţă admirativă.

Nicky îi zâmbi: era mulţumită că-şi vede confirmate opiniile ei în afacerile mondiale. În definitiv, Philip Rowlings este o piesă importantă la Foreign Office. Pe timpul când erau împreună, Philip şi Nicky angajau vrând-nevrând discuţii politice şi după amiaza aceasta nu era o excepţie. Au continuat să discute despre situaţia internaţională încă vreo 10 minute, până când Philip, în cele din urmă, întrerupse conversaţia. Dând din cap negativ, spuse:

— Iată-ne din nou, Nicky, cum o plictisim pe biata Anne, cu toate chestiile astea aride despre politică şi politicieni, de care ei prea puţin îi pasă. Îmi pare rău, dragă, se scuză el, şi-şi întoarse afectuos privirea către Anne.

— Dar asta nu-i adevărat, izbucni Anne. Nu mă plictiseşte.

Se pare că uitaţi că am crescut cu politica în casă şi că tatăl meu a fost un fel de om de stat la timpul lui.

— N-am uitat, dar ştiu că asta nu face parte dintre preocupările tale. Philip se ridică şi merse să stea lângă Anne pe sofa. Luând-o de

mână, spuse: şi acum să trecem la lucruri mai importante… I-ai spus lui Nicky vestea cea mare? Anne spuse:

— N-am avut încă ocazia şi mă gândeam că ar fi mult prea drăguţ dacă i-am spune-o împreună.

— Să-mi spună, ce? Nicky privi de la unul la altul, plină de curiozitate.

— Philip m-a cerut de soţie, astăzi.

— E-a doua oară, interveni scurt Philip.

— Şi-am acceptat – adăugă Anne, cu faţa radiind de fericire.

— În sfârşit – spuse Philip. Anne a fost în sfârşit de acord să-mi devină soţie. Şi chiar a fixat data. Vom avea o căsătorie de Crăciun, aici, în capelă de la Pullenbrook.

— O, Anne, Philip, ce veste minunată! exclamă Nicky cu multă sinceritate, şi sărind din scaun, traversă cameră şi-i felicită.

CAPITOLUL XXI Nicky stătea în camera ei, pe scaunul de lângă fereastră, scrutând cu privirea grădinile de la Pullenbrook. De fapt, nu la ele se uita. Privirea ei era goală.

Cât ar fi dorit să nu fi venit aici astăzi, să-şi fi amânat vizita până luni, aşa cum iniţial intenţionase, când pornise ieri din New York. Când a sosit la Londra, cu o seară înainte, primul lucru pe care l-a făcut, după ce s-a instalat la hotel, a fost să telefoneze la Pullenbrook. Anne era bucuroasă la maxim să audă din nou de ea, după întâlnirea întâmplătoare din Franţa.

Au discutat vreo câteva minute, şi apoi mai mult, s-a autoinvitat de weekend, anunţând-o pe Anne că se află în Anglia doar pentru câteva zile şi că i-ar place se revadă.

Nerăbdarea o copleşise; nevoia ei de a vorbi cu Anne era mai mult disperată. Cui altcineva să-i împartă teribila bănuială ce-o frământa în legătură cu Charles?

Spre dezamăgirea ei, apăruse în această casă într-un moment cu totul special în viaţa Ai inei Devereaux. Cât de îngrozită ar fi să-i strice plăcerea dezvăluindu-i faptul că singurul ei copil, băiatul pe care-l adora, nu se înecase, aşa cum credeau ei, ci dimpotrivă, îşi regizase propria moarte!

Făcând aceasta, l-ar fi scos pe Charles duplicitar, mincinos, înşelător, dezonorant. Un om de o cruzime sălbatică care îi produse mamei sale suferinţe şi mâhniri inimaginabile, ei, lui Philip, unchiului

Geoffrey, ca de altfel tuturor celor apropiaţi lui. Desigur, el s-ar fi făcut vinovat de toate acestea, dacă într-adevăr era în viaţă şi trăia sub o nouă identitate. Dar nu putea arunca această bombă, tocmai în seara aceasta, aşa cum plănuia.

Nicky se sprijini de sticla geamului, lucrurile învălmăşindu-i-se în minte. N-ar putea fi în stare să-i spună nici mâine; va trebui poate să aştepte până luni ca să poată discuta cu ea. Nu că i-ar fi fost teamă să vorbească; pur şi simplu nu dorea să-i rateze weekend-ul, va fi foarte greu, să-şi păstreze calmul, amabilitatea şi (falsa) detaşare pentru încă câteva zile. Totuşi, trebuia de dragul Annei. Era o femeie atât de drăguţă, atât de sinceră şi onestă, şi merita puţină fericire în acest moment al vieţii ei. Nu, nu avea voie hodoronc-tronc – să lovească cu măciuca chiar acum; trebuie s-o menajeze deocamdată.

— Nicky mai stătu jumătate de oră pe Scaunul de lângă fereastră, gândindu-se, răzgândindu-se. În cele din urmă însă, se ridică în picioare şi merse până în mijlocul imensei săli, parcurgând-o cu privirea rapid. Era plină de nuanţe de lavandă, uşoare roziuri şi griuri de porumbel; o cameră tandră, mai mult feminină, cu acuarele drăguţe pe pereţi şi piese de mobilier pictate – elegante şi graţioase. Cu tactul şi înţelepciunea ei caracteristice, Anne îi alesese o cameră pe care n-o mai ocupase niciodată înainte, în efortul de a-i uşura povara amintirilor neplăcute. Dar fiecare ungher al Pullenbrook răscolea ceva în ea… şi oricum totul era neplăcut.

Chiar dacă unele amintiri erau agreabile, chiar fericite…

Patul masiv, în stil vechi, cu cuvertura de mătase în nuanţe de lavandă şi plapumă de puf de aceeaşi culoare arătau foarte ademenitoare, Nicky îşi scoase pantofii şi se trânti pe ele.

Trase plapuma peste ea, sperând să poată adormi un pic până la masă. Dar gândurile nu-i dădeau pace.

Cât se poate de firesc, Nicky îşi aminti de ultima dată când fusese aici – acea vizită specială care i-a zdrobit inima – unul dintre episoadele cele mai triste din viaţa ei, şi amintirea ei era vie încă.

Octombrie, 1986. O sâmbătă de la mijlocul lunii. Sosise la Pullenbrook dimineaţa. Ea şi Anne pierduseră mai multe ore la o şuetă, şi nici nu observară când Inez aduse ceai în sala de oaspeţi, fix la ora patru, respectând cu strictețe acel ritual britanic tradiţional. Fuseseră prea răvăşite ca să se mai atingă de ceai.

Durerea ei începuse cu o zi mai înainte, când Philip apăruse în New York pe neaşteptate, sunând la uşă imediat după ora zece. Coborâse din Concorde în chiar dimineaţa aceea şi o limuzină care-l aştepta, îl adusese în Manhattan să-i spună vestea proastă personal, la cererea Annei.

Philip nu ezită nicio clipă. Îi spusese cât putu de tandru că se crede că Charles este mort, se pare înecat în largul coastei Sussex-ului în dreptul localităţii Beachy Head, câteva zile înainte. Jaguarul său albastru deschis fusese găsit parcat prin apropiere în după-amiaza zilei de miercuri. Se descoperise în el haina lui de ploaie şi o geantă diplomat încuiată cu iniţialele numelui său pe o agăţătoare din piele, prinsă de mânecă. Numele de pe plăcuţă spunea clar: Charles A. C.

Devereaux şi desigur poliţia locală imediat ştiu pe cine să contacteze: mama sa, Lady Anne Devereaux de la conacul Pullenbrook.

Când încuietoarea genţii a fost forţată de poliţie în faţa Annei, singurul lucru pe care l-am găsit înăuntru a fost scrisoarea adresată mamei lui. În scrisoare se afla tot ce doreau să ştie. Charles Devereaux îşi luase viaţa; fără dacă sau să vezi cum… nu! Totul era răspicat şi explicit. Intenţia lui de a se sinucide nu lăsa loc la dubii. Trebuia totuşi să existe o investigaţie din partea poliţiei; asta era legea. Totuşi, poliţia acceptase să ţină totul sub tăcere până va fi anunţată logodnica lui Charles Devereaux din New York. Era una din dorinţele Annei, de care şeful poliţiei locale, superintendentul Willis spusese că va ţine seama, din respect pentru ceea ce reprezenta ea în Anglia.

Philip îi povesti toate acestea în acea oribilă zi de vineri; atunci, brusc şi definitiv, întreaga ei lume se prăbuşi. Era sub stare de şoc, distrusă complet când îi telefona lui Arch la reţea şi-i spusese cu v) ce tremurândă că trebuie să zboare în Anglia imediat deoarece Charles se sinucisese. Atunci, din cauza tremurului continuu nu a fost în stare să mai vorbească şi-i dădu receptorul lui Philip. Acesta îi dădu toate detaliile şi-i promise lui Arch că-l va ţine la curent.

Nu mult după aceasta, ea aruncă câteva haine într-o geantă, împacheta accesorii de toaletă şi machiat, cu ajutorul Gertrudei, care tocmai sosise să facă curat în apartament.

Apoi, înainte de a porni spre Aeroportul Kennedy, Philip încercă să dea de părinţii ei, care se aflau la Cipriani, în Veneţia, dar ei plecaseră deja. Philip comunică numele său şi numărul de la

Pullenbrook, împreună cu un mesaj urgent ca ei să-i telefoneze Annei de îndată.

Pe la unu-jumătate ea şi Philip erau la bordul Concordeului, decolând spre Paris. Philip o asigurase că aceasta era ruta cea mai simplă şi rapidă spre Londra. Vor zbura patru ore, îşi vor petrece noaptea la Paris şi sâmbătă se vor urca în primul avion către Londra.

Plouase tot timpul zborului deasupra Atlanticului. Philip se strădui din răsputeri s-o consoleze, dar fără prea mare succes. Totuşi, din când în când, avea momente de calm brusc şi atunci îşi puneau aceeaşi întrebare. De ce? De ce făcuse Charles acest lucru îngrozitor. Niciunul dintre ei nu găseau vreo explicaţie, vreun motiv raţional.

La sosirea pe aeroportul Charles de Gaulle au închiriat camere la unul din hoteluri şi a doua zi la ora şapte dimineaţa, se îmbarcară către Heathrow. De acolo au mers direct spre Pullenbrook unde-i aştepta Anne, aflată încă sub şoc.

Mai târziu, în cursul zilei, Nicky o întrebă pe Anne dacă numele ei fusese menţionat în scrisoarea lui Charles. Anne dădu dezaprobator din cap, gest care exprima în acelaşi timp şi marea ei tristeţe. Era de-a dreptul încremenită: Charles se omorâse fără să-i adreseze un ultim cuvânt. Acest lucru era de neexplicat. Părinţii ei sosiseră din Veneţia, prin Londra, duminică. Erau plini de compasiune şi milă pentru ea. Şi amândoi au făcut tot ce s-a putut s-o ajute în felul lor afectuos şi consolator. Până la urmă, ea şi Anrse s-au ajutat una pe alta cel mai mult. Cel mai mare sprijin tot ele şi l-au acordat.

A stat cu Anne mai multe săptămâni, cele două nedespărţinduseşi navetând între Pullenbrookşi apartamentul Annei din Eaton Square. În timpul acestei perioade dificile şi dureroase pentru ambele, lucrurile deveniseră extrem de clare. Charles făcuse intenţionat aceasta. Îşi pusese afacerile la punct cu grijă: apartamentul său din Knightsbridge fusese vândut, acţiunile pe care le deţinea la compania să privată din Londra, de vin-import, fusese cedată partenerului său; iar cele din reţeaua europeană a companiei fuseseră cumpărate de partenerul spaniol. În final, făcuse un nou testament, cu câteva săptămâni înainte de moarte. Îi lăsase totul mamei.

Permanent de atunci, timp de aproape trei ani, se întrebase de ce s-a sinucis, dar nu fusese în stare să-şi ofere un răspuns, cel puţin unul acceptabil.

La un moment dat, durerea ei iniţială fusese înlocuită cu mânia, lucru care o deranja foarte mult. De mai multe ori când se afla în New York şi nu avea misiune în străinătate, a mers să consulte un psihiatru care îi fusese recomandat de Arch.

Voia să înţeleagă mânia care o cuprinsese şi o rodea ca un vierme. Psihiatrul, doctorul Alvin Foxgrove, îi explicase răbdător, că majoritatea oamenilor care fuseseră apropiaţi sau afectiv implicaţi de cei care au comis un suicid, în mod inevitabil, simt această devastatoare mânie şi că reacţia este perfect normală. Aflarea acestui lucru o ajutase cumva, mai ales că Dr. Foxgrove îi spusese că această stare îi va dispare în cele din urmă. În cazul ei, însă, nu se adeverise, îngrozitorul adevăr era că trăia încă această stare de mânie în adâncul sufletului său.

După un timp, Nicky reuşi să-şi îndepărteze gândurile de trecutul ei şi se concentra asupra prezentului. Întotdeauna o intrigase faptul că nu i-au găsit corpul… deşi Charles putea foarte bine să fi fost dus în larg, în Canalul Mânecii, şi înghiţit de ape. Aşa să fi fost oare?

Acum, planul ei era să stabilească exact ce se întâmplase.

După ce vorbise cu Anne, urma să se întoarcă la Londra, şi de acolo să zboare spre continent. Era decisă să-şi folosească abilitatea de jurnalist pentru a rezolva misterul morţii lui Charles Devereaux, pentru a descoperi odată adevărul.

CAPITOLUL XXII O oră mai târziu, pe la 7, schimbându-şi costumul safari cu o rochie de mătase albastru marin, pantofi cu tocul înalt şi perle, Nicky coborî la parter pentru a servi apetitivele de dinaintea cinei.

Nici Anne şi nici Philip nu se vedeau încă, când se uită înăuntrul sălii de oaspeţi; dar când aruncă o privire pe fereastră o zări pe Anne afară. Nicky traversă micul foaier şi ieşi prin uşa laterală care ducea spre terasă. Aceasta se întindea pe tot peretele din spate al casei, cu deschidere către Colina Iubitului şi South Downs.

Anne se întoarse pe jumătate şi privi peste umăr în direcţia paşilor lui Nicky, faţa ei luminându-se instantaneu de plăcere.

— Ah, tu eşti, dragă? Tocmai mă gândeam la tine ni spuneam cât de bucuroasă sunt că te am aici cu noi, în weekend.

— Este minunat că te văd, Anne, răspunse Nicky cu sinceritate. Încă de când se despărţiseră în Franţa, se simţea vinovată pentru

faptul de a fi neglijat-o şi intenţionase să se oprească s-o vadă în drumul ei spre Paris şi Province, în septembrie. Apoi, când Charles Devereaux se uitase brusc la ea de pe micul ecran în urmă cu câteva seri, avea un motiv în plus să vină la Pullenbrook să vorbească cu Anne. Îşi revizui prin urmare planul, devansându-l cu două săptămâni.

Dregându-şi vocea, Nicky spuse rar, cu o autentică sinceritate:

— Îmi dau seama că am fost rea cu tine în ultimul an şi jumătate, n-am mai menţinut legătura.

— În fine, îmi pare rău pentru asta, Anne. N-am nicio scuză. Desigur, e adevărat că am fost plecată în diverse misiuni în străinătate, ca reporteră în cele mai fierbinţi zone ale lumii, dar nu invoc asta pentru a-mi ascunde neglijenţa. Uneori o fac, acum nu este cazul, cel puţin nu cu tine. Adevărul este că a fost mai uşor să nu te văd.

— Mai uşor pentru mine.

— Ştiu asta, replică Anne liniştitor. Şi înţeleg situaţia perfect. Văzându-mă, fie aici, fie la Londra, sau chiar la New York ţi-ai fi prelungit doar agonia. Dat fiind această situaţie, cred c-a fost înţelept din partea ta să mă eviţi. Ţi-a permis să începi totul din nou.

— Da, e adevărat. Totuşi, am dat dovadă de egoism. Urmă o pauză înainte ca Nicky să se aventureze cu precauţie. Cum…

— Cum ai reuşit să faci faţă situaţiei în acest timp?

— Am avut mult sprijin din partea lui Philip, de la frate şi de la familia lui. Şi m-a ajutat şi casa – Anne întrerupse dând din cap nemulţumită. Oh, dragă, iar vorbesc despre casă într-un fel bizar. Ce vreau să spun, de fapt, e că m-am implicat într-un proiect care are legătură cu casă, şi care îmi dă de furcă destul. Este captivant şi încă mai lucrez la el.

— Ce fel de proiect? întrebă Nicky curioasă.

— Biblioteca. Am hotărât să pun ordine în haosul de acolo şi să cataloghez miile de cărţi… Sunt unele exemplare vechi, inclusiv câteva incunabule şi firesc, a trebuit să apelez la competenţa unui specialist. Oricum, în primele luni am dat de jurnalele unor membri ai familiei Clifford, mai ales femei, care le-au ţinut de-a lungul secolelor. Auzisem vag de ele, de la bunicu', dar nu le citisem niciodată. Inutil să-ţi spun, mă fascinează aceste jurnale cu însemnări. Şi în momentele mele cele mai proaste mă afund în lectura lor şi-mi amintesc de acele generaţii de temei Clifford care au trăit înaintea mea şi care au trecut prin

atâtea, au pierdut pe cei dragi: soţi, fii, taţi, fraţi… fiice şi mame şi surori. Gândeşte-te doar strămoşii mei au supravieţuit invaziei armatei spaniole, războiului civil, ciuma cea mare şi multe altele… războaiele care au urmat, extraordinarele schimbări din Anglia, ca şi tragediile din familie. În pofida acestor întâmplări ei au continuat cu stoicism şi au supravieţuit. Cred că pur şi simplu refuz să cedez, să mă las pradă durerii.

— Şi asta din mândrie.

Vezi, fortreile Clifford mi-au oferit un exemplu demn de urmat.

Nicky dădu din cap aprobator şi vru să-i mai pună nişte întrebări în legătură cu jurnalele, când Anne oftă adânc şi privi în depărtare. O privire pe care se citea o durere atât de adâncă, încât Nicky vru să-şi întindă braţul s-o cuprindă. Dar se opri.

După o clipă, Anne spuse: Este un lucru îngrozitor să-ţi pierzi unicul copil… ceva la care niciodată nu te-aştepţi, ştii, Nicky. Întotdeauna crezi că tu eşti cea care vei muri prima. Asta este, de fapt, şi ordinea firească a lucrurilor… vocea i se pierdu în aerul apăsător de seară, fraza ei rămânând neterminată. Din nou, îşi aţinti privirea undeva departe, apoi, mai mult pentru ea, şopti Am crezut întotdeauna că un copil, copii, sunt justificarea vieţii… că ei îi dau sens, că pentru ei merită să trăieşti. Nicky constată că nu poate să vorbească. Simţi brusca, copleşitoarea tristeţe a celeilalte femei cu deosebită acuitate şi ochii i se umplură de lacrimi. Înghiţind cu greu, luptându-se din răsputeri să se stăpânească, o apucă impulsiv pe Anne de mână, strângând-o în a ei, dorind s-o consoleze cumva.

În cele din urmă, Anne îşi întoarse capul şi o privi pe Nicky atent. Un zâmbetabia perceptibil îi apăru pe buze, apoi dispăru. Spuse, cu aceeaşi voce liniştită ca înainte: Am fost atât de bucuroasă când te-am văzut cu un alt bărbat în Les Baux, Nicky. Mi s-a i idicat o piatră de pe inimă, ca să-ţi spun adevărul. Pentru mine însemna că ţi-ai revenit. Sper că nu mi-o vei lua-o în nume de rău, dacă te întreb cât de serioasă e treaba? Nicky ezită un moment, apoi spuse: Nu sunt sigură. Cred că ar putea ieşi ceva. Clee mi-a spus est mă iubeşte.

— Dar tu, tu ce simţi?

— Îl cunosc pe Clee de doi ani; îmi este cel mai bun prieten, şi mi-e foarte drag. Însă legătura noastră romantică durează doar de câteva săptămâni şi nimeni mai mult decât mine n-a fost mai surprinsă

de cele ce se întâmplă. Da.

— Ca să-ţi răspund la întrebare.

— Cred că sunt îndrăgostită de el.

— Sunt fericită să aud asta. Cu siguranţă, n-am niciun dubiu în ceea ce priveşte sentimentele lui Clee faţă de tine. Se vedea de la o poştă, după felul cum te privea. Anne îi strânse mâna şi apoi îi dădu drumul. Te adoră, Nicky.

— Dragostea nu e suficientă pentru a face o relaţie să funcţioneze ca şi căsătoria, totuşi… multe alte lucruri sunt extrem de importante… dacă ai de gând să-ţi petreci restul vieţii cu cineva.

— Este foarte adevărat, încuviinţă Anne. Dar păreai să fii în largul tău în compania lui.

— Evident, sunteţi potriviţi, aveţi aceeaşi meserie, preocupări – desigur, acesta este un punct câştigat. O sprânceană blondă i se ridică, în timp ce privea la Nicky întrebător.

— Este. Pe de altă parte, cariera mea ar putea avea anumite dificultăţi pe termen lung.

— Nimic în lumea aceasta nu poate înlocui un om bun, izbucni Anne, şi apoi râse liniştit, mai mult pentru sine.

— Uite cine vorbeşte?!? Eu, eu care am ţinut în şah un om bun, atâţia ani! Aplecându-se spre Nicky, adăugă Urmează-mi sfatul, să nu faci ce-am făcut eu. Nu sta pe gânduri. De-abia astăzi mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Philip, cu ani în urmă. O sfredeli cu privirea pe Nicky, şi cu o voce hotărâtă, spuse Trebuie să-ţi trăieşti viaţa, Nicky. Apuc-o cu ambele mâini. Profită de orice clipă. Deoarece, înainte de a-ţi da seama, anii vor fi trecut, vei fi îmbătrânită, obosită, plictisită şi va fi prea târziu. Mult prea târziu.

— După 30 de ani timpul pare a trece foarte repede. Am început să observ asta recent.

— Şi mai e ceva, continuă Anne. Să nu-ţi sacrifici o relaţie, care merge bine, pentru carieră. Ai putea s-o sfârşeşti singură, dac-o faci. Şi ai încredere în mine Nicky, singurătatea este lucrul cel mai îngrozitor. Este un alt fel de moarte.

Anne îşi sprijini cotul de balustradă şi privi spre South Dowas, meditativ. Urmărind-o, Nicky se gândi că n-o văzuse niciodată arătând aşa de bine ca în seara asta. Purta o rochie de mătase de un roz intens care-i punea în evidenţă şi mai mult tenul ei fin, britanic, un rând

dublu de perle şi cercei cu nestemate. După părerea lui Nicky putea trece uşor ca o femeie de 40 de ani; pe lângă minunatul e? Păr blond, o piele incomparabilă, niciun râd, ea avea o constituţie zveltă şi picioare foarte frumoase, cu glezne bine arcuite.

Pe neaşteptate, Anne se îndreptă din spate şi privi ia Nicky.

Cu un zâmbet amar, spuse mâhnită: Oh, Nicky, am fost o proastă cu ani în urmă. Încă din primii ani de văduvie a existat un bărbat pe care i-am iubit şi cu care ar fi trebuit să mă căsătoresc. El dorea mult asta, dar au fost anumite obstacole…

Aşa că l-am respins şi, într-un anumit fel, am ajuns să regret.

Şi apoi, acu vreo douăzeci de ani, când aveam 38, un alt bărbat apăru în viaţa mea. Ţineam la el mult, la fel şi el, dar l-am respins, din cauza, ei bine, n-are importanţă de ce, realmente nu e important. În ambele situaţii am ales să fiu singură, şi – drept rezultat – am trăit ani de singurătate îngrozitori, până la întâlnirea cu Philip.

— Aud bine sau numele meu e luat în derâdere? întrebă Philip şăgalnic, în timp ce-şi făcu apariţia pe terasă.

Cele două femei se întoarseră spre el şi Anne spuse, lsba, deloc, dragă. Pur şi simplu povesteam lui Nicky câtă singurătate şi nefericire ara trăit înainte de a intra tu în viaţa mea. Philip părea afectat de cuvintele ei, deşi nu făcu niciun comentariu. Dădu, simplu, din cap şi-i puse mâna pe spate, ţinându-l strâns. Expresia Annei era afectuoasă, în timp ce-l privea şi simţi nevoia să explice Vorbeam cu Nicky despre Cleeland Donovan şi-i spuneam cât de fericită sunt că e cu.

El. Cât de fericiţi suntem amândoi.

— Şi uşuraţi, spuse Philip, oferindu-i lui Nicky zâmbetul lui cald.

Ne făceam atâtea griji în legătură cu tine, draga mea, întorcându-se spre Anne, continuă Vă aşteaptă. Şampania în sala de oaspeţi. Nu intrăm? Anne zâmbi şi aprobă, după care îl apucă pe Philip de braţ Da, să mergem! * Mult mai târziu, după ce şampania fusese consumată, cei trei se aşezară în jurul mesei rotunde din mica sufragerie de familie pe care Anne o folosea pentru serile intime.

Inez a servit cină uşoară pregătită de Pilar şi între calcanul la grătar şi puddingul de vară, Philip şi Anne se năpustiră asupra lui Nicky cu întrebări despre venirea ei.

Nicky vorbi de sejurul ei în Beijing şi povesti câteva lucruri întâmplate acolo. Păreau deosebit de afectaţi când li s-a povestit

despre Yoyo şi Măi, moartea lui Mai şi dispariţia ulterioară a lui Yoyo.

— Clee şi cu mine şi Arch şi echipa, mai avem speranţă şi ne rugăm ca el să apară şi nădăjduim că s-a folosit de banii pe care i-am dat, mărturisi Nicky. Clee crede că va reuşi să ajungă în Hong-Kong. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

— Este locul cel mai probabil – remarcă Philip dând din cap gânditor. Între Beijing şi Hong-Kong există o reţea care funcţionează în clandestinitate – aşa mi s-a spus cel puţin.

Dacă Yoyo are guanxi, cu alte cuvinte legături, ar putea să se strecoare. Sau cum ar spune tata, când ai relaţii, totul e posibil. Yoyo e destul de isteţ, dacă oamenii reuşesc să iasă de acolo, de ce n-ar ieşi şi el?

— Cât de tragică a fost moartea tinerei femei! murmură Anne. Aşa cum prezinţi tu faptele, Nicky, armata chineză s-a purtat foarte dur.

— Sunt brutali, criminali, cruzi. Întrec orice imaginaţie.

Clee are suficiente dovezi pe film. A putut face sute de fotografii, deoarece erau aşa de ocupaţi cu asasinarea propriului popor, oameni nevinovaţi, încât n-au avut timp să-i confişte aparatul. Reţineţi, autorităţile i-au distrus alte trei aparate în zilele dinainte de masacru. Oricum, a făcut o carte uluitoare despre Tiananmen cu acele fotografii, iar eu i-am scris introducerea. Se numeşte Copiii primăverii din Beijing şi îţi face părul măciucă când te uiţi la fotografii. Vă voi trimite un exemplar, cândva fi publicată anul viitor.

— Mulţumesc, spuse Anne.

— Am urmărit multe din reportajele lui Kate Adie de la demonstraţiile studenţeşti la BBC, spuse Philip. Când urmăream, eu şi cu Anne, am fost consternaţi de baltă de sânge de acolo. China a primit o bilă neagră urcându-şi toată lumea în cap. R.P. Chineză a avut ochelari de cal.

— Da, violarea drepturilor omului în R.P.C. a fost şi este strigătoare la cer – insistă Nicky.

Philip încuviinţă şi luă o înghiţitură de Pouilly Fume, aruncând o privire întrebătoare către Nicky; schimbă subiectul.

— Şi de ce te afli în Anglia. Nicky, în vacanţă sau pentru afaceri?

— Un pic din ambele – răspunse Nicky rapid şi trebui să den dovadă de o stăpânire enormă de sine, ca să nu menţioneze numele 1

ui Charles. Sper să iau un interviu mai extins primului ministru, improviza ea şi continuă în grabă:

Anul viitor, nu acum. Arch a vrut să încep să vorbesc cu anumite persoane mai înainte. Ştii, preparativele anterioare interviului.

— Şi acum pot să-ţi fiu de ajutor? întrebă Philip.

— Încă nu prea ştiu cum. O să-ţi spun mai târziu. Pe moment vreau să-mi pun în ordine ideile, să fac mai întâi o apreciere vizuală şi de conţinut a situaţiei. Nicky se aşeza din nou, simţindu-se uşurată că n-a spus ce nu trebuie.

— Dă-mi de veste când ai nevoie de ajutor, spuse Philip.

Ştii că voi face tot ce pot.

— Mulţumesc, Philip, apreciez mult asta, eşti foarte drăguţ.

— Servim cafeaua în camera de oaspeţi? spuse Anne împingând scaunul în spate şi ridicându-se.

Desigur – fu de acord Philip.

Anne îşi strecură braţul sub al lui Nicky în timp ce ieşiră din sufragerie şi traversară foaierul. Munca ta este foarte periculoasă, Nicky. Şi tu nu te dai înapoi de la nimic, cel puţin aşa mi se pare. Nu-ţi este frică niciodată, darling?

— Când fac reportaje pe viu, nu. Doar după aceea. Admise Nicky. Şi cu Clee se întâmplă acelaşi lucru, ca de altfel că şi cu ceilalţi gazetari, Anne. Presupun că suntem atât de concentraţi, atât de implicaţi în ceea ce facem, încât nu mai avem timp să ne fie frică.

CAPITOLUL XXIÂL – Anne, aş vrea să vorbesc cu tine ceva, spuse Nicky, zăbovind în pragul bibliotecii duminică dimineaţă. După o noapte nedormită se răzgândise şi dorea să vorbească cu Anne acum. Nu putea aştepta până luni.

Anne stătea lângă o masă de mahon, culegând petalele de trandafir căzute, îşi ridică capul, privi către Nicky şi încruntându-se uşor spuse Pari extrem de serioasă. E ceva înntregulă?

— Da, cred că da, murmură Nicky intrând în cameră.

— Unde este Philip? Aş vrea şi ei s-audă ce am de spus.

— Sunt aici, spuse Philip din adâncul unui scaun de colţ din piele, tocmai în capătul celălalt al camerei.

Nicky auzi fâsâitul ziarului înainte să-i apară capul de după scaun. Se ridică în picioare, împături ziarul şi-l lăsă să cadă jos pe parchet peste celelalte, grămadă.

Anne puse pumnul de petale de trandafir într-o scrumieră şi se alătură lui Philip care stătea în faţa şemineului. Cei doi schimbară priviri, apoi se aşezară împreună pe o sofalhesterfield; Nicky se aşează şi ea pe una identică vis-à-vis de a lor.

Anne şi Philip îşi concentrară atenţia asupra ei, expresiile lor fiind tensionate. Anne spuse:

— AAI o privire ciudată, Nicky, ce este? înainte de a vă spune aş vrea să vă explic ceva. După ce ne-am întâlnit întâmplător în Provence am vrut să vin să te văd şi plănuiam s-o fac la sfârşitul lui august, în drum spre Paris, unde urma să mă întâlnesc cu Clee. Apoi, cu câteva seri în urmă, la New York, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să-mi schimb planurile. Am hotărât să vin cu câteva săptămâni mai devreme deoarece trebuie să-ţi vorbesc neapărat, Anne. Şi ţie, Philip.

Spune-ne te rog despre ce este vorbă, insistă Anne.

Nicky trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul.

— Cu patru zile în urmă, miercuri seara, mă aflam acasă în apartament, urmărind programul de ştiri internaţionale la televizor. Corespondentul nostru de la Roma transmitea un reportaj despre un incident armat la o întrunire politică de lângă Roma.

— Am citit despre asta în Daily Telegraph, numărul de joi – interveni Philip. S-a speculat că ar putea fi o încercare de asasinat… din partea unui membru al partidului de opoziţie.

Nu-i aşa?

— Da, e corect – răspunse Nicky. Dar să continui. În timp ce Tony Johnson, corespondentul nostru din Roma era spre sfârşitul reportajului, cameră s-a mutat de la el şi a trecut la scene din zona imediat apropiată. S-a fixat asupra unei figuri din mulţime. Nicky s-a aplecat în faţă frângându-şi ikp trie şi termină, calm dar apăsat: era Charles, figura din n. Ultime era Charles.

Tresărind Anne se trase înapoi, cu gura căscată uitându-se la Nicky. Era înspăimântată, atât de înfricoşată încât, Nu în state să spună nimic.

Philip exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nicky, cum ar puii, i fi Charles? Se împlinesc trei ani în octombrie, de la mu… sa.

Noi ştim că s-a înecat în dreptul lui lieachy Head.

— Aşa să fie oaie? Nicky îi aruncă lui Philip o mire cercetătoare.

Cadavrul nu a fost găsit niciodată şi asn în I intrigat întotdeauna. Spre surprinderea ei vocea îi era în i fect egală şi ea continuă pe un ton calm: nu aveţi nicio\tu. I c. 1 nu mă credeţi. Eu însăşi nu mi-am crezut ochilor când i-am văziată, privindu-mă fix de pe micul ecran. Oricum, orice ari jtiucă…

— Dacă zici că Charles este în viaţă, atunci crezi că sj-a înscenat moartea? o întrerupse Anne cu o voce din ce în ce mai puternică, dar neputându-şi ascunde o nelinişte hi usca.

— De ce să facă fiul meu una ca asta? Nu ştiu, Anne.

— Şi cum ar fi putut s-o facă? ceru Anne o explicaţie, cu o privire pătrunzătoare.

— Am încercat să-mi imaginez cum… ar fi fost destul de uşor pentru el.

— Cum? spuse Philip privind-o cu coada ochiului. Spune-ne cum?

— Charles putea să fi avut un complice, spuse Nicky, întorcându-i privirea lui Philip. Cineva care l-a ajutat să-şi regizeze moartea şi după aceea a dispărut. Persoana aceea, fie bărbat, fie femeie, putea să fi făcut unul din aceste două lucruri: fie că l-a urmat pe Charles până la Beachy Head; Charles ar fi parcat Jaguarul unde ar fi fost uşor de reperat şi apoi complicele lui l-a dus înapoi la Londra. De acolo, Charles n-ar mai fi avut nicio problemă să plece în Europa fie cu avionul, fie cu trenul, folosind un paşaport fals.

— Arătă Nicky. Ca variantă, complicele putea să-l fi aşteptat într-o barcă în largul mării, lângă Beachy Head. Charles putea uşor să\uite pân'ţ la barcă, de unde era apoi urcat în barcă şi trecut peşi, Canalul Mânecii într-un port franţuzesc.

— Pare un pic deplasat. Cum a spus Anne mai înainte, de ce Dumnezeu să fi făcut Charles aşa ceva? Nicky scutură din cap, apoi dădu uşor din umeri:

— Mi-am stors creării, dar n-am putut găsi un motiv rezonabil. Kzită o fracţiune de secundă şi; ipoi continuă. Poate să nu fie adevărat, dar m-am gândit în unul.

— Şi care i acela? tresări Anne un pic alarmată cu ochii ţinta la Nicky.

— A vrut să înceapă o nouă viaţă – spuse Nicky.

— Dar e ridicol ţipă Anne înfierbântându-se. Era îndrăgostit de

tine, pe mnctul de a se căsători şi după toate e ifnţele Charles părea un bărbat fericit; viitorul îi stătea în fraţii\Ce spui este adevărat, recunoscu Nicky. Dar numai la suprafaţă. Fu rândul ei să-i întoarcă Annei o privire lungă, înţelegătoare. Apoi îi spuse apăsat:

Deoarece, fie că s-a sinucis, fie că a dispărut, el nu era fericit în viaţă. Dacă ar fi fost, n-ar fi comis niciuna din fapte.

Prin urmare, trebuie să presupunem că era nemulţumit de toate în viaţă, inclusiv de mine.

Anne privi ca şi cum ar fi fost pe punctul să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Îşi ţuguie buzele, uitându-se prelung la Nicky, în linişte, frământându-şi degetele în poală.

— Ceea ce spune Nicky nu este lipsit de sens darâing, se întoarse Philip către Anne, luându-i mâinile într-ale lui. De fapt, am căzut de acord acum trei ani că Charles trebuie să fi fost extrem de nefericit, temporar, chiar deranjat psihic, probabil, ca să-şi ia viaţa. Acum Philip îi aruncă o privire lui Nicky şi anunţă cu o voce fermă: ceea ce şi cred că a făcut. Ştii, draga mea, se spune deseori că fiecare dintre noi avem un dublu, cineva care ne seamănă perfect, care trăieşte undeva pe pământ. N-ar fi posibil să fi văzut un om la televizor care să semene perfect cu Charles?

— Philip are dreptate! exclamă Anne. Zău că are, Nicky dragă! Fiul meu s-a sinucis în timp ce echilibrul minţii sale era clătinat; în legătură cu ceva, în fine.

— Aş vrea să pot, realmente, crede în asta.

— Dar trebuie, este spre binele tău, îi spuse Arme aplecându-se din nou în faţă. Alegându-şi cuvintele cu grijă, ea continuă: este un fapt binecunoscut că tinerele femei care rămân văduve, deseori au un sentiment de vinovăţie când încep o nouă legătură cu un bărbat. Chiar dacă nu te-ai căsătorit cu Charles erai pe punctul de a o face. Probabil că te simţi vinovată în faţa lui Clee şi crezând că Charles este în viaţă cauţi motive de a o rupe cu Clee… Nu-i aşa că…

— Nu, Anne, nici vorbă, răspunse Nicky cu îndârjire.

— Mai întâi de toate, nu mă simt vinovată pentru legătura cu Clee. În al doilea rând nu-mi iau dorinţa drept realitate crezând că l-am văzut pe Charles viu, la televizor. Ştiu ce-am văzut, sau mai degrabă pe cine am văzut.

— Oamenii care dispar dia propria lor voinţă şi-şi asumă

anumite identităţi noi, trebuie să fie îngrozitor de dezaxaţi – îi răspunse Anne. Fiul meu nu a fost aşa ceva şi nici nu s-ar fi purtat atât de crud cu mine sau cu tine… ei bine, ne iubea pe amândouă.

Nicky scotoci prin poşetă şi scoase un plic.

— Miercuri noaptea eram şi eu tot atât de stupefiată cum sunteţi şi voi acum, dar după ce mi-am revenit, am dat o fugă la birourile televiziunii unde am rugat pe unui din tehnicienii din studieu să mai pună o dată secvenţa din Roma. Mi-a dat un stopeadra cu Charles. Cu alte cuvinte, s-a oprit exact la imaginea în care apărea el, aşa că am putut să-i studiez chipul timp de câteva minute. Am luat o fotografie pentru mine cu aparatul său, pe care a developat-o în aceeaşi noapte şi mi-a dat-o în dimineaţa următoare. Între timp, m-am întors acasă şi am comparat fotografia făcută de mine cu una din fotografiile lui Charles. Nicky deschise plicul şi scoase de acolo mai multe fotografii.

Dându-i una lui Anne, ea explică:

— Aceasta este fotografia pe care am luat-o eu de pe filmul de la televiziune. Aşa cum puteţi vedea, părul lui este mai închis decât al lui Charles şi are şi mustaţă. Îi dădu imediat o a doua fotografie lui Anne, continuând:

— Şi acesta este Charles, în sudul Franţei în anul… morţii sau dispariţiei sale. Ceea ce am făcut este să-i înnegresc părul şi să-i pun o mustaţă, exact ca a individului de la televiziune.

Uită-te atent la cele două fotografii, Anne. Sunt convinsă că este una şi aceeaşi persoană.

— Oh, nu ştiu ce să zic, spuse Philip cu un gest de respingere. O probă cât se poate de neconvingătoare, nu credeţi? Anne era tăcută. Studia imaginile gânditoare.

Nicky spuse:

— Lată şi cealaltă fotografie – cea pe care a făcut-o tehnicianul în studio. Este mult măritaşi mult mai clară. Evident, bărbatul din Roma este Charles.

— Charles foarte puţin schimbat. Uitaţi-vă atent, nu se poate nega asta, Anne.

Există, într-adevăr o asemănare, recunoscu Anne calm.

Dar încă nu sunt convinsă că este Charles. Cum ar putea fi?

— De ce ne povesteşti toate astea, Nicky? Ce-ai vrea să facem,

întrebă Philip, uşor nervos, chiar iritat, aşa, deodată.

— Nu ştiu, mărturisi Nicky, n-aveam altcuiva cui să-i spun. Şi în definitiv, voi doi îl cunoşteaţi pe Charles cel mai bine.

— Suntem foarte îngrijoraţi pentru tine, draga mea, murmură Philip, dând din cap cu tristeţe. Şi sunt sigur că şi Anne este.

— Da, sunt, încuviinţă Anne.

Philip continuă:

— Îmi este clar că realmente, întreaga poveste te-a întors pe dos. Pari să crezi cu adevărat că Charles este în viaţă. Aş vrea să nu mai persişti în această credinţă, Nicky. Nu-ţi faci decât rău, ţie însăţi. O dată pentru totdeauna vreau să-ţi spun că nu cred că Charles Devereaux este viu. Şi nici tu, Anne, darling, nu-i aşa?

— Absolut de loc. Ascultă, Nicky, spuse Anne, adoptând un ton afectuos. Charles nu poate fi decât mort. Crede-mă pe cuvânt, te rog. Sunt mama lui… aş şti instinctiv, în adâncul sufletului meu, dacă ar fi în viaţă. Nu trebuie să te laşi obsedată de Charles în feiul acesta. Lasă-l să se odihnească în pace, e spre binele tău şi al lui Clee. Ai o viaţă nouă de dus cu el, Charles reprezintă trecutul. Lasă-l să rămână trecut.

Nicky îşi roti privirea de la Anne la Philip, şi le surprinse privirile pline de simpatie, dar şi îngrijorare. Brusc, îi trecu prin cap ideea că ei ar putea crede despre ea că nu e în toate minţile. Oricum, ce altceva să le mai spună despre Charles?

Oftă înainte de a începe din nou. V-am adus fotografiile pentru că eram convinsă că veţi vedea ce văd şi eu… aşteptam să-mi întăriţi convingerea, când colo… Cred că înţeleg…

Cumva…

Anne se ridică şi veni să se aşeze lângă Nicky pe sofa. O luă pe Nicky de mână, cu o expresie de îngrijorare şi afecţiune. După un timp, Anne spuse rar, cu o voce tandră să încercăm să vedem ce fel de om era. Charles era persoana cea mai drăguţă, cea mai afectuoasă… Ştii asta din propria-ţi experienţă, fără să-ţi mai spun eu. Şi era un om în care puteai avea oricând încredere. Doamne Dumnezeule!

— Ce om de cuvânt era! Toţi cei ce-l cunoşteau spuneau despre el că odată cuvântul dat – nimic nu-l putea schimba. Un adevărat gentleman, în sensul cel mai bun şi mai nobil al cuvântului.

Niciodată n-a trişat. Era un lucru cu totul străin firii sale.

Anne făcu o pauză, cu ochii ei albastru-deschis umpluţi de

lacrimi, pe măsură ce-şi amintea de fiul ei, calităţile lui şi tot ceea ce simboliza el. Charles era un om atât de bun, Nicky, un om la locul lui, fără niciun defect. Cu siguranţă nu era duplicitar. Eu l-am născut, eu l-am crescut şi îmi cunosc fiul extrem de bine, mai ales fiindu-i singurul părinte care s-a ocupat de el. Vocea începea să-i tremure, dar ea continuă Nimic, nimeni nu mă va convinge că Charles şi-a regizat dispariţia. Simplu ca bună ziua! Ştiu că n-a făcut-o.

Nici nu putea s-o facă, nu Charles Devereaux care a fost fiul meu, nu! Anne înghiţi cu greu, îşi şterse lacrimile, strângând din pumni.

— Oh, Anne, ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să te îndurerez, te rog, crede-mă! spuse Nicky cu mâhnire, conştientă de amărăciunea crescândă a lui Anne. Trebuia să vin să vă spun… Bănuiesc că mă credeţi nebună…

— Nu, şi ştiu că nici Philip nu crede asta, replică Anne cu o voce zdruncinată.

— Bineînţeles că nu! exclamă Philip, zâmbind lui Nicky.

— Şi nici că Charles ar fi în viaţă, nu cred. Întreaga idee mi se pare deplasată, Nicky, aşa cum am mai spus-o înainte.

Absurdă de fapt!

— Au mai fost oameni care au dispărut, şi nu s-a mai ştiut nimic de ei, insistă Nicky, incapabilă să renunţe. Lordul Lucan, de exemplu, al cărui corp nu a mai fost găsit niciodată.

Din cele ce ştiu, Lucan putea să trăiască, bine-mersi, oriunde pe glob: America de Sud, Bora Bora, Africa neagră. Sub o nouă identitate, desigur. Mă îndoiesc dezaprobă Philip vehement sunt sigur că Lucan e mort – că s-a înecat, aşa cum crede fostă lume i din momentul dispariţiei sale.

— Dar ce spuneţi de John Stonehouse, membru în Parlamentul Britanic? Ce inteligent a disparat – vă amintiţi?

— În anii ’70, adăugă Nicky rapid.

— Ah, dar a fost în cele din urmă găsit1 contraatacă Philip.

Anne spuse copleşită de mâhnire Nicky, în aceste fotografii nu este Charles. Crede-mă, nu e el. Fiul meu este mort. 210

CAPITOLUL XXIV Duminică după-amiază Nicky se duse la plimbare pe domeniile Pullenbrook.

Mai devreme, ea, Anne şi Philip serviseră prânzul stânjeniţi, toţi trei evitând cu grijă subiectul – Charles. Numai Philip părea interesat

de mâncare. Ea şi Anne mai mult ciuguliră din felurile de pe masă şi Nicky fu bucuroasă să sară peste pudding, refuzând politicos cafeaua şi apoi scuzându-se.

Simţea nevoia să rămână singură. Acum, că era afară în arşiţa soarelui respiră mai uşor şi încercă să risipească tensiunea care-o copleşise în ultimele ore.

Pe neaşteptate, trecutul o învălui din nou, o ademenea – o atrăgea către grădina de trandafiri. Se întoarse şi o luă în direcţia aceea. Când sosi la vechea poartă de lemn, aşezată între zidurile de piatră, întinse mâna spre mânerul din fier forjat, îl apăsă şi deschise poarta. Şase trepte de piatra duceau direct în grădină şi când calcă pe ultima rămase înmărmurită de splendoarea ce se întindea în faţa ei.

Mai erau şi alte grădini la Pullenbrook, dar pentru Nicky aceasta era cea mai frumoasă. Îngrădită de ziduri de piatră înalte şi cenuşii, straturile de trandafiri aflate sub nivelul solului se întindeau ordonat, având parcele diferite în funcţie de soiurile de plante sau trandafiri, sau alte flori.

Nicky ştia că planul construcţiei grădinii datează din sec.

18, inclusiv răsadniţele, acelei arii ornamentale unde straturile de flori şi aleile formau un model aparte. Chiar în mijlocul grădinii se afla o mică peluză verde pe marginile căreia se găseau tufele de trandafir, răsadniţele şi straturile de flori se întindeau dincolo de tufe, pe toate cele patru laturi.

Trandafirii agăţători inundaseră zidurile, într-o combinaţie de roz, acoperind întreaga paletă cromatică de la sângeriul întunecat până la roşu aprins. Sub ziduri creşteau hibrizi de trandafiri de ceai şi floribunda plus trandafiri albi metalici Iceberg pe care Anne îi înconjurase cu lavandă.

Straturi cu fel de fel de plante demodate alternau cu ierburi medicinale cum ar fi isopul, cimbrul, rozmarinul, lămâiţa sau flori ca garoafele, panseluţele, violetele şi cistus. Ideea de a combina plante şi ierburi cu trandafiri şi alte flori era în spiritul grădinilor de demult, de pe vremea Stuarţilor sau Tudorilor.

Dar dincolo de frumuseţea şi parfumul ei, grădina de trandafiri avea o semnificaţie aparte pentru Nicky. Aici îl întâlnise pe Charles prima dată şi mai târziu tot aici şi-a dat seama că e îndrăgostită de el. Mai mult, într-o seară, în timp ce se plimbau pe alee, Charles a cerut-o

în căsătorie.

Acum Nicky înainta, trăgând în piept mireasma dulce şi puternică a trandafirilor şi se simţea copleşită. Automat se îndreptă spre banca veche din lemn, care era într-un boschet din colţul ţi. Idinii, sub ziduri. Deasupra lor îşi lăsa umbra un sicomor. Ayzându-se şi rezemându-se, închise ochii şi se lăsă în voia gândurilor. Deschise ochii din nou după un timp şi privi spre cer. Era un cer imaculat, fără pic de noii.

— O imensă întindere de un albastru desăvârşit pe care Charles îl identificase drept culoarea şopârliţei şi cu care tot el spunea – se potriveşte culoarea ochilor ei. Mirosul trandafiri lor era mai pătrunzător ca oricând şi undeva în apropiere se auzi bâzâitul unei albine ce dansa în aerul îmbălsămat, într-o asemenea zi îl întâlnise ea pe Charles Devereaux prima oară.

Nenumărate amintiri o asaltau. Trecuseră patru ani. Brusc îşi reamintea clar acea după-amiază de vineri, iunie 1985 când Charles a intrat în viaţa ei. Închise ochii din nou, i e trăind întreaga zi, fiecare detaliu al ei, amintindu-şi… amintindu-şi…

Un trandafir fără pereche, se gândi Nicky. Cel mai desăvârşit pe care l-am văzut. Era mare, de culoarea stinsă a galbenului de perle, şi era deschis în întregime cu decenţă fragilă. Se aplecă în faţă, atinse uşor cu vârful degetelor o petală catifelată.

În acel moment auzi fâsâit de paşi pe gazon şi-şi întoarse capul. Cineva se îndreptă spre locul unde se afla, un bărbat tânăr, cu puţin peste 30 de ani. Apropiindu-se văzu că nu e mult mai înalt decât ea, vreo 1, 72 m înălţime, suplu, deşi cu o constituţie bine făcută. Avea un ten de culoare deschisă, cu toate că atunci când se opri observă cât de bronzat este, iar părul său, castaniu deschis, avea uşoare şuviţe blonde datorate soarelui, probabil. Arăta bine, vânjos şi totuşi zvelt, cu pomeţi bine trasaţi, trăsături cumva costelive şi un nas subţire aristocratic.

— Eşti fiica lui Andrew, spuse privi iul-o intens, nestrăduindu-se să-şi ascundă curiozitatea şi interesul.

Întinzând mâna, ea răspunse încuviinţând: Nicky Wells – Charles Devereaux, răspunse npucându-i mâna şi strângând-o ferm.

Nicky se trezi privind o pereche de ochi verzi, ivi mai clari ochi verzi pe care-i văzuse vreodată. Ci şi doi continuară să se uite unul la altul prelung, cu mâinile încă nedespărţite. Nicky simţi brusc, o

copleşitoare atracţie către el. Faţa sensibilă, privirea lui, o atrăgeau ca un magnet şi imediat dori's, i-l cunoască mai bine.

Continuă s-o pătrundă cu privirea.

— Ţelul acela hipnoticele a se uita la ea – şi ea ştia că el e tot atât de surpiinş în ea.

Obrajii i se înfierbântară numai gândindu-se la el. Îşi simţi chipul înroşit. Simţea că se sufocă.

— Te-ai înroşit, Miss Wells. Nu eşti obişnuită ea un bărbat să te privească cu nedisimulată admiraţie? Nicky rămase cu gura întredeschisă.

— Amuţise complet şi îi venea să intre în pământ de ruşine. Maniera aceea directă.

— Neinhibată de convenţii sociale! Mergi drept la ţintă fără pregătiri inutile şi obositoare. Trebuie să ai tupeu, chiar obrăznicie, ceea ce pentru un englez nu-i de mirare – mai ales când e vorba de un aristocrat – se gândi ea, zâmbind în sine.

Nu putea să spună că nu-i place genul! Era reconfortant, chiar tonic şi intonaţia aceea a păturii nobile englezeşti – era o încântare s-o asculţi! Frumoasă, melodioasă – vocea unui actor shakespearian. Multă culoare, ritm, cadenţă. Richard Burton, se gândi ea. Da, vorbeşte ca el!

Charles insistă. Sunteţi foarte tăcută… Oh, Doamne, tare mi-i teamă că v-am supărat, Miss Wells.

— Nu, deloc – şi spune-mi Nicky.

— Aşa o să fac. Te rog, însă, iartă-mi manierele proaste…

Dar eşti foarte frumoasă, ştiai? Desigur, cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Să te păzeşti de complimentele generoase ale unui englez amabil. Dându-se un pas înapoi, îl privi cu atenţie, chiar amuzată.

— Nu te-am minţit. Uite, vrei să luăm masa împreună luni seara? În Londra… Numai noi doi. Vreau să fiu singur cu tine, Nicky, vreau să te cunosc mai bine.

— Da, mi-ar-place să iau cina cu tine, se trezi Nicky spunând.

— Excelent. Vom servi o masă, într-un restaurant discret şi liniştit. Lasă asta în seama mea, ştiu eu locul ideal. Stai la Claridge cu părinţii?

— Da.

— Vin să te iau ia 7: 00. Să fii gata, te rog! Nu suport să aştept

femeile. Să te îmbraci simplu… Locul unde vom merge nu este cine ştie ce pretenţios.

— Întotdeauna impui condiţii în felul acesta, Mr.

Devereaux?

— Spune-mi Charles – cât priveşte întrebarea, nu! Te rog să-mi primeşti scuzele. Nu era în intenţia mea să mă fac nesuferit.

— Nesuferit? Nu, deloc!

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Deja! Legătura noastră nici n-a început bine! se miră Nicky, ridicându-şi sprâncenele blonde.

Charles râse zgomotos Da ai şi simţul umorului, pe lângă această faţă divină… Prea desăvârşit ca să fie adevărat. Din nou izbucni în râs şi-i spuse cu glasul acela suav al lui Acum o săptămână am mers la hotel să-i conduc pe părinţii tăi cu maşina, aici, în weekend. În apartamentul lor am văzut o fotografie de-a ta. Trase aerul adânc în piept şi termină cu o intenţie clară să-ţi spun ce impresie mi-ai făcut? Nicky nu comentă.

Charles merse mai departe Mama ta m-a surprins, în timp ce-ţi studiam fotografia şi ea mi-a spus totul despre tine. Nicky făcu o pauză; ochii săi verzi priveau acum direct.

Adăugă: Mi-e frică că de-atunci nu am fost în stare să te uit.

Nu-mi dai deloc pace! i; Frumos spus; n-am mai auzit de mult pe cineva spunându-mi cuvinte atât de delicate. spuse Nicky, zădărându-l.

Charles avu eleganţa să râdă chiar nu mă crezi? Acum 15 minute când am sosit acasă.

— Primul lucru pe care l-am făcut – am întrebat-o pe mamă unde eşti. Şi când mi-a spus, am venit direct aici.

— Charles, începu Nicky, dar se opri brusc. I se păru că treaba este foarte serioasă, că ceea ce spunea el nu e b joacă.

— Nu ştiu ce să spun, cum să-ţi răspund. Vorbeşti atât de direct, fără ocolişuri.

— Chiar agresiv. Nu-mi dai nici măcar timp să-mi revin.

— Nici tu mie, spuse Charles.

Îşi trase mâna uşor, cu delicateţe şi privi în jos la ea. El i-o ţinuse prea strâns, încât avea pete roşii pe piele şi o durea.

Charles îi urmări privirea şi îi ceru scuze îmi pare foarte rău.

Uneori uit cât de puternic pot strânge o mână. Când termină de

vorbit, îi apucă, de data asta, cu eleganţă mâna sărutându-i-o. Nicky crezu un moment că va exploda furioasă. Dar atingerea lui fu ca un şoc electric. Repede îşi trase mâna şi îi evită priv. rea, conştientă că ochii lui verzi şi reci o urmăreau insistent.

Tăcură amândoi.

Apoi Charles întrebă: Spune-mi, ce Dumnezeu făceai aici?

— Priveam trandafirii. Nicky se întoarse către el, străduindu-se să pară cât mai naturală: La acesta mă uitam în special. Este cel mai perfect trandafir din câţi există. Îi atinse eflorescenta galbenă, şi îl întrebă Nu crezi? Charles se uită la trandafir, apoi la ea, exclamând ochii tăi sunt exact de culoarea şopârliţei.

— Ce sunt astea?

— Nişte flori mici, de cel mai intens albastru.

Apucând-o brusc de cot, Charles o conduse prin poarta de lemn, la capătul celălalt al grădinii. Cred că e timpul să mergem la ceai. E lucrul cel mai cuminte de făcut acum. În următoarea oră, Nicky stătu chiar lângă el, disperând doar pentru 10 minute, la sfârşitul ceaiului, care fu servit în sala de oaspeţi. Nicky îşi dădea seama că era privită tot timpul. Mama ei şi Anne schimbară priviri încântate şi semnificative. Tatăl ei era prea ocupat discutând cu Philip despre Margaret Thatcher şi despre scena politică britanică, fără să observe altceva. Cei doi bărbaţi în vârstă stăteau într-un colţ al camerei singuri, cu totul absorbiţi de discuţie.

Mai târziu, când a urcat la etaj să se îmbrace pentru masă, primul lucru pe care Nicky l-a observat când a intrat în camera ei, a fost trandafirul galben pe care îl admirase în grădină. Se afla într-un vas de cristal pe noptieră. Sprijinit de el, se afla un plic cu numele ei scris de mână, îngrijit şi precis. Cuvintele spuneau într-o exprimare concisă: N-am vrut să te ofensez sau să te supăr. Să ai pentru mine numai gânduri bune, CD. Aruncă biletul pe pat, luă floarea de pe noptieră îşi apropie trandafirul şi-i inspiră adânc parfumul. Se simţea copleşită de Charles Devereaux. Mi-am găsit naşul – se gândi ea şi oftă, ştiind prea bine că e incapabilă să i se opună. Deja era prea târziu. Cedase total pe parcursul a câtorva ore, captivată de privirea lui, de vocea, de şarmul şi chiar de felul lui cumva dominator. Avea, distincţie şi o energie extraordinară. Este unic – decise ea, în timp ce se îmbrăca pentru seară. N-am întâlnit niciodată ceva asemănător.

Câtva timp după aceea, când dădu peste el din întâmplare în foaierul din faţa camerei de oaspeţi, i-a mulţumit pentru trandafir. El spuse zâmbind uşor:

— Perfecţiunea merită perfecţiune. Şi tot restul serii s-a învârtit în jurul ei cu atâta solicitudine şi insistenţă, încât până şi tatăl ei observă avansurile lui. Făcu chiar o remarcă asupra acestui lucru, numai ei, când s-au dus la culcare. În timp ce mama ei se grăbea pe coridor spre dormitor, tatăl se opri în faţa ei şi îi spuse:

— Nu vreau să crezi că mă bag în treburile tale, Nicky, şi îi puse mâna pe umăr afectuos. Dar îl cunosc pe Charles de mai mulţi ani şi e Don Juan-ul oraşului. E foarte versat în materie de femei.

— Îmi imaginez asta, tată – spuse Nicky, fixându-şi privirea în ochii lui albaştri, în care observă imediat îngrijorarea. Ei, papa, ia-o uşor, nu-ţi face probleme. Pot să-mi port singură de grijă. Sunt un reporter bun, aminteşte-ţi, independentă, o femeie capabilă pe care ai crescut-o tu.

Andrew Wells dădu din cap aprobator. Ştiu că mama ta şi cu mine ţi-am insuflat şi dezvoltat cele mai bune instincte, curajul în primul rând, draga mea. Ştiu, de asemenea, că poţi să ai grijă de tine. În meseria ta ai înfruntat pericole nenumărate timp de mulţi ani. Aici însă e altceva, iar Charles Devereaux este un om de o rasă specială. A urmat la Eton şi apoi la Oxford şi aparţine Establishment-ului britanic, un aristocrat pur sânge, cu arbore genealogic august. Nu uita că bunicul său a fost un pair al Imperiului, unchiul său este conte, iar mama sa posedă de drept un titlu nobiliar.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, tată.

— Aristocraţia britanică este o lume aparte, suficientă sieşi, foarte snoabă şi selectă. Şi mai ales nedispusă să-i accepte pe ceilalţi. Nicky izbucni în râs Nici nu-mi vine să cred ce aud, Andrew Wells. Vrei cumva să spui că sunt nepotrivită pentru Charles Devereaux, deoarece sunt americană? Izbucniră amândoi în râs: Nu asta. În ceea ce mă priveşte, eşti bună pentru oricine, draga mea fiică. Probabil prea bună pentru majoritatea bărbaţi lor.

— Ai vorbit ca un tată adevărat, devotat şi adorat.

— Pur şi simplu încerc să te fac să înţelegi că el provine dintr-o lume diferită de a ta. Vreau doar a te previn că Philip mi-a spus cândva că Charles are ceva de playboy în el, asta-i tot!

— Mă descurc eu, papa, zău că da.

J'Ştiţi. Dar fi atentă ce faci.

— Şi să-mi ţin ochii larg deschişi. Aşa-mi spuneai când eram mică: Vezi pe unde mergi şi ţine-ţi ochii larg deschişi, Nicky. Întotdeauna am făcut aşa şi nu ţi-am uitat niciodată sfaturile, taţi! termină ea cu un rictus.

Andrew o apropie de el şi-o îmbrăţişa puternic Eşti cea mai bună, Nick. Eşti ceea ce are mai bun pe lume, lumina ochilor mei. N-aş vrea să ţi se întâmple nimic rău. Noapte bună, dragă. Nicky şi Charles au petrecut întreaga zi de sâmbătă împreună. Au avut prilejui să se cunoască şi mai bine când el o duse cu Land Roverul său prin domeniile de la Pujlenbrook. Curând descoperi că era foarte cult, cunoştea foarte multe, avea fler politic – era într-un cuvânt inteligent şi erudit.

Îl admiră şi nu mai puţin se simţea atrasă de el ca bărbat.

Sâmbătă seara, Anne oferi o petrecere, unde invită mai multe perechi din împrejurimi. A fost o seară plăcută. Încă odată Charles s-a dovedit asiduu în atenţiile sale acordate ei, preocupându-se întreaga seară numai şi numai de ea. La fel de cucerită de el era şi ea, deşi comportamentul îi era un pic mai distant, conştientă că tatăl ei o supraveghea continuu.

În momentul când merse la culcare, era într-o stare euforică, plutea, şi după ce se dezbrăcă, se aşeză pe scaunul de lângă fereastră privind visătoare la terenul dinafară, luminat de lună. Se gândea numai la Charles. Se auzi neaşteptat o bătaie uşoară la uşă. Merse să deschidă. Nu fu prea surprinsă când îl văzu pe Charles. Fără să spună un cuvânt, el intră rapid în cameră, închise uşa după el şi se sprijini de ea.

— Iartă-mă c-am dat buzna la ora asta târzie, spuse el. Dar n-am putut să dorm. A trebuit să vin să te văd, fie şi numai pentru o clipă. Făcu un pas în faţă, o apucă de mână şi o trase spre el.

— Simţeam o nevoie imperioasă, disperată chiar să te sărut…

În loc de noapte bună. Se uită la ea, cuprinzând-o cu privirea, zâmbindu-i. Fără să mai spună nimic, se apropie de ea şi o sărută pe buze. Ea îl cuprinse de după gât şi el o trase şi mai aproape, strâns de corpul lui. După câteva momente îi dădu drumul şi-i spuse, cu capul în părul ei Vreau să fac dragoste cu tine, Nicky. Lasă-mă să rămân aici noaptea asta… nu mă trimite afară. Ea tăcea.

O sărută din nou, mai pasional decât înainte, nu putea să-l refuze.

— Se prinse de el şi mai tare, aproape se odihnea pe trupul lui.

— Oh, draga mea, spuse el, mângâindu-i obrazul cu gura.

— Lasă-mă să stau, te rog!

— Te cunosc de atât de puţin timp, începu ea, dar imediat glasul ei se pierdu. Se simţea dominată total şi-i era frică.

Charles Devereaux avea asupra ei o putere irezistibilă. Efectul era aproape total. Înţelese că putea face ce vrea cu ea.

Charles îi sua faţa în mâini şi-o privi fix în ochi. Vocea lui era tandră. Oh, Nicky, Nicky să nu ne jucăm unul cu altul.

Suntem amândoi maturi, oameni în toată firea, inteligenţi. Acelaşi zâmbet subţire îi apăru pe buze când adăugă: Crezi, sincer, că mă vei cunoaşte mai bine luni? Ce importanţă are dacă facem acum dragoste în loc de luni? Se apropie de buzele ei, o sărută, aproape agresiv, apoi îi dădu drumul, lăsând-o în mijlocul camerei.

Merse la uşă şi-o încuie. Când se întoarse înapoi se dezbrăcă de halatul de noapte, îl aruncă pe scaun şi începu să se dezbrace de pijama. Ajuns în faţa ei, spuse pe o voce coborâtă, seducătoar ştiu că mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu, Nicky. Se vede pe faţa ta tot. Sigur de el, complet stăpân pe situaţie, o apucă de mânaşi o conduse către pat.

— Nicky s-a aşezat pe banca din grădină, clipi la lumina orbitoare a soarelui şi bägă mâna în buzunar după ochelarii de soare. Când îi puse pe nas, simţi umezeală pe obraji şi-şi dădu seama că plânsese. Dar nu mai avea de gând să verse lacrimi pentru Charles Devereaux. O făcuse destul, cu ani în urm n.

Şi ridică brusc în picioare şi-o luă la vale pe aleea dintre straturile de flori, încercând să-şi alunge aceste amintiri.

Urcând pe trepte, apăsă pe mânerul de fier al porţii şi ieşi, lăsatul grădina de trandafiri în urmă.

(Urând apăru şi Pullenbrook. Cu greu putea să-şi ascundă uimiiea în faţa minunatei panorame, care se oferea, scăldată în lumina târzie a după-amiezii. Lumina soarelui încălzea vechile pietre cenuşii iar multele-i ferestre scânteiau şi licăreau; era ca o fiinţă vie pentru ea. Anne spusese adevărul când discutaseră despre casă, deunăzi; a început să iubească Pullonbrook-ul din momentul când l-a zărit prima

dată. Din vifn rea aceea fatală, pe care tocmai ţi-a amintit-o.

Rămăsese cu privirea fixată pe marele edificiu Tudor, atât de *: u fundat în istoria engleză, în istoria familiei Clifford. În acea zi, a. fost ademenită de un bărbat, de o femeie şi o maustoasă reşedinţa de familie. Da, se îndrăgostise de toţi.

Deodată. Încă le mai iubea pe Anne şi această casă. Cât despre Charles, iubirea pentru el murise acum trei ani.

Înăuntru, sala mare era misterios de liniştită, scăldată de o lumină palidă. Portretele de familie care se aflau deasupra şemineului îi atrăgeau atenţia, şi ea se îndreptă spre ele. Le privi îndelung. Apoi merse mai departe, cercetându-le atent şi pe celelalte, în timp ce traversă în lungime enorma încăpere.

Brusc, se gândi: Charles Adrian Clifford Devereaux descindea dintr-o mare familie de nobili, magnaţi şi cavaleri războinici în serviciul Coroanei britanice. Era un aristocrat adevărat, în sensul exact al acestui cuvânt. Onoarea şi nobleţea îi erau în sânge; dreptatea şi fair-play-ul îi erau inoculate din naştere. Era un om bun, decent. Nu l-aş fi iubit cum am făcut-o, dacă n-ar fi fost aşa. Cu certitudine n-aş fi putut iubi un bărbat capabil de o purtare nedemnă, un om care să-şi regizeze moartea (din motive numai de el ştiute) cu atâta sânge rece. Niciodată n-aş fi acceptat să mă căsătoresc cu un astfel de bărbat. Niciodată, NLiodată. Zgomotul de paşi o făcu pe Nicky să se întoarcă.

Anne vene-a direct spre ea, îngrijorată vizibil. O apucă strâns de braţ. Te simţi bine, dragă? Nicky răspunse afirmativ încercând să zâmbească.

— Ai plecat aşa deodată, erai grăbită parcă să scapi şină gândeam că ţi s-a întâmplat ceva. Sper că nu te-ai supărat pe mine, sau pe Philip!

— Cum să mă supăr, din contră! Nicky tuşi scurt pentru a-şi drege glasul şi apoi continuă M-am gândit la Charles.

Mi-am amintit multe în ihipă-amiaza aceasta şi am ajuns la o concluzie. Ai dreptate. Anne, nu cred că el şi-a simulat moartea. Pur şi simplu era incapabil de a se preface. Acum îmi dau seama. Sunt de acord cu tine şi Philip, că bărbatul care apare în reportajul de la Roma doar seamănă cu Charles. Anne fu surprinsă, dar îşi reveni rapid şi spuse… Sper că nu eşti de acord cu noi numai pentru a ne face plăcere, nu?!

— Categoric, nu! Credeam că mă cunoşti mai bine. Sunt fiica părinţilor mei, o fanatici a adevărului exact. ca şi ei şi nu numai în munca mea. ci şi în viaţa personală. De altfel, în toate. Anne începu să se plimbe prin cameră, fără să-i răspundă, până când ajunse la uşa care dădea spre apartamentele private ale casei. Nicky o ajunse şi-şi strecură mâna în a ei. Spuse:

— Îmi pare nespus de rău că te-am necăjit, extrem de rău. Nu mi-a fost nicio clipă în intenţie să te fac săsuferi venind aici…

Cu povestea aceasta… cu fotografiile.

— Ştiu, în situaţia dată, ai făcut singurul lucru posibil.

— Nu astăzi voiam să ţi-o spun, explică Nicky, cu o mişcare dezaprobatoare din cap. Crede-mă. Voiam să-ţi povestesc mâine, deoarece nu doream să-ţi stric logodna. Dar am fost atât de speriată dimineaţă şi din păcate cuvintele mi-au ieşit fără să vreau.

— Nu mi-ai făcut nimic rău şi chiar îmi pare bine că ai avut încredere să vii la mine… Anne zâmbi. Chipul îi iradia de dragoste şi căldură. Cel puţin ai revenit în viaţa noastră, Nicky.

— Da, este adevărat.

Acum Anne spuse apăsat năunt absolut sigură că Charles s-a sinucis. De ce a făcut-o – nu vom şti niciodată. Avea toate motivele să trăiască. De-a lungul acestor ani am ajuns să cred că trebuie să fi fost bolnav. Bolnav fizic, vreau să spun – o boală incurabilă – cancer, o tumoare la creier, leucemie – ceva îngrozitor, de care nu ne-a spus niciodată, desigur. Cred că şi-a pus capăt vieţii ca să ne cruţe de durerea ultimelor sale suferinţe şi în final, moartea. Pentru mine, este singura explicaţie.

— Moartea lui Charles va fi de-a pururi o taină, murmură Nicky, mai mult pentru sine. * După ce Nicky urcase la etaj pentru a se odihni înainte de cină, Anne se întoarse în sala mare, unde a încuiat şi barat uşa din faţă. Refăcând acelaşi traseu în sens invers, se grăbi în aripa casei unde era apartamentul ei.

Mai devreme, ea şi Philip, luaseră ceaiul în camera de oaspeţi şi el rămăsese acolo când ea s-a dus s-o caute pe Nicky. Privind prin uşa întredeschisă constată că el nu mai este acolo.

Probabil că s-a dus în cameră să se odihnească, se gândi ea, şi o luă în jos, spre coridor. Se îndreptă spre bibliotecă, cu intenţia de a recupera revistele de duminică, înainte ca Inez să le adune şi să le

arunce la coşul de gunoi.

Uşa nu era total închisă aşa că putea auzi vocea lui Philip.

Vorbea la telefon şi ea mări pasul, nerăbdătoare să-i spună de schimbarea neaşteptată în atitudinea lui Nicky. Împingând uşa îl văzu pe Philip pe marginea biroului, cu spatele la ea.

Înainte de a-şi face simţită prezenţa, îl auzi spunând: „Şi nu-i va da drumul. Ca un câine cu osul în gură… urmă o scurtă pauză, timp în care ascultă pe cel de la celălalt capăt al firului, şi apoi exclamă Nu, nu! Roma! Anne intră în cameră: Philip, am ceva. Să-ţi spun.

Luat pe nepregătite, tresări şi se întoarse către ea. Dădu din cap, semn că o văzuse, apoi spuse în receptor Uite, trebuie să închei acum. O să vorbesc cu tine mâine, de rapt, o să te văd mâine şi închise grăbit telefonul.

Anne veni spre birou cu ochii ei albaştri, profunzi, plini de întrebări. Se încruntă un pic Nu mă îndoiesc că vorbeai despre Nicky. Cine era? 1 – Fiul meu. Cu Timothy vorbeam, dragă, spuse Philip zâmbind.

— Despre Nicky? răsună glasul lui Anne, prudent.

— Da. Când discutam! A telefon cu Tim, deunăzi, imediat ce s-a întors din Leipzig, i-am promis că vin în oraş diseară să cinez cu el. Tocmai mi-am cerăt scuze, dorea să ştie de ce nu vin şi i-am explicat povestea cu Nicky, cu apariţia ciudată a individului din Roma.

— De ce te-ai scuzat? Ştii că nu era nevoie. Puteai să te duci, nu m-aş fi supărat.

— Darling, nu vezi, nu doream să rămâi singură în seara aceasta, spuse Philip. Te-a cam întors pe dos toată chestia asta. Simţeam că trebuie să fiu aici cu tine, doream să fiu cu tine. Pot să-l văd pe Tim şi mâine.

— Înţeleg, murmură ea, privindu-l ciudat.

CAPITOLUL XXV Luni seara, Nicky prinse ultimul zbor spre Roma. Odată instalată în avion îşi scoase carnetul de notiţe şi mai parcurse o dată însemnările pe care le făcuse în apartamentul ei de la hotelul Claridge, în cursul zilei. După ce le studie câteva secunde, vârî carnetul în poşetă, apoi întinse mâna după paharul de vin alb pe care stewardesa i-l adusese un pic mai înainte. Luă câteva înghiţituri, încercând să se relaxeze, dar prin cap îi treceau tot soiul de întâmplări pe care le trăise în ultimele câteva zile.

În ciuda discuţiei cu Anne şi Philip la Pullenbrook, în weekendu-i trecut, şi a părerilor lor, un instinct primar îi spunea că bărbatul care apăruse accidental pe filmul reportajului A.T.N., nu era nimeni altcineva decât Charles Devereaux. Şi cum tatăl ei îi spusese întotdeauna să se bazeze pe instinctul ei, acum nu făcea altceva decât să dea curs acestui sfat. Punându-şi paharul de vin pe braţul scaunului, băgă mâna din nou în poşetă. De data aceasta scoase fotografia făcută de Dave, tehnicianul de studio. O privi îndelung, aşa cum o mai făcuse de multe ori de miercurea trecută, încruntându-se, şi încerca să se convingă că n-are dreptate dar revenea întotdeauna la prima impresie. Bărbatul acela, era Charles Devereaux.

Ieri, la Puilenbrook, începuse să se îndoiască. Evident, influenţată de casă, de istoria ei, de prestigiul familiei, şi nu în ultimul rând de însăşi Anne Devereaux. Dacă Anne susţinea că bărbatul din fotografie categoric nu era fiul ei, atunci ciae mai putea s-o contrazică? Aşa că, duminică după-amiază făcând acea bruscă şi neaşteptată întoarcere de 180 grade, fu de acord cu Anne spre surprinderea celor doi.

Dar când, în dimineaţa aceasta, s-a întors la Claridge's, reveni iarăşi la părerea ei iniţială.

Cred că nimic nu e mai potrivit pentru a te aduce din nou cu picioarele pe pământ, decât lumina rece a unei dimineţi ploioase de luni, la Londra – se gândi acum Nicky, dând fotografia deoparte. Anne şi Philip îi spuseseră că individul din Roma doar semăna cu Charles. Nu putea fi de acord. Era mai mult decât o asemănare. Dacă bărbatul din imagine nu era Charles, în definitiv, atunci era o dublură perfectă a lui.

Dimineaţa aceasta la hotel, în Londra se gândise la tot ce s-a întâmplat şi se întrebase cum ar reacţiona acest dublu al lui dacă i-ar arăta fotografia. Christopher Neald şi Charles fuseseră prieteni mulţi ani.

— Ei făcuseră şi afaceri împreună.

— Şi au fost întotdeauna extrem de apropiaţi, de fapt încă de pe la 20 de ani.

Sub impulsul momentului, ridicase receptorul şi formase numărul lui Chris la Vintage Wines, dar noua lui secretară îi spuse că se află în vacanţă. Insistase să i se dea mai multe informaţii dar i se spusese că Mr. Neald hoinăreşte prin insulele Polineziei şi că prin

urmare nu poate fi contactat până spre mijlocul lui septembrie, când se va întoarce înapoi în Anglia. Dezamăgită, îi lăsă vorbă, înainte de a închide, că va mai telefona săptămâna viitoare.

Atunci se decise să meargă direct la sursa reportajului – la biroul AM din Roma. Poate că Tony Johnson, şeful filialei din Italia putea s-o ajute într-un fel; or mai fi fost şi alte imagini, netransmise prin satelit la New York, care să-i dea un fir conducător. În orice caz, de asta se afla acum în avion, în drum spre Roma, întrebându-se dacă nu umblă după cai verzi pe pereţi. Cum să găseşti un om care a dispărut atât de inteligent şi eficace acum trei ani? Un om, care în mod evident, nu dorea să mai fie regăsit, şi a cărui prezenţă la Roma i-a fost semnalată cu totul întâmplător, pur şi simplu accidental – spuneţi-i cum vreţi. Dacă cameramanul AM ce transmitea imagiai cu Tony în noaptea aceea nu i-ar fi surprins figura, din mulţime, pe film şi dacă ea nu ar fi urmărit ştirile chiar în momentul acela, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Şansele erau de 1 la un milion – se gândi ea, amintindu-şi de chipul care a apărut doar o fracţiune de secundă pe ecran. Cât de uşor s-ar fi putut să nu-l vadă – dacă s-ar fi dus de exemplu după un pahar cu apă la bucătărie sau ar fi vorbit la telefon fără să privească atent la televizor. Dar asta este viaţa… plină de coincidenţe şi hazard. Aşa a fost să fie, îşi spunea ea, răsuflând adânc, cu un tremur involuntar.

A-l căuta pe Charles Devereaux echivalează cu a căuta acul în carul cu fân. Nicky îşi schimbă poziţia în scaun, uitându-se pe fereastră la cerul întunecat al nopţii şi se întrebă la ce persistă în această himeră şi nu-şi vede de treabă. Firesc, răspunsul îi veni imediat: dat fiind cine şi mai ales ce era, ca persoană dar şi ca reporter, pur şi simplu trebuia să ştie adevărul, avea nevoie de el. Această calitate îi fusese inoculată încă din copilărie. Şi mai era ceva… Dorea de asemenea să încheie o dată (cu) acel capitol din viaţa ei, centrat în jurul lui Charles Devereaux. Nu că ar mai fi simţit ceva pentru el; acele sentimente fuseseră de mult şi definitiv îngropate. Orice s-ar întâmpla, nu mai dorea pentru nimic în lume să mai fie bântuită de spectrul lui.

În definitiv, acum îl avea pe Cleeland Donovan, un bărbat cu totul special şi care devenise din ce în ce mai important pentru ea în ultimele câteva Suni. Clee reprezenta un nou început. Apăruse minunata şansă de a-şi croi viitorul împreună, în caz că totul va merge bine. Şi de ce n-ar merge? Cu un pic de compromis din partea fiecăruia.

Clee este viitorul. Viitorul ei. Prin urmare nu trebuie să permită nici unei umbre din trecut să le întunece legătura. De fapt, ea dorea adevărul. Avea nevoie de ei, pentru a fi liberă în inimă şi în suflet… liberă pentru Clee, fără stafiile trecutului.

Aşa cum deseori se întâmplase în aceste zile, gândurile ei îl căutau şi se simţea invadată de o căldură plăcută când se gândea la el. Gândul că-l avea pe Clee în viaţa ei, şi faptul că o iubeşte, o făceau să se simtă bine, chiar şi atunci când nu erau împreună. Din fericire reuşise să-l prindă la Kempiński din Berlinul de vest, după amiaza târziu, înainte de a porni spre aeroport. Voia să-i spună că va fi la Roma în interes de serviciu pentru câteva zile. Din cauza naturii muncii lor nu se arătă surprins şi nu găsi neobişnuit faptul că, brusc, urma să plece în altă parte.

— De data asta ce mai e? întrebase el râzând şi apoi adăugă:

— Iar ţi-a venit vreo idee isteaţă Nick? Iar visezi la vreun reportaj din ăla trăsnit de-al tău? Rapid şi concis, îi explicase că nu era nimic trăsnit, că de fapt are în vedere o emisiune privind Piaţa Comună şi schimbările pe care le va aduce când toate graniţele vor dispărea. Mai târziu va trebui să intervievez politicieni din fiecare ţară, dar pe moment vreau doar să mă duc acolo, să intru în atmosferă din Roma, aşa cum am făcut şi la Londra, spuse ea.

El a înţeles; aii mai stat la taclale pe diverse lucruri, au vorbit despre deplasarea lui la Leipzig şi apoi au aranjat să menţină legătura prin telefon. Sau, dacă e nevoie, prin biroul image din Paris. Fixară întâlnirea la Paris, peste o săptămână, aşa cum planificaseră iniţial.

— Ciao, baby, spuse Câee, nu pot să aştept să te văd pe 28. La care ea răspunse:

— Nici eu, darling.

Aş vrea ca Clee să fie aici cu mine, se gândi Nicky închizând ochii, simţind o neaşteptată somnolenţă, pentru care dădu vina pe paharul de vin. Îi era teribil de dor de el, mai mult decât îi fusese vreodată dor de cineva. O păli deodată ideea că s-ar putea ca el să fie supărat pe ea.

— Dacă ştie adevăratul motiv pentru care merg la Roma?

— Şi se îndreptă în scaun înfiorându-se la gândul că poate i-a mâniat.

Apoi se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună atunci când!

— A văzut. Nu mai era sigură. Până lunea viitoare va fi în măsură să afle toate răspunsurile în ceea ce îl priveşte pe Charles Devereaux. Sau poate nici unui. Hotărârea de a-i mărturisi lui Clee, o va lua atunci şi nu acum. I-o va spune personal, şi nu prin telefon. La două ore şi jumătate după ce a decolat de la Heathrow, avionul aterizã pe aeroportul Fiumicino din Roma, exact la timp. După ce Nicky trecu prin vamă, intră în terminal şi numai în câteva minute zări şoferul limuzinei ţinând în mână un carton cu numele ei scris pe el. 45 de minute mai târziu, maşina ieşi din zona hotelului Hassler şi acum se opintea pe Trinita dei Monti care se afla pe celebrele şi frumoasele Trepte Spaniole. Prima dată venise aici cu părinţii, când era copil. Şi ori de câte ori venea în Roma, invariabil stătea la Hassler. Administratorul de serviciu o recunoscu imediat, după nume şi înfăţişare şi după ce-şi scrise numele în registru, acesta o conduse în apartament, schimbând amabil câteva cuvinte şi fiind cât se poate de serviabil.

Când rămase singură, Nicky merse spre fereastră, dădu perdeaua la o parte şi privi afară. Panorama Romei era spectaculoasă, o mare de lumini sclipitoare, sub un cer de cerneală presărat cu stele. Locuia Charles Devereaux undeva prin Cetatea Eternă? Şi dacă da, ce şanse avea să-l găsească? Cu un gest de renunţare, trebui să recunoască că şansele îi sunt minime.

* în următoarea dimineaţă, de îndată ce îşi luă micul dejun.

— Ceai şi pâine prăjită – Nicky formă numărul de labiroul AŢII.

După ce-l ceru pe Tony se aşeză jos aşteptând.

Femeia care îi răspunsese nu se deranjase să-i ceară numele, iar ea nu se recomandase. Când şeful de birou veni la telefon, spuse:

— Tony Johnson la telefon, cu cine vorbesc?

— Sunt eu, Nicky, Tony. Ce mai faci? urmă o scurtă pauză, după care el exclamă: Nicky Wells? Tu eşti Nicky?

— Desigur, eu sunt, mai ştii vreo altă femeie cu numele de Nicky? Tony râse satisfăcut, bucuros să-i audă vocea:

— Hei, Nicky, ce mai faci? Dar de unde dai telefon? De la o aruncătură de băţ.

— Eşti aici, în Roma?

— Dar unde crezi?

— Doamne, Dumnezeule, se pare că întreaga reţea a năvălit pe capul meu astăzi.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai a sosit un prieten de-al tău, Nicky. Acum uite-l, încearcă să-mi smulgă telefonul, nerăbdător să vorbească cu tine. Dar înainte de a-l da, hai să fixăm o întâlnire. Pentru prânz. Astăzi. O. K?

— Mai mult decât O. K, excelent. Dar cine doreşte să-mi vorbească? se auzi din nou râsul înfundat al lui Tony:

— Ceao, Nick!

— Salut, Nicky! Ce vânt te-aduce la Roma? întrebă Arch Leverson, pe un ton jucăuş, dar curios.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru şi eu, Arch, spuse ea, total surprinsă, dar stăpânindu-şi uimirea.

— Ai un lapsus, dragă. Ţi-am spus săptămâna trecută că vin în vacanţă la Capri. M-am oprit câteva zile aici, în Roma, să-l văd pe bătrânul meu amic, Tony.

Era adevărat. Arch îi spusese, dar într-un fel, nu asociase Capri cu Roma. Şi în orice caz, fusese aşa de ocupată săptămâna trecută! îi spusese în fugă.

— Da, ai dreptate.

— Când am vorbit ultima dată, Nicky, urma să mergi la Londra să testezi terenul pentru o emisiune specială cu Margaret Thatcher, cum de te afli în Roma?

— Am venit să-mi cumpăr pantofi, spuse ea improvizând, neştiind pe moment ce să-i răspundă. Lui Arch îi scăpă o exclamaţie:

— Ei, lasă asta, vorbeşti cu mine, puştoaico. Ai venit tu la cumpărături cum am venit eu la pescuit. Hai, Nicky, spune-mi, despre ce-i vorba?

— Nu pot intra în detalii acum, răspunse ea trăgând de timp.

Încerca să inventeze o poveste care să ţină.

Răspunsul ei păru să-l satisfacă pe Arch care spuse:

— Perfect, perfect, este şi Clee cu tine?

— Nu, nu-i cu mine, astăzi e la Berlin, mâine la Leipzig, iar duminică noaptea ajunge la Paris. Mă întâlnesc cu el acolo luni, când vom pleca în Provence pentru câtva timp, săptămâna viitoare.

— Grozav, Nick, şi sper să ne vedem la prânz cu Tony, eşti de acord?

— E cea mai bună ofertă care mi s-a făcut astăzi. Unde ne întâlnim, la birou?

— E o idee excelentă. Apropo, tu unde stai?

— La Hassler, ca de obicei. Tu?

— La Eden. Ascultă Nicky, mai am o propunere să-ţi fac să luăm cina împreună diseară. Eu plec la Capri mâine dis de dimineaţă, să mă întâlnesc cu Patricia şi cu familia Grant, la vila pe care am închiriat-o. Ei, mai stai un minut, ce-ar fi să vii cu mine, doar n-ai de făcut nimic special aici. Ei ar fi încântaţi să vii pentru câteva zile.

— Mulţumesc, zău nu pot. Totuşi, diseară iau masa cu tine.

— S-a făcut. Atunci treci să ne iei de la birou pe la unu jumătate.

— OK!

CAPITOLUL XXVI După ce închise, Nicky se aşeză jos uitându-se fix la telefon timp de câteva minute, cu sprâncenele încruntate.

Arch Leverson era ultima persoană pe care se aştepta s-o găsească la biroul din Roma şi fusese luată pe nepregătite, ca să spunem numai atât, deşi şi-a revenit imediat. Pe deplin conştientă că Arch nu i-a crezut povestea, nu avea nici cea mai mică idee ce-i va spune când îl va vedea mai târziu. Va trebui să inventeze ceva, căci n-avea intenţia să-i spună adevărul. Prea îşi făcea Arch probleme din orice, prea le punea pe toate la inimă când era vorba de ea. Şi instinctul îi spunea că va încerca s-o convingă să se răzgândească. Când se dusese la Londra, povestea cu Margaret Thatcher ţinuse; de data asta se îndoia că el va înghiţi povestea pe care i-o spusese şi lui Clee în legătură cu pregătirea unei emisiuni la Roma, legată de Piaţa Comună.

Oftă adânc. Din păcate, deoarece Arch se afla cu Tony la biroul AM, nu putea să meargă acolo în dimineaţa aceasta şi să înceapă să pună întrebări în legătură cu reportajul transmis miercurea trecută. Trebuia să pună întrebările mâine, când Arch pleca la Capri. Nu avea altă alternativă.

Între timp nu mai avea nimic de făcut până la întâlnirea de la prânz cu Arch şi Tony, şi avu un sentiment brusc de frustrare, neştiind cum să-şi omoare timpul până atunci.

Roma era un loc extrem de familiar pentru ea, o vizitase de nenumărate ori şi oricum n-avea chef s-o facă pe turista.

Pe lângă această, altă dată era invariabil însoţită de cel mai bun dintre toţi ghizii – Andrew Wells.

Tatăl său iubea Roma, la fel de mult cum iubea ea Parisul – avea o afinitate spirituală pentru ea – aşa că, în copilărie, văzuse Cetatea

Eternă prin ochii lui. Roma este leagănul civilizaţiei – îi spusese el când ea avea 12 ani, destul de în vârstă ca să înţeleagă una din lecţiile lui de istorie, în timp ce hoinăreau prin oraş. Coborâseră Treptele Spaniole sub hotelul lor, merseseră la Fântâna Trevi, la Catacombe, intraseră în grădinile Borghese, la Catedrala Sixtină. Erau puţine locuri pe care nu le văzuseră; tatăl ei avusese grijă de asta, în diversele vizite făcute de-a lungul anilor.

Uneori, când revenea la locurile pe care le ştia bine, îi plăcea să le viziteze pe acelea care aveau o semnificaţie deosebită pentru ea. Astăzi însă nu, nu de data aceasta.

Misterul care înconjura persoana lui Charles Devereaux îi umplea mintea.

— În ultimele cinci zile numai la el se gândise.

— Şi ea recunoscu că aşa va fi până va afla adevărul.

Încă o dată suspină a neputinţă şi intră în baie să facă un duş, hotărând, de ce nu, chiar să-şi cumpere nişte pantofi; de ce să nu facă dintr-o minciună inofensivă un adevăr? Mama ei avea un boutique preferat pe Via Veneto şi în drum spre biroul AM se va opri acolo.

— Aşa cum s-a dovedit, Arch nu i-a pus întrebări când a sosit la birou ducând în braţe sacoşa cu pantofi. Privi doar la ea şi îi făcu cu ochiul.

Tony era foarte bronzat şi arăta chipeş de tot. Nici de data aceasta nu-şi dezminţi exuberanţa şi veselia. După ce o strânse în braţe şi o sărută, îi făcu cunoştinţă cu noua sa secretară Jennifer Allen şi cu ceilalţi membri ai personalului pe care nu-i întâlnise niciodată. Apoi, împreună cu Arch şi Tony s-au retras în biroul privat al celui de-al doilea, să stea la şuetă şi să mai afle noi veşti.

Nicky şi Tony erau vechi prieteni, din primele zile când au început să lucreze la reţea şi el lucrase la New York. Tony şi Arch lucraseră chiar mai înainte împreună, tocmai din timpul când, amândoi, îşi începuseră meseria la o altă reţea de televiziune.

E ca pe timpuri, acasă.

— Spuse Tony în timp ce toţi trei dădură buzna afară din birou şi se îndreptară spre trettoria preferată a lui Tony, de la colţul clădirii. E cea mai bună din Roma.

— Explică el în timp ce-i introduse înăuntru. La apetitive au continuat să se informeze cu noutăţi, iar prânzul a fost o întrunire

minunată, veselă, camaraderească în care s-a râs, s-a glumit, s-au discutat fel de fel de nimicuri şi s-a bârfit.

Spre marea ei uşurare, Nicky s-a relaxat complet cu Tony şi Arch. Se simţea în elementul ei cu cei doi bărbaţi, erau colegi, împărtăşeau aceleaşi preocupări şi fiecare clipă cu ei era o bucurie. Aşa de mult, încât şi uitase de afacerea Devereaux. Pentru prima dată, după multe zile, era din nou ea însăşi.

Dar gândurile în legătură cu Charles se năpustiră din nou asupra ei s-o deranjeze. De fapt ele au revenit în momentul în care era din nou singură în apartamentul ei din hotelul Hassler şi în acea seară, în timp ce se pregătea pentru cină, a luat o hotărâre: îi va povesti lui Arch totul. Avea nevoie de cineva căruia să-i mărturisească: o persoană cu minte lucidă şi analitică care s-o poată povăţui.

— Uite-o pe cea mai frumoasă femeie din lume! – spuse Arch când intră în apartamentul ei la 8 şi câteva minute.

— Mulţumesc, spuse ea schiţând un zâmbet.

După ce o sărută pe obraz, Arch se dădu câţiva paşi înapoi şi cu o plecăciune aprobatoare spuse privind la costumul ei de mătase crem:

— Chestia asta de pe tine este culmea eleganţei.

— Pauline Frigere mi I-a făcut.

Arch privi în jos la picioare părând că-i studiază pantofii din mătase crem, cu tocuri înalte. Spuse amuzat:

— Ia spune-mi Nicky, tot M-meârigere ţi-a făcut pantofii? Nicky izbucni în râs:

De data asta, nu. I-am cumpărat dimineaţă, pe Via Veneto.

— Cam scumpi, presupun, dacă iei în consideraţie şi preţul biletului de la Londra la Roma.

— Ştii foarte bine că n-am venit să-mi cumpăr pantofi, i-o întoarse cu repeziciune. Deşi mi-am luat o pereche. Îţi spun într-o clipă de ce-am venit aici. N-ai vrea un pahar de vin alb? Am comandat o sticlă, pentru orice eventualitate. Dacă nu, pot uşor cere orice altceva prin room-service.

— Mulţumesc, vinul e perfect.

— De ce nu iei un loc acolo, am să-ţi aduc eu un pahar, spuse Nicky, îndreptându-se spre bufetul de lângă fereastră.

Turnă vin în două cupe de cristal şi le aduse înapoi.

Arch, care rămăsese în picioare, ciocni încet paharul ei, luă o

gură şi se aşează pe sofa. Nicky luă scaunul din faţa lui şi după ce luă o înghiţitură de vin puse cupă pe masă şi se sprijini de brocartul crem al scaunului.

Arch spuse:

— Ei, de ce te afli în Roma, Nick? Ochii lui o priviră scrutător. Nicky nu răspunse nimic la început. După ce trase aerul în piept, zise:

— Cred că Charles Devereaux este în viaţă, bine mersi şi trăieşte undeva în Roma. De asta.

Arch se îndreptă cu o smucitură, cât pe ce să verse paharul.

Era atât de uimit, încât îi căzu falca. Rămase mut… în cele din urmă spuse:

— Ştiu că n-ai spune asta dacă n-ai avea probe concludente.

Ai vreuna? Spune, dă-i drumul.

— În noaptea din miercurea trecută l-am văzut pe Charles Devereaux la televizor, începu Nicky, şi apoi rar, detaliat, fără să-i scape vreun amănunt, a povestit tot ce i s-a întâmplat de atunci.

Când a terminat, Arch murmură:

— Tind să-i dau dreptate lui Philip Rawlings, pentru mine nu este evident, Nick, aş…

— Să-ţi arăt fotografiile – întrerupse ea, ridicându-se în picioare, dând fuga în dormitor şi întorcându-se cu ele.

Aşezându-se lângă Arch se aplecă în faţă şi le întinse pe măsuţa de cafea.

Arătând cu degetul spre una din ele, spuse:

— Aceasta este cea pe care am luat-o cu aparatul meu polaroid de pe stop-cadru. Trecând la următoarea, continuă:

— Şi asta cea mărită de Dave. Cea de a treia este acolo, părul şi mustaţa le-am adăugat eu.

Arch studie toate cele trei fotografii cu atenţie.

— Toate seamănă între ele foarte bine, ca nişte picături de apă. Da Nicky, cred că ai dreptate. Aceste trei imagini ar putea reprezenta pe unul şi acelaşi om. Se întoarse către ea şi încheie: Tipul din reportajul nostru poate fi foarte uşor Charles Devereaux, nu mă îndoiesc de asta.

Uşurată să-l audă spunând aceasta, Nicky exclamă:

— Mulţumesc cerului că eşti de acord cu mine şi că nu crezi că aiurez.

Arch spuse:

— Cine, tu? Niciodată, dragă. Eşti una din cele mai lucide persoane pe care le cunosc.

— Mulţumesc, Arch. Îi atinse braţul uşor, cu afecţiune. Îţi sunt recunoscătoare pentru ce-ai spus. Începusem să mă îndoiesc de mine la Pullenbrook, în weekend.

Ridicându-şi mâna, Arch îşi frecă bărbia privind gânditor.

— Răspunde-mi la aceasta, Nicky. De ce să fi vrut Charles să-şi simuleze propria-şi moarte şi să dispară? De obicei oamenii fac asta numai dacă intră în necaz. Ştii, probleme financiare, de exemplu.

— Charles nu avea probleme cu banii, ştiu asta din testamentul lui. Oricum, oamenii mai dispar şi din alte motive.

— Cum ar fi?

— Dacă au comis ceva oribil, dacă sunt criminali…

Arch exclamă:

11 Iisuse Christoase! Nu vrei să spui că Charles era un ticălos, nu-i aşa? Ea dădu din umeri:

— Nu ştiu ce să spun… îţi prezint doar motivele pentru care unii oameni comit aceste lucruri şi vor să-şi schimbe viaţa complet… cum sunt criminalii, traficanţii de droguri sau de arme… sau ceva asemănător. Nicky se ridică şi se îndreptă către fereastră, unde rămase în picioare privind afară. După un timp se întoarse privind ţintă la Arch, şi spuse:

— Cât de bine ne cunoaştem unul pe altul? Să ne cunoaştem cu adevărat, vreau să spun. Sunt taine în noi, pe care nici noi înşine nu le cunoaştem.

— Da, murmură Arch, şi-şi ridică paharul spre gură, nemaiştiind ce să zică.

Nicky continuă:

11 Poate că era homosexual, poate că dorească scape de mine şi de căsătorie…

Arch rămase cu gura căscată: – Numai tu poţi răspunde la întrebarea asta! exclamă el şi apoi adăugă: Era?

— Nu!

— Ai spus un nu foarte neconvingător, dragă.

Rămase tăcută, cât timp se îndreptă către scaun, apoi se aşeză: – într-adevăr, neconvingător, dar asta nu înseamnă nimic.

N-am vrut să sugerez altceva cu asta. Ştii la fel de bine ca şi mine că sunt bărbaţi care-şi ascund homosexualitatea lor ani întregi chiar de ei înşişi. Şi apoi deodată se află… Asta-i tot ce-am vrut să spun când am menţionat homosexualitatea. Şi de mă întrebi dacă Charles a manifestat vreo tendinţă homosexuală în viaţa noastră intimă, răspunsul este categoric nu. – Totuşi, putea să fi fost la closet, de exemplu – îşi ridică Arch, întrebător, o pleoapă.

— Oricine poate fi orice, presupun.

— Aici trebuie să fiu de acord cu tine. Nu l-am cunoscut pe Charles bine, dar mi s-a părut a fi un tip destul de dur, poate chiar nemilos. Nu era genul care să dispară fără nicio urmă, numai fiindcă îi era frică să rupă logodna. Ar fi făcut-o indiferent de motiv, Nicky, dacă ar fi dorit să o facă. Dacă a dispărut într-adevăr, a fost dintr-un motiv care n-are nimic de-a face cu tine.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. În sfârşit.

— Nu înţeleg totuşi… ezită Arch.

— Ce anume?

— De ce să dispară din senin un bărbat ca Charles?

— N-ai impresia că şi eu mi-am pus întrebarea asta de mii de ori, de miercurea trecută? îşi ridică ea umerii, obosită.

— Pur şi simplu nu ştiu.

— Poate că nu era el ăla din film.

— Arch!

— Ei bine, ce-ai vrea să-ţi spun, pentru numele lui Dunv nezeu? Mi se pare că Charles Devereaux nu avea niciun motiv în lumea asta ca să dispară. Prin urmare, trebuie să se fi sinucis.

— Nu cred că este mort – spuse Nicky încet, dar vehement, uitându-se intenţionat în ochii lui Arch. În sufletul meu el nu este mort, făcu o pauză punându-şi mâna la inimă. Instinctul meu îmi spune că este în viaţă şi că a dispărut dintr-un motiv foarte, foarte serios. Un motiv atât de bizar, încât nici tu nici eu nu ni i-am putea imagina. De asta n-am fost în stare sat>fier un răspuns. Şi nici altcineva n-a putut.

Arch se uită la ea supărat, dar nu făcu niciun comentariu.

Nicky vorbea acum rar, accentuând cuvintele mai puternic.

— Ne lipsesc nişte informaţii, Arch. Există ceva în legătură cu Charles de care noi nu ştim, şi de asta nu înaintăm deloc.

S-a pierdut fără urmă dintr-un motiv care nu este deloc evident.

Cei puțin pentru noi. Și crede-mă, nu este vorba de unul obișnuit, la îndemâna tuturor.

— Vrei să spui că a avut, că are, un secret al lui?

— Poate că da, dar oricare ar fi, nici mama lui, nici Philip, n-au nici cea mai mică idee. Și nici eu.

— La naiba, Nick nu știu ce să zic… Arch dădu din cap negativ și-și ridică umerii neputincios.

Aplecându-se în față, privindu-l, Nicky spuse, Ascultă, Arch, Charles a venit aici, se află la Roma, în Europa. Nu s-a dus în Australia ori Africa ori… Polinezia. Dorința lui era evidentă.

— Simțea nevoia imperioasă –, să fie în Europa, încât a trebuit să rămână aici.

— Mai există o chestiune. Dacă e viu, cum se descurcă nenorocitul cu banii? Din ce trăiește?

— Putea să-și fi pus bani deoparte, în Europa. A făcut multe afaceri în Franța, în Spania – importuri de vinuri – și chiar aici în Italia, din când în când, exclamă Nicky. Probabil că avea cont la o bancă elvețiană. E foarte plauzibil. Da, sunt sigură că așa e. N-aveai de unde știi, dar Charles a fost întotdeauna un fel de geniu financiar, chiar foarte tânăr fiind. Desigur, a moștenit bani, dar și-a sporit singur propria avere, pe multe căi. Bunuri imobiliare, acțiuni – ca să menționez numai câteva. Și-a transformat compania de vinuri într-o adevărată mină de aur. Banii și conducerea firmei ca și toate celelalte afaceri, n-au constituit o problemă pentru el.

— A lăsat, prin testament, totul mamei, nu-i așa?

— Tot ce era înregistrat în Anglia. De unde să știu ce avea adunat prin alte părți? Numai afacerile lui din Europa… dădu ea din cap ca și cum ar fi vrut să-și confirme singură bănuielile. Charles n-avea probleme de niciun fel; trăia pe picior mare, Arch.

— Cred că ai dreptate. Crezi că Charles avea, sau – mă rog – are o viață secretă?

— Iarăși, nu știu… dar totul pledează pentru un răspuns afirmativ, nu? Nimeni nu face ce-a făcut el fără un motiv foarte serios.

Încercând o altă tactică, Arch întrebă:

— Când ai venit la Roma, care ți-a fost planul, Nicky? Vreau să spun – cum ți-ai propus să-l găsești?

— De fapt, n-am avut în cap un plan, Arch. M-am hotărât doar să

vin la sursa filmului. Aveam de gând să discut cu Tony despre reportaj, să-i arăt fotografiile. Arătă spre fotografiile de pe masa de cafea.

Intenţionez să-l întreb pe Tony dacă l-a văzut vreodată pe omul acela prin Roma, şi dacă da atunci poate ştie locurile pe care le frecventează, pentru a-l putea găsi. Dacă Charles trăieşte acolo, evident că nu se ascunde. Motivul pentru care el apare în secvenţă este pentru că se afla în mulţime în noaptea aceea… fără să se ferească de nimeni.

— Da, e adevărat. Pe de altă parte, ai atât de puţine elemente clare, dragă – ca şi cum ai căuta un ac într-un car cu fân.

— Acelaşi lucru mi l-am spus şi eu deunăzi.

— Clee ştie că eşti aici?

— Sigur că da.

— I-ai spus de ce?

— Nu. Când am vorbit cu el la telefon, i-am zis că sunt aici cu treburi.

— Nu cred că Clee ar fi prea încântat să te ştie cutreierând Roma în căutarea lui Charles Devereaux. Cred dimpotrivă, că s-ar înfuria grozav. În definitiv, ştiu că aveţi o legătură foarte puternică în ultimul timp…

— Da, avem. Dar asta nu înseamnă că el îmi poate interzice ceva, sau ci trebuie să cer permisiunea de la el, spuse Nicky cu o voce fermă. Sunt o femeie independentă. Nimeni nu are dreptul să-mi spună ce trebuie să fac, când şi cum. Eu sunt eu. Aşa am fost crescută, şi tu ştii bine asta. Clee n-are ce căuta aici. Ceea ce fac fă Roma, este treaba mea, Arch şi numai a mea.

— Ceea ce vreau să spun este. Că lui Clee nu-i va surâde deloc perspectiva ca tu să investighezi dispariţia lui Charles, spuse Arch fixând-o cu privirea. Ai luat în calcul şi pericolul acestei întreprinderi? Charles Devereaux nu doreşte să fie găsit, dragă. Pariez pe ce vrei tu. Nici nu ştii ce riscuri îţi asumi.

— Poate, încuviinţă ea.

— Ia spune-mi! Ce ai de gând să faci dacă totuşi îl găseşti? Să-l iei la rost pentru că te-a părăsit? Să-l pedepseşti aspru şi apoi să pleci? Sau să-l dai pe mâna autorităţilor? Nicky strânse din dinţi, dar nu spuse nimic.

Îl mai iubeşti încă pe Charles Devereaux? întrebă el, hotărând s-o pună şi în faţa acestei posibilităţi. De asta ţii neapărat să dai de

urma lui?

— Nu, nu-l iubesc. Nu-l mâi iubesc de mult.

— Atunci de ce faci asta?

— Deoarece vreau să ajung la adevăr, Arch, să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Şi de ce. Aminteşte-ţi, sunt reporter, şi-mi pun în practică talentul pe unde pot. Pe lângă asta, vreau să închei capitolul cu Charles Devereaux, să-mi văd de viaţa mea. cu Clee.

— Încheie-l acum, Nick. Pune-i capăt acum. Este pierdere de timp, după părerea mea.

Nicky făcu ochii mari. Vocea kii vădea îngrijorare şi ea observă imediat cât de serios este. Arch nu era indiferent la ce i s-ar putea întâmpla, fapt ce n-o miră pe Nicky deloc.

— Poate c-ar trebui să fac cum spui, şopti ea, dorind să-l liniştească. Presupun c-ar fi mai înţelept să abandonez.

Şansele de a-l găsi pe Charles sunt minime şi chiar dacă-l găsesc – cum spui tu – ce fac apoi? oftă uşor. Ai dreptate, Arch, aşa cum ai avut întotdeauna.

El zâmbi simţindu-se în sfârşit, relaxat şi mulţumit de răspunsul ei.

— Du-te la Paris, Nick. Promite-mi c-o să mergi la Paris mâine.

— Da, o să mă dud, spuse Nicky, şi întinse mâna după paharul de vin. Ce importanţă mai are încă o minciună în ofensivă în toată schema?

— Hai să intrăm şi să stăm în biroul lui Tony, este mai confortabil acolo, spuse Jennifer Allen, introducând-o pe Nicky. Sanctuarul intim al şefului.

— Să vă servesc cu ceva, Miss Wells! O ceaşcă de cafea, poate!

— Nimic, mulţumesc, Jennifer, şi te rog spune-mi Nicky.

Tânăra femeie îi zâmbi.

Mulţumesc, aşa te voi striga.

— Deci, Tony nu se va întoarce până după-amiază târziu? spuse Nicky, afundându-se în sofaua italiană de piele.

— A spus ora cinci sau şase, răspunse Jennifer, luându-şi un scaun şi aşezându-se lângă Nicky. S-a dus la Cetatea Vaticanului şi după întrunirea de acolo serveşte prânzul.

După care, merge la denstist.

Nicky îşi ţuguie buzele şi dădu din cap, regretând că nu a vorbit

cu Tony despre asta la telefon.

— Pot să-ţi fiu de vreun folos? întrebă Jennifer, cu o amabilitate excesivă, impresionată de faimă lui Nicky şi dorind să se facă plăcută uneia dintre cele mai cunoscute superstaruri ale reţelei.

— Nu, nu cred. Sperasem să vorbesc cu Tony despre o secvenţă transmisă de aici, miercurea trecută. Acum o săptămână, de fapt.

— Ah, scena cu incidentul armat de la întrunirea politică, exclamă Jennifer. La reportajul acela te referi, nu?

— Da, mă întrebam dacă aţi dat totul pe program sau mai sunt secvenţe netransmise? Jennifer dădu din cap negativ.

— Nu, nu sunt, Nicky. Am dat totul pe post.

— Da, înţeleg.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu nimic? Pari foarte preocupată de ceva.

Nicky se forţă să râdă: – Nu, nu mă preocupă, în mod deosebit nimic. Asunt doar curioasă. De ce nu, poate chiar mă poţi ajuta. În timp ce vorbea, Nicky scoase din poşetă trei fotografii; îi dădu lui Jennifer două dintre ele.

— Bărbatul Jir. Imaginile astea a apărut în transmisia voastră; era în mulţime şi chipul i-a fost arătat o fracţiune de secundă. Am făcut u; i stop-cadru la reţea, după care am făcut aceste fotografii, dn; trece…

— Dar ce este aşa de important? interveni Jennifer.

Într-un fel, da!

— Dar numai pentru mine, Jennifer. Cu aproape un an în urmă lucram la o emisiune. Bărbatul acesta era una din piesele de bază, spuse Nicky, detaşată, inventând un motiv plauzibil încă mai înainte. Apoi a dispărut şi ca urmare emisiunea n-a mai putut apare pe post. Am vrut, de atunci, să intru în legătură cu el pentru a-i lua un interviu. Se pare că locuieşte în Roma. M-am gândit că ar fi posibil ca Tr /să-l cunoască… Ar putea fi vreun personaj local – un citent obişnuit al întrunirilor de genul acesta, pe care lumea îl ştie. Poate că Tony îmi sugerează câteva locuri unde aş putea să-l caut. Baruri, restaurante.

Jennifer ascultase atentă, iar acum se uita la fotografiile pe care le ţinea în mână. Clătină din cap câteva secunde.

— Nu, nu cred că l-am văzut vreodată pe aici. Dar –, se opri, privind gânditoare, apoi dădu din nou din cap. Nu, nu-l cunosc.

— Dar ce? insistă Nicky. Erai să spui ceva.

— Am crezut, o clipă, că seamănă uşor cu cineva cunoscut…

Dar nu… nu ştiu unde l-am văzut.

Punându-şi fotografiile înapoi în geantă, Nicky zâmbi şi spuse Păcat… Nu face nimic! Cele două ieşiră pe coridor şi Nicky se îndreptă spre uşă, convinsă că nu mai are rost să aştepte în acel birou.

— Spune-i lui Tony c-am să-l sun mai târziu, şi mulţumesc, Jennifer.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult. La revedere, Nicky.

Nicky coborî la lift, făcu comanda şi aştepta. Sosi liftul şi când era pe punctul de a intra îşi auzi numele strigat, întorcându-se o văzu pe Jennifer prăvălindu-se pe coridor spre ea.

— Ce bine că te-am prins! strigă secretara lui Tony, când se opri. Ştiu de ce faţa acelui bărbat mi se pare familiară. Pot să mă uit încă o dată la fotografii, Nicky? 11 Sigur, sigur! spuse Nicky, inima bătându-i cu putere în timp ce deschise poşeta şi scoase fotografiile.

Jennifer măsură din ochi chipul din fotografia mărită de Dave şi clătină din qap aprobator. Sunt sigură că tipul ăsta a fost în avion cu mirse joia trecută.

— Unde mergea avionul? întrebă Nicky.

— La Atena. Mi-am petrecut weekend-ul acolo. Bărbatul acesta a stat lângă mine când aşteptam bagajele. M-a ajutat să-mi ridic valiza. % dădu fotografia înapoi lui Nicky.

— Eşti sigură că e acelaşi bărbat? glasul lui Nicky coborî brusc, deşi nu trăda neliniştea.

— Da. A fost foartepoliticos. Un gentleman. Şi avea o voce minunată.

Nicky o privi în fugă, abia îndrăznind să mai respire, şi o întrebă:

— Ce naţionalitate avea, Jennifer?

— Engleză. Era englez.

CAPITOLUL XXVÂL în aceeaşi după-amiază, Nicky luă avionul spre Atena.

Zborul a durat doar o oră şi jumătate. În jurul orei cinci aeronava ateriza pe Aeroportul Ellimkon. De îndată ce îndeplini formalităţile vamale, Nicky găsi un hamal, care să-i poarte bagajele şi, în câteva minute, stătea la rând pentru un taxi, în căldura sufocantă de afară.

Drumul cu maşina spre Atena n-a durat mult.

— Vreo jumătate de oră.

— Dar când au ajuns la Hotel Grande Bretagne din piaţa Syntagma, Nicky simţi că e udă leoarcă. Taxiul n-avea instalaţie de aer condiţionat, august fiind luna cea mai călduroasă în Grecia.

Apartamentul ei dădea spre Acropole. Era un apartament spaţios şi confortabil. Spre marea ei bucurie, instalaţia de aer condiţionat era dată la maxim când intră şi, în curând, se simţi mai răcorită. După ce scoase mai multe articole de îmbrăcăminte din geanta de voiaj, Nicky făcu un duş, îşi pregăti trusa de machiaj, îşi perie părul şi apoi se îmbrăcă cu pantaloni albi de bumbac, o bluză albastru-închis din bumbac şi sandale albe, fără tocuri. Dorea să se simtă cât mai relaxată posibil cu un echipament vestimentar cât mai răcoros posibil.

Agăţându-şi geanta de umeri, părăsi apartamentul şi luă liftul pentru a coborî în sala de recepţie de la parter.

Îndreptându-se către recepţie, întâlni acolo doi tineri bruneţi, care-i zâmbiră politicos, etalându-şi dantura perfectă, albă, care contrasta puternic cu feţele lor bronzate, mediteraneene. Sprijinindu-se de lemnul lustruit, Nicky se prezentă:

— Mă numesc Nicky Wells de la Reţeaua de Televiziune Americană din New York. Se adresase tânărului mai scund, care se afla cel mai aproape de ea.

Da, miss, ştiu. Eu sunt Costa Theopopoulos şi acesta e colegul meu Aristotel Gavroş. Cu ceva putem ajuta? întrebă el politicos.

Nicky dădu din cap recunoscătoare şi spuse:

— Încerc să dau de o persoană, un prieten, dar nu sunt sigură că e aici. Deschizând geanta, scoase fotografia lui Charles, cea mai mare, pentru că era şi cea mai clară şi i-o dădu tânărului.

După ce o studie câteva secunde, Costa o privi dând din cap.

— Nu l-am văzut niciodată. Întorcându-şi privirea spre colegul lui întrebă:

— Tu îl cunoşti? şi-i înmâna poza.

În timp cât celălalt o privea, Costa întrebă: Cum se numeşte domnul, miss?

— Charles Devereaux, replică Nicky. Totuşi, ştiind prea bine că Charles nu-şi va fi folosit propriul nume, adăugă. Mr.

Devereaux călătoreşte, însă, de multe ori, incognito, aşa că e posibil să se înregistreze sub un nume diferit… de asta v-am arătat fotografia.

— Oh, spuse Costa şi se holbă la ea într-un mod foarte ciudat. De ce procedează domnul aşa? Nicky îşi pregătise şi aici variantă, şi spuse amabil: Mr.

Devereaux este un scriitor celebru, foarte cunoscut, de fapt, şi preferă să rămână anonim în majoritatea timpului. De aici diversele nume sub care circulă.

— Şi cam ce nume foloseşte? întrebă Costa.

— Smith este unul dintre ele. Charles Smith, inventă Nicky.

Un altul ar fi Charles Dixon.

Costa notă numele într-un carnet şi apoi, ridicându-şi capul spuse: O să mă uit în registru şi apoi dispăru. Celălalt funcţionar, Aristotel, veni spre ea şi-i înapoie fotografia.

— Am văzut acest om, spuse el liniştit, sau pe cineva care-i seamănă.

Nicky tresări şi exclamă. Deci, am avut dreptate! Eram absolut convinsă că prietenul meu a tras aici.

Aristotel dădu din cap, sceptic. M-am ciocnit de un bărbat care seamănă cu ăsta când intram la Colţul G.B. sâmbăta trecută. Nu cred că era oaspete al hotelului.

— Ce înseamnă Colţul G. B? întrebă Nicky.

— Este un restaurant unde se servesc minuturi, mâncări frugale, în partea dreaptă a hotelului, dincolo de sala de recepţie, explică el.

În momentul acesta Costa se îndreptă spre ei. Spuse:

— Niciunul dintre numele de care mi le-aţi dat nu figurează în registrul hotelului, miss. Îmi pare rău.

— Mulţumesc, oricum. Aristotel spune că mi-a văzut prietenul intrând în Colţul G.B., sâmbăta trecută. A dat peste el întâmplător. Dumneata nu l-ai văzut, tot aşa, întâmplător?

— Nu eram aici. Era ziua mea liberă, spuse Costa.

Nicky ridică din umeri uşon înţeleg. Totuşi, mai am o întrebare – privitor la hotejuri. În afară de ăsta şi de Hilton mai sunt alte hoteluri mari în Atena?

— Nu sunt, spuse Aristotel, preluând dialogul, căci Costa părăsise locul. Sunt foarte multe hoteluri mici, desigur, dar –, fu rândul

lui să ridice din umeri. Mă îndoiesc că domnul va sta în vreunul din ele. Sunt însă nişte hoteluri frumoase la Vouliagmeni. Aţi putea încerca acolo.

— Unde este Vouliagmeni?

— Oh, nu departe de aici. Vreo 45 de minute cu maşina îi spuse Aristotel.

— Poate că-mi închiriezi o maşină şi un şofer să mă ducă până acolo mâine, spuse Nicky. Cred c-ar fi bine să merg până acolo.

— La ce oră aţi vrea să plecaţi?

— Nu chiar foarte dimineaţă, cred.

— O dacizie înţeleaptă, miss. Nu va fi prea cald atunci.

Aristotel zâmbi, trase un carneţel în faţă şi începu să noteze.

Nicky se sprijini mai bine de biroul de recepţie şi-l bombardă cu întrebări despre Vouliagmeni.

Era atât de adâncită în discuţia cu Aristotel că nu-l observă pe Costa. Se retrăsese în mica încăpere din spatele recepţiei şi formă un număr de telefon, uitându-se pe furiş înjur. După câteva clipe de aşteptare, bolborosi câteva cuvinte în receptor. Expresia feţei trăda cel puţin îngrijorare. Cât timp vorbi, nu-şi dezlipi ochii de la Nicky.

Aristotel îi dăduse o foaie de hârtie. Acesta este numele cumnatului meu, miss. Este un şofer bun. Vorbeşte engleza.

O să aranjez să fie aici mâine, la ora 10.

— Mulţumesc foarte mult, eşti foarte săritor.

El se aplecă şi-i şopti: Nu cere mult, oricum, mult mai puţin decât ceilalţi şoferi. Nicky zâmbi apoi privi în jur după Costa. Îl zări vorbind la telefon în birou şi ridică mâna în semn de rămas bun.

— Mulţumeşte-i lui Costa din partea mea, îi spuse ea lui Aristptel.

— Îi voi transmite, miss.

În următoarele momente, Nicky se îndreptă spre Colţul G.B., în partea cealaltă a holului de recepţie şi intră. Vorbi cu unul din chelneri, căruia i-a arătat fotografiile. Acesta dădu din cap neştiutor, dar luă pozele cu el şi dispăru, încercând să fie de ajutor. O arătă şi celorlalţi chelneri. Când se întoarse spre locul unde se află Nicky, câteva minute mai târziu, spuse pe un ton amabil, plin de regrete: Nu vă putem ajuta, miss.

N-am văzut pe acest om. Dacă a fost aici sâmbătă, nimeni nu l-a

observat. Niciunul. Regret. Luă taxiul până la Hotel Hilton şi urmă aceeaşi procedură, întrebându-i pe cei de la recepţie, pe casier, arătându-le fotografia lui Charles.

S-a repetat scena de adineauri. Nimeni nu-l văzuse şi niciunul dintre numele menţionate nu fuseseră înscrise în registrul hotelului. Desigur că nu. Nici nu se aştepta să le găsească. Rugându-i pe recepţioneri să verifice, nu era decât un truc, o mişcare tactică care s-o ajute să-i dea întregii afaceri aparenţa de verosimil. Ar părea straniu – ca să spunem numai atât –, să cauţi un prieten al cărui nume nici măcar nu-l ştii.

Toţi funcţionarii de serviciu la recepţie asta-i cereau în primul rând.

În timp ce părăsi hotelul Hilton, Nicky avu o acută senzaţie de neîmplinire şi dădu să se îndrepte spre hotel dezamăgită, dar se răzgândi şi luă un taxi către Plaka.

Aceasta este partea cea mai veche a Atenei, plină de străzi pitoreşti, magazine, baruri, restaurante şi cafenele. Hoinări pe străzile pitoreşti vreo oră, atentă la tot ce se întâmpla în jur. – cu ochii larg deschişi – cum obişnuia tatăl ei să-i spună când era mică. Ştia prea bine că viaţa e plină de coincidenţe bizare şi întâmplări neaşteptate; exista şi această şansă puţin probabilă să-l vadă pur şi simplu pe Charles stând paşnic întruna din grădinile de vară sau cafenelele în aer liber.

Plaka era aglomerată, gemea de turişti – aşa cum se întâmpla deseori în august şi Nicky împinsă şi călcată pe picioare, se simţi în curând obosită. Şi mai era şi căldura insuportabilă a serii… în cele din urmă renunţă. În adâncul ei începea să recunoască că totul este inutil, o pierdere de timp.

Să-l cauţi pe Charles pe străzi ca acestea. Luă, în sfârşit, un taxi înapoi la Hotel Grande Bretagne, hotărând ca măcar să se odihnească dacă altceva nu…

Odată răcorită în apartamentul ei cu aer condiţionat, merse1 la telefon, formă numărul de la room service şi comandă peşte la grătar, fructe proaspete şi o sticlă cu sifon pentru cină.

Apoi se îndreptă spre fereastră unde dădu perdeaua la o parte privind spre Acropole.

În seara acea, Parthenonul avea o iluminaţie de efect, cum se întâmpla întotdeauna vara. Ruinele antice arătau impresionante, îţi

tăiau respiraţia prin frumuseţea lor ineşşedibilă pe fundalul cerului de noapte întunecat.

Deodată îşi dădu seama că are loc un spectacol de sunet şi lumină. Luminile se schimbau continuu, iar pe dealul opus Acropole-ului se recita o legendă a vechii Grecii în faţa mulţimii de spectatori. O clipă Nicky se lăsă dusă înapoi în timp.

— Îşi aminti cum asistase la un spectacol similar, cu ani în urmă, cu tatăl şi cu mama ei. Impresiile ei erau încă vii, fusese ceva înduioşător şi mişcător. Nu putuse să-l uite cu adevărat, şi încă-i mai simţea vraja şi fascinaţia, ca într-o magie.

Cunoştinţele ei despre Grecia se limitau la ceea ce-i povestise tatăl ei, acel călător inveterat. Erau lucruri care priveau mitologia greacă; o altă sursă o constituiau excelentele romane ale lui Mary Renault. Îi citise ultima carte Foc din Cer, în 1969, la vârsta de 16 ani, şi nu putuse s-o lase jos până când nu o terminase. Era un alt roman clasic al scriitoarei, despre Grecia antică şi regretă că nu avea una din cărţile ei, aici cu ea. Avea bănuiala că nici noaptea asta nu va putea dormi.

— Numele şoferului era Panayotis. Era un tânăr vesel, manierat, un bun vorbitor al limbii engleze. Părea că zâmbetul său larg, afabil, era permanent pe buzele lui.

A doua zi exact la ora 10 dimineaţa el o luă de la hotel şi o surpriză plăcută pentru ea, să constate instalaţia de aer condiţionat din Mercedesul, relativ nou. Pe străzi începea să se instaleze canicula, iar interiorul răcoros al maşinii era dumnezeiesc.

— Aristotel spune mie că vrei să mergi la Vouliagmeni, să vezi hotelurile Aştri Palace, spuse Panayotis, în timp ce ieşea din Piaţa Syntagma.

— Da, exact. Spunea că sunt trei alături.

— Este… cum spuneţi… un complex. Da sunt hoteluri, bungalouri. Foarte frumos loc. Foarte drăguţ. 45 minute ajungem acolo OK? Foarte confortabil, nu, miss?

— Da, mă şi mt bine, mulţumesc, Nicky se sprijini pe pielea moale şi puse geanta alături.

— Vă place muzică, miss? întrebă Panayotis, privind în spate, spre ea. Vă place să pun radio?

— De ce nu? spuse ea indiferentă. Întorcându-şi capul, privi pe

fereastră şi se întrebă dacă n-a fost o nebunie să vină la Atena. Ieri a fost o adevărată pierdere de timp, deşi Aristotel spusese că-l recunoscuse pe Charles, în restaurantul acela. La ce-i putea folosi asta în perspectivă? Atena este un mare oraş, aproape că Roma. Cinstit, trebuie să recunoască că şansele de a-l găsi pe Charles sunt infime, chiar dacă el s-ar afla aici.

Ar fi trebuit, probabil, să urmeze sfatul lui Arch şi să se ducă la Paris. Nu să se încăpăţâneze şi să-şi urmeze instinctele sau mai degrabă obsesiile ei aberante. Se grăbise la Atena doar pentru că Jennifer Allen îi înşiruise ceva despre un bărbat zărit în avion, în fine… Şi ce dacă? îl găseşte pe Charles… admite şi această eventualitate! Ce va face după aceea? Nu mai era sigură de nimic. Trase adânc aer în piept.

Nu fusese capabilă să se debaraseze de ideea că Charles Devereaux este în viaţă. Cel puţin, pentru moment. Sunt ca un fox-terrier cu un os în faţă. Temându-se să nu i-l fure un alt câine, dar care nici nu se hotărăşte să-l roadă.

— Asta sunt! se gândi ea, oftând din nou.

Pe măsură ce se apropiau de Vouliagmeni, Nicky îşi dădea seama că locul e un fel de staţiune balneară în toată regula.

Exista o zonă marină de agrement cu iahturi şi alte ambarcaţiuni; un lung drum în serpentină ducea până sus pe colină unde se aflau înşirate mai multe hoteluri la distanţe diferite. De fapt, erau trei hoteluri aşezate în trepte pe stâncile de pe faleză, întreaga regiune fiind bine concepută edilitar şi arhitectural. Bungalourile erau plasate într-o parte a hotelului construit pe terasa inferioară, mai erau diverse restaurante, un teren de tenis, piscine şi, desigur, plaja. Cocoţată deasupra Mediteranei, aşezarea beneficia de o poziţie fascinantă.

Marea de culoarea vinului tulbure – Homer o remarcase primul – se întindea tăcută într-o parte. Ca o felie imensă de sticlă sclipea în soarele arzător şi arunca reflecţii orbitoare.

Clipi ferindu-şi privirea.

Panayotis se opri, într-un sfârşit, în parcarea hotelului situat cel mai sus.

Eu aştept aici, spuse el cu zâmbetul deja pregătit, şi scoase o hârtie mototolită din buzunarul pantalonilor. De la cumnatul meu,

Aristotel. Întreabă pe acest om.

— Mulţumesc, spuse Nicky, uitându-se la cele scrise acolo.

Era un bileţel scris de Aristotel: Demosthenes Zoulakis este director adjunct. Este prieten cu tatăl meu. Te va ajuta dacă poate. A.C. Nici nu întrebă bine pe recepţioner unde poate fi găsit Mr.

Zoulakis, că acesta o şi apucă de mână, cu acelaşi zâmbet larg, spunându-i într-o engleză impecabilă că Aristotel îi telefonase şi-i explicase totul.

— Aţi vrea să-mi arătaţi şi mie fotografia cu prietenul pe care-l căutaţi, Miss Wells, spuse el scoţându-şi o pereche de ochelari cu rame de os şi fixându-i pe nas.

— Da, desigur, chiar acum, spuse Nicky, şi scotoci în geantă după celebră fotografie.

Mr. Zoulakis o luă în mână, o studie atent, se încruntă un pic, mai privi odată şi mai atent, apoi dădu din cap dezaprobator. Această om n-a fost oaspetele nici unuia din hoteluri. Niciodată. Întotdeauna reţin figurile, am o bună memorie vizuală.

— V-am văzut încordat, totuşi – păreaţi că l-aţi cunoaşte, insistă Nicky, după ce-i observase reacţia iniţială.

— Da, aşa este, Miss Wells. Pentru o clipă mi s-a părut familiar, asta-i tot. Este posibil să-l fi zărit într-unul din restaurante sau prin hotel. Poate oi fi dat cu ochii de el pe plajă sau la piscină. Chiar dacă l-am văzut, l-am zărit în fugă. El arboră din nou acelaşi zâmbet şi-o însoţi afară din hotel.

— Mai treceţi, Miss Wells, vom vizita şi celelalte hoteluri şi vom vorbi cu personalul. Să sperăm că ei ne vor putea furniza alte informaţii.

— Mulţumesc, Mr. Zoulakis, sunteţi foarte drăguţ. Vă sunt recunoscătoare.

— Pentru atât, Miss Wells? Zău, e un nimic, spuse Demosthenes Zoulakis, regretând că n-a putut ajuta această frumoasă americană, ce părea o persoană foarte importantă.

În faţa Mercedesului, el îşi mai exprimă încă o dată regretul îmi pare rău că n-am putut face nimic pentru dumneavoastră, spuse el Poate că prietenul dstră a trecut doar prin Atena, în drum spre altă destinaţie.

— Este şi asta o posibilitate, fu de acord Nicky şi-i mulţumi încă

odată.

Nicky era la mijlocul holului de la intrarea în Hotel Grande Bretagne când se opri deodată privind fix într-un loc. Tocmai trecea prin faţa standului de ziare şi reviste, când îi atrase atenţia fotografia lui Câee, pe coperta uneia din revistele expuse acolo.

Clee era cel mai celebru fotograf de război din lume, astăzi, şi singura explicaţie a apariţiei sale pe coperta unei reviste, era să i se fi întâmplat ceva. Se afla la Leipzig… Dar acolo nu era niciun câmp de bătaie. Erau demonstraţii în toată Germania de Est, e adevărat. Şi… se poate muri… şi nu numai… în război. Dar ştie că totul e în regulă. Vorbise cu ei ieri seară. Să fi câştigat vreo medalie în urma reportajelor sale de la Beijing şi revistele s-au grăbit să-i publice fotografia? Era posibili… Decerni i-a spus atunci? Modest? Clee era unul din cei mai modeşti oameni pe care-i întâlnise.

Nicky se îndreptă spre chioşc. Deschise poşeta, luă nişte bani şi-i dădu vânzătorului. Apoi ridică revista de pe tejghea, o arătă vânzătorului. Omul aprobă din cap, pregăti restul şi-l puse în mâna întinsă.

Întorcându-se, Nicky făcu câţiva paşi şi studie revista. Se numea Tiehydromos. Era o publicaţie de informaţie generală, îij genul lui Life sau Paris Match, iar pe copertă era un bărbat zâmbind uşor, cu o cămaşă deschisă la gât şi o jachetă niafo, de piele – cam uzată. Of! Numai că nu era Clee.

Era Kevin Costau, actorul; e adevărat că semănau bine şi era uşor să-i confunzi…

De îndată ce intră în apartament, aruncă revista pe masa de cafea şi se duse la mini-bar. Luând o sticlă de coca-cola, o deschise şi-şi turnă un pahar. După o înghiţitură lungă luă sticla cu ea şi se întinse pe sofa.

Dumnezeule! Kevin Costner chiar seamănă cu Clee în poza asta, reflectă Nicky, privind cu coada ochiului la revista de pe masă. Uf! Chiar bine de tot! Parcă ar fi gemeni. În străfundul fiinţei sale se auzi brusc ecoul unei voci. Era Philip care-i repeta rar: Se spune că toţi avem un dublu care trăieşte undeva pe pământ îşi îndreptă partea de sus a corpului, tresărind. Ia stai! Dacă l-a confundat pe Charles Devereaux c-un alt bărbat, aşa cum i s-a întâmplat să-l ia pe Kevin Costner drept Clee!

— Ăsta-i blestem! rosti numai pentru sine. Sunt condamnată să caut imposibilul. Se ridică, înciudată, iritată, agitată şi făcu câţiva paşi către fereastră, apoi se opri uitându-se afară, cu capul doldora de gânduri.

Era deci posibil ca omul filmat la mitingul de lângă Roma să fie un străin. Asta şi credeau Philip, (dar mai ales) Anne.

Să-i contrazici ar fi fost o nebunie. Pe ea nimeni n-o susţinea.

Ce păcat că Christopher Neald era în vacanţă. Partenerul de afaceri al lui Charles ar fi fost de acord cu ea.

— Era sigură de asta. Îi scăpă un oftat slab şi ea îşi sprijini capul de sticlă de la geam. Hai, recunoaşte, n-are sens să continui această cercetare, murmură ea. Îi trecu fulgerător un gând prin cap.

Exista o persoană care ar putea s-o ajute, şi aceasta era Don Pedro Alejandro Pérez.

— Partenerul spaniol al lui Charles.

— Mai fac o încercare. Doar una, se gândi Nicky, şi traversă în grabă camera, îndreptându-se spre birou, unde se afla carnetul de adrese. În mai puţin de cinci minute găsi numărul lui Don Pedro, telefonă la Madrid şi vorbi cu recepţionerar de la Compania de vinuri şi lichioruri. Don Pedro e plecat din oraş până luni.

— I se spuse. Sunaţi din nou după prânz, pe la cinci, ca să vorbiţi cu Señorita Lopez, secretara lui Don Pedro.

Nicky rămase la birou un pic, ezitând, neştiind ce să facă.

Putea să rămână în Atena până sâmbătă şi să zboare la Madrid apoi, dar era aşa de cald aici – insuportabil! Apoi, în Atena nu ştia pe nimeni, pe când în Madrid există un birou AM şi, deşi Peter Collis, şeful secţiei, nu-i era prieten apropiat, cel puţin îl cunoştea de mult timp. Madrid să fie atunci! Decizia fu fulgerătoare. Şi dacă se poate chiar astăzi.

Anii de călătorii permanente cu părinţii o învăţară un lucru: dacă vrei să faci ceva, mai ales dacă eşti grăbit, roagă portarul să te ajute. Ăştia ştiu totul; au o reţea de informaţii care se întinde de la hotel la hotel, în toată Europa. Telefonă la recepţie şi ceru să vorbească cu portarul şef. Linia era ocupată, aşa că ieşi în grabă din apartament şi o luă în jos pe scări, simţind nevoia de mişcare mai mult ca niciodată.

Yannis, un fel de intendent şef, o salută afabil şi o întrebă cu ce-i poate fi de folos.

— Vreau să merg cu avionul la Madrid. Astăzi. Orice cursă, n-are importanţă, şi mai vreau să mi se rezerve un apartament la Ritz. Te rog, Yannis, poţi face asta pentru mine?

— Da, imediat, lăsaţi totul în seama mea, Miss Wells. Vă telefonez în cameră imediat ce am veşti. Se uită la ceas. Ai împachetat?

— Nu chiar totul.

— Este aproape trei. Cred că ar fi bine să fiţi pregătită să plecaţi la aeroport cât se poate de repede. Ştiu că este o cursă în după-amiaza asta la Madrid… Voi încerca să obţin un loc pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Yannis, spuse ea, zâmbindu-i şi se îndreptă către biroul de recepţie. Aristotel nu era nicăieri, în schimb îl găsi pe Costa. Se simţise urmărită de el tot timpul cât vorbise cu Yannis.

— Bună, Costă, spuse ea Mulţumesc că m-ai ajutat ieri.

El îşi ridică capul cu obişnuita-i politeţe şi întrebă Aţi avut mai mult noroc la Vouliagmeni?

— Nu, din păcate. Vrei să-mi faci nota de plată, Costa?

— Plecaţi, miss? Nicky dădu din cap.

— Înapoi în America? întrebă el.

— Nu, de fapt, mă îndrept spre Madrid.

— Madrid, repetă el, uşor uimit.

Nicky îl privi curios. Avea o faţă consternată şi nu putea înţelege de ce. Spuse E ceva în neregulă cu Madridul? Tânărul funcţionar păru încurcat pentru o clipă şi apoi întrebă Mă scuzaţi, nu înţeleg.

— Păreai aşa de surprins când am spus că merg la Madrid!

— Nu, deloc, răspunse el, negând categoric. Se strădui să zâmbească şi adăugă Vă fac notă de plată imediat, miss.

Băgă mâna în poşetă, scoase un pumn de drahme şi i le dădu lui Costa Mulţumesc, spuse ea.

— Eu vă mulţumesc, miss, răspunse el băgând bancnotele în buzunar.

Costă o urmări cum traversează holul spre lifturi. După ce intră în lift şi dispăru la etaj, el părăsi recepţia şi se duse să vorbească cu intendentul.

— Crezi că-i poţi rezerva un bilet lui Miss Wells la avionul de Madrid?

— Sigur că pot spuse Yannis, oarecum tăios, încruntându-se la Costa, evident deranjat de întrebarea acestuia.

— Şi hotelul? îi faci rost şi de cameră la hotel?

— Administratorul de la Ritz îmi este vechi prieten. Nu e nici e. Problemă dacă vorbesc cu el, se lăudă Yannis. Dar, ce te priveşte pe tine? Costa rânji, şi făcu cu ochiul. E fainã. Dă şi bacşiş cum trebuie. Vreau să fiu sigur că totul merge bine. Yannis dădu din cap şi se întoarse să răspundă apelurilor insistente ale unui telefon.

Costa se întoarse la birou unde un coleg de-al lui vorbea cu un musafir. Intră grăbit în spatele biroului unde era o cameră liberă şi de aici dădu rapid un telefon.

— Pleacă rosti el în receptor. Pleacă la Madrid. Ce putea să fi aflat la Vouliagmeni? Trebuie să ştie ea ceva. Va sta la Ritz.

Spune-i! 256

CAPITOLUL XXVIII Nicky îşi dădu seama că este urmărită de abia când ieşi din Muzeul Prado, vineri seara, şi se odihni o clipă sub porticul umbros.

Nu era hotărâtă dacă să meargă direct sau nu la Hotel Ritz, când observă din nou bărbatul cu cigarillo negru.

Prima dată l-a zărit dimineaţă când apăru în timp ce vorbea cu portarul. Trăgea în piept din trabucul mic şi negru, iar fumul gros al acestuia o făcu să se înece şi să tuşească.

Portarul spuse ceva politicos, dar categoric în spaniolă şi omul se căra imediat de acolo. Când termină treaba cu portarul, Nicky traversă în diagonală holul de la intrare, bucuroasă că scăpase de cel cu ţigara de foi. În drum spre apartament, aflată într-unul din lifturi, ea încă îl mai blestema pe tip printre accesele de tuşă pe care şi le oprea discrf t».

Mâna dusă la gură.

Mai târziu, ducându-se să prânzească cu Peter Collis de la biroul AM din Madrid, se oprise să se plimbe puţin de-a lungul Galeriei de! Prado, arcada comercială de sub Place Hotel. Tocmai când ieşea dintr-un boutique, văzu pe individul eu trabuc holbându-se la vitrină. Imediat, îşi întoarse privirea, părând cumva surprins, făcu stânga-mprejur şi intră într-un magazin, vis-à-vis de arcadă.

Acum, iată-l din nou, la numai câţiva paşi de ea. Era lângă statuia dintre trepte şi micul parc de dincolo şi mai era cineva cu el. Avea nelipsitul cigarillo 1 negru în gură.

Omul n-o observase încă. Motivul pentru care ea fu prima care-l

zărise mai repede, era din pricina unor ţipete de copii.

Erau nişte ţânci care abia atunci se învăţau să meargă, agăţaţi de mâinile unei tinere femei. Răcneau de-ţi asurzeau urechile! Mama, hărţuită, se oprise să vorbească cu cei doi de lângă statuie, iar tipul cu trabucul spunea ceva… Părea să-i răspundă unei întrebări. Arătă cu degetul şi gesticula, indicându-i drumul (probabil!).

Deodată, un grup de studenţi germani ieşi din muzeu, înconjurând-o, râzând şi vorbind tare, şi Nicky profită şi se strecură împreună cu ei. O luară, pe lângă micul parc, în Paseo del Prado.

În câteva minute Nicky intră în Piaza de la Lealtad unde se afla Ritz cu grădinile sale adorabile. Bărbatul cu trabuc nu se mai vedea. N-avea mare importanţă.

— Oricum ştia unde stă ea.

După ce-şi luă cheia şi mai multe mesaje, Nicky se îndreptă spre apartament, preocupată de prezenţa acestui individ ciudat. Era posibil ca cineva să-l fi pus s-o urmărească. Cineva? De ce? Dacă e adevărat, acesta nu putea fi decât Charles Devereaux.

În clipa în care intră în apartament, Nicky simţi mirosul unui parfum străin. Rămase pe hol, încruntându-se şi privind în jur, strângând cheia de la uşă în mână. Trase pe nări aerul parfumat din jur de mai multe ori. Nu era niciun dubiu – un miros înţepător persista în aer. Elimină menajera ca variantă posibilă, căci i se păru că ar fi mai degrabă vorba de colonie bărbătească decât de un parfum de damă. O fi intrat valetul oare? Şi dacă da; de ce? Nu trimisese lenjerie la călcat. Iar cel cu trabucul ar fi trebuit să obţină permisiunea să intre. E stupid, murmură ea. Putea foarte bine să mituiască pe cineva din personal. Cum obişnuia să spună tatăl ei: cu bani poţi deschide orice poartă! Ar fi putut-o face fără probleme; iar timp a avut berechet la îndemână. Îl văzuse în zona camerei pe la 11 dimineaţa, înainte de a pleca la biroul AM să-l ia pe Peter. Au fost să servească prânzul la Gran Cafe de Gijón pe la 1: 30 şi după masă, s-au plimbat către Prado. Acolo a întârziat mai mult ore în faţa capodoperelor lui Goya şi Velásquez. Prin urmare, lipsise din apartament o bună parte din zi.

O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte când merse în sufragerie să-şi pună pe masă cheia şi mesajele împreună cu geanta de voiaj. Având îndoieli din ce în ce mai puternice, Nicky deschise uşa de la dormitor, apoi se grăbi către garderobă şi deschise uşa. Geanta ei de

lucru, pe care o lua întotdeauna cu ea în călătorii, avea o poziţie nefirească, deşi ştia foarte bine c-o pusese frumos, la locul ei în colţ, înainte de a pleca să se întâlnească cu Peter.

Luă geanta din dulap şi-o puse pe pat. Cercetând încuietoarea, observă imediat că fusese forţată; când o atinse cu degetele şi-a dat seama că se desface. Cineva spărsese probabil broasca, dar n-a mai putut s-o închidă la loc pentru că era serios stricată.

Nicky examina şi geanta de mână. Nu lipsea nimic.

Carneţelul de însemnări, magnetofonul şi toate celelalte articole erau intacte. Mutase paşaportul, acreditarea de presă şi bancnotele spaniole în geanta albă de piele, pe care o lua permanent, fiindcă era şi mai comodă, dar mai lăsase în geantă mare un portofel cu bani străini. Scoţându-l aforă constată că nu se umblase nici aici. Dar era sigură că scotociseră şi aici cu meticulozitate. Pe lângă lacătul spart, lucrurile personale erau în dezordine. De exemplu, magnetofonul nu era exact în locul special din geantă, unde-l punea pentru a avea acces imediat la el.

Închizând geanta şi punând-o la loc, în şifonier, Nicky se grăbi să verifice dulapul de pe marginea cealaltă a dormitorului şi începu să tragă sertarele unul după altul. Şi de data asta ajunse la concluzia că cineva îi cotrobăise prin obiectele personale, din simplul motiv că ea, întotdeauna, le punea în ordine. Toate erau deplasate sau pur şi simplu răsturnate – o nouă probă a pătrunderii unui intrus în apartament.

Expresia de îngrijorare i se adânci pe faţă, în timp ce închise şi ultimul sertar, după care se duse în camera de zi.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, închise ochii, încercând să se concentreze asupra problemelor ivite de curând. Era o simplă coincidenţă apariţia omului cu cigariile de cel puţin trei ori în preajma ei? Sau, de fapt, o umbră? În cazul acesta un lucru era clar: Charles Devereaux era neîndoielnic în viaţă.

Dovezile cercetării apartamentului ei de către un necunoscut erau aici, evidente. Asta întărea teoria cum că fostul ei logodnic prosperă pe undeva, pe continent.

Deschise ochii şi se aşeză comod pe scaun. Dacă Charles pusese să fie urmărită pentru a şti ce face şi dacă el angajase pe cineva să-i pătrundă în apartament, atunci, logic, ştia că ea se află în Madrid. Dar de unde? Avea el pe cineva, aici, la Ritz? Sau poate pe cineva la Hotel

Grande Bretagne, în Atena? Şi mai ales de ce o făcea?

Nu era decât un singur răspuns: dorea să ştie ce urmăreşte, şi asta cât mai urgent.

O fulgeră ideea că el ar putea crede că face aceste cercetări asupra lui în vederea unui reportaj. În definitiv, ştia prea bine că ea fusese reporter de teren, înainte de a deveni corespondent de război, şi de fapt încă mai era. Şi dacă asta îi era credinţa, înseamnă că, trebuie să fie implicat în ceva care merită o investigaţie. Ceva ilicit. Ceva de mari proporţii poate. Ce poate fi de mari proporţii, ilicit şi care să aducă bani mulţi? Traficul cu arme. Cu droguri. Dar de ce să vrea Charles să câştige hani mulţi? Era deja un om bogat. Totuşi, ideea de bază era că orice ar fi făcut, chestia se învârteam jurul banilor.

Doar dacă n-o fi fost altceva, ceva realmente bizar, aşa cum îi sugerase Arch la Roma. Dar ce putea fi…

Telefonul sună şi îi întrerupse gândurile, iar ea se ridică şi merse la birou să răspundă:

— Alo?

— Nicky, aici Peter. Am mai sunat şi înainte şi am lăsat un mesaj. L-ai primit?

— Oh, Peter, îmi pare rău, tocmai am intrat acum şi n-am citit încă mesajele.

— N-are importanţă. Amy şi cu mine dorim să luăm masa cu tine diseară. Eşti liberă? Da, şi aş vrea foarte mult să-ţi cunosc soţia, însă, Peter, ascultă, nu trebuie să te simţi obligat să-mi porţi de grijă, zău…

— Dorim să vii şi tu – întrerupse el – am invitat câţiva prieteni. Mergem la Jockey Club, este celebru.

— Am auzit de el.

— Am să trec să te iau pe la opt şi jumătate, masa nu se serveşte înainte de zece, zece şi jumătate, mi-e teamă. Când eşti în Madrid, fă cum fac madrilennos. Pe curând.

— Aştept cu nerăbdare, Feter. La revedere.

Imediat după ce închise, telefonul sună din nou.

— Alo?

— Salut dragă, eu sunt – spuse Clee.

— Salut, dariing, ce faci? De unde suni?

— Mă simt excelent, şi sunt în Berlin la Intercontinental. Ai

primit mesajul meu?

— Da, dar de-abia m-am întors şi n-am avut încă timp să mă uit.

— Nicky, am o veste mare, vestea secolului!! exclamă el.

Îi simţea emoţia prin fir.

— Spune-mi, care-i?

— Yoyo, am primit un mesaj de la Yoyo, Nick.

— Oh, Clee, mulţumesc cerului! E teafăr? Şi unde se află? La Paris? Clee râse:

— Uaa! Nu pot răspunde la toate întrebările deodată. Este sănătos. Se află în Hong Kong, dar va veni la Paris în curând.

Sper, în câteva zile, cel mult o săptămână.

— Asta-i minunat, spuse ea, şi deodată ochii i se umplură de lacrimi de uşurare şi recunoştinţă că el este viu şi sănătos.

Pentru câteva secunde nu fu în stare să rostească un cuvânt.

Clee spuse:

— Mai eşti acolo, dragă? Din cauza nodului din gât, Nicky răspunse cu greutate:

— Da… am fost foarte emoţionată câteva clipe, asta-i tot.

Am trecut şi eu prin asta. Am avut aceeaşi reacţie când am aflat vestea de la Jean-Claude.

— A, deci n-ai vorbit chiar tu cu Yoyo?

— Nu, a sunat la birou din Hong Kong şi a spus că ne va suna în momentul când soseşte la Paris.

— Clee, dar este pur şi simplu minunat! Poate reuşim să ne întâlnim luni.

— Poate. Este o veste colosală. La ce oră vei sosi la Paris, Nick?

— Cred că după-amiaza târziu.

— Atunci luăm cina împreună, numai noi trei: tu, eu şi Yoyo. Numai dacă Yoyo va fi sosit, desigur şi e dispus.

— Nu mai am răbdare până nu te văd pe tine, darling.

Nicky râse:

— E de la sine înţeles că e reciproc.

Au mai vorbit câteva minute, şi-au spus la revedere şi au închis. Nicky rămase câteva clipe cu mâna pe receptor. Clee fusese atât de emoţionat de chestia cu Yoyo, încât n-o întrebase de ce-a ajuns la Madrid. Presupusese probabil, că se află acolo cu treburi, lucru care îi uşurase foarte mult situaţia. Ar fi trebuit iar să mintă.

Mai târziu, în seara aceea, când îşi dădea ultimele tuşe de machiaj, telefonul zbârnâi din nou. Intrând în dormitor, ridică receptorul şi spuse:

— Alo? Nu răspunse nimeni. Nicky insistă:

— Alo? – cumva mai apăsat. Urmă un clic şi telefonul amuţi. Imediat formă numărul centralei.

— Sunt Nicky Wells de la apartamentul 705. Tocmai a sunat telefonul. Am răspuns, dar nu mi-a vorbit nimeni. Aţi dat cuiva legătura cu mine?

— Da, Miss Wells, eu am făcut legătura, răspunse operatoarea.

— Cine a solicitat-o? Ştii? îmi pare rău, nu ştiu. Dar era un bărbat care a întrebat dedv.

— Mulţumesc. Nicky puse jos receptorul şi se întoarse în baie să se pieptene. Brusc se opri din pieptănat şi rămase un moment privind în oglindă, dar fără să se privească. Mintea îi era în altă parte. O frământa gândul că cineva îi urmărea toate mişcările. Şi apoi îşi amintea de ceea ce îi spusese Arch la Roma. Acesta afirmase că un om care dispare nu doreşte să fie găsit. Niciodată. Îi mai spusese că riscă foarte mult. Aşa să fie oare?

Mintea ei ingenioasă se concentra asupra lui Charles Devereaux. Arch remarcase că Charles era un tip dur şi nemilos. Toate aceste lucruri erau adevărate. Ea însăşi le descoperise la el.

O privire de înţelegere licări în ochii ei de un albastru adânc. Da, da, putea fi în pericol.

CAPITOLUL XXIX Vestea despre Yoyo îi ridică mult moralul lui Nicky; subiectul Devereaux trecuse pe planul doi.

Noaptea trecută, simţise o mare uşurare. Avusese un sentiment de adevărată exuberanţă în finalul cinei cu Feter şi Amy Collis şi prietenii lor. Chiar şi ceea ce-i spusese Arch în legătură cu pericolele ce-i pândesc nu mai avea importanţă.

Acum, în această dimineaţă caldă şi frumoasă de sâmbătă, toate fantomele dispăruseră. Fuseseră alungate de buna ei dispoziţie şi de soarele strălucitor, de cerul acesta de un incredibil turcoaz şi de aerul castilian, rarefiat şi uscat, ce dădea zărilor o limpezime extraordinară. Şi mai era ceva agitaţia şi vioiciunea acestui impunător şi elegant hotel erau tonice, o bine dispuneau. Totul în jur părea cufundat într-o infinită pace şi lumină.

De la convorbirea telefonică cu Clee, Nicky nu se gândea decât la Yoyo. Faptul că reuşise să fugă din China la Hong Kong, că era teafăr în această colonie a Coroanei Britanice, îi uşurară multe din grijile recente; se simţea ca şi cum o greutate i s-ar fi luat de pe inimă. Oricum, măcar una dintre ele. Abia aşteaptă să-l vadă pe Yoyo, să afle ce i s-a mai întâmplat în aceste trei luni de când s-au văzut ultima oară.

Aceeaşi dorinţă o avea şi pentru Clee. Simţea nevoia să-l vadă, să fie împreună. Se despărţiseră de mai multe săptămâni, dar asta nu făcu decât să-i dorească prezenţa şi mai mult. Îi era dor de căldura şi inteligenţa lui, de dragostea şi înţelegerea lui.

Nicky duse ceaşca la gură terminându-şi de băut cafeaua.

Se aşeză apoi pe scaun. Privea în jur, fascinată de minunăţia decorului. Servea micul dejul în restaurantul situat printre copacii grădinii hotelului. Într-un fel, Ritz atrăgea mai ales prin grădinile lui. Hotelul era plasat în chiar inima Madridului, şi vegetaţia din jur împrumuta locului liniştea şi pitorescul ei.

— O oază de calm în această metropolă zgomotoasă şi agitată, veşnic în mişcare.

Înălţându-şi capul, privi cerul. O culoare pe care niciodată n-o mai văzuse, fără umbră de nori – o culoare nepământească. Soarele părea şi mai înalt. Se anunţa o zi insuportabil de caldă, la fel ca şi ieri. Sub copaci însă era răcoare şi bine; oricum. Fusese inspirată îmbrăcându-se extrem de subţire; o rochie largă de bumbac şi şlapi. Problemă majoră a fiecăruia din oraş era cum să suporţi cât mai uşor căldura excesivă.

— Señorita Wells? auzindu-şi numele, Nicky privi în jur şi salută cu privirea pe băiatul de hotel care se apropie de ea:

— Da?

— Pentru dumneavoastră. Ţinea în mână o mică tavă de argint pe care se afla un plic.

Nicky scoase nişte pesetas din poşetă şi-i oferi băiatului de serviciu, după care luă plicul alb de pe tavă şi-l puse pe masă.

Acesta aprecie suma din ochi, zâmbi şi spuse mulţumit.

— Gracias, sennorita. Nicky examina plicul cu vădită curiozitate, întrebându-se de la cine ar putea fi. De la Peter? De la madrilenos pe care i-a întâlnit noaptea trecută? Era vorba de un cuplu tânăr care o invitaseră în weekend… Numele ei era îngrijit tipărit pe plic, la fel şi

numele şi adresa hotelului, dar nu şi al expeditorului. Rupând marginea de sus a plicului, scoase biletul şi înţepeni în momentul când recunoscu scrisul. Scrisul acela de mână elegant, de neconfundat… rândurile erau din partea lui Charles Devereaux.

— Dragă Nicky. Deoarece mă cauţi atât de insistent, cred c-a sosit timpul să ne întâlnim. Omul care a adus acest bilet te va aştepta în hol. L-am trimis să te aducă la mine. C. Nicky rămase cu ochii larg deschişi undeva spre grădină, cu o expresie de neverosimil întipărită pe chip. Ţinea biletul strâns în mână şi înghiţi în sec de mai multe ori. I se uscase gâtul. Apoi privi hârtia din nou şi mai citi odată. Fără nici cea mai mică îndoială, biletul era de la Charles. Lăsând la o parte scrisul pe care-l ştia atât de bine, numai Charles ar fi folosit cuvintele să te aducă! O mai făcuse în trecut, şi stilul era clar britanic. Nu, nu se înşela!

— Am avut deci, dreptate tot timpul – se gândea, îndreptându-se în scaun. Ştiam că am dreptate. Din chiar momentul când am vizionat transmisiunea lui Tony de la Roma. Şi totuşi, nu mai era atât satisfacţia certitudinii, ci mai ales sentimentul de tristeţe, şi de dezamăgire… Tristeţe pentru Anne Devereaux, nu pentru ea!

Cât timp a stat cu biletul în mână, gândurile ei erau concentrate asupra omului care-o aştepta s-o ducă la Charles.

Pe neaşteptate îşi aminti iarăşi de spusele lui Arch şi se întrebă dacă nu este în pericol cu adevărat. Dacă realmente aşa ceva e de crezut, cum ar putea să se lase condusă de mesagerul lui Charles? În majoritatea misiunilor sale de corespondent de război, pericolul plana precum sabia lui Damocles. Niciodată n-a dat înapoi. Cu mult timp în urmă se convinsese de faptul că nu-i este frică. Pe de altă parte, nu putea să abandoneze acum, căci curiozitatea ei ajunsese la paroxism. Desigur, nu avea de gând să comită imprudenţe sau să rişte nebuneşte.

— Nu cred că este riscant. Orice ar fi, Charles Devereaux nu este un ucigaş. În adâncul sufletului ea ştia că Charles nu-i va face niciun rău, nu-i va clinti niciun fir de păr – era absolut convinsă de asta. Totuşi, prudenţa este mama înţelepciunii.

A fi dorit ca Peter Collis să fie disponibil ca să poată s-o însoţească. Ar fi putut lua maşina lui, iar el ar fi aşteptat-o afară, cât timp se întâlnea cu Charles. Din nefericire, Peter şi Amy erau plecaţi într-o vizită, undeva lângă Madrid.

Nicky traversă holul de la intrare şi se adresă lui Enrique,

administratorul şef.

— Bună dimineaţa, señorita Wells. Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu amabilitatea-i obişnuită.

Ea dădu din cap. Am urgent nevoie de maşină şi şofer. Şi aş vrea ca şoferul să vorbească engleză, te rog.

— Nicio problemă, señorita. Se rezolvă imediat. Cât timp aveţi nevoie de maşină?

— Nu ştiu sigur. Câteva ore, cel puţin, poate chiar toată ziua.

Cât de repede poate fi aici?

— E deja aici, señorita Wells. Avem, maşini şi şoferi la dispoziţie permanent, gata să ne servească clienţii.

— Ce bine! Acum câtva timp mi-a adus cineva o scrisoare.

Cred că aşieaptă.

— Da, e acolo, îi spuse Enrique.

Nicky se uită în direcţia indicată. Văzu un tinerel, bine îmbrăcat, foindu-se în capătul celălalt al holului.

— Mulţumesc, spuse ea administratorului şi se grăbi înspre direcţia opusă. Oprindu-se în faţa tânărului, spuse: Mă numesc Nicky Wells. Vorbeşti engleza? Tânărul confirmă.

— Cum te numeşti? urmă o ezitare scurtă după care spuse: Javier.

— În regulă, Javier. Îi arătă plicul. Tu ai adus scrisoarea aceasta. Corect?

— Da.

— Şi trebuie să mă duci la cel care ţi-a dat-o, nu-i aşa?

— Da. Vă aşteaptă.

— Foarte bine, merg cu tine acum, cu maşina şi şoferul meu.

— Nu înţeleg. Am maşină. Eu vă iau, señorita Wells. Nicky nu fu de acord. Nu, categoric nu. Prefer să vin cu maşina mea proprie sau nu vin deloc, spuse ea ferm, cu o expresie decisă, de neclintit.

Lui Javier nu-i scăpă această atitudine, dar din nou ezită, părând nesigur şi neştiind ce să facă. Apoi spuse O. K.

Aşteptaţi vă rog. Vorbesc la telefon.

— Aştept, nicio problemă, răspunse Nicky rece, înţelegând că merge să-i dea un telefon lui Charles. Îl urmări cu privirea cât timp traversă sala de recepţie în căutarea unui telefon. În câteva minute el se reîntoarse.

— O.K., mergem acum, maşina dumneavoastră urmează maşina mea.

— Numele şoferului ei era José, şi în momentul în care ea se instală confortabil în maşină, el merse să vorbească cu Javier.

Nicky îi urmărea prin parbriz. Portiera era deschisă, aşa că le auzea vocile. Totuşi, deoarece vorbeau în spaniolă, ea nu înţelese niciun cuvânt din ce spuneau.

Câteva secunde mai târziu, José intră în maşină, debloca frâna şi introduse cheia în contact. În timp ce rulau lin în zona din faţa hotelului şi apoi pe stradă, Nicky spuse: – Ţi-a explicat Javier unde mergem?

— Da señorita. Mergem în zona arenei.

— Arenă?

— Şi. Şi. Arenă unde au loc luptele cu tauri în Madrid.

Celebra Piaza de Toros de Las Ventas. Nu este prea departe, vreo 20 de minute, poate jumătate de oră, depinde de trafic.

— Oh, da, atunci e perfect.

— Cunoaşteţi arena, señorita? Aţi fost la vreo corrida?

— Da, am fost, cu câţiva ani în urmă spuse ea amintindu-şi de perioada când se întâlnise cu Charles la Madrid, doar cu câteva săptămâni înainte de a se logodi. Don Pedro îi luase la o luptă cu tauri într-o duminică după amiază.

— Şi v-a plăcut? întrebă José uitându-se peste umăr şi zâmbindu-i.

— A, foarte mult, mulţumesc.

Sprijinindu-se de spătar, Nicky îşi îndreptă gândurile spre acel weekend lung. Ea şi Charles stătuseră în Madrid patru zile şi acum îşi aminti cât de prins fusese Charles de viaţa de aici. Ei bine, era o viaţă trepidantă, mondenă, plină de agitaţie. Viaţa aici era trăită din plin şi lui părea să-i placă viaţa de noapte – ca şi toate celelalte. Se întrebă dacă trăieşte aici permanent. Probabil că da, poate că la Roma venea numai în vizită. Droguri – se gândi ea făcând legătura cu filiera sud-americană, firească de altfei prin comuniunea de limbă şi tradiţii. Ştia, de asemenea, că în ciuda lustrului ei de faţadă, capitala spaniolă îşi avea problemele ei, ca oricare altă metropolă. Citise recent că heroina provoca un deces la fiecare două zile în Madrid.

Era oare Charles vârât în traficul cu droguri? Despre asta să fie

vorba? Să fi fost ăsta motivul pentru care Charles şi-a înscenat moartea şi a fugit în străinătate ca să înceapă o nouă viaţă? În curând va afla răspunsurile la toate – se gândi ea.

După aproape jumătate de oră, José se opinti pe o stradă lăturalnică în spatele lui Javier şi parcă în faţa unei clădiri din cărămidă roşie. O ajută să coboare din maşină. Ea spuse:

— Te rog aşteaptă-mă aici José, indiferent cât voi sta.

— Şi, şi, înţeleg, n-o să mă dezlipesc de aici. Voi sta aici toată ziua, dacă e nevoie.

Nicky dădu din cap:

— Probabil că n-o să stau mai mult de câteva ore, adăugă ea şi se îndreptă spre Javier care deja aştepta în faţa uşii.

— Acesta este locul, nu? – întrebă ea, pironindu-l cu privirea.

— El aşteaptă aici – spuse Javier, împingând uşa şi dându-se la o parte ca să-i facă ioc.

Cât traversă micul foaier, urmându-l pe Javier spre lift, Nicky încercă să se îmbărbăteze. Nu ştia la ce ss $?

Spre şi-şi simţi din nou gura uscată.

CAPITOLUL XXX Javier deschise uşa apartamentului cu propria cheie şi o pofti înăuntru.

Nicky se trezi într-un foaier mic, întunecos, fără caracteristici aparte. Avea un covor oriental pe parchet, o masă rabatabilă în perete pe care se afla o vază cu flori artificiale stropite cu apă, iar pe pereţi imagini înrămate cu toreadori.

Privi dintr-o parte în alta, plină de curiozitate şi văzu mai multe uşi deschise pe un coridor lung care pornea din foaier.

Camera de zi era drept în faţă, cu o intrare în arcadă.

Totul era liniştit, fără niciun semn de viaţă şi Nicky se tot întreba unde putea fi Charles. Se mai uită o dată în jur, străduindu-se să surprindă cel mai mic zgomot.

— Vă rog intraţi acolo, spuse Javier arătând spre camera de zi. Şi, în timp ce înainta, acesta dispăru jos pe scări.

Se uită de jur-împrejurul camerei în care intră. Era o încăpere obişnuită, fără nimic special în ea, ca şi foaierul, cu mai multe covoare orientale pe parchetul de lemn şi o colecţie de postere cu lupte de tauri pe pereţii albi, mai erau şi nişte piese de mobilier din lemn închis la culoare. O sofa şi două scaune, acoperite cu catifea verde-oliv, erau

dispuse în jurul unei mese de cafea din metal, cu tăblia din plăcuţe de ceramică decorativă.

Aşteptându-se să-l găsească pe Charles acolo, Njcky fu dezamăgită să constate că nu era nimeni în cameră. Se îndreptă către fereastră şi privi afară, unde văzu că arena de tauri, celebra Piaza de Toros de Las Ventas era doar la o aruncătură de băţ. Indiferent cine locuia aici, şi ştia că nu era Charles, aceia era cu siguranţă un oficionado. Charles trebuie să fi împrumutat apartamentul pentru întâlnirea noastră – se gândi ea – el n-ar locui într-un loc ca acesta. I-ar ofensa nu numai sensibilitatea, ci şi gustul său.

— Salut, Nicky! Ea tresări speriată când îi auzi vocea, se întoarse şi îl văzu pe Charles care intrase în cameră printr-o altă uşă, de la capătul celălalt. Şi cel pe care-l vedea era într-adevăr Charles Devereaux, deşi arăta foarte schimbat. Părul şi mustaţa erau vopsite negru şi bronzul lui puternic îl făcea şi mai brunet, ceea ce îi dădea un aer străin. Era blond din naştere, ca şi mama sa, şi arăta extrem de anglo-saxon, tipul anglo-saxon prin excelenţă. Acum purta o pereche de pantaloni bleumarin din bumbac şi o pămaşă albă, deschisă la gât; nu-l văzuse niciodată îmbrăcat aşa de neglijent.

Nicky descoperi că nu e în stare să scoată un cuvânt. Nu anticipase şocul de a fi faţă în faţă cu el şi impactul era enorm.

Se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. De fapt, văzându-l viu, teafăr, şi evident, sănătos, după ce; l crezuse mort până nu demult, simţi un şec nemaipomenit. Îi tremura tot corpul, iar inima îi bătea sălbatic.

Arăţi foarte bine, Nicky, spuse Charles în sfârşit, rupând tăcerea dintre ei şi îndreptându-se către ea. Şi mulţumesc c-ai venit. Se opri la un pas de ea, zâmbindu-i uşor.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, stătea încă cu privirea pironită la el. Expresia ei era rece, distantă, ochii ei de un albastru glacial. Se hotăra în sfârşit să-i răspundă cu o voce mai degrabă ostilă.

— Să lăsăm introducerile, nu de asta am venit aici.

— Încercam doar să te fac să te simţi în largul tău, draga mea, îi răspunse el zâmbindu-i din nou.

Auzindu-i cuvintele şi observându-i din nou zâmbetul subţire, superior, ceva în Nicky se revoltă. Durerea, chinul şi mânia care fierseseră în ea până atunci au atins furia. Iar furia i se dezlănţui

necontrolat. Zăgazurile se rupseră şi ea explodă.

Ticălos nenorocit, ce eşti, canalie ticăloasă! De ce-ai făcut asta? De ce-ai făcut un lucru atât de abominabil? Mie, Annei? Cum ai putut să-ţi răneşti propria mamă şi pe mine? Cum ai putut să fii atât de crud? Ne-ai produs la amândouă multă durere şi suferinţă. Am suferit pentru tine, netrebnic fără inimă! Niciodată nu voi înţelege cum de-am putut să te iubesc. Te urăsc profund pentru ce-ai făcut! Charles se simţi descumpănit când auzi acest torent de cuvinte grele, tonul ei veninos, şi un rictus îi apăru în colţu'!

Gurii. Dar nu spuse nimic în apărarea sa. Stătea pur şi simplu şi o privea fără să clipească din ochi, cu o privire egală.

Un potop de lacrimi de furie îi podidi faţa. Brusc, sări în faţa lui şi se agăţă de el. Începu să-i care pumni în piept şi faţă, cu mâinile încleştate dovedind o putere surprinzătoare.

Charles fu luat prin surprindere de această neaşteptată criză de furie, se dezechilibră un pic sub potopul de lovituri, dar îşi reveni imediat. Începu să se lupte cu ea. În cele din urmă reuşi să-i prindă mâinile şi s-o ţină strâns de încheieturi.

— Termină o dată, Nicky, mă auzi? Încetează imediat! exclamă el vehement, deşi stăpânit. Demonstraţia asta ridicolă pe care-o faci rău ne duce nicăieri. Te-am adus aici ca să-ţi spun ceva, să-ţi explic.

— M-ai urmărit deci! ţipă ea.

— N-am făcut aşa ceva! I-o întoarse el violent.

— Mi-ai cotrobăit prin apartament, mişelule! El ezită o fracţiune de secundă, apoi se hotărî să recunoască.

— Da, asta-am făcut. De urmărit însă, nu te-am urmărit.

Dădu din cap dezaprobator: nu, nu te-am urmărit, să-ţi fie clar, Nicky!

Ea îl ignoră:

— Ţi-ai regizat propria-ţi moarte şi ai dispărut ca să începi o altă viaţă!

— Strigă ea acuzator. Un gest laş şi de neiertat.

Inconştient. Nu-ţi cunosc motivele, dar nimic din ce-ai să-mi spui nu va putea vreodată explica ceea ce…

— N-am avut de ales, interveni el peremptoriu cu o voce calmă şi controlată. Am făcut ceea ce am făcut deoarece n-am avut de ales.

Există întotdeauna o soluţie.

— De data aceasta, nu! Era o chestiune de datorie.

— Datorie! spuse ea urlând. E greu să cred aşa ceva!

— Vreau să explic de ce-am făcut ce-am făcut şi apoi pos e vei înţelege şi mă vei lăsa în pace.

Dacă văzu că ea nu răspunde, Charles adăugă:

— Îmi pui viaţa în pericol, Nicky.

— Ce vrei să spui în pericol?

— Ceea ce faci e riscant pentru mine, pentru situaţia mea…

Călătorind prin toaij lumea, punând întrebări despre mine, arătându-mi fotografia la toţi, spuse el, cu vocea neaşteptat de coborâtă aproape conspirator. Nimeni nu trebuie să afle că sunt viu, nici chiar mama.

Deşi era extrem de speriată de afirmaţiile lui, Nicky nu făcu niciun comentariu. Îl privi curios. Ochii-i erau plini de întrebări, cercetători.

Charles spuse:

— Vino şi stai jos, şi încearcă să nu mai fi supărată.

— Va trece mult timp până voi depăşi această stare.

— Da, murmură el, dând din cap. Încearcă măcar să te calmezi, casămă – asculţi atent şi civilizat. Mâniate împiedică, te blochează.

— Civilizat? repetă ea, vocea-i exprimând perplexitatea.

— Doamne, Dumnezeule! Vrei prea multe.

Pe neaşteptate îi dădu drumul, îi eliberă încheieturile, braţele căzându-i vr jos.

Nicky îşi ridică braţele imediat, se uită la încheieturi şi începu să şi le frece pe rând, întâi una, apoi pe cealaltă. Erau roşii şi o dureau.

— Uite ce mi-ai făcut! El spuse cerându-şi scuze:

— Îmi pare rău. Niciodată n-am ştiut cu adevărat ce putere am. Vrei să mă scuzi un moment, Nicky? Mă întorc imediat.

Ieşi afară printr-o uşă laterală.

Nicky se sprijini de perete, simţind o slăbiciune în picioare. Încă mai tremura şi mânia clocotea înăuntrul ei. Era singura emoţie pe care o mai simţea. Nimic altceva decât mânie şi probabil, o anumită ură pentru Charles Devereaux.

Nu mai simţea nimic altceva pentru el.

Când Charles se reîntoarse câteva secunde mai târziu, îl urma un alt tânăr, dar nu Javier. Omul ducea o tavă cu o sticlă cu apă şi două

pahare; cum trecu de ea, şi o puse pe masa de cafea, Nicky simţi mirosul înţepător al coloniei. U recunoscu imediat, se trase înapoi uşor, înţepenită şi se uită la el. Charles observă imediat gestul şi, când au rămas singuri, o întrebă:

— De ce ai reacţionat în felul aceasta când a intrat Pierre?

— Deoarece el este cel care mi-a intrat în cameră, replică ea.

Charles tăcu.

— Să nu încerci să negi! exclamă ea, trezindu-i-se din nou mânia.

— De unde ştii asta? L-ai văzut în apartament?

— Nu, dar l-am mirosit. Se uită la ceas. El se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Colonia pe care o foloseşte. Apartamentul meu mirosea ca această colonie.

Charles se încruntă din nou.

— Este prea tânăr, murmură el aproape numai pentru sine.

Prea lipsit de experienţă şi foarte neglijent. Charles nu mai spuse nimic altceva timp de o secundă. Arăta gânditor. Apoi şopti rar:

— Pierre n-a găsit nimic.

— Nici nu era nimic de găsit! spuse Nicky. Exceptând fotografiile care erau la mine.

Charles nu comentă nimic, dar spuse:

— Acum vino, stai jos, Nicky! Ieşirile tale nu ne-au ajutat până acum. Te rog, încearcă să te calmezi ca să putem vorbi şi să ne înţelegem civilizat. Nicky rămase în picioare acolo unde se afiş. Nedezlipindu-şi ochii de pe Charles. Ştia că supărarea ei este justificată. Se adunaseră multe în aceşti trei ani şi nu regreta nimic din izbucnirile ei şi din ceea ce spusese.

Dar avea şi el ceva dreptate. Nu va afla nimic dacă nu-şi ţine cumpătul şi nu-l lasă să vorbească, să-şi prezinte versiunea.

— Vino, Nicicy, spuse el din nou, arătând spre cel mai apropiat scaun. Ia, te rog, loc. În timp ce spuse aceasta se lăsă în scaun, întinse mâna după sticlă şi-şi turnă un pahar cu apă. Îşi ridică privirea spre ea. Vrei şi tu un pahar? Ea dădu din cap:

— Mulţumesc, este foarte cald aici.

El sări brusc în picioare şi merse să dea drumul la un ventilator care era pe o masă într-un colţ, apoi se întoarse la loc. După ce se aşeză

jos, îi turnă apă, îşi ridică paharul şi bău.

Nicky continuă să-l urmărească cu privirea. Acesta era bărbatul pe care l-a iubit şi adorat, cu care intenţionae să se căsătorească şi căruia îi fusese credincioasă, se culcase cu el, fusese intimă cu el în toate sensurile, îşi împărtăşiseră totul; darjn momentul acesta i se părea complet străin.

În cele din urmă, făcu câţiva paşi şi se aşeză. Luă o înghiţitură din pahar şi spuse:

— Sunt mai calmă acum, Charles, vorbeşte.

— Ceea ce-ţi voi spune este extrem de confidenţial. Nu pot spune nimănui altcuiva. Niciodată. Nici măcar mamei mele.

Cum Nicky rămase complet tăcută, continuă:

— Promite-mi că nu vei dezvălui nimănui că sunt în viaţă şi că nu vei repeta ceea ce-ţi voi spune. Mamei mele nici într-un caz.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Atunci mi-e teamă că nu pot să-ţi spun.

— De ce nu trebuie să afle Anne nimic?

— Deoarece va dori să mă vadă, dacă va afla că sunt în viaţă şi asta e imposibil. Ar putea fi periculos… pentru ea, spuse el.

— De ce? Nu răspunse la această întrebare. În schimb îi spuse:

— Dacă-ţi ţii cuvântul şi juri pe onoarea ta că ceea ce spun va rămâne absolut confidenţial, atunci îţi voi spune totul. Sau cel puţin îţi voi spune de ce mi-am înscenat moartea şi am dispărut.

— OK, promit. Nu-i voi spune Annei sau altcuiva că eşti în viaţă şi nici nu voi dezvălui ceea ce-mi vei spune numai mie.

— Şi nimănui altcuiva în lumea asta, Nicky.

— Şi nimănui altcuiva, promit.

— Sper cu sinceritate că aşa vei face. Se uită ia ea cu seriozitate. Nu este în firea ta să-ţi încalci cuvântul, aşa că am încredere. Mai înainte însă vreau să adaug că… în ceea ce sunt implicat are de-a face cu securitatea raţională, Securitatea naţională britanică.

Nicky se aplecă în faţă, se uită la el cu aceeaşi gravitate.

— Ţi-am spus că nu voi spune un cuvânt şi nu voi spune.

— Perfect. Se afundă în scaun şi după o clipă spuse cu o voce scăzută. Sunt agent britanic.

Era ultimul lucru la care se aştepta să audă din partea lui şi, deşi era buimăcită, îşi păstră o expresie neutră. De ce nu se gândise

niciodată la serviciile secrete? se întrebă ea, dar spuse cu o voce distantă şi egală: Lucrezi cu MI6, nu-i aşa?

— Serviciul Secret de Informaţii, care este acelaşi lucru cu MI6.

— Mai mult sau mai puţin. Şi am înscenat moartea şi dispariţia pentru că devenise necesar să-mi asum o nouă identitate.

— De ce? întrebă Nicky, sprijinindu-se cu braţul de spătar.

— Aveam nevoie de o identitate nouă pentru a mă infiltra în serviciile secrete ale altui stat.

— Vrei să spui că eşti agent dublu?

— Da. Este corect.

— Ce serviciu secret?

— Ei, ştii foarte bine că nu-ţi pot spune asta, Nicky. Haide, fo'! Oseşte-ţi capul acela inteligent al tău, spuse el cu vocea lui suavă.

Dădu din cap.

Înţeleg. De cât timp eşti agent?

— De mulţi ani, 15 ani, dacă vrei o cifră exactă. De la vârsta de 25 de ani. Lucram deci pentru Serviciul Britanic când m-ai întâlnit, spuse el, împreunându-şi mâinile, înţelegând deodată că a existat o parte din el pe care ea n-a cunoscut-o niciodată.

— Într-adevăr? continuă ea zăpăcită de aceste ultime amănunte. Dar urmă să ne căsătorim. Cum sperai să ţii asta secret faţă de mine?

— Foarte uşor. Întâi de toate, cariera ta îţi ocupa o bună parte din timp, până la a exclude orice altceva, cu excepţia bineînţeles a relaţiei noastre. Şi călătoreai foarte mult în calitate de corespondent de război. Secretul meu fusese bine păzit ani întregi. Aveam o acoperire perfectă, înţelegi? Compania mea de importuri de vin.

— Dar era prosperă, exclamă ea, părând surprinsă.

Majoritatea operaţiunilor de acoperire nu sunt decât pentru acoperire. Ele nu aduc neapărat bani.

Ei zâmbi:

— Asta a fost întotdeauna una din problemele mele, Nicky.

Afacerile pe care le făceam deveneau imediat prospere. Şeful meu imediat, un superspion, spunea că tot ce ating devine aur.

De asta am renunţat la celelalte afaceri din primii ani. Am deschis apoi compania de vinuri, deşi totul mergea bine.

Aveam aşa o acoperire perfectă1.

— Nu bine, foarte hine…

— Într-adevăr, era ideal. Puteam călători oriunde doream, oricând, spuse Charles. Şi ştii asta. Atunci când l-am adus pe Chris Neald ca partener, nu mai eram legat de birou. Chris se ocupa de afaceri, iar eu mă plimbam prin toată lumea, făcând ce aveam de făcut, în timp ce, din când în când, mă ocupam câte un pic şi de vinuri.

— Asta îţi dădea legitimitate, murmură Nicky cu o uşoară încruntare.

— Oh, aşa şi era. În definitiv, era compania lui Chris, în măsura în care el făcea cea mai mare partea a treburilor.

Firesc, mi se potrivea de minune. Câştigam din ce în ce mai multă libertate.

— Chris ştia că eşti agent? Dumnezeule mare, nu!

— Dar ai avut un complice, nu? Vreau să spun cineva care să te ajute să-ţi simulezi moartea şi să poţi pleca din Anglia.

— Da, aveam.

— Cine era?

— Ştii bine că nu-ţi pot spune.

— Un alt agent…

— De ce trebuia, în definitiv, să dispari? Tocmai ai spus că întreprinderea îţi asigură un paravan perfect. De ce n-ai fi putut să te căsătoreşti cu mine şi apoi să continui la fel ca înainte, Charles?

— Asta am intenţionat întotdeauna e fac. Dar, cu câteva luni înainte de căsătoria noastră am constatat că trebuia să plec din ţară pentru mult timp. Vezi, devenise imperios necesar ca un agent ŞIŞ să se infiltreze într-o anumită agenţie secretă străină şi să intre în clandestinitate pentru a o putea face – explică el. Şi toţi am înţeles că această clandestinitate va dura ani mulţi ca să fie eficace. Aşa că a fost mai rezonabil să dispar înainte de căsătorie decât după.

— Înţeleg, dar de ce tu, Charles? De ce nu un alt agent britanic?

— Din cauza competenţei mele în anumite domenii: limbile străine pe care le vorbesc perfect. Eram cel mai bun candidat şi era vital pentru securitatea naţională britanică ca eu să mă infiltrez cât se poate de repede. Asta nu se face peste noapte.

Ia timp până când câştigi încrederea oamenilor, până când eşti acceptat. Luă o înghiţitură de apă şi continuă: aşa cum am mai spus, toţi ştiam că vom lucra în clandestinitate, mulţi, mulţi ani. Astare.

— Şi în felul acesta ai sacrificat vieţile noastre, şi-a mea, şi-a ta,

murmură ea, privindu-l direct în ochi.

— A trebuit să… pentru ţara mea, răspunse el, întorcându-şi privirea neaşteptat de blândă, care exprima şi regretul în acelaşi timp.

Ea rămase tăcută, stând nemişcată în scaun.

El spuse foarte tandru:

Dacă te consolează cu ceva, să ştii că te-am iubit foarte mult. Dori să adauge că încă o mai iubeşte, dar nu îndrăzni şi, oricum, nu era momentul potrivit.

Ea spuse rar:

— Mi-ai produs o mare durere, Charles.

— Ştiu. Mă vei putea ierta vreodată?

— În aceste circumstanţe, cred că da. Îi trimise o privire penetrantă. Mama ta a fost tot atât de devastată ca şi mine, de neconsolat.

— Da.

— Acum e mult mai bine. S-a logodit cu Philip Rawlings.

— Ştiu, am văzut anunţul în The Times. A dorit să se căsătorească cu ea de mult timp. Trebuie să fie foarte fericit.

— Amândoi sunt.

— Aş vrea să te întreb acum ceva, Nicky. Cum ai descoperit că sunt de fapt în viaţă? Şi cum naiba ai pus mâna pe fotografia aia a mea? Vreau să spun, fotografia care mă reprezintă pe mine acum?

— Hazardul – spuse ea – şi începu să-i explice totul. Când termină, el dădu din cap dezaprobator:

— Nici măcar n-am ştiut vreodată că blestemata aia de cameră TV era îndreptată asupra mea. Luăm masa cu un prieten într-un restaurant din apropierea pieţei unde se ţinea mitingul, când am auzit zarvă. Se auzeau împuşcături.

Prietenul meu şi cu mine am dat fugă să vedem ce se întâmplă.

Am văzut camera TV, desigur, şi ar fi trebuit să părăsesc locul imediat. De obicei sunt mult mai prudent.

Nicky dădu iar din cap, apoi remarcă:

— Ţi-ai schimbat înfăţişarea lăsându-ţi mustaţă şi vopsindu-ţi părul. Dar ochii încă nu ţi i-ai schimbat, sunt încă verzi.

— Am lentile de contact maro, pe care le port de obicei, mărturisi el. N-am crezut că e necesar s-o fac şi faţă de tine.

Dar să nu ne îndepărtăm de subiect. Spune-mi ce te-a adus la

Atena, Nicky?

— După ce-am petrecut weekend-ul la Pullenbrook cu două săptămâni în urmă, m-am decis să merg la Roma care este sursa filmului. Speram că voi da de un fir care să mă conducă spre tine. Printr-o coincidenţă fericită, secretara şefului de birou te-a recunoscut în fotografii. Te văzuse pe aeroportul din Atena.

— A, tipa aia drăguţă, americană, pe care am ajutat-o cu bagajele? Îmi amintesc.

— Da, de ea e vorbă.

— Şi aşa, de la Roma ai mers la Atena – interveni el. Şi-ai început să pui întrebări pe la diverse hoteluri.

— Te aflai acolo, nu? Vreau să spun că nu erai doar în trecere?

— Nu, nu eram. Am petrecut două zile în Atena dar…

— Şi ai tras la Vouliagmeni, nu-i aşa? spuse Nicky, lăsându-se pe spate în scaun şi continuând să-l studieze.

— De fapt, nu. Dar am trecut pe acolo având treabă cu unul din oamenii mei de legătură. Am luat masa de mai multe ori.

Locuiam într-o casă conspirativă din oraş.

— Şi asta este o casă conspirativă?

— Da, este.

— Dar nu locuieşti în apartamentul ăsta, nu? Clătină din cap.

Nu.

— Ai descoperit că mă aflu la Madrid când am ajuns aici, sau ştiai dinainte că voi veni?

— Înainte. Ştiam de prezenţa ta la Atena din momentul când ai început să te interesezi de mine şi am ştiut când ai plecat spre Madrid. Eram întotdeauna cu un pas înaintea ta, Nicky.

— Ţi-a spus cineva de ia Grande Bretagne, nu-i aşa? Cine era? Costa? Aristotel? Sau Mr. Zoulakis de la Vouliagmeni?

— Nu-ţi pot spune asta. Şi apropo, cum de ai venit aşa, deodată, aici? Ce te-a adus) a mine?

— Nimic nu m-a condus spre tine, Charles, nici măcar nu ştiam că eşti aici. Doream să-l contactez pe fostul tău partener spaniol. Speram ca Don Pedro va fi de acord că tu eşti în fotografie, sau că nu.

Dar ai spus că mama mea nu credea că sunt eu! exclamă el. Nu ţi-a fost asta suficient?

— Nu mi-era. Oricum, adânc în sufletul meu simţeam că trăieşti.

Spune-i instinct primar, orice.

— Da, întotdeauna ai avut un instinct formidabil. Mai sunt curios de ceva… O dată ce ai hotărât că sunt în viaţă, care credeai că este motivul pentru care am dispărut?

— Ca să fiu cinstită, nu eram sigură, nu-l ştiam. După aşa-numita sinucidere a ta, n-a fost niciun scandal în Anglia, aşa că eu credeam că ai putea fi implicat într-o afacere financiară. Prin urmare, îmi imaginam că trebuie să fie o operaţie ilicită de proporţii şi că deciseşi că e mai înţelept să dispari şi să începi o altă viaţă.

— În ce fel de operaţie ilicită credeai că sunt vârât? întrebă Charles cu sprâncenele încruntate?

— Afaceri cu arme sau trafic cu droguri – spuse ea cu voce joasă.

— Doamne, Dumnezeule, Nicky, nu prea aveai o părere bună despre mine!

— Cum să am? El se ridică, se îndreptă către fereastră, făcu câţiva paşi de colo-colo, apoi se întoarse înapoi pe scaun. După o clipă spuse:

— Mă deranjează să crezi că cineva te-a urmărit în Madrid.

Eşti sigură de asta? Ridică din umeri:

— Nu sunt absolut sigură.

— Spune-mi ce te face să crezi asta?

— Era un bărbat care se învârtea în jurul meu când vorbeam cu administratorul, ieri dimineaţă. Aproape că m-am împiedicat de el din nou sub arcada comercială din zona hotelului, puţin după aceea. Apoi, când am ieşit din Prado, aseară devreme, el se afla din nou acolo, dar era preocupat momentan cu altceva, aşa că m-am strecurat pe lângă el fără să mă vadă.

— Înţeleg. Poţi să mi-l descrii? Desigur. Fără îndoială că este spaniol, de înălţime medie.

Bine îmbrăcat, cu păr negru, dat peste cap. În jur de 40 de ani şi fumează permanent un trabuc negru.

— Ce te face să crezi că e spaniol?

— Arată ca un spaniol. De asemenea, vorbea spaniola cu administratorul. L-am auzit când pleca de la biroul de recepţie.

— Crezi că ar putea fi oaspete al hotelului?

— Nu ştiu.

— Poate că nu te urmărea pe tine. O fi, vreun tip căruia îi plac

blondele frumoase. Un bărbat care încearcă pur şi simplu să te agaţe. Nu este un lucru neobişnuit.

— Eşti îngrijorat că s-ar putea să-l fi condus la tine?

— Nu, sunt sigur că n-ai făcut asta, o asigură el.

— Mai este ceva. Astă noapte a sunat telefonul, dar când m-am dus să răspund, n-a vorbit nimeni. Am verificat la centrală şi într-adevăr, am primit un telefon. Cineva era pe fir.

El dădu din cap:

— Eu eram ăla.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Voiam să te rog să te întâlneşti cu mine noaptea trecută, dar m-am răzgândit. Mi-am zis că te-ai putea speria, aşa că am hotărât că e mai bine să aştept până dimineaţă.

— Locuieşti în Madrid? 11 Nu.

— Unde locuieşti?

— Peste tot, sau nicăieri. Niciodată n-am stat într-un loc foarte mult timp.

— Din motive de securitate?

— Cămaşa.

— Îmi pare rău că poate ţi-am pus viaţa în pericol, Charles, arătându-ţi fotografia şi punând întrebări despre tine. Agenţia aceea străină te-ar elimina definitiv dacă ar şti că eşti spion, nu-i aşa? El râse mânzeşte:

O, da, fără milă. Dar asta e treaba în spionaj. N-a spus nimeni, niciodată, că treaba e roză.

Nicky deschise poşeta şi luă fotografia lui.

— Vreau să le ţii la tine, spuse ea, şi i le dădu.

— Mulţumesc, Nicky? Le rupse în bucăţi şi le puse pe tavă.

— Acum eşti sigur că nu voi spune nimănui că eşti în viaţă şi că nu voi discuta ce mi-ai spus. Da?

— Da, ştiu că îmi vei păstra taină.

— Puteam să-ţi dau peste cap toată operaţia – începu ea şi se opri muşcându-şi buzele.

— Puteai, e adevărat, încuviinţă el. Şi ar fi fost cumplit, pentru că ne-a luat ani buni până când am pus pe picioare icţeaua. Nu-ţi face griji, totuşi. Am încredere că n-ai făcut asta.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa aş fi ştiut asta până acum. Probabil că

nici n-aş fi acum cu tine, să discutăm. Aş fi dispărut.

Gândul acesta o înfiora şi tăcu. Dar după scurt timp, spuse, în legătură cu omul care cred că mă urmărea, să întreb dacă este clientul hotelului? Poţi să-mi dai telefon mai târziu, să afli ce-mi va spune admnistratorul.

— O, nu, Nicky. Nu vreau să fii implicată în nimic din ceea ce fac, în nicio acţiune de-a mea. Este prea periculos. Nu te supăra, te rog, aflu eu cine este. Am metodele mele, oamenii mei. Lasă te rog treaba asta în seama mea. Mă înţelegi?

— Pa – în lumea spionajului şi contraspionajului lucrurile stau cu totul diferit. Ai putea spune că totul este cu fundul în sus.

Lăsă să-i scape un oftat. Niciodată nu ştii cu adevărat cine este celălalt. Se îndreptă în scaun şi adăugă: Vreau să părăseşti Madridul cât poţi de repede.

— O voi face. Intenţionam să plec mâine.

— Asta-i bine, Nicky. Mă voi simţi mai bine ştiind că nu eşti în preajma mea.

Nicky înţelese că nu mai este nimic de spus şi sări în picioare.

— Cred că trebuie să plec. Se îndreptă spre arcada care dădea în foaier.

Charles, de asemenea, se ridică şi o urmă.

Ea se întoarse, îl aşteptă să se apropie, apoi spuse:

— Mă bucur că ne-am întâlnit, că am avut acesta întrevedere, Charles. Mi s-au clarificat multe lucruri.

— Da, mă bucur şi eu că ne-am văzut, Nicky. O studie un moment, cu capul într-o parte, apoi îi apăru un surâs fân pe buze: Eşti la fel de frumoasă.

Ea dădu din cap, dar nu fu în stare să scoată un cuvânt.

Charles continuă.

— Tot cu misiunile tale prin lume, reportajele despre dezastre şi altele asemănătoare? Văd că nu te-ai căsătorit, sau oricum nu porţi verighetă. Eşti cumva măritată?

— Nu, nu sunt.

— Nu e niciun bărbat în viaţa ta?

— Da, există de fapt, de foarte puţin timp.

— Îl iubeşti?

— Cred că… nu sunt sigură.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu el?

— Nu m-a cerut încă.

— E prost dacă n-o face. Şi dacă îţi propune? Vei accepta?

— Nu ştiu.

— Nu ţi-aş fi făcut niciun rău, ştii, remarcă Charles schimbând subiectul. Oricum nu te învinovăţesc că ai dorit să vii aici să mă vezi cu maşina şi şoferul tău.

— Am fost precaută – Şi independentă. Ăsta este unul din multele lucruri care mi-au plăcut întotdeauna la tine.

Ea se întoarse să meargă în foaier, dar el o prinse de braţ, o trase către el, o luă în braţe şi-o strânse puternic.

Nicky fu luată prin surprindere, dar nu-i opuse rezistenţă, îl lăsă s-o strângă în braţe, înţelegând că simţea nevoia aceasta, simţea s-o aibă lângă el. Ea îi simţi inima bătându-i cu putere şi într-o strălucire se gândi: Oh, Doamne, mă iubeşte încă. Înghiţind în sec, îl împinse uşor într-o parte.

E mai bine să plec acum, şopti ea şi, apoi, împotriva voinţei întinse mâna şi-i atinse obrazul. Nu te supăra, te rog.

Nu te voi trăda niciodată, Charles.

— Am încredere în tine, spuse el luând-o de mână şi conducând-o spre uşă. Am încredere în tine.

Revenită la Hotel Ritz, în intimitatea apartamentului, nervii lui Nicky cedară.

Stătea întinsă pe pat şi plângea spasmodic ca şi cum i s-ar fi frânt sufletul de durere. Lacrimile erau pentru Charles şi pentru viaţa periculoasă şi singuratică pe care o alesese, dar şi pentru ea şi pentru ceea ce avuseseră împreună şi ar fi putut avea.

Într-un târziu, se mai calmă, putându-se acum stăpâni. Nu mai plângea. Stătea acum sprijinită pe perne, gândindu-se la toate câte se întâmplaseră în ultimele câteva săptămâni, şi nu fără motiv, simţea o vină acută pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le atribuise lui Charles. Cum a putut să creadă că el este un fel de criminal sau… traficant de arme, sau de droguri? Ar fi trebuit să-l fi cunoscut mai bine!

Da, a sacrificat-o pe ea, dragostea lor, viitorul lor, viitorul copiilor pe care i-ar fi putut avea împreună. Dar o făcuse pentru o cauză nobilă. O făcuse pentru ţara lui. Şi da, s-ar fi cuvenit să §ţie că e

vorba de aşa ceva, şi nu de vreo afacere dubioasă. În definitiv, familia din partea mamei, celebrii Clifford de Pullenbrook, au fost întotdeauna în serviciul Coroanei Angliei din timpuri imemoriale. Onoarea, şi loialitatea, şi datoria faţă de ţară fuseseră inoculate în el de la naştere. Nu urmă decât tradiţia iluştrilor săi predecesori.

PARTEA A IV-a

INAMICI şi PRIETENI

Pe chipul tău citesc adevărul, *onoarea şi credinţa*.

William Shakespeare

Jurăm că eşti frumoasă.

Şi te credeam senină.

Dar tu eşti neagră ca dracul

Şi întunecată ca noaptea.

William Shakespeare

CAPITOLUL XXXI

Era acea perioadă a anului când parizienii plecau în concediu în staţiunile de vară, iar turiştii invadau oraşul şi străzile erau aglomerate. Lui Nicky nu-i păsa: se simţea uşurată şi era bucuroasă că se află aici.

Madridul nu era un oraş pe care să-l cunoască bine. Îl vizitase doar o singură dată înaintea acestei ultime călătorii şi nu avea dorinţa să se reîntoarcă. Ultimele 48 de ore îşi puseseră amprenta asupra ei, în special în confruntarea cu Charles, ieri, şi ştia că după toate astea Madridul îi va trezi întotdeauna amintiri neplăcute.

Reuşise să prindă cursa spre Paris, sâmbătă după amiază şi să coboare la Piaza Athénée unde sosise noaptea trecută.

Clee nu se întorcea până duminică seara şi nu se aştepta s-o vadă până luni. Oricum, avea nevoie să fie singură un timp.

Să-şi pună gândurile în ordine şi să-şi revină din ceea e se întâmplase din august de la ultima lor întâlnire, în New York.

Deşi fusese să-l caute pe Charles Devereaux, bileţelul primit pe neaşteptate, brusca lor întrevedere, a fost un şoc enorm, ca şi faptul că are o viaţă ascunsă ca agent al Serviciului Secret Britanic. Nu dormise bine noaptea trecută, deşi era frântă de oboseală ţi după ore de frăsuială şi zvârcoliri, adormi aproape când se lumină de ziuă.

Când se trezi pe la zece, simţi o stare de mahmureală, iar pe la prânz o cuprinse o tristeţe-profundă. O tristeţe vecină cu melancolia şi

ca să scape de starea asta, se îmbrăcă şi părăsi hotelul.

Fiind o fire optimistă şi în general bine dispusă, Nicky nu era obişnuită cu stările depresive şi nici cu perioadele de cădere; detesta pasa prin care trecea acum. Spera că ieşind afară în aer liber, plimbându-se pe străzile familiare şi vizitând locurile preferate, va reuşi să depăşească tristeţea, poate chiar să recapete noi puteri.

De când îşi amintea, Nicky avea o afinitate spirituală pentru Paris. Era oraşul ei în multe privinţe şi anii de copilărie pe care-i petrecuse prin ’60 fuseseră extraordinari de fericiţi, încercă să retrăiască unele din momentele acelea de veselie juvenilă, în timp ce se îndrepta către malul stâng al Senei, poate că va reuşi să alunge demonii prezentului, reînviind amintirile trecutului.

Tristeţea n-o simţea ca fiind a ei, ci îi era frică pentru Charles. Cu mult timp în urmă, mult înainte de a o cunoaşte, alesese o cale, fără întoarcere. Opţiunea fusese făcută, iar ea se dusese la întâlnirea din acea casă din Madrid. Hotărând saşi servească ţara, el acceptase să trăiască în lumea ascunsă a spionajului, a secretelor şi pericolelor, a duplicităţii şi înşelătoriei… şi, deseori, a asasinatelor.

Simţi un fior rece în ciuda căldurii zilei şi a soarelui puternic. O asemenea viaţă avea puţine de oferit unui om; ea ştia că Charles nu se va putea niciodată căsători, nu va putea să aibă copii, nu va putea duce o existenţă normală.

Singurătatea şi frică cu care trebuia să se obişnuiască cu certitudine sunt chinuitoare, şi spectrul trădării şi al descoperirii-descurajante. Genul acesta de teroare permanentă trebuie să te macine încetul cu încetul, se gândi ea, şi tremură involuntar.

Nicky se plimba, în pas agale, dar gândurile ei erau în altă parte. Charles recunoscuse că este agent britanic încă de la vârsta de 25 de ani şi de moment ce era atât de implicat, de ce Dumnezeu!

— A mai încurcat-o pe ea? Ar fi vrut să-l întrebe de ce nu-i lăsase şi ei un ultim cuvânt aşa cum îi lăsase mamei.

Poate pentru că nu ştiuse ce să-i spună, sau nu avusese nimic de spus; desigur că o scrisoare adresată atunci fusese scurtă şi la obiect.

— Un mic episod trist. Acum n-o să mai afle niciodată răspunsul, pierduse ocazia.

Coborând pe Avenue Montaigne de la hotel şi luând-o pe Champs-Élysées, Nicky traversa acum vasta Place de la Concorde,

urmând în curând să intre în Jardin des Tuileries.

Îşi încetini paşii şi aruncă o privi reînjur. De mulţi ani nu mai intrase în grădină şi erau atâtea lucruri pe care şi le reîmprospătase în memorie, atâtea amintiri frumoase din copjlărie legate de acest loc.

Într-un mod cumva neaşteptat se gândi la Marie Therese Bouret, acea au pair care avusese grijă de ea. Avea şapte ani, Marie Therese 17 ani, când venise să locuiască cu ei, iar tânăra franţuzoaică îi fusese mai mult o soră mai mare decât doică. Vivace, tandră şi voioasă Marie Therese o aducea aici în grădină să se joace aproape toată ziua în cursul verii. Fusese cu ea şi-n multe alte locuri, în timpul celor şase ani cât părinţii ei lucraseră la Paris pentru ziarele lor. La Louvre, tot cu Marie Therese mersese prima oară pentru a vedea Mona Lisa şi alte tablouri celebre; împreună, urcaseră pe Turnul Eiffel pentru a vedea Parisul de la înălţime, şi, aşa cum îi explicase tânăra însoţitoare, să vadă cum seamănă Arcul de Triumf cu butucul unei roţi imense din care se răsfirau ca nişte spiţe marile bulevarde proiectate de Georges Haussmajui.

Iar când mama ei o dusese la Fontainebleau, Versailit! şi Malmaison, în ieşirile ei istorice cum le spunea – Marie Therese îi însoţise întotdeauna. Şi ea beneficiase de memorabilele lecţii de istorie a Franţei de la mama ei, şi nu erau niciodată plicticoase sau terne, ci fascinante şi deosebit de interesante. Şi când părinţii ei erau plecaţi tot cu Marie Therese rămânea şi primele cuvinte în franceză tot ei i le-a spus… Da, ea îi fusese indispensabilă. Când era mică o iubise foarte mult, o învăţase să vorbească franţuzeşte, o învăţase modul deviată francez şi îi arătase Parisul.

Menţinuseră legătura de-a lungul anilor şi se vedeau din când în când, ori de câte ori Nicky se afla în Paris. Marie Therese se măritase la vârsta de 23 de ani şi un an mai târziu născuse un fiu. Din nenorocire, soţul ei Jean-Pierre, murise cu zece ani în urmă într-un accident de maşină în Mozambic, unde fusese angajat ca inginer. Fiul lor, Paul, acum în vârstă de 22 de ani, inginer ca şi tatăl său, se căsătorise de curând.

— Trebuie s-o sun, se gândi Nicky, o voi face mai târziu, când mă întorc la hotel şi o s-o invit la prânz, mâine. Sper să poată veni. Gândul de a vedea femeia pentru care avea o afecţiune aşa de mare şi care jucase un rol atât de important în viaţa ei de copil, o înveselea,

puţin din tristeţea ei dispăruse.

După ce se plimbă un pic prin grădină, Nicky îşi continuă drumul, trecu prin Jardin du Carroussel şi se plimbă pe Pont des Arts. Ăsta era singurul pod de metal din Paris şi ea îl cunoştea foarte bine deoarece tatăl ei avea o pictură foarte bună cu el, Jacques Bouyssou, pictorul oficial al marinei franceze.

Când a sosit la Quai Malaquais, Nicky ezită privind în sus şi în jos, întrebându-se dacă să hoinărească de-a lungul Senei până la Notredame sau să se avânte pe străzile din spatele Quais-ului. Apartamentul în care ea, părinţii ei şi Marie Therese locuiseră, fusese la etajul superior al unei case din secolul al XVIIWea de pe Iie St. Louis. Era la umbra unei catedrale vechi şi-i plăcea acea parte deosebită a oraşului.

Hotărî să se plimbe pe acolo mai târziu.

Ieşind din Rue Bonaparte, porni către Place St. Germain-des-Pres. Napoleon Bonaparte – murmură ea emoţionată, amintindu-şi cât de obişnuit fusese acest nume în casa lor, atâţia ani. Ea îl învăţase de mică şi acesta îi evoca imediat un întreg şir de amintiri. M-ama ei fusese fascinată de Bonaparte şi după ani de cercetări erudite, scrisese în cele din urmă o biografie măiestrită a marelui general şi a primului împărat al Franţei, Pentru Nicky, cartea fusese extraordinară şi ea încă credea că este Cea mai bună din cele scrise de mama ei. Era un portret extrem de corect şi bine echilibrat, mama ei făcuse accesibilă figura acestui om cititorilor moderni. O figură întru totul umană ca şi Joséphine, marea lui pasiune, singura femeie pe care o iubise cu adevărat. Iubirea lor s-a împotmolit în mlaştina ambiţiei. Căsătoria lor a fost anulată pentru a putea avea un fiu, un moştenitor la tron, cu o femeie mai tânără.

Potrivit mamei ei, această decizie nemiloasă le-a marcat vieţile. Fără Joséphine lângă el, soarta lui a luat un curs dezastruos şi Joséphine a murit de inimă rea imediat după prima lui abdicare şi exilul pe Elba în 1814. N-au încetat niciodată să se umbrească – îi spunea mama ei din când în când în timp ce scria cartea. Ăsta le-a fost tragedia.

Nicky oftă. Chinurile pe care oamenii şi le fac unii altora lucrurile oribile pe care le suportă în numele dragostei nu încetau s-o uimească. Nimic nu s-a schimbat şi nu se va schimba, se gândi ea,

deoarece fiinţele umane sunt exact cum au fost cu mii de ani în urmă. Şi noi, oamenii, n-am învăţat nimic de-a lungul timpurilor. Ceea ce-i făcuse Charles se numeşte cruzime, inconştienţă.

— Indiferent cât de importantă îi este cauza. Fusese greşit din partea lui numai gândiri de a atinge chestiunea căsătoriei ţinând seama de împrejurări.

Fusese egoist. Dar cine nu este? – se întrebă ea.

Nicky ajunse în Place St. Germain şi era udă de transpiraţie, obosită şi o dureau picioarele. Luând-o în direcţia unei cafenele de pe partea umbroasă a pieţii, se aşeză la o masă şi după câteva minute comandă cafe-au-Iait, pâine, salată de roşii, o porţie de pui şi o sticlă de apă. Nu prea mâncase mult în ultimele câteva zile şi constată că are o foame de lup.

Chelnerul aduse sticla de pă imediat şi ea bău dintr-o răsuflare paharul apoi se sprijini de spătarul scaunului. Îi făcuse bine această plimbare lungă şi ea simţi că va putea dormi toată noaptea şi mâine se va vedea cu Clee. Perspectivă aceasta o umplea de plăcere şi căldură. Nu mai avea astâmpăr.

Scoţându-şi ochelarii de soare, Nicky strânse clipind din ochi şi după ce se adapta luminii orbitoare, privi în jur. Înjur era mare agitaţie. Era un du-te-vino continuu, dar şi locurile din cafenea erau ocupate, oamenii omorându-şi timpul cum puteau sau pur şi simplu bucurându-se de vremea minunată din această plăcută după-amiază de duminică. Vocile oamenilor şi râsetele lor o învăluiau plăcut şi în timp ce ea scruta Place St. Germain nu putea să nu constate cât de normal şi obişnuit părea totul. Ambianţa era reconfortantă şi ea nu se mai gândea la Charles Devereaux şi lumea perversă, cinică în care trăieşte. De fapt, dispărând, îi făcuse un mare bine. Ce viaţă oribilă ar fi dus dacă s-ar fi căsătorit cu el!

— Marie Therese locuia în partea cealaltă a Parisului. Chiar lângă Boulevard de Belleville. Aflându-se la o distanţă apreciabilă de Piaza Athénée, cam aceeaşi distanţă până la Porte de Lilas, Nicky luă un taxi şi după vreo jumătate de oră ajunse acolo. Şi aşa întârziase din cauza distanţei şi a traficului de la acea oră a zilei.

Urcând lungul şir de scări până la apartament, Nicky se miră de ce prietena ei, locuia în această parte a oraşului.

Belleville cu siguranţă nu trăia la nivelul renumelui – oraş

frumos. Era o zonă ciudată, nu foarte salubră, departe de a fi elegantă şi chiar murdară. I se părea cumva nefiresc că o femeie cu pretenţiile Mariei Therese să se stabilească acolo.

După ce o îmbrăţişa şi o sărută în micul foaier al apartamentului, Nicky aruncă o privire fugară înjur şi observă că living-room-ul din faţă era spaţios, mobilat cu gust. De asemenea interiorul dădea o senzaţie de bună dispoziţie; crea ambianţă plăcută.

Cât priveşte pe Marie Therese, drăguţă şi vivace ca întotdeauna, ea avea aceiaşi ochi mari, închişi la culoare, o gură generoasă care ascundea acel tainic zâmbet.

— Acum vezi de ce mi-i greu să mă deplasez, spuse ea, şi arătă spre piciorul stâng pus în gips până la genunchi. Scările astea sunt o pacoste pentru mine – cu asta.

Nicky aprobă cu înţelegere. Mi-a părut rău când am auzit de accident şi că n-am putut să te iau la prânz la Palais Piaza.

Dar mă bucur mult că te văd şi zău, arăţi bine, Marie Therese.

M-aş simţi şi mai bine, ma chérie, dacă n-ar fi intervenit asta. Ciocăni gipsul cu bastonul după care făcu o grimasă de durere.

— Aceasta este pentru tine, spuse Nicky, dându-i sacoşa neagră cu cumpărături pe care o avea în mână.

— Nicky, nu trebuia! Ce surpriză… de la Chanel! Nicky îi spuse: Sper să-ţi placă… Am trecut pe la boutique dimineaţă. Mi-au spus că-l poţi schimba dacă vrei.

— Sunt sigură că sunt lucruri adorabile, mulţumesc. Dar intră, n-o să stăm aici, hai înăuntru, să stăm jos, să deschid cadourile. Eşti atât de generoasă, mă petit.

S-au aşezat în fotolii largi bergere, faţă-n faţă şi peste câteva clipe Marie Therese deschise cutia Chanel şi scoase o frumoasă eşarfă de mătase roşiealbă. Se vedea că-i place şi Nicky se bucură.

— Mulţumesc, ce drăguţă eşti tu Nicky. Ridicându-se, merse s-o sărute şi apoi adăugă Am o sticlă de vin alb pregătită, şi nişte paté de ţară care ştiu că-ţi place.

Nicky spuse Sper că ai şi cronichons cu el – Bien sur! N-aş îndrăzni să te servesc cu paté fără ei. N-am uitat cât de mult căutai. Oh, tu şi mica ta prietenă Natalia îi mâncaţi ca pe dulciuri.

Nicky izbucni în râs Nu le-am uitat niciodată gustul. Şi nici Natalie, cred.

— Pe unde mai este frumoasa Natalie?

— Locuieşte în Los Angeâos, ocupându-se de producţia de cinema.

— Era aşa de frumoasă că putea fi un star de film încă de atunci.

— Încă mai e o frumuseţe, dar lucrează în spatele scenei, nu în faţa camerei de luat vederi.

— Tu însă eşti în faţa camerei T.V., Nicky, şi eşti formidabilă. Una dintre reţelele T.V. franceze a prezentat un documentar A.T.N. făcut de tine, cu femeile din Beirut şi punctul lor de vedere asupra războiului. Foarte impresionant.

Eram mândră de tine.

Mulţumesc, murmură Nicky şi-i zâmbi cu căldură Dacă-mi amintesc bine, m-am dublat în franceză.

Târându-se pe parchetul camerei de zi, Marie Therese spuse Da. Au tradus. Mă duc la frigider s-aduc vinul.

— Să te ajut dragă strigă Nicky, sărind ca arsă.

— Merçi, chérie.

Nicky o urmă prin foaier şi apoi în jos pe un coridor până la bucătărie unde destupă sticla şi o puse pe tavă împreună cu pateul, o farfurie cu pâine prăjită şi castronul de cristal cu castraveciori. Marie Therese puse mai multe şerveţele de hârtie pe coşuleţul de paie şi Nicky, apoi, îl duse în camera de zi.

După ce s-au aşezat şi au ciocnit paharele, Nicky privi în voie camera veselă. Te-ai aranjat bine aici şi apartamentul pare spaţios, dar nu înţeleg de ce te-ai mutat? Stăteai confortabil pe malul stâng, nu?

— Da, Nicky, e adevărat, dar aveam un singur dormitor.

Prea unic pentru trei persoane.

— Trei? Paul şi soţia locuiesc cu tine? Franţuzoaica clătină din cap Non, non, chérie, ei au apartamentul lor. Locuiesc din cauza lui Marcel, prietenul meu. Este văduv, are un fiu, şi deja locuia aici. A fost mult mai uşor să mă mut la ei. Marcel şi cu mine l-am pus la punct şi mi-am adus lucrurile… Dădu din umeri: Suntem mulţumiţi aici.

— Mă bucur, replică Nicky, făcându-i cu ochii fostei ei prietene şi doici. Mane Therese arată mai tânără de 46 de ani.

Părul ei scurt şi creţ era încă închis la culoare, nu apăruseră fire albe, tenul părea fraged şi tânăr, acei ochi căprui-calzi pe care şi-i amintea bine din copilărie, iradiau de fericire.

— Ei, Marie Therese, se vede de pe faţa ta că eşti până la urechi îndrăgostită de prietenul tău Marcel.

Marie Therese se înroşi uşor şi dădu din cap ca o fetiţă timidă. Nicky spuse: Marcel trebuie să fie un bărbat foarte bun.

Da, este, Nicky. De mulţi ani n-am mai fost aşa de fericită. Marcel este un bărbat drăguţ, generos şi suntem fericiţi împreună.

— Vă căsătoriţi?

— Probabil că da. Nu ne grăbim. Ridică din umeri când vom crede că a sosit momentul o vom face. Marie Therese se aplecă în faţă un pic şi întrebă Da' tu, Nicky? Noaptea trecută, la telefon, spuneai că ai un prieten în Paris. De asta eşti aici? Ca să fiţi împreună?

— Da. E fotoreporter, şi ne-am întâlnit în Beirut acum doi ani. Şi apoi, imediat ce am plecat din China, unde am transmis reportaje din Piaţa Tiananmen, ne-am apropiat mai mult.

Asta era la sfârşitul lui iunie.

— Nu credeam că te interesează francezii. Erai aşa de americană când erai mică.

— Cred că mai sunt încă, râse Nicky şi prietenul meu este american, chiar dacă locuieşte aici. Numele lui este Cleeland Donovan, Clee pe scurt, poate că i-ai văzut fotografiile prin Paris Match.

— Oui, Oui! exclamă Mane Therese. Le-am văzut! Te căsătoreşti cu el?

— Poate că da, răspunse Nicky detaşată.

— Mi-ar părea foarte bine, dacă ai veni în Paris… probabil ne-am vedea mai des şi nu o dată la câţiva ani, spuse Marie Therese cu speranţă.

— Desigur că ne-am putea vizita, dacă aş locui aici. În momentul acela sună la uşă cineva şi Marie Therese spuse:

— Ah, Nicky poţi merge până la uşă, te rog? Soseşte prânzul, l-am comandat de la restaurantul de alături.

Nicky se ridică şi se grăbi spre foaier şi în timp ce Marie Therese se luptă să se scoale în picioare, strigă după ea E plătit. Tot ceea ce trebuie să faci e să pui vasele în cuptor.

Este deja dat drumul.

— O. K, spuse Nicky peste umăr şi deschise uşa din faţă, luând tava largă din mâna chelnerului. Merçi beaucoup, spuse ea, şi din nou privi la Marie Therese care mergea spre ea clătinându-se. Ce-ai zice

de…

— Totul e rezolvat, interveni prietena ei, şi apoi privi la chelner şi murmură Merçi, Olivier, merçi.

Chelnerul înclină capul De rien, Madame Bouret, spuse el, şi dispăru pe scări.

O dată ajunse în bucătărie, Marie Therese se sprijini de uşă în timp ce Nicky puse vasele în cuptor Am comandat couscous de jos.

— Ei îl gătesc cu pui, şi e delicios, explică ea.

— Şi miroase excelent, replică Nicky, îndreptându-se şi dându-şi părul din ochi.

Mane Therese continuă: Hai să mergem acum înapoi în salon să mai bem un pahar de vin înainte de prânz. Şi să-mi povesteşti de prietenul tău Clee.

— Cu plăcere o voi face; Nicky zâmbi larg şi adăugă: Am să încep prin a-ţi spune că e absolut fermecător.

— Aha, Nicky dragă, cred că şi voi vă iubiţi.

— Asta cam aşa-i! se trezi Nicky spunând.

CAPITOLUL XXXII Luni seara, starea de spirit a lui Nicky se schimbă în momentul când ea deschise uşa pentru a intra Clee. Ultimele rămăşiţe, vestigii ale tristeţii ei, acel sentiment îngrozitor de melancolie, dispărură imediat şi bună dispoziţie îi reveni.

Toate lucrurile care-o bulversaseră în ultimele zile le îndepărtase din minte. Singurul lucru care conta acum era Clee.

Îl găsi acolo stând în picioare, fără să scoată un cuvânt, cu zâmbetul lui larg, ochii lui întunecaţi debordând de dragoste.

Ea îi zâmbi. Deschise uşa, mai larg şi îi făcu loc să intre.

— Mi-a fost dor de tine, Nicky, spuse el, intrând în apartament, apucând-o strâns şi îmbrăţişând-o, închizând uşa cu piciorul.

— A trecut aşa de mult timp, continuă el, sărutându-i obrazul. Pentru mine a fost îngrozitor de mult.

— Şi pentru mine, spuse ea, ţinându-l strâns de piept. Mi-a fost şi mie dor de tine, ştii asta.

— Mă bucur, spuse Clee şi-şi aplecă faţa către a ei, sărutând-o uşor pe obraz, şi apoi slăbind strânsoarea, puse braţul pe umerii ei şi merseră amândoi în mica sufragerie.

Oprindu-se în centrul camerei, el o împinse deoparte şi exclamă: Doamne, ce bine-mi pare că te văd! Ai mai slăbit… fără îndoială

ducându-mi dorul, îi zâmbi ştrengăreşte, şi adăugă: Sper că din cauza asta.

— Este adevărat, mi-a fost dor de tine, răspunse Nicky, şi rămase singură surprinsă de răspunsul acesta neaşteptat. Era de obicei foarte atentă la ce-i spunea.

— Deci amândoi am suferit. Hei, am de gând să te fac să recuperezi din kilograme, căci altfel Amelia o să stea pe capul meu când ne ducem la fermă şi ştii cum e ea.

Sigur că ştiu; după ea ar trebui să arăt ca un butoi, declară Nicky râzând. Oricum, de-abia aştept s-ajung acolo…

Număr minutele rămase. Simt că va fi minunat. Şi chiar se bucură. Suferise că a trebuit să părăsească Provence şi acum dorea din toată inima să se înapoieze, să uite tot ce i s-a întâmplat, şi mai ales să uite de Charles Devereaux.

— Ei bine, cred că ar trebui să încep eu cu problemele mele, înainte de a ne apuca de altceva, anunţă el şi făcu o grimasă.

Nicky deschise ochii mari, încruntându-şi 6 sprânceană, uşor îngrijorată. Ce fel de probleme, Clee? Nu răspunse la întrebare imediat. În loc de asta, spuse: Clee ce văd eu acolo în căldarea aceea cu gheaţă este cumva o sticlă de şampanie?

— Dom Perignon. Ce-ţi place ţie mai mult.

— Să servim un pahar, dragă, şi apoi îţi voi explica.

— Perfect, spuse Nicky, şi se aşează jos pe sofa, simţind o anumită nelinişte şi sperând că problemele menţionate de el nu erau insurmontabile. Nu putea suporta ca el să mai plece într-o misiune. Voia doar să-l aibă lângă ea; avea nevoie de el, de dragostea şi afecţiunea lui.

Clee se îndreptă către masa de cafea, luă tirbuşonul, deschise sticla de şampanie cu dexteritate şi umplu cele două pahare de cristal de pe tavă. După ce ciocniră, luă o înghiţitură zdravănă MMmmm, ce bună e! murmură el şi păşi către şemineu Am avut o zi groaznică la birou.

— Problemele, Clee, care sunt ele? insistă ea, curioasă şi îngrijorată. Puse paharul pe marginea şemineului şi spuse O.K. iată-le: mai întâi mi s-a spart o ţeavă în baie. Când am sosit noaptea trecută, am găsit inundaţie. Baia şi dormitorul – numai apă. Am chemat mai mulţi instalatori, dar ştii cum sunt francezii, nu se poate face

nimicpână mâine. Până atunci înotăm! Oricum, menajera a făcut şi ea ce-a putut să controleze situaţia, dar diseară nu te poţi muta, în apartamentul meu, aşa că…

Băgând mâna în buzunar, scoase o periuţă de dinţi şi o puse pe şemineu. Trebuie să dorm aici diseară, dragă. Mă primeşti, nu?

— Desigur că te primesc, obrăznicătură, strigă ea, apărându-i un zâmbet pe buze în timp ce răsuflă uşurată.

Chiar îmi place ideea, nu e o problemă.

— Desigur că-mi pare rău de chestia din apartament cu inundaţia.

El surâse amar. Trebuie zugrăvit din nou Faţa îi deveni serioasă. A doua problemă… nu putem pleca la fermă Nicky, cura am planificat. Am beaucoup probleme la birou.

— Cum ar fi? interveni ea, una dintre sprâncene încruntându-se iar. Doi din partenerii mei sunt Kaput, ca să spun aşa. Mama lui Steve a murit ieri, brusc şi pe neaşteptate. Nici măcar nu era bolnavă, pur şi simplu a căzut moartă în bucătărie, atac de inimă… A luat avionul, către America, dimineaţă şi va fi plecat cel puţin o săptămână.

Asta n-ar constitui pentru noi o problemă de nerezolvat, dar din nefericire Michel are probleme cu coloana; hernie de disc, dureri îngrozitoare – nu poate veni la birou mult timp. Pete Naylor şi cu mine ne vom împărţi sarcinile, majoritatea aici în Paris, mulţumesc cerului! – îmi pare rău de mama lui Steve şi de necazurile lui Michel. Înţeleg situaţia.

— Te superi dacă mai rămâi în Paris încă o săptămână?

— Ştii că-mi place Parisul. Pe lângă asta, nici nu-mi pasă unde sunt, atât timp cât tu eşti cu mine.

— E cea mai bună veste pe care am primit-o astăzi, spuse el zâmbindu-i în maniera lui nonşalantă. Dar, deodată, ochii lui o priniră cu o intenţie vădită. Clee făcuse multe progrese în ceea ce priveşte felul de a se comporta cu ea de când fuseseră împreună în Provence şi apoi la New York. Poate că şi faptul că nu s-au văzut în ultimul timp îi uşurase situaţia, Luând încă o înghiţitură de şampanie, continuă Mai este ceva.

— N-aş putea-o numi problemă – mai mult o dezamăgire.

Yoyo nu va sosi la Paris până la sfârşitul săptămânii. Aşa că mi-e teamă că nu vom sărbători nimic diseară.

Îmi pare rău că nu-l vom vedea pe Yoyo; remarcă Nicky între două înghiţituri de şampanie Principalul lucru este că e pe drum, şi că nu putrezeşte într-o închisoare din Beijing.

Ai vorbit deja cu el?

— Nu. A telefonat la birou din nou. Sâmbătă. Jean-Claude spune că Yoyo ştia că vei fi în Paris astăzi. Se pare că a vorbit şi cu secretara ta la New York.

— Săptămâna trecută. Mi-a telefonat la reţea. Amiette mi-a spus astăzi, când am întrebat-o.

Clee dădu din cap, îşi termină şampania şi se îndreptă către masa de cafea unde-şi mai turnă un pahar îţi mai torn unul Nicky? Ea clătină din cap. Pe moment nu, mulţumesc.

Sprijinindu-se de şemineu, Clee întrebă, Cum te-ai descurcat la Roma, Atena şi Madrid?

— O. K… bine, mulţumesc. Dar tu, ce-ai făcut la Berlin şi Leipzig?

— Nu rău, deloc, Nicky, chiar binişor. Am senzaţia c-o să mă întorc în viitorul nu prea apropiat. O mulţime de lucruri se întâmplă – suntem departe de a fi văzut totul. Începu să vorbească despre situaţia politică din Berlinul de vest şi de est, Leipzig, blocul est-european în general şi în special din Rusia.

Nicky se aşeză pe sofa, ascultând atent, interesată în tot ceea ce avea de spus, respectându-i opiniile, cum întotdeauna a făcut-o. Dar în acelaşi timp, o parte din atenţia să se concentra asupra lui. Nu-şi putea stăpâni încântarea privindu-l şi constatând cât de bine arată în această seară, cu tenul uşor bronzat, aşa cum îl avea în mod obişnuit, fiind mai tot timpul în aer liber. Părul lui şaten de obicei, i se deschisese la culoare, în soare. Purta un costum de mătase albastru închis, o cămaşă de un albastru deschis şi o cravată bleumarin; nu-l văzuse niciodată arătând mai elegant. Dar deşi căpătase acea patină franţuzească inimitabilă de mult timp, şi într-un anumit sens arăta ca un european, faţa sa era în întregime americană. O faţă drăguţă, deschisă, băieţească.

Ochii căprui erau plini de candoare şi sinceritate, iar gura sa irlandeză, mare, indica generozitatea şi gentileţea. Da, Cleeland Donovan era un bărbat chipeş şi foarte atrăgător.

Pe neaşteptate, sentimentele ei pentru el păreau s-o copleşească, s-o subjuge. Pentru prima dată înţelese cu adevărat cât de mult înseamnă acest bărbat pentru ea. Nimeni în lume nu era mai

important decât el şi pe moment tresări brusc, conştientizând aceasta. Pierdută câteva clipe în contemplarea lui, nu-şi dădu seama că el tăcea urmărind-o atent.

Lui Clee îi scăpă un scurt fluierat. O sperie un pic. Cu o tresărire îşi îndreptă poziţia şi făcu din ochi.

— Hei, Nicky unde-ţi sunt gândurile? întrebă el şi izbucni în râs. La naiba, te plictisesc!

— Nu, nu, Clee, dimpotrivă protestă ea privindu-l fix.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai o expresie neobişnuită pe faţă.

— Te iubesc.

El o privi cu gura căscată. Ce?

— Ai auzit ce-am spus.

Clee se apropie şi se aşeză alături pe sofa, întinse mâinile şi o apucă strâns uitându-se în ochii ei. E adevărat, te-am auzit. Dar vrei să mai repeţi, propoziţia aceea încă o dată?

— Te iubesc, Clee.

— Oh Nicky. Îi luă faţa între mâini, o sărută pe gură şi apoi o trase către el şi o împinse jos pe perne. Dându-i la o parte de pe faţă câteva şuviţe de păr, şi eu te iubesc. A fost cumplită despărţirea aceasta.

Nicky îşi ridică mâna, îi atinse gura descifrându-i formă cu vârful degetului şi pentru mine a fost cumplită.

— Îşi coborî capul spre ea încă o dată şi o sărută cu pasiune, căutându-i limba cu a lui. Se opri drept şi-i şopti cu gura îngropată-n părul ei. Să găsim un pat. Te doresc.

Clee se ridică, îi oferi mâna şi merseră împreună în dormitor, îşi smulseră hainele de pe ei se întâlniră în mijlocul camerei şi se cuprinseră în braţe. Rămaseră îmbrăţişaţi un lung moment, fără să-şi spună nimic, nemişcaţi, bucuroşi să fie împreună din nou, înlănţuiţi, apropiaţi unul de altul.

În cele din urmă Clee spuse. N-am mai simţit niciodată ceva asemănător, niciodată.

— Nici eu, răspunse ea şi ştia că acesta este adevărul. Pe Charles nu-i iubise în acelaşi fel cum îl iubeşte pe Clee, deoarece fiecare bărbat a trezit în ea sentimente diferite.

Urmă un alt moment de linişte, timp în care îi mângâie părul. Degetele îi alunecară pe spate, apoi mai jos, pe fese.

Cu putere se atingeau acum înfioraţi mu! Induşi trupurile unul pe celălalt.

Nicky tremura. Îl dorea cu furie, prelua iniţiativa, împingându-l uşor în faţă, conducându-i către pat. Stăteau întinşi pe o parte faţă-n faţă, uitându-se unul în ochii celuilalt, nescoţând niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Îşi puteau ghici gândurile doar privindu-se, şi chipurile lor exprimau dragoste şi dorinţă.

— Ah, Nicky, draga mea; spuse el în şoaptă şi mâna îi alunecă spre ea şi o trase mai aproape cu podul palmei pe ceafă.

— Te vreau toată, numai a mea, să intru întreg în fine… – Ştiu… şi eu te vreau. Îşi încleştară gurile într-o zvârcolire şi imediat el fu deasupra cu braţele strecurându-le sub spatele ei şi o trase spre el. Buzele lui erau şi mai insistente şi ea îi răspunse cu aceeaşi ardoare, pasiunea atingând culmi extatice, în momentul când el era una cu ea şi acest lucru se întâmplă pe neaşteptate, fără preambul, aşa cum se întâmplase de multe ori în Provence; şi ea scoase un geamăt de fascinaţie. Şi el intră mai adânc şi mai adânc, ea înfăşurându-l cu picioarele, despicată în două şi totuşi tot una cu el. În curând, un singur ritm, într-un crescendo minunat, ca într-o urmărire a cărei tempo nu se sfârşeşte.

— Oh, Doamne, Nicky, Doamne Dumnezeule un geamăt era Clee şi strigătele se auzeau doar atunci când îşi dezlipea buzele de ale ei. Nu mai respirau; îşi pierduseră răsuflarea într-un gâfâit sacadat.

Corpurile devenim mai rigide, începând să vibreze.

— Clee! Te iubesc! îşi deschise ochii şi îl privi drept în arid.

— Te iubesc se pierdea într-o tânguire dulce. Freamătul corpului ei se intensifică şi acum i se dăruia total, rsu-şi mai aparţinea.

Această abandonare a ei îl făcu pe Clee să-şi iasă din minţi atingând adâncimi de excitare necunoscute, şi nu se mai putea opri, curgând în trupul ei, strigându-i numele cum o făcea şi ea, spunându-i cât o iubeşte şi că nu mai iubise nicio femeie ca pe ea.

Se ridică o secundă, dar căzu alte nou peste ea, cu respiraţia grea, apoi îşi ridică capul şi se arcui deasupra, sărutând-o pe faţă. Avea obrajii umezi – simţea gustul lacrimilor sărate.

— Plângi! spuse el surprins, ştergând-o cu mâna. De ce, Nicky ce se întâmplă? De ce plângi?

— Nu ştiu, murmură ea, ridicându-şi privirea spre el. Pe

jumătate râzând, ea adăugă. Deoarece sunt fericită, cred.

Zâmbi şi el, zâmbetul acela bine cunoscut ei – o luă pur şi simplu în braţe şi o strânse puternic.

— E un picnic mult mai reuşit decât acela de la fermă, spuse Clee în timp cenţea din piciorul de pui.

— Nu sunt de acord. Nicky privi la el în fugă clătinând din cap. Ăla a fost cel mai bun! Aminteşâe-ţi că ai pregătit cel mai grozav unt de alune cu sandviciuri pe care le-am mâncat vreodată.

Clee îşi aruncă strengăreşte capul pe spate şi exclamă Dacă pentru a te mulţumi e nevoie doar de atât, văd c-o să-mi fie uşor cu tine, dragă.

Nicky, râse cu el, întinse mâna după paharul cu vin alb de pe marginea mesei. Cu unele lucruri sunt a naibii de pretenţioasă, amice.

Oh, ştiu asta, i-o întoarse el.

Amândoi stăteau picior peste picior în mijlocul imensului pat, înfăşuraţi în halatele albe de baie ale hotelului. Un platou cu carne de pui şi un coş de pâine era între ei; pe masa roomservice din apropiere, pe care Clee o împinsese din camera de zi, era un castron cu salată verde, un coş cu fructe proaspete şi o sticlă de Montrachei, într-o găleată plină cu gheaţă.

— Pariez că toate fetele te iau drept Kevin Costner spuse deodată Nicky, uitându-se la el cu coada ochiului.

— Nicio şansă!

— Ştii prea bine că-i semeni, Clee.

Râse mânzeşte, dar nu făcu niciun comentariu şi continuă să-şi bea vinul.

— Eu teram confundat cu el.

— Asta ce vrea să însemne? Nicky îi povesti de confuzia făcută în Atena, cum a cumpărat revista pe coperta căreia credea ea că e poza lui.

Îţi faci iluzii deşarte, spuse Clee, făcând un gest cu mâna şi râzând zgomotos, Asta-ţi doreşti? Un star de cinema?

— Nu. Pe tine te doresc.

— Mă ai, asta în cazul că nu ştiai.

Nicky îi oferi un zâmbet înţepător şi spuse Mă bucur.

— Dar cu tine cum stăm? Te am sau nu?

— Ştii că răspunsul e da, Clee.

Întinzând mâna către pahar, Nicky luă o gură, apoi se aşeză, jucându-se cu paharul, îngândurată. După câteva clipe spuse rar: Clee, când mă aflam, în Londra şi am vorbit cu tine la Berlin, chiar înainte de a pleca la Roma, ţi-am spus c-am fost s-o făd pe Anne Devereaux, la Pullenbrook – Te-ai dus să mai dregi lucrurile; nu?

— Da, e adevărat, dar mai aveam un motiv s-o văd.

— Da? Ce motiv? întrebă el nepăsător, ducând piciorul de pui la gură.

Nicky îşi drese glasul şi continuă Aveam probe că Charles e în viaţă, că ar fi putut să-şi fi regizat moartea şi apoi să fi dispărut din raţiuni proprii.

Clee amuţi o fracţiune de secundă şi puse bucata de pasăre pe platou, apoi exclamă. Cred că glumeşti! Nu vorbeşti serios! El clătină din cap, începu să râdă, uşor iritat. Ei, hai, Nicky, încetează gluma, mie-mi vorbeşti, nu…

— Nu glumesc, Clee. Sunt foarte serioasă.

Tonul ei solemn îl puse pe gânduri. Cântări atent spusele ei. Ce s-a întâmplat, de te-a determinat să crezi asta după atâţia ani? Nicky îi povesti în detaliu desfăşurarea evenimentelor, dar se opri brusc îndată ce termină episoadele Roma şi Atena.

Nu suflă un cuvânt în legătură cu Madrid.

Când ea nu mai spuse nimic, Clee întrebă pe un ton ciudat de potolit.

— Pentru ce Dumnezeu ai cutreierat întreaga Europă în căutarea unui mort? Mă rog, unul presupus a fi mort? Nu-ţi făcuse şi aşa suficiente necazuri? Sau încă mai simţi ceva pentru el, Nicky? Aşa este?

— Nu, nu mai simt absolut nimic, Clee! protestă ea cu tărie.

— Emoţional nu mai am nimic pentru Charles Devereaux şi asta de mult timp. Cu mult înainte de a mă îndrăgosti de tine.

Te rog să ai încredere în mine. Mă crezi, nu? Schiţă vag un gest, dând uşor din cap sfredelind-o cu privirea uşor. Apoi continuă calm Dacă tu spui asta… da, le cred, Nicky. Spune-mi de ce te-ai dus să-l cauţi?

— Voiam să aflu adevărul. Tu n-ai fi făcut asta?

— Cred că da…

— Ascultă, Clee, am fost uluită, şocată, nu-mi venea să cred când

i-am văzut chipul pe ecran. Şi individul semăna aşa de bine cu Charles, încât simţeam că sunt obligată să merg să-i – sp. un atunci. Pur şi simplu nu puteam, să-mi scot din minte imaginea aceea. Mai mult mă intrigase faptul că niciodată n-a fost găsit corpul lui Charles. Nicky făcu o pauză, muşcându-şi buza. Cred că-i în firea noastră, a oamenilor, să dorim să ne înmormântăm… şi cred că doream să ajung la adevăr că să pot închide acest capitol al vieţii mele.

Acum este închis? Clasat pentru totdeauna? Sau te va teroriza din nou?

— Dar ţi-am spus; l-am închis.

— Mai spune-mi ceva, Nicky. De ce eşti acum aşa de sigură că s-a sinucis, că este mort pentru totdeauna? Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Deoarece oriunde mă duceam, nu dădeam peste absolut nimic. Am ajuns la un punct mort, atât la Roma, cât şi la Atena.

— De ce-ai fost la Madrid? Clee se încruntă uşer înainte de a întinde mâna după pahar şi a lua o înghiţitură bună. Ce sperai să găseşti acolo? Nu eram sigură de ce voi găsi. Doream să-i arăt fotografia fostului să partener spaniol. Cred că doream să mi se confirme sau să mi se infirme supoziţiile. De asta am mers la Don Pedro.

— Şi ce ţi-a spus spaniolul?

— Nu m-am întâlnit cu el. Era plecat până astăzi şi am hotărât să nu mai aştept. Apoi cum ţi-am spus la telefon dimineaţă, am luat avionul sâmbătă după-amiază şi am venit aici.

— De ce această schimbare bruscă?

— Mi-a venit ideea că aşa cum te-am confundat pe tine cu Kevin Costner, tot aşa de uşor puteam să-l confund pe tipul acela cu Charles Devereaux.

— Fotografiile pot uşor înşela şi pot conduce pe piste false.

Ia să le văd, Nicky. Aş vrea să mă uit la ele.

— Nu le mai am… la ce bun să le păstrez?

— Niciuna?

— Eşti supărat pe mine, nu? Clee?

— Nu, nu sunt; doar uimit…

— Pentru că te-am minţit şi am spus că merg în acest oraş ca să pregătesc o emisiune specială, când de fapt…? Clătină din cap. Nu, erau

minciuni de circumstanţă.

— Atunci ce? insistă ea, dorind să clarifice lucrurile.

Pentru că nu mi-ai spus imediat, în ziua în care ai văzut transmisiunea. Aş fi înţeles, Nicky, odată obişnuit cu ideea că tipul trăieşte… şi că mi-ar fi putut fi rival.

— Nu ai niciun rival. Te iubesc numai pe tine.

— Aş vrea, de asemenea, să ai încredere în mine… Sunt un tip destul de inteligent, te respect şi îţi respect opiniile, profesionalismul tău. Şi independenţa. Nu m-aş băga niciodată în ceea ce faci, decât dacă în face rău într-un fel.

Pentru numele lui E'umnezeu, eşti o femeie matură, un gazetar dur, un corespondent de război cu care am lucrat cot la cot doi ani de zile. Crezi că nu te cunosc şi nu am încredere în tine? Oricum, nu te-aş trata niciodată ca pe o fetiţă!

— Mulţumesc pentru aceste cuvinte, Qee, şi da, mă cunoşti, probabil mai bine decât oricine altcineva. Mă bucur că ai încredere în mine, şi eu am încredere în tine, ştii. Spune-mi că nu eşti supărat pe mine\Nu sunt, zău, Nicky. Îi trimise un zâmbet uşor, consolator.

Urmă o linişte apăsătoare.

După câteva minute, Clee spuse Deci mama lui nu crede că fotografiile îi seamănă.

— Nu. De fapt a negat vehement. Şi Philip Rawlings, prietenul ei, a spus acelaşi lucru. Ştii, bărbatul cu care era la Lesbeaux.

Dădu din cap. Mi-amintesc. Care este situaţia din punct de vedere juridic în Anglia? Mă refer la Charles Devereaux.

— El e considerat persoană dispărută, deoarece nu i s-a găsit corpul. Un bilet în care e notificată sinuciderea nu înseamnă nimic, atunci când n-ai găsit corpul. Nu ştiu dacă poliţia a clasat dosarul în ceea ce-l priveşte. Nu-mi-a trecut prin minte s-o întreb pe Anne.

— Niciodată n-ai abordat subiectul, Charles Devereaux, cu mine. Întotdeauna evitai. Puţinul pe care-l ştiu provine de la Arch Leverson. Dar nici el nu mi-a spus prea multe, Nick, poate din loialitate pentru tine. Nici măcar nu ştiam că Devereaux a scris un bilet. Ţie-ţi era adresat? Nu, mamei sale.

— Ce conţinea… Ştii?

— Da, mi l-a arătat când am zburat în Anglia la câteva zile după sinucidere. Erau doar careva rânduri concise, aproape reci. În bilet

spunea că nu mai vrea să trăiască, că face singurul lucru pe care-l mai poate face, să-şi ia viaţa, şi că speră că ea îl va ierta.

— Şi l-a iertat?

— Realmente nu ştiu… încă mai plânge după el, sunt sigură de asta, deşi păstrează aparenţele.

— Nu era o scrisoare şi pentru Anne?

— Nu.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat lucrul ăsta?

— Da, dar poate că nici nu avea ce să-mi spună.

— De ce spui asta?

— Deoarece în lunile precedente sinuciderii, făcea totul deliberat. Îşi vânduse acţiunile de la compania de vinuri partenerilor lui – britanic şi spaniol şi-a vândut şi apartamentul, a făcut un testament şi şi-a pus toate afacerile în ordine.

Totul făcut foarte, foarte metodic, Clee. Aşa că, dacă ar fi avut ceva să-mi spună mi-ar fi scris şi mie o scrisoare, nu crezi?

— Presupun că da, murmură Clee. Cine i-a moştenit averea?

— Potrivit testamentului, Ann este beneficiar, dar desigur, ea nu l-a moştenit încă, deoarece Charles nu este considerat mort din punct de vedere juridic; după legile britanice Anne poate merge la tribunal pentru declararea morţii lui numai după A7 ani, nu mai înainte. Mai are de aşteptat încă 4 ani.

— Înţeleg. Clee se aplecă în faţă uşor, încruntându-se dus pe gânduri. Spuse rar: Când un om hotărăşte să înceapă o nouă viaţă sub altă identitate, de obicei o face dintr-un motiv foarte serios. Când ai ajuns la concluzia că Devereaux ar putea fi în viaţă, de ce-ai crezut că şi-a simulat moartea? Din ce motiv vreau să spun, Nicky? Nu mi-era clar. I-am spus lui Arch când l-am întâlnit în Roma, că ar putea fi un motiv atât de bizar, încât nimeni să nu-l poată imagina măcar. De fapt credea că Charles e băgat în ceva ilicit.

— Cum ar fi?

— Afaceri cu arme sau trafic cu droguri.

— Da, cred că şi eu aş fi ajuns la aceeaşi concluzie, fu de acord Clee. În special ţinând seama de lumea în care trăim azi.

— Am spus toate acestea în seara aceasta deoarece doream să ştii ce am făcut Clee, spuse Nicky privindu-l neliniştită.

— Nu doream să existe ceva neclar între noi.

— Mă bucur că mi-ai spus şi să ştii că nu sunt supărat pe tine dragă. Pe faţa lui Clee înflori acelaşi zâmbet nesfârşit, şmecheresc. Şi el continuă: Mă simt un pic protectorul tău, asta-i tot… şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc pe tine.

— Hai să nu mai discutăm despre el. Să-l îngropăm o dată pentru totdeauna, nu crezi?

— Este deja îngropat, spuse Nicky, sărind de pe pat. Se duse la Clee şi îl strânse puternic în braţe. Mulţumesc că eşti un băiat aşa de bun şi că eşti înţelegător, murmură ea. Mă întorc într-un minut, să nu pleci.

— Niciodată n-am să plec, spuse Clee râzând.

Nicky se duse la baie, încuie uşa şi se sprijini de ea răsuflând uşurată, Dorise din toată inima să-i spună lui Clee atât cât îi putea spune, dar ştia că e momentul să inventeze ceva plauzibil. Din fericire, reuşise foarte bine, fără nicio farsă. Nimeni nu trebuie să ştie că Charles Devereaux este viu. Îşi dăduse cuvântul şi nu avea de gând să-l trădeze; viaţa lui era în mâinile ei. Iar acest secret nu-l deranja pe Clee. De acum înainte nu-l va mai vedea pe Charles Devereaux.

Capitolul era pentru totdeauna încheiat.

CAPITOLUL XXXIII

— După ce Mai murit în Spital Xiehe dus corpul ei la părinţi, spuse Yoyo, privind de la Clee la Nicky. Prietenii ajutat pe mine. Noi găsit două ricşe. Luat pe noi. Mers la casa lui Mai. Părinţii plâns. Plâns mult. Ei foarte trişti. Eu foarte trist. Yoyo clătină din cap, cu accente jalnice în glas şi adăugă. Mai o fată aşa tânără – Vocea i se înecă şi se opri din vorbit.

Nicky întinse mâna şi-i atinse braţul cu multă compasiune şi afecţiune. Era greu de crezut că el era, în sfârşit, cu ei, la Paris, arătând atât de bine, chiar prosper, se gândi ea. Purta un costum închis, pe măsura lui, o cămaşă albă şi cravată roşie şi părea stăpân pe sine şi pe situaţie.

Dregându-şi glasul, ea spuse: Clee şi cu mine ştim cât de cumplit ţi-a fost, cât de necăjit trebuie să fi fost şi eşti. Este o tragedie. Toţi am fost afectaţi, toţi am regretat şi suferit când a murit Mai.

Yoyo încercă să zâmbească, dar fără succe ştiu, Nicky.

Se întoarse spre Clee. Mulţumesc, Clee, pentru duş Mai departe. Încercat să salvez pe Mai. Ai luat pe ea! A Xiehe. Tu om bun, Clee. Tu

bun prieten. Şi tu bun prieten, Nicky.

— Dacă am fi putut-o salva, spuse Clee, şi inima lui suferea alături de tânărul chinez care se afla cu ei în apartamentul de pe strada Jacob. Era devreme, vineri seara, întâi septembrie, Yoyo venise în arondismentul şase de pe malul stâng să-i viziteze. Să le spună cum a scăpat din Beijing, să le împărtăşească noutăţi. Mai târziu, urmau să meargă la mult aşteptatul dineu de sărbătorire cu Yoyo, ca invitaţi ai binefăcătorului lui, un anumit domn Loong.

Pe neaşteptate, Yoyo spuse: Moartea lui Mai semn rău.

— Da, a fost o nenorocire, fu de acord Clee. El şi Nicky se uitară unul la altul, încercând să schimbe subiectul. Clee spuse: Nicky şi cu mine am fost teribil de afectaţi în tot acest timp, Yoyo. La fel şi Arche şi băieţii. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine după ce am părăsit Beijingul. Te-am aşteptat în Hong Kong, aşa cum am promis, mai multe zile, ştii asta.

— Îmi pare rău că n-am venit. A fost greu pentru mine, Clee.

Nicky spuse Nu te scuza, Yoyo, înţelegem. Am întrebat pentru că realmente eram îngrijoraţi. Speram ca nimic rău să nu ţi se fi întâmplat, că nu te-au reţinut într-o închisoare din Beijing. Îi strânse braţul zâmbindu-i cald. Mulţumesc cerurilor că eşti teafăr.

— Multe lucruri întâmplat mie. Da' eu norocos. Adevărat.

— Spune-ne totul. Cum ai ieşit din China; cum ai ajuns la Paris, spuse Clee.

— Încep la început, da?

— O.K., Yoyo, dă-i drumul, replică Clee, zâmbindu-i.

Yoyo dădu din cap şi trase aer adânc în piept. După ce voi plecat poliţie peste tot în Beijing. Mers la casa lui Mai.

Părinţii lui Mai ascuns pe mine. Poliţia pus multe întrebări despre stundenţi. Multe arestări. Mulţi studenţi mers la puşcărie. La Universitatea Qinghua întâmplat multe lucruri rele. Periculos. Am stat casa lui Mai o săptămână. Părinţii Sui Mai grijă poliţia să nu mă găseşte pe mine. Eu nu arestat. Tata lui Mai luat pe mine la casa prietenii lui. Ascuns pe mine zece zile. Dificil. Periculos. Necesar plec din Beijing.

— Atunci ai părăsit oraşul la mijlocul lui iunie? întrebă Nicky.

— Nu, nu. Am stat în Beijing. Eu deplasat multe ori. Mers la prieteni părinţii lui Mai. Ei ascuns pe mine. Mama lui Mai spus că ajută pe mine scap. Ea are guanxi – Asta înseamnă legături; întrerupse

Nicky, privind la Clee – Philip Rawlings mi-a spus când eram la Pullenbrook.

— Cum ar putea el şti aşa ceva? întrebă Clee, încruntându-se.

Ţi-am spus mai înainte, are un post important la Ministerul de Externe Britanic. Hong Kong este colonie britanică, sub protecţie şi guvernământ britanic până la 30 iunie 1997.

Nicky dădu din umeri. Cine ştie, poate lucrează la Departamentul pentru relaţii cu China sau Hong Kong. Întotdeauna a fost foarte rezervat în legătură cu ceea ce face acolo.

— Înţeleg, spuse Clee, apoi se adresă lui Yoyo. Scuze pentru întrerupere. Zi-i mai departe, Yoyo.

— Mama lui Mai are legături multe. Trimis pe mine spre China sud. Tata lui Mai dat mie bani, im banii tăi. Păstrez în siguranţă. Mama lui Mai spus am nevoie de bani. Mulţi bani. Pentru mituire. Ei foarte importanţi.

— Cum ai ajuns la Hong Kong? întrebă Nicky şi mai curioasă.

— Mulţi oameni ajutat pe mine. Oameni simpli. Ei urăsc guvern. Ei urăsc ce făcut guvern la studenţi. Ei pare rău pentru studenţi. Ei place mişcarea democraţie. Mulţi oameni diferiţi ajutat pe mine. Mama lui M-ai ajutat pe mine plec la Shenzhen.

— Asta-i lângă Hong Kong întrerupse Clee, uitându-se la Nicky şi explicând: Este o zonă economică, ceva în genul Hong Kong-ului şi a devenit un fel de oraş prosper peste noapte. Corect, Yoyo? Yoyo dădu din cap.

— Tu ştii Shenzhen, Clee?

— Da, am făcut un reportaj acolo acum aproape un an. Se uită din nou la Nicky. Este plin de proxeneţi, criminali, oameni de speţă joasă, dar şi tot felul de antreprenori şi oameni de afaceri. Dar continuă-ţi povestea Yoyo.

— Eu avut nevoie documente să merg la Shenzhen. Toţi cetăţeni chinezi nevoie certificat special. Tata lui Mai are prieten. Acest prieten are guanxi – legături. Acest om cumpărat certificat pentru mine.

— Dar cum ai ajuns în Shenzhen din Beijing? Este o distanţă mare.

Tata lui Mai luat pe mine la Shanghai. În maşină. Fratele lui ajutat. El trecea pe mine. La mulţi prieteni. Este reţea, Nicky. Ei ajută studenţi. Nu pot spune mult. O. K? Înţelegi?

— Da, desigur spuse ea. Nu vrei să divulgi prea mult despre reţea pentru că şi alţi studenţi o pot folosi ca o rută de scăpare.

— Asta e corect, Nicky. Sosit la Shenzhen început de august.

Avut legătură specială. Prieten de prieten. Stat două săptămâni. Prieten din Shenzhen luat pe mine pe strada Zhong-Ying într-o zi. Ea stradă comercială mare. O parte China. Altă parte Hong Kong. Mulţi turişti. Noi mituit poliţia.

Ei se uita în altă parte. Eu trecut graniţa.

— Dar poliţia de graniţă a Hong Kongului e staţionată pe partea cealaltă a străzii Zhong-Ying; spuse Ciee. Cunosc Zona pentru că am făcut reportajul în Shenzhen. Cum ai reuşit să treci?

— Eu fugit. Strecurat pe străzi din spate. Pe alei. Ajuns la apă. Hong Kongpe marginea apei la golf. Mr. Loong aşteptat cu barcă. Fiecare zi barca aşteptat pe mine. Până viu. Mers la Hong Kong cu barca Mr. Loong avut grijă de mine în Hong Kong. El om bun.

— Cine este de fapt Mr. Loong, Yoyo?

— Oh, Nicky, frate cu mama lui Mai. El om important în Hong Kong. Mare businessman. El plecat din Shanghai în 1948 înainte comuniştii să vină în 1949. El pornit afacere export-import în Hong Kong. Acum om foarte bogat. El ajutat pe mine. El dus pe mine la Paris.

— Erai imigrant ilegal în Hong Kong, fără documente. Cum te-ai descurcat? Şi cum ai reuşit să pleci? întrebă Clee. Ai paşaport chinez, ştiu, dar cu vizele şi celelalte cum ai făcut?

— Mr. Loong aranjat totul. El are mulţi prieteni. Prieteni importanţi. El cumpărat paşaport adevărat Hong Kong. Este cu numele meu.

Nicky spuse. Putem să-l vedem? Nu te superi dacă ne uităm? Nu, Nicky. Îşi băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase paşaportul, dându-i-l.

Câee se ridică şi merse să se aşeze lângă ea pe sofa. Îl examinară împreună şi apoi se uitară unul la altul. Se aşteptaseră să vadă un fals. Dar părea să fie autentic, cu numele întreg al lui Yoyo: Chin Yong Yu.

Dându-i-l înapoi, Ciee spuse Foarte bine Yoyo. Prietenul tău Mr. Loong are guanxi mari.

Yoyo râse şi dădu aprobator din ea; – Şi care-ţi sunt planurile întreb? V. <. Iii Clee. Ai de gând să stai mei în Franţa, sau ce?

— Mr. Loong are birou la Paris companie import-export. El adus

pe mine aici secretar. Poate stau. Poate merg la New York.

În timp ce spuse acestea, privi întrebător la Nicky.

— Vom vorbi despre asta mâine, vom hotărî mai târziu, nu-i aşa Yoyo? spuse ea şi se uită la ceasul de pe şemineu. Cred c-ar trebui să mergem. Mr. Loong nu ne aşteaptă la ora opt?

— Da, Yoyo se ridică şi continuă El şi Mrs. Loong ne aşteaptă pe noi atunci. La Hotel Ritz. Place Vendôme. Apartament Ernest Hemingway. * Clee îi prinse privirea lui Nicky. Se uitară unul la altul uimiţi. Nicky izbucni în râs. Clee stătea lângă ea surâzând.

— Ce este? Yoyo arăta încurcat.

— Nu pot să nu remarc că norocul ţi s-a schimbat, Yoyo.

Mr. Loong este steaua ta norocoasă.

— Oh, da, Mr. Loong foarte bună stea, încuviinţă Yoyo.

CAPITOLUL XXXIV Nikcy fusese cu gândul la Anne Devereaux încă de la Madrid şi duminică dimineaţa se hotărî să-i telefoneze la Puâlenbrook.

— Mă bucură să-ţi aud glasul, Nicky, spuse Anne.

— Şi eu pe al tău, Anne. Sunt aici la Paris cu Clee şi m-am gândit să te sun să-ţi spus salut. Ce-ai mai făcut?

— Oh, perfect, presupun. Sunt aşa de bucuroasă că mi-ai telefonat… nu ştiam unde să te găsesc… doream să vorbesc cu tine.

Nicky surprinse ceva straniu în glasul Annei şi îşi schimbă poziţia în scaun, îndreptându-se. Despre ce? întrebă ea cu precauţie.

— Charles. Nicky, eu…

— Oh, Anne, îmi pare aşa de rău c-am venit să te văd la Puâlenbrook acum două săptămâni. Ştiu cât de mult le-a întors pe dos treaba aceasta. A fost necugetat din partea mea. Am acţionat impulsiv, fără să mă gândesc prea mult ce fac.

Charles, într-adevăr, s-a sinucis acum trei ani. Ştiu asta bine acum. Nu el era în reportajul acela. N-am avut dreptate.

— Nu mai sunt sigură acum deloc spuse Anne.

Nicky înţepeni în scaun, apucând telefonul strâns Ce vrei să spui? M-am tot gândit… mai ales la cele două fotografii. Când mi le-ai arătat prima dată am sesizat asemănarea. De fapt, ea mi s-a părut chiar izbitoare. Dar imediat apoi m-am convins că nu pot fi ale lui Charles. Din simplu tnotiv că fiul meu nu ar putea să facă niciodată aşa ceva. Dar în ultimele două săptămâni acele imagini nu mi-au dat pace, Nicky.

— Uită-le, Anne! Nu era Charles! Pe cuvânt că nu!

— Aş vrea să le mai văd o dată, spuse Anne calm. Ai vrea să mi le trimiţi, te rog? 317 – Nu le mai am. Le-am distrus!

— Oh.

— Nu mai avea sens să le păstrez, Anne.

— Chiar nu le mai ai?

— Ţi-am spus, m-am debarasat de ele, le-am rupt şi le-am aruncat.

Urmă o linişte lungă la celălalt capăt al telefonului. Nicky aşteptă după care spuse Anne, mai eşti acolo?

— Da, sunt Nicky.

Lui Nicky vocea i se păru foarte anemică, şi ea exclamă.

— Nu te simţi bine?

— Nu prea am dormit bine în ultimul timp, ca să-ţi spun adevărul. Presupun din cauza gândurilor cu Charles. Atâtea amintiri au năvălit…

— Oh, Anne dragă, îţi faci rău singură, spuse cu simpatie pentru cealaltă femeie Ăsta este defectul meu. Nu ştiu ce să fac să te ajut, să nu te mai gândeşti o dată, să te fac să te simţi mai bine. Văzând că nu-i răspunde, Nicky continuă: Pot să fac ceva pentru tine?

— Ai putea veni în Anglia, Nicky? Aş vrea să vorbesc cu tine… simt nevoia s-o fac. N-am simţit pe nimeni altcineva.

Poate că, dacă te-aş vedea, m-aş simţi mai puţin singură.

Lui Nicky i se puse un nod în gât şi era cât pe ce să refuze, dar ştiind că e vinovată pentru durerea acestei femei se răzgândi.

— Aş putea veni mâine, Anne, dar numai pentru o zi. N-aş fi în stare să ajung la Pulienbrook. Ai putea să mă întâlneşti la Londra? Poate luăm prânzul împreună.

— Desigur că pot veni! Asta e minunat, Nicky! Glasul Annei era mai sigur, mai vesel şi ea se grăbi ce-ar fi să ne întâlnim la apartament? Este liniştit şi intim, şi mult mai confortabil decât un restaurant.

— Da, e perfect, Anne. Ne vedem mâine – să spunem între 12: 00 şi 12: 30.

— Aştept cu nerăbdare.

— Transmite-i salutări lui Philip.

Desigur. A plecat la plimbare pe moment, altfel ţi l-aş fi dat. Ştiu că ar fi dorit să te salute. Bine, ne vedem mâine, dragă, la revedere. *

După ce Nicky închise telefonul, se aşeză în scaunul de la biroul lui Clee din bârlogul său, meditând la scurtă conversaţie cu Anne. Anne i se păruse a fi într-o proastă dispoziţie la începutul conversaţiei lor şi ea ştia că e doar vina ei. Ea fusese cea care îi redeschisese rana care se vindecase parţial în timpul celor trei ani şi acum îi produsese o nouă suferinţă.

Trecutul iarăşi năvălea asupra acestei femei încântătoare pentru a o chinui. Merita mult mai mult. Nicky avu un moment de nemulţumire, gândindu-se la Chaiâes şi la răul pe care-l făcuse mamei lui când dispăruse. El nu mai juca niciun rol nicăieri şi desigur nu în viaţa Annei. Trebuia să găsească o cale de a opri sângerarea rănii lui Anne pentru a se vindeca din nou. Prin urmare, trebuia să se ducă la Londra chiar a doua zi dimineaţa. Era un zbor doar de o oră, în definitiv. Şi când va ajunge acolo o va convinge pe Anne Devereaux că fiul ei este mort. Uşa din faţă fu trântită şi ea se sperie, sări şi merse în micul foaier de! A intrare. Clee stătea acolo cu braţele încărcate de sacoşe cu cumpărături. Două franzele, legume şi flori erau îngrămădite unele peste altele.

— Salut, dragă, spuse el, surâzându-i de deasupra sacoşelor. Vino şi vorbeşte-mi, cât despachetez astea.

Ea îl urmă în bucătărie. Se pare că ai cumpărat hrană sificientă pentru a sătura o armată! exclamă ea. Ce intenţionezi să pregăteşti pentru prânz?

— Frumoasa omletă de ţâră Donovan, ca să amintesc numai asta!" replică el, aruncând braţul de sacoşe pe masa de bucătărie.

— Şi cum e asta? Va trebui să aştepţi şi vei vedea. Este specialitatea mea şi este delicioasă. Îţi va plăcea. Scoţând un buchet de flori dintr-o sacoşă, se întoarse şi i-l dădu.

— Pentru cea mai bună dintre fete, spuse el, înclinându-se şi sărutând-o pe obraz.

— O, Clee, ce dulce eşti, mulţumesc, spuse ea luându-le şi mirosindu-le. Apoi, impulsiv, se îndreptă spre el, îşi: runcă braţele în jurul gâtului şi-l îmbrăţişa. Atingându-i faţa uşor cu buzele îi şopti:! Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Nieky. Îi ridică faţa cu o mână, o privi în ochi şi adăugă: Nu vei şti niciodată cât de mult… sper că-ţi vei da seama. Cred că e timpul să încep pregătirea prânzului, căci altfel vom mânca la

patru după amiază. Lasă-mă să pun astea în modulul de sus şi apoi aşază masa. Deschizi sticla de şampanie, umpli două pahare, adaugi un pic de suc de portocale şi după aceea vino să stai lângă mine şi urmăreşte-mă cum fac omleta.

— Perfect, şefule, spuse ea, râzând, şi îl ajută să care articolele de băcănie şi să pună florile într-un vas. După ce puse faţa de masă, adăugă farfuriile, cuţitele şi furculiţele, apoi aduse sticla de şampanie. Tatălui ei îi plăcea Bucks Fizz, combinaţia aceea de şampanie şi suc de portocale, şi acum o făcea ca o expertă.

— Închin acest pahar fetei pe care o ador, spuse Clee, ciocnind paharele Santé.

— Santé, dragă murmură e? * şi-i zâmbi.

Clee merse către dulapul de sub fereastră, goli sacoşele şi apoi începu să gătească.

Nicky stătea urmărindu-i mişcările, gândindu-se cât de rapid şi eficient taie legumele destinate a fi ingred, ente pentru omletă.

Pare că face omletă spaniolă, se gândi ea, zâmbind.

— Te mai duci la Bruxelles mâine, Clee? întrebă Nicky după un moment.

— Da, sigur, dragă. De ce? Am sunat-o pe Anne Devereaux în timp ce erai la cumpărături în piaţă, şi mi s-a părut că e necăjită, Clee.

Se întoarse şi o privi gânditor. Cred că ai deschis o cutie cu viermi; sau poate mai exact, Cutia Pandorei. Aşa este dragă?

— Da. Şi este realmente vina mea, Clee. Am fost stupidă, ducându-mă la ea în felul în care am făcut-o. Prea impulsiv din partea mea. Ar fi trebuit să aştept să mă mai gândesc, să fi discutat cu tine.

— Da ar fi trebuit să discuţi cu mine şi eu ţi-aş fi spus s-o laşi baltă. Nu mai are importanţă acum. Ce-i făcut e bun făcut. Se întoarse înapoi la masa de bucătărie şi începu să cureţe cei trei cartofi mari care stăteau pe suportul de lemne.

— Ce ai de gând să faci, Nicky? Există vreo posibilitate de a o ajuta? întrebă el în timp ce lucra.

— Dorea să vin şi s-o văd, de fapt m-a rugat. Spunea că n-are pe nimeni cu care să vorbească.

— Dar Philip? El nu-i împărtăşeşte necazurile?

— Sunt sigură c-o face, dar ea şi cu mine am fost întotdeauna extrem de apropiate, şi oricum eu eram… îşi lăsă propoziţia

neterminată.

— Şi oricum tu erai logodnica lui Charles, termină el propoziţia, privind la ea peste umăr. Îi zâmbi. Nu trebuie s-o scalzi cu mine în legătură cu Charles, vreau să spun. Erai logodită cu el, aveaţi o legătură. Toţi, avem un trecut… la vârsta noastră… Toţi am trăit până acum, nu trebuie să ne ferim.

— Mulţumesc pentru înţelegere. Oricum, am acceptat să merg în Eatojp Square. Cum tu urmează să pleci la Bruxelles pentru două-trei zile, m-am gândit că nu te vei supăra.

— Nu mă supăr şi nu m-aş supăra chiar dacă aş fi stat aici.

Faci ce crezi de cuviinţă că trebuie să faci, şi nu-ţi voi impune eu ce ai tu de făcut. Ei, Nicky, nu sunt eu genul ăla. Se întoarse cu faţa către ea şi sprijinindu-se de masă, adăugă: Şi sper că nici tu n-o să-mi dictezi ce trebuie să fac.

Nicky clătină din cap.

Niciodată! E interzis. Pe lângă asta, în străfundul tău rămâi burlac, îţi aminteşti? Eşti croit după calapodul Capă, cu mulţi ani în urmă când erai copil. Şi ştii că atunci când ai chef îţi iei aparatul de fotografiat şi te duci în lumea ta, liber şi fără obligaţii. Înţeleg şi asta-mi convine, Clee.

Puse cuţitul pe masă, traversă bucătăria şi se opri privind-o. Apoi luă paharul din mâna ei, îl puse pe masă şi o trase în picioare.

— Ascultă, obrăznicătură, s-ar putea să-mi vie chef să-mi iau aparatul de fotografiat şi să mă duc unde vreau, dar nu aşa liber, şi mai ales fără obligaţii. Ia, vino lângă mine. O luă în braţe şi o sărută pe gură, apoi o împinse uşor în faţă cu zâmbetul lui cunoscut.

El îi atinse faţa cu degetul, uşor şi delicat, şi spuse. Vrei să ne căsătorim? Nicky fu total luată prin surprindere şi se uită la el cu ochii larg deschişi. Mă surprinzi… trebuie să-ţi dau răspunsul acum?

— Nu, nu trebuie să-l dai acum. Surâse şi o sărută pe vârful nasului. Poţi hotărî mâine sau săptămâna viitoare, sau când vrei – atâta timp cât răspunsul e da.

CAPITOLUL XXXV Ca şi Pullenbrook, apartamentul Annei din Eaton Square era minunat şi impresionant în felul lui. Fusese decorat cu mulţi ani în urmă de marele designer de interioare, John Fowler – una din ultimele sale lucrări înainte de a muri.

Camera de zi era spaţioasă, cu plafon înalt, iar pereţii erau

zugrăviţi într-un roz deosebit, foarte estompat, pe care fostul decorator englez îl numise roz de alifie. Draperiile de tafta de la cele două ferestre înalte erau un pic mai închise, şi această nuanţă fină, folosită peste tot, contribuia la efectul acela de lumină trandafirie al întregii camere. Antichităţi Georgiene, un covor Aubusson pe parchet şi mai multe tablouri mari cu cai, de Stubbs, dădeau camerei o eleganţă tăcută. Ca în tot ce făcea, Anne îşi imprimase stilul ei inimitabil şi aici. Pe mese se aflau sumedenie de fotografii de familie cu rame de argint, vase de ceramică înalte cu orhidei, vaze de flori pretutindeni, şi lumânări care ardeau mocnit şi Împrăştiau un parfum specific.

În această însorită dimineaţă de luni, Anne şi Nicky stăteau pe o mică sofa din faţa uneia dintre ferestrele care dădeau spre arborii verzi şi stufoşi din partea centrală a pieţii Eaton Square.

Anne părea mai liniştită decât a fost la ultima vizită a lui Nicky, şi asta i se vedea clar pe faţă. Ridurile dure din jurul gurii dispăruseră şi corpul îi era mai puţin tensionat.

Nicky, luându-i-se o piatră de pe inimă, că reuşise s-o mai binedispună pe Anne, se simţea şi ea mult mai uşurată. Era mulţumită că venise la Londra. Meritase să facă această deplasare şi din motivul de a şti că rănile pe care ea i le deschise sunt vindecate acum. Anne arăta deja mai relaxată, aproape ca în zilele ei bune., Aceste două femei se înţelesesem întotdeauna bine şi după discuţia de o oră din dimineaţa aceasta, se părea că legătura lor devenise şi mai profundă.

— Nici nu ştii cât de mult, înseamnă pentru mine că ai venit, spuse Anne, întinzându-se şi luând-o de mână pe Nicky.

M-ai ajutat să văd lucrurile clar, să mă remontez şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare, dragă. Eram cât se poate de deprimată şi tristă. Făcu o pauză şi mişcă din cap dezaprobator. Cred că începusem să mă compătimesc, ceea ce nu-mi stă în fire. Nu suport auto-compătimirea, este un semn de slăbiciune pe care nu-l tolerez la alţii. Oricum, îţi mulţumesc, Nicky, ai făcut minuni.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Anne, m-a bucurat să vin, spuse Nicky, strângându-i mâna. Dincolo de faptul că ţin la tine şi-ţi port de grijă, mă simt într-un fel responsabilă. Eu am fost cea care-am deschis Cutia Pandorei şi am lăsat toate ororile să iasă afară. Am vrut să pun lucrurile în ordine, să te fac să te simţi mai bine.

— Ei bine, ai reuşit; acum nu te mai agita, ai pus capacul cutiei la

loc. Anne o privi pe Nicky adânc în ochi şi adăugă cu o voce liniştitoare. Ai reprezentat întotdeauna ceva special pentru mine, Nicky, ca fiica pe care n-am avut-o niciodată…

Şi mi-ai adus din nou linişte, m-ai ajutat să fiu din nou eu însămi. Un zâmbet îi înflori pe buze. M-ai pus din nou pe roate, ca să spunem, aşa.

Nicky îi zâmbi şi ea.

— Asta mă face să mă simt bine, Anne, crede-mă. Eram aşa de îngrijorată ieri încât aproape îţi simţeam durerea. Ştiu prin ce treceai. Urma o mică ezitare din partea lui Nicky, apoi spusse rar. Acum două săptămâni la Pullenbrook, m-ai rugat să-l las pe Charles să se odihnească… Am făcut-o, şi sper că şi tu vei face la fel.

— Cred că da… acum. Da, sunt sigură, draga mea.

Nicky spuse:

— Atunci, am o veste grozavă. Yoyo, tânărul student chinez pe care l-am întâlnit la Beijing, a reuşit să scape. A apărut la Paris joia trecută, şi Clee şi cu mine am luat masa împreună vineri. Arată grozav şi este într-o stare sufletească bună.

— Sunt foarte fericită că a scăpat şi că e teafăr, exclamă Anne, chipul ei luminându-se pentru prima dată după multe zile. Mai povesteşte-mi despre el.

Nicky începu să-i spună tot ce ştia despre călătoria lui Yoyo la Hong Kong, masa lor de celebrare a evenimentului la Ritz cu el şi Mr. şi Mrs. Loong, şi tocmai termina dându-i aceste detalii, când auzi soneria.

— Oh, ăsta trebuie să fie Philip, spuse Anne, ridicându-se şi îndre: ptându-se spre uşă. Se opri la jumătatea drumului şi-şi întoarse capul. Am fost cât se poate de surprinsă când m-a sunat la 11 şi m-a întrebat dacă poate să mi se alăture. De obicei ia prânzul la club. Apoi mi-am dat seama că doreşte să te vadă. Ţine la tine foarte mult, Nicky.

Un moment mai târziu, Philip Rawlings îşi făcu intrarea în cameră îmbrăţişând-o mai întâi pe Anne şi apoi pe Nicky.

— Credeam că trebuia să fii în Provence, spuse el, uitându-se la Nicky curios.

— Trebuie, răspunse ea. Dar Clee are probleme la birou.

Doi din partenerii lui sunt plecaţi, unul din cauza unui deces în familie, celălalt cu hernie de disc. Am fost nevoiţi să amânăm câteva zile. Dar sperăm să plecăm săptămâna viitoare.

— Vremea e frumoasă acolo în partea aceasta a anului, murmură Philip, şi merse spre o tavă cu băuturi de pe dulap, îşi pregăti una. De obicei nu bea la prânz, în timpul săptămânii, astăzi însă era o excepţie. De fapt nici nu era primul lui scotch cu sifon. În drum spre apartament a făcut ceva ce nu făcuse de ani – se oprise la un restaurant. Intrase la Grenadier care era singurul local pe care şi-l amintea în cartierul Belgravia, şi băuse scurt ceva înainte de veni în Eaton Square.

Fals curaj, se gândi el, în timp ce introduse un cub de gheaţă în paharul înalt de cristal, şi se întoarse cu faţa către Anne şi Nicky. Aceasta din urmă se ghemui într-un fotoliu imediat lângă sofaua unde se aşezase deja Anne.

Îşi duse paharul la gură şi spuse:

— Noroc! şi luă o înghiţitură zdravănă. Trăgând aer în piept, merse către fereastră şi se aşeză lângă Anne.

— Mi-e teamă că nu va fi un prânz grozav, Philip, remarcă Anne. Le-am dat voie lui Pilar şi Inez să plece la ţară când am venit în oraş dimineaţă. Aşa că m-am oprit la Harrod's şi am luat nişte semipreparate, iar acasă am făcut o salată.

— Nu-ţi face griji, nu mi-e foarte foame, spuse el.

— Mă simt mult mai bine, dragă, continuă Anne, zâmbindu-i. Cât am stat cu Nicky aici de vorbă, a fost tonic.

— Se vede.

— Zău că mă simt bine, Philip. Perfect.

— Da, spuse el.

— Tocmai îi povesteam despre Yoyo, interveni Nicky.

— Ştii studentul chinez care ne-a ajutat atât de mult la Beijing.

A reuşit să ajungă la Hong Kong, şi în final la Paris, şi l-am revăzut recent.

— E unul dintre norocoşi. Philip îşi înclină capul. E trist, dar destul de mulţi studenţi care s-au implicat în mişcarea democratică şi care au scăpat, au fost trimişi înapoi în China de guvernul din Hong Kong. Dumnezeu ştie ce s-a mai întâmplat. cu ei.

— Ce oribil! exclamă Anne. Cum de se pot întâmpla asemenea lucruri!

Philip nu răspunse. Mai luă o înghiţitură, aproape golind paharul până la fund, apoi puse pocalul pe masa frumos lăcuită din

faţă.

După care făcându-şi curaj, spuse:

— Anne, trebuie să vorbesc cu tine, şi mă bucur că Nicky e cu noi. Are dreptul să audă şi ea.

Ambele femei îl priviră precipitat, observând seriozitatea şi neliniştea de pe faţa lui.

— E vorba de Charles…

— Ce anume? întrerupse Anne, ridicându-şi vocea.

Nicky se prăbuşi în scaun şi o presimţire rea o înfiora în tot trupul.

— Dimineaţa aceasta a ajuns la departamentul nostru o informaţie care, deşi e strict confidenţială – ţinând seama de împrejurări – am considerat că sunt moral obligat să v-o aduc la cunoştinţă. Totuşi, deoarece este strict secret, trebuie să vă avertizez că nu veţi vorbi niciodată cu nimeni despre asta. Nu trebuie să treacă dincolo de pereţii acestei camere. Contez pe încrederea voastră. Trebuie să-mi dai cuvântul, Anne. Şi tu, Nicky.

— Ştii. Că nu voi discuta cu nimeni ceea ce-mi spui de la departament, fie că este confidenţial sau nu, spuse Anne, uitându-se la el pieziş.

Îţi dau cuvântul meu, murmură Anne. Era îngrijorată şi se întreba ce are Philip să le spună.

Philip dădu din cap şi apoi întinse mâna spre Anne.

— Când Nicky a venit să ne vadă la Pullenbrook, în august, ea a avut dreptate în tot ce-a spus, Anne. Într-adevăr, Charles era acela din secvenţa A.T.N. de la Roma. El îşi regizase moartea acum trei ani.

Lui Anne i se tăie respiraţia. Era atât de şocată, încât rămase mută pentru o secundă, apoi exclamă:

— Vrei să spui că trăieşte? Este fiul meu în viaţă? Philip nu răspunse imediat.

Nicky stătea liniştittă, frământându-şi mâinile în poală.

Ştia că trebuie să rămână calmă, să nu reacţioneze nici într-un fel pentru a nu se trăda.

— Este în viaţă? repetă Anne. Philip, răspunde, te rog!

Trăieşte sau nu Charles? Philip trase adânc aer în piept şi-i spuse cu multă tandreţe:

— Nu, Anne, nu trăieşte. Charles este mort.

— Nu înţeleg! ţipă ea, şi mai agitată. Tocmai ai spus că Nicky a avut dreptate, că Charles şi-a simulat dispariţia şi că e viu. Acum spui că e mort. Cum vine asta? Eşti sigur?

— Absolut.

Nicky, care era tot atât de şocată ca şi Anne, încerca să-şi ţină cumpătul. Apoi spuse pe tonul cel mai liniştit posibil.

— Dar de unde ştii că Charles e mort, Philip?

— Prietenul meu Frank Littleton mi-a spus dimineaţă.

Frank şi cu mine am fost la Harrow împreună, şi apoi la Cambridge, şi de atunci suntem buni prieteni. Frank lucrează la serviciul Secret – MI – 6 – nu este însă agent activ. Face muncă de birou. Mi-a trimis un bilet dimineaţa asta rugându-mă să vin să-l văd. M-am dus şi mi-a spus că fiul Annei a fost ucis.

— O, Doamne, ce spui! Anne privi la el înspăimântată. MI6 agenţi. Serviciul Secret. Era Charles băgat în vreo afacere periculoasă?

— Frank n-a intrat în detalii, răspunse Philip calm, întrebându-se cum o să rusească s-o ajute în acest nou calvar.

— Ai spus ucis? Nicky se holbă la Philip. Deci n-a murit de moarte naturală. Şi nici, presupun, într-un accident. Vrei să spui c-a fost omorât? Philip încuviinţă. Îşi puse braţul în jurul Armei în timp ce aceasta scoase un ţipăt. Începu să tremure.

— Când a fost Charles omorât? întrebă Nicky.

— Spre sfârşitul săptămânii trecute, a spus Philip.

— Când? Nicky îşi încleşta mâinile şi mai tare, abia răsuflând.

— În Madrid. Se afla într-un avion care a explodat la aeroportul din Madrid, un Falcon – mic avion privat.

— Oh, Dumnezeule! Anne îşi duse mâna la gură. Fiul meu, Charles! Se întoarse spre Philip şi ceru explicaţii. Te rog spune-mi tot ce ştii Philip. Te rog, spune-mi. Nu înţeleg.

Nicky interveni:

— A fost găsit corpul?

— Nu, n-a fost. Philip făcu o pauză, apoi adăugă pe o voce scăzută. A fost e explozie foarte puternică.

Anne suspină încet, sprijinindu-se pe umărul lui Philip. El o trase mai aproape încercând s-o consoleze, dar fără succes.

Ai spus că informaţia a venit de ia vechiul tău prieten care lucrează la MI6, murmură Nicky. Asta înseamnă că Charles era agent

activ lucrând încă în clandestinitate. Şi dacă era, atunci probabil a fost omorât de agenţi străini. Este aşa?

— Cred că da, Nicky.

— Nu eşti sigur, deci.

— Frank mi-a furnizat extrem de puţine date. Nu are voie să-mi spună nimic. Dar e cunoaşte pe Anne, ştie că ne vom căsători şi a hotărât să mă informeze cât de cât. A riscat, e adevărat. Dar cu siguranţă nu a trădat secrete naţionale. Asta întrece cu mult importanţa postului său.

Aplecându-se în faţă, Nicky spuse:

— Dar nu ţi-a sugerat măcar în mare cine ar putea fi ucigaşul său ucigaşii? Philip ezită:

— Aveam impresia că ar putea fi agenţi din Israel, Mossad? tresări Nicky. De ce ar vrea Mossad să-l ucidă pe Charles Devereaux? Din ceea ce ne-ai spus se pare că el era agent britanic. Britanici şi israeliţii nu se bat între ei, sunt de aceeaşi parte.

Philip nu spuse nimic.

— El lucra pentru serviciile britanice, nu-i aşa? îşi continuă Nicky investigaţia, punându-şi toată pregătirea ei jurnalistică la bătaie.

Philip clătină din cap:

— Poate că nu. Frank mi-a spus… Aici se opri răzgândindu-se. Cred că n-ar mai trebui să spun nimic. Şi nici nu ştiu mai mult decât v-am spus.

— Doar încă un lucru – insistă Nicky – dacă Charles nu lucra pentru britanici înseamnă că el trebuie să fi lucrat pentru altcineva. Pentru cine?

— Frank nu mi-a spus, Nicky. Oricum, a dat să se înţeleagă că Charles era implicat într-o organizaţie cu bază în Orientul Apropiat.

Nicky tresări:

— Organizaţie teroristă? Asta vrei să spui? Philip aprobă:

— Vrei să spui că era terorist?

— E posibil – spuse Philip.

329///: Lucra pentru OLP? Abu Nidal pentru PFL PGC? Pentru cine?

— Frank nu a menţionat niciunul din aceste grupuri, în schimb a arătat că Charles lucra pentru palestinieni.

— Nu cred asta – exclamă Nicky neconvinsă. Absolut nu!

— Palestinieni, repetă Anne, desprinzându-se brusc de Philip şi îndreptându-se spre sofa. Privi de la Philip la Nicky şi înapoi la Philip stupefiată. Ai spus că Charles lucra pentru palestinieni?

— Asta-i ceea ce Frank a lăsat să se înţeleagă.

Faţa lui Anne se albi. Ochii ei se goliră brusc de orice expresie. Stătea privind fix în faţă, undeva foarte, foarte departe, era ca şi cum vedea ceva pe care Nicky şi Philip nu puteau vedea. Gândurile ei erau undeva foarte, foarte departe; stătea nemişcată, fără să spună nimic, ca şi cum ar fi căzut în transă.

Philip privi la Nicky îngrijorat.

Nicky dădu din cap, apoi privi spre Anne. Bazându-se pe informaţia pe care Charles i-o dăduse la Madrid, ea spuse încet:

— Poate că Charles n-a fost un trădător, o fi fost cârtiţă. Un agent britanic care şi-a luat o nouă identitate şi lucrează acoperit.

— Nu ştiu, replică Philip, dar este posibil, desigur uneori asemenea lucruri sunt decise la nivel foarte înalt. Deseori ceilalţi din agenţie nici măcar nu ştiu, din raţiuni de securitate. Poate că Frank nu are toate informaţiile.

— Exact, exclamă Nicky, şi dacă Charles era cârtiţă înseamnă că era un trădător simulat.

— Da, fu de acord Philip, şi-şi întoarse privirea spre Anne, sperând că auzise ce spusese Nicky. Era o posibilitate.

Desigur, teoria lui Nicky avea multă logică.

Nicky se aşeză din nou în scaun trecând în revistă fapele Charles nu este mort – se gândi ea – şi-a regizat moartea a doua oară. Pur şi simplu n-a avut încredere că nu-l voi trăda.

A crezut că-i voi pune viaţa în pericol. Da, asta trebuie să fie.

Într-un fel şi-a simulat moartea pentru a continua să lucreze în serviciile britanice. Apoi tresări, fulgerată de un nou gând:

— Sau poate chiar a murit? Dacă da, atunci Mossad-u! A ucis pe omul nepotrivit. Au asasinat un agent britanic.

— Nu era niciun zgomot în apartamentul lui Clee. Totul era învăluit într-o linişte perfectă. Lipsea până şi tic-tacu!

Ceasului. Era târziu, aproape de miezul nopţii. Nicky era singură. Clee se afla încă la Bruxelles având contract cu Paris Mateh. Ea vorbise cu el la telefon mai devreme şi reuşise să evite prea multe detalii în legătură cu voiajul ei londonez şi părea să considere asta

normal.

Acum stătea în camera de zi, terminând castronul de supă de roşii şi pişcoturi, reflectând la evenimentele zilei.

Extraordinarele dezvăluiri ale lui Philip o uimiseră mai puţin decât pe Anne – din motive evidente. În definitiv, îl văzuse pe Charles cu zece zile în urmă, îi ascultase povestea şi ea îl crezuse în totalitate. De asemenea, credea că este în viaţă. Omul Charles Devereaux pe care-l ştia ea, cu care fusese logodită, era un bărbat extrem de inteligent, strălucitor chiar. Era, prin urmare, logic să presupună că era un superagent, cel mai bun din domeniu. Era exclus să se fi aflat în avionul de pe aeroportul din Madrid. Totuşi, reuşise să pară ca şi cum ar fi fost acolo deoarece dorea ca ea şi ceilalţi să creadă că e mort. Era sigură că în Falcon murise un altul.

Şi, fie că era viu sau mort, nu se îndoia că Charles nu putea să fi lucrat pentru palestinieni: pur şi simplu se infiltrase în organizaţia teroristă ca agent dublu.

În adâncul sufletului şi-ar fi dorit să-i fi spus Annei ce ştie, fie şi numai pentru a o linişti. Dar nu îndrăznise s-o facă de dragul lui Charles, în caz că mai trăia.

— Aşa cum credea.

În final, Anne îşi revenise din starea de transă şi Nicky avusese prilejul să-i repete teoria ei că Charles era un trădător fals, un agent dublu, o cârtiţă. Frank Littleton, prietenul lui Philip, nu deţinea toate elementele.

— Îi spusese ea.

Toate acestea păreau s-o fi liniştit cumva pe Anne, şi după un timp se scuză şi se retrase în dormitor, explicaţi că simte nevoia să rămână singură.

A mai discutat cu Philip încă o oră înainte de a pleca la Heathrow şi a lua avionul spre Paris. La un moment dat s-a oprit, extrem de îngrijorată, spunându-i că făcuse o greşeală teribilă.

— Poate că n-ar fi trebuit să-i spun Annei nimic, Nicky, zise el. Ar fi fost mai bine. Să ţin totul pentru mine, nu crezi? Nicky îl asigură că făcuse exact ce trebuia şi îşi mai reveni auzind asta. Apoi, se confesă:

— O iubesc, Nicky, o iubesc de mulţi ani. Nu-mi venea să cred când acceptase în sfârşit să se căsătorească cu mine. Şi i-am spus toate astea despre Charles din respect şi pentru că între noi n-a fost decât

adevăr şi cinste. Nu ne-am minţit niciodată. Anne este o femeie matură şi inteligentă, şi am crezut că are dreptul să ştie tot ce ştiu eu despre fiul ei; şi am crezut de cuviinţă şi… şi tu ar trebui să ştii adevărul, Nicky.

— Dacă ăsta e adevărul adevărat, se gândi Nicky, adresându-i-se:

— Da, ai dreptate, Philip, ai făcut ce trebuia să faci. Nicio femeie n-ar accepta să fie tratată ca un cetăţean de categoria a doua de către un bărbat.

— Marie Therese spuse:

Ah, Nicky, mă petit, te sustragi. Cum poţi să spui că nu ştii dacă te vei căsători cu Clee… trebuie să ai măcar o idee în ceea ce priveşte viitorul vostru.

— Pur şi simplu nu ştiu, protestă Nicky. Mi-a cerut mâna abia duminică dimineaţa.

— Dar astăzi e joi! exclamă Marie Therese, râzând. Ar cam trebui să ştii ce simţi. Oricum, cred că aşteptă un răspuns când se întoarce la Paris, mâine. N'est-ce pas? După capul meu, trebuie să spui da, Charles. Ce altceva ai putea spune?

Nicky îi zâmbi franţuzoaicei, prietenei ei dragi din copilărie.

11 Ah, Marie Therese, eşti o romantică incurabilă. Aş putea spune nu, ştii asta'.

— Hmm, e adevărat. Pe de altă parte, de ce spui asta când eşti aşa de îndrăgostită de Clee?

— Şi ce te face să crezi că eu…?

— O citesc în ochii, tăi, ma petite, şi când vorbeşti despre el, ţi se luminează faţa.

Nicky oftă.

— Vom vedea. Cred că mă voi hotărî în Provence… N-am avut timp să reflectez în ultimele zile. Uitându-se la ceas, exclamă

Trebuie să plec! I-am promis lui Yoyo că voi lua masa cu el diseară şi am o mulţime de făcut după-amiază.

Mulţumesc pentru prânzul tău delicios. Sper că-ţi vei scoate gipsul până când mă voi întoarce din Provence şi apoi te voi invita să luăm prânzul la Relais Piaza.

— Culâee, sper.

— Cu Clee, fu de acord Nicky.

— Şi dacă nu vom putea lua prânzul, îmi vei telefona înainte de a te duce în America, la sfârşitul lui septembrie, nu?

— Da, sigur… nu te îngrijora, vom prânzi împreună îţi promit. Ap lecându-se în faţă, Nicky o sărută pe Marie Therese pe obraz. Nu te scula, pot singură să ies.

— Au revoir, chérie.

— Au revoir, şi ai grijă.

Nicky închise uşa apartamentului şi coborî grăbit, scările abrupte. Ieşind precipitat în stradă, se uita în jur sperând să găsească imediat un taxi. Din prea mare grabă intră într-un grup de bărbaţi care tocmai ieşeau din restaurantul din colţ.

— Oh, pardon! exclamă ea. În timp ce se ciocnea cu unul din ei.

— De rien, mademoiselle, spusse bărbatul şi se întoarse zâmbind.

Nicky rămase ca trăsnită. Bărbatul din faţa ei era Charles Devereaux.

— Oh, Dumnezeule! Păşind în faţă, Charles o înşfacă de braţ şi, împingând-o cu putere o introduse în maşina care aştepta pe bordură.

— Au revoir, Bernand, Haji, spuse Charles în timp ce intră pe locul din spatele ei.

— Ce se întâmplă, unde mă duci, Cha?

— Fii liniştită, sâsâi el, întrerupând-o. Nu mai scoate niciun cuvânt până când nu rămânem singuri.

Capitolul XXXVI Charles şi Nicky stăteau faţă în faţă în sufrageria mohorâtului apartament în care tocmai o adusese.

— Ce naiba făceai într-un cartier de aşa proastă reputaţie ca Belleville? întrebă Charles. Nici nu-mi venea să cred ochilor când te-am văzut. Ce căutai acolo?

— Termină! ţipă Nicky, uitându-se ia el iritată. Înainte de a-ţi răspunde, aş vrea să-ţi pun eu câteva întrebări.

EMădu din cap.

— Întreabă-mă. Voi răspunde dacă voi putea.

— O.K. Mai întâi de toate, unde ne aflăm? Mă înghesui într-o maşină care face ocolu! Parisului şi apoi o ia pe o stradă laterală, al cărui nume nici nu-l cunosc, apoi mă târâi în această clădire şi habar n-am unde sunt. Aş vrea să ştiu!

— Apartamentul acesta se află pe rue George Berger.

— Şi unde-i asta?

— În capătul celălalt al Arcului de Triumf, în spatele parcului Monceau, chiar lângă Boulevard de Courcelles.

— Înţeleg. În al doilea rând, de ce m-ai băgat în maşina aia aşa cum ai făcut-o? Atât de brutal, de agresiv?

— Dacă te-ai rănit, îmi pare rău Nicky. Uit câteodată cât de puternic sunt.

— Mi-ai mai spus asta. Şi nu m-ai rănit, mi-ai făcut doar câteva vânătăi. Nu mi-a plăcut deloc cum m-ai împins.

Răspunde-mi, Charles. De ce m-ai cărat aici? Puteam să fi vorbit pe stradă sau să fi mers într-un restaurant.

— Nu ştiam cum vei reacţiona. Cât priveşte… restaurantul mai erau… nişte amici acolo. Ar fi fost complicat. Era mult mai simplu să venim aici.

— Pentru tine, da. Nu neapărat pentru mine, insistă ea.

Exact, Nicky, exact. Acum, spune-mi ce făceai în zona aceea. Belleville nu e un loc foarte atrăgător. Faci vreun reportaj acolo? Interviuri sau lucruri de felul ăsta?

— Nu. Dar ce vrei să spui? Se întâmplă ceva acolo care ar merita un reportaj? El dădu din umeri.

— De unde să ştiu?

— Păi, tu ai spus mai înainte!" – Nu găseam o explic? 4 ie pentru prezenţa ta acolo, asta am spus. Este zona arabilor… o mulţime de imigranţi din Africa de nord locuiesc în cartier. Ştiai asta, desigur!

— Nu ştiam. Am vizitat-o pe Marie Therese Bouret, franţuzoaica care mi-a fost, un fel de guvernantă când eram mică. Sunt sigură că ţi-am zis despre asta cândva.

— Cred că da.

— S-a mutat în Belleville deoarece prietenul ei locuieşte aici. S-a mutat la el.

— El e marocan, tunisian sau algerian?

— Nu ştiu… nu l-am văzut niciodată. Imediat Nicky îşi aminti de cuş-cuşul pe care Marie Therese îl comandase pentru prânz cu o săptămână în urmă, şi numele restaurantului Cafe Tangier. Ea exclamă: restaurantul din care ieşeai este nord african, nu-i aşa?

— Marocan.

— De ce m-ai adus aici? continuă Nicky.

— Nu doream să vorbesc cu tine în mijlocul străzii.

— Mai aveam să ne spunem ceva? Nu cred, Charles. Se opri o clipă, privi la el atentă şi adăugă calm, aproape acuzator: Puteai să ai încredere în mine. Nu te-aş fi trădat.

Ţi-am dat cuvântul de onoare în Madrid. Aşa că nu era nevoie să-ţi mai simulezi încă odată moartea.

— N-am făcut asta! Şi am avut încredere – am încredere în continuare în tine – Nicky.

— Se credea că erai în avionul acela care a explodat la Madrid săptămâna trecută. Mi s-a spus că ai murit în explozie.

Afirmaţia aceasta îl uimi şi el îi aruncă o privire cercetătoare.

11 Cine ţi-a spus despre avion?

— Philip Rawlings.

— Oh. O scrută cu privirea. Deci l-ai văzut pe Philip?

— Da. Am fost la Londra la începutul săptămânii, luni.

M-am dus s-o vizitez pe mama ta. Era deprimată, răvăşită. Se îndoia că ai fi murit acum trei ani, sinucigându-te. Am prânzit împreună în apartamentul ei. Voiam s-o conving că eşti mort.

— Ce-a făcut-o să-şi schimbe părerea?

— Fotografiile… bărbatului din reportajul de la Roma III.

— Da, înţeleg. Continuă.

— Am vorbit cu mama ta aproape o oră şi am reuşit, am făcut-o să creadă că eşti mort. Apoi a sosit Philip. Se pare, se auto invitase la prânz. El a adus în discuţie moartea ta şi i-a explicat că am avut dreptate. Nicky repetă tot ceea ce a spus Philip, omiţând totuşi numele lui Frank Littleton.

Când ea a terminat, Charles a dat din cap, şi-a dus mâna la gură, ochii părând meditativi.

— Presupun că Philip a aflat despre avionul din Madrid de la un vechi prieten de la Serviciile Secrete. Ştiu totul despre sistemul britanic şi despre legăturile celor din şcoala veche.

Se îndreptă către un grup de scaune şi spuse: ce-ar fi să stăm jos! Cred că va fi mult mai comod pentru amândoi.

După ce se aşezară, Charles continuă:

— Contrar celor ce crezi nu mi-am schimbat moartea în explozia din avion. De fapt, m-aş fi aflat acolo. Dacă n-ar fi intervenit o schimbare de ultim moment în planurile mele. A trebuit să rămân în

Madrid pe neaşteptate – o misiune. Cum s-a ivit un loc liber.

— Locul meu –, l-a luat Javier. Destinaţia avionului era Gibraltar, unde locuieşte sora lui. Se ducea în weekend s-o viziteze.

— Vrei să spui că avionul a fost sabotat? Că cineva încerca să te asasineze?

— Exact aşa.

Cine?

— Nu sunt absolut sigur… deşi există câţiva suspecţi şi câteva teorii.

— Mossad? Charles se încruntă la ea.

— Ce ţi-a venit să pomeneşti de Serviciile Secrete Israelite?

— Philip sugera că avionul Falcon a sărit în aer ca urmare a acţiunii lor… că ei ar putea fi pe urmele tale.

Tăcu.

— Nu i-am spus nimic mamei sau lui Philip, Charles. Nu am pomenit niciun cuvânt de întâlnirea noastră la Madrid.

Am fost extrem de precaută să nu reacţionez în vreun fel la spusele lui Philip. Trase adânc aerul în piept. Vezi, eu am crezut tot timpul că eşti viu. Pur şi simplu am ştiut că nu eşti mort, aşa că nu puteam cu niciun chip să-ţi pun viaţa în pericol.

El continua să nu spună nimic.

Nicky se grăbi să adauge:

— Philip mi-a spus ceva foarte straniu, Charles.

— Oh, ce anume? întrebă el, făcând ochii mari.

El a spus că persoana care i-a dat informaţia luni dimineaţă – despre asasinarea ta în Madridsugera de asemenea că eşti terorist.

Charles rămase perfect liniştit în scaun, pe chipul său instalându-se din nou frământarea. În cele din urmă, se uită direct în ochii ei şi spuse:

— Pentru unii terorist, pentru alţii luptător pentru libertate.

Nicky clătină din cap.

— Scuză-mă, dar nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Depinde de punctul de vedere, nu?

— Da, deci am auzit bine. Se uită prelung la el şi apoi spuse: vrei să-mi spui că eşti terorist?

— Bineînţeles că nu sunt terorist.

Cu un zâmbet de uşurare, exclamă:

Nu, eşti agent britanic care lucrează în clandestinitate.

Eşti agent dublu infiltrat într-o organizaţie teroristă cu baza în Orientul Apropiat. Adevărat?

— Nu, nu sunt.

— Nu eşti agent britanic?

— Nu, şi nici n-am fost vreodată. Iar de infiltrat nu m-am infiltrat nicăieri.

— M-ai minţit la Madrid!

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să-ţi spun adevărul.

— Şi care-i adevărul?

— Sunt implicat într-o organizaţie din Orientul Apropiat, este adevărat, Nicky.

— Cum se numeşte?" – Al Awad… înseamnă Reîntoarcerea.

— Ştiu ce înseamnă, strigă ea schimbându-şi scaunul şi uitându-se la el înmărmurită. Înseamnă reîntoarcerea la patria mumă, Palestina. Ea se aplecă în faţă şi adăugă accentuat. Şi este o organizaţie teroristă, o organizaţie teroristă palestiniană, ca să fiu mai exactă. Sunt gazetar, nu uita. Am auzit de ea, chiar dacă nu are reputaţia altor grupări similare, cum ar fi Abu Nidal.

— Nu este o organizaţie teroristă, i-o tăie el.

— Hai, las-o baltă. Şi ce faci pentru ei? întrebă ea revoltată.

— Omori copii şi femei, oameni nevinovaţi, fără îndoială.

Charles spuse:

— Ţi-am spus, nu sunt terorist, Nicky, mă ocup de bani, de afaceri financiare.

Ea îl pironi cu privirea şi strigă.

— Nu despica firul în patru, poate că nu mânuieşti un Kalashnicov sau o Beretta, dar tot terorist te numeşti. Banii care îţi trec prin mână finanţează acele acte barbare de terorism?

— Nicky, Nicky, tu despici firul în patru! Crezi că serviciile secrete britanice, CIA, Mossadul sau DST-ul francez sunt mai bune? Sunt aceleaşi peste tot. Toţi mint, înşală, omoară, şi pentru ce? Patriotism spune-i. Luptătorii pentru eliberarea Palestinei sunt de asemenea patrioţi.

— O, băiete, de când foloseşti retorica asta? explodă ea

necrezându-şi urechilor. Charles Devereaux amestecat cu palestinienii? Este lucrul cel mai incredibil pe care l-am auzit vreodată. Acum, stăpână pe sine, îşi dădu seama că nu trebuie ca relaţia ei trecută cu Charles, sau sentimentele ei de furie, să-i stea în cale. Gândeşte-te cu capul tău – se atenţiona ea – rezolvă enigma lui Charles Devereaux o dată pentru totdeauna.

— Şi de ce faci asta? Pentru bani sau pentru ce? întrebă ea.

El se crispă. O expresie dispreţuitoare îi apăru pe faţă şi spuse indignat:

— Cât de puţin mă cunoşti, Nicky! Dacă crezi că pot fi cumpărat! Lucrez pentru grupare deoarece cred în ea, şi în ideile ei.

— Crezi în ideile ei! Ochii albastru-deschis ai lui Nicky se îngustară periculos. Vrei să spui că crezi în ideologia ei?

— Da, asta vreau să spun.

— De ce tu? Un englez, un aristocrat! Pur şi simplu nu înţeleg.

— Chiar vrei să ştii?

— Ce întrebare stupidă… desigur că da.

Charles se sprijini pe scaun, picior peste picior şi se uită la ea lung.

Nicky realiză imediat că poartă lentile de contact maro.

Da, era o mică schimbare în aspectul lui. Arăta parcă puţin diminuat, diferit de acel Charles pe care-l iubise cândva.

După câteva clipe de meditaţie, el spuse:

— Era un bărbat la care am ţinut…

— Un bărbat?

— A, nu, Nicky, nu este ceea ce crezi. Zâmbetul acela superior, subţire, îi apăru din nou pe buze, şi el şopti. Ca să continui, a fost un bărbat pe care l-am iubit şi dragostea pe care acel bărbat a simţit-o pentru mine m-a condus la Al Awad şi la cauza palestiniană. Dragostea lui, influenţa lui asupra mea, măreţia lui ca om, m-au convins să-i adopt credinţa şi să-l urmez.

— Este palestinian, nu-i aşa?

— A fost.

11 Este mort?

— Din nefericire, da.

— Cine a fost el?

— Tatăl meu a fost acea persoană. Înainte de a fi spus asta, a

fost o mică ezitare din partea lui.

Nicky rămase ca trăsnită. După o secundă reuşi să spună.

— Vrei să spui că Henry Devereaux nu a fost tatăl tău?

— Da.

— Deci Arme te-a adoptat.

— Nu, nu m-a adoptat, Anne este mama mea.

— Mama ta adevărată?

— Da, exact cum Nayef Al Kabil a fost tatăl meu adevărat.

— Anne Devereaux a avut relaţii amoroase cu un palestinian? ecoul vocii lui Nicky sugera neîncrederea.

— Da, a avut, dar asta este problema mamei, nu a mea, şi nu am de gând să intru în detalii. Dacă vrei să ştii mai multe, trebuie să o întrebi pe ea.

— Dar te-ai născut şi ai fost crescut în Anglia, educat în Anglia, la Eaton şi Oxford. Cum s-au întâmplat toate astea? Cum ai ajuns să fii implicat… cu tatăl tău?

— Mama a crezut că trebuie să-l cunosc.

— Când l-ai întâlnit?

— Când eram mic, aveam 6 ani.

— Şi atunci a început şi îndoctrinarea ta? Nu, mai târziu, când eram mai mare, când am putut înţelege lucrurile cum se cuvine. Dar n-aş numi asta îndoctrinare. A fost moştenirea lui lăsată mie. Am sângele lui în vine. Sunt fiul lui.

— Linia paternă este mai importantă decât cea maternă pentru tine? Asta vrei să-mi spui? Presupun că în vinele mele curge mai mult sânge Al Kabil, decât Clifford. Asta explică totul. Sunt fiul tatălui meu.

— Când a murit tatăl tău?

— A fost ucis în 1981. În sudul Libanului, în timpul ostilităţilor de acolo.

— Şi tot atunci ai îmbrăţişat cauza?

— Nu, cu aproape doi ani în urmă, în 1979. Atunci m-a rugat să mă ocup de problemele financiare ale grupării.

Pusese bazele organizaţiei Al Awad în 1958, şi în ceea ce-a făcut s-a dovedit un moderat. Credea în moderaţie. Deviza lui nu era violenţa, Nicky. Era convins că lucrurile se rezolvă la masa de tratative.

Nicky ignoră aceste comentarii. Fă spuse:

— Deci făceai parte din grupare când ne-am întâlnit?

— Da.

— Atunci de ce te-ai mai încurcat cu mine? ceru ea explicaţii, privindu-l insistent.

La început avu o mică ezitare, după care spuse calm:

— M-am simţit, mai târziu, atras sexual. Am vrut ca tu…

Am vrut să am o relaţie amoroasă cu tine. Dar am făcut aceeaşi greşeală ca tatăl meu.

— Ce vrei să spui?

— S-a îndrăgostit de o frumoasă englezoaică, blondă. Eu m-am îndrăgostit de o frumoasă americană blondă. Nu intenţionam că legătura noastră să meargă aşa de departe, Nicky. Apoi când m-am implicat afectiv, am crezut că pot stăpâni situaţia, şi că pot lucra mai departe pentru organizaţie.

În acelaşi timp doream să mă căsătoresc cu tine.

— Şi te-ai răzgândit?

— Nu, deloc.

— Atunci de ce te-ai hotărât să dispari aşa nitam-nisam acum trei ani?

— Nu atât din cauza ta, deşi începeai şi tu să îmi pui anumite probleme. Am aranjat această dispariţie, deoarece credeam că anumite agenturi străine erau pe urma mea, urmăreau să mă elimine.

11 Care?

— CIA şi Mossad, ca să fiu exact.

— De ce constituiam eu o problemă?

— Aşa cum ţi-am spus, tatăl Meu a fost omorât în 1981. Cel care a preluat conducerea după moartea lui avea destulă încredere în mine, în anumite privinţe, mai mult decât avea tatăl meu. Mă implicam din ce în ce mai mult, mai puternic decât aş fi dorit.

— Deşi credeam în cauză. Totuşi…

— Doreai să nu întrerupi viaţa mondenă din Londra, nu-i aşa? El dădu din cap aprobator.

— Da. Prin 1986, imediat ce ne-am logodit, mi-am dat seama că nu va merge; că tu eşti o problemă, la urma urmelor.

Mi-am mai dat seama că nu procedez cinstit cu tine şi că-ţi pun în pericol existenţa. În plus, temerea că agenţi străini m-au reperat, m-a convins că trebuie să dispar. Şi aşa am şi făcut.

— Şi mama ta n-a simţit niciodată nimic?

— Niciodată. Tatăl meu nu dorea-ca ea să ştie, şi nici eu.

11 De ce-mi spui toate astea acum?

— Deoarece n-am niciun motiv să nu le ştii.

— Ai de gând să mă ucizi?

— Hai, nu fii ridicolă, Nickyi – Te-aş putea expune.

— Chiar dacă-i face-o, n-ar mai conta. Deloc.

— De ce nu? (Plec astăzi în Orientul Apropiat. Nu mă mai întorc în Europa. Voi trăi acolo restul vieţii mele.

— De ce?

— Este prea periculos pentru mine aici. Şi mai sunt şi alte motive pe care nu le pot detalia acum.

— Te duci în Liban?

— Nu-ţi pot spune unde mă duc, desigur ştii asta.

Urmă o bătaie scurtă la uşă. Charles privi în faţă şi spuse:

Intră.

Pierre, bărbatul care-i cercetase apartamentul în Madrid, aştepta în faţa uşii.

— Maşina este jos, spuse el.

Charles încuviinţă şi se ridică în picioare. Întorcându-se spre Nicky ei spuse:

11 Trebuie să plec. Mă aşteaptă un avion la Bourget.

Nicky se ridică şi ea.

— Nu-i voi spune mamei tale nimic şi nici nu-i voi pomeni de întâlnirea noastră de astăzi, ştii.

El fu de acord.

— Nu, o va răni şi mai tare.

Nicky îl privi aspru, mânia ei fiind pe punctul de a izbucni, dar se stăpâni.

— Deunăzi a plâns după tine, de n-o m-ai puteam opri, spuse ea.

— O iubesc… dar… Lăsă fraza neterminată, îşi luă geanta şi ieşi pe hol.

Nicky merse în urma lui.

Pierre deschise uşa din faţă, ridică cele două valize de lângă perete şi se grăbi în jos pe scări şi apoi în stradă.

Când Nicky şi Charles ajunseră în partea de sus a treptelor, el se întoarse spre ea şi spuse:

11 Adio, Nicky.

— Dacă mai crezi că am spui cuiva, ei bine, să ştii că n-am făcut-o.

— Ştiu. O iubeşti pe mama prea mult. Niciodată nu i-ai face aşa ceva.

Erau acum pe trotuar.

— Ce mică e lumea! spuse Charles pe neaşteptate. Mă refer la întâlnirea noastră din Belleville.

— Da.

— Să te duc cu maşina?

— Nu, mulţumesc. Prefer să merg pe jos, spuse ea.

— La revedere, Nicky.

— La revedere, Charles.

Pierre aranjase bagajele şi după ce Charles intră pe locul din spate, el se aşeză pe scaunul de lângă şofer. Maşina o luă lin în josul străzii înguste.

Nicky se întoarse şi începu să se îndrepte în direcţia bulevardului Courcelles, plină de gânduri, gânduri, gânduri.

Suflul exploziei fu atât de puternic, încât o proiectă în faţă pe caldarâm. Pentru o fracţiune de secundă fu orbită şi apoi un ţipăt înăbuşit se auzi în timp ce încercă să se ridice în genunchi şi să-şi întoarcă capul. Maşina în care se afla Charles explodă la vreo 25 de metri distanţă.

Se ridică de jos cu greutate, aerul se umpluse de fum şi un miros de ars persista înjur. Dinspre Parc Monceau, un poliţist de serviciu traversă strada, iar mai mulţi trecători se îndreptau în grabă către ea.

Nicky se sprijini de zidul clădirii şi-şi închise ochii convulsiv. Nu era nicio şansă ca el să mai fie în viaţă. Nu, în infernul acela. Iar ceea ce explodase era clar maşina lui. Pe rue Georges Berger nu mai era niciun vehicul.

Capitolul XXXVII Cele două femei stăteau pe vechea bancă de piatră de pe vârful lui Sweetheart Hill.

Era duminică după amiază. O zi caldă şi însorită. O briză uşoară adia prin crengile copacilor, grăbind norii albi şi pufoşi peste bolta cerului albastru strălucitor. Era o zi perfectă de septembrie.

Niciuna din femei nu se preocupă de vreme. Stăteau îmbrăţişate, cu capetele lor blonde apropiate, odihnindu-se după o istovitoare şi dureroasă conversaţie care durase mai mult de o oră.

Nicky se desprinse uşor, privi în ochii Annei şi spuse:

— Asta-i tot. Ţi-am spus întregul adevăr, n-am omis nimic.

Acum ştii tot ce trebuie să ştii, Anne.

Anne dădu din cap şi-şi frământă degetele apoi băgă mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase o batistă, îşi şterse ochii şi sufla nasul.

— Deci, fiul meu e mort. Dădu din cap mâhnită. E curios, ştii pur şi simplu cred că nu voi mai putea plânge după cele întâmplate astăzi. Nu mai am lacrimi. L-am jelit pe Charles timp de trei ani şi nu cred că-l mai pot jeli, Nicky.

— Da, nu mai poţi. Trebuie să mergi înainte, Anne. Trebuie să-ţi continui viaţa… viaţa ta alături de Philip.

— Da, dragă, ai absolută dreptate. Zâmbi şi continuă. Cu o clipă în urmă ai spus că ştiu totul şi-ţi mulţumesc pentru asta.

Însă tu nu ştii totul, Nicky. Nu cunoşti varianta mea. Cred că trebuie să-ţi povestesc despre Nayef Al Kabil, şi ceea ce s-a întâmplat acum 41 de ani.

— Numai dacă doreşti cu adevărat să-mi spui, Anne.

— Da, doresc. Şi am să-i spun şi lui Philip mai târziu. Are tot dreptul să ştie.

Anne privi undeva departe, cu faţa nemişcată şi ochii gânditori, şi trecu mult timp până a continuat.

— Îmi amintesc fiecare clipă ca şi cum s-ar fi petrecut ieri, fiecare moment îmi este clar şi proaspăt în memorie. Tatăl meu Julian Clifford era un binecunoscut om de stat în vremea aceea, Nicky. A lucrat deseori cu acel mare om Winston Churchill, în special în timpul celui de-al doilea război mondial şi la sfârşitul lui. Erau aliaţi politici. Ambii erau de asemeni sionişti şi tatăl meu s-a implicat în crearea statului Israel în 1948. El şi eu eram foarte apropiaţi atunci, el era văduv – mama mea murise în timpul războiului. Oricum, tatăl meu m-a luat cu el în Palestina în 1947. Îi plăcea să mă aibă lângă el când călătorea în străinătate şi când stătea lungi perioade acolo. În ianuarie 1948 l-am întâlnit pe Nayef.

Provenea dintr-o bună şi serioasă familie palestiniană, o familie proeminentă care se trăgea din Gaza. Ei posedau pământ, livezi de portocali şi era o familie respectată în zonă.

Nayef era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine şi, firesc, ne-am îndrăgostit unul de altul.

Pe neașteptate, Anne tăcu.

Nicky privi la ea, își frânse degetele și nu spuse nimic, observând că cealaltă femeie încearcă să-și revină.

Peste câteva momente Anne continuă să povestească.

— Eram îndrăgostiți până peste cap, Nicky. Era prima oară în viața noastră – și știi cum este prima dragoste. Eram orbi la tot ce se întâmpla în jur. Era atât de chipeș, zvelt, nu prea înalt, blond cu ochii verzi-deschis, cei mai frumoși, limpezi și inocenți. Se purta drăguț cu mine, era afectuos și devotat, și eram de nedespărțit. În mai 1948, imediat după ce mi-am serbat a 17-a aniversare, am descoperit că sunt gravidă.

Anne se mai opri odată și privi la Nicky intenționat.

— Lucrurile erau diferite în acele zile. Făceam tot ce-mi trecea prin cap. Desigur, eram deprimată și înfricoșată. Nayef și cu mine i-am povestit tatii și Nayef i-a explicat apoi cât de mult mă iubește și că dorește să se căsătorească cu mine. I-am spus tatii că și eu îl iubesc. Tata a reacționat furios. M-a dus în Anglia imediat. Inima-mi era zdrobită. Au mai trecut șapte ani până l-am văzut pe Nayef din nou.

— Oh, darling, ce trist. Erai atât de tânără, doar o copilă.

— Da, amândoi eram tineri. Și lipsiți de experiență în atâtea privințe. Și se întâmpla ca vechiul prieten al tatii să fie Henry Devereaux, industriașul britanic. Henry mă știa de când eram mică și mă iubea. Deoarece era văduv și n-avea copii, fu de acord să se căsătorească cu mine la cererea tatii. Căsătoria avu loc în septembrie 1948. Imaginează-ți oroarea, despărțirea mea de Nayef, purtându-i copilul și căsătorindu-mă cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam mai deloc, exceptând faptul că era prieten cu tatăl meu. Eram într-o stare disperată, dar nu puteam face altceva decât să mă supun tatălui meu. De fapt Henry știa că are boala Hodkin, un cancer al glandelor limfatice, și era atunci conștient că nu va trăi mult. Deoarece nu avea familie, decât doar un văr îndepărtat, și pentru că întotdeauna ținuse la mine, era foarte emoționat de căsătoria noastră. Îi. Plăcea să aibă pe cineva de care să aibă grijă și, de asemenea, să aibă o companie tânără în ultimele zile ale vieții. Trebuie să spun că a fost bun cu mine și că l-a iubit cu adevărat pe Charles. Dar nu am fost fericită cu el. Și cum aș fi putut fi? Căsătoria noastră era ridicolă. Presupun, uitându-mă în urmă, că nici nu am depus vreun efort să fie altfel. Era un om bătrân, din

generaţia tatălui meu.

— Şi firesc că tânjeai după Nayef, murmură Nicky prinzând-o de mână.

— O, da, Nicky, cât îl mai doream! Dar nu puteam să fac nimic. Pe de altă parte aveam pe băiatul meu frumos – Charles – copilul lui Nayef. Îmi iubeam băiatul cu disperare şi el m-a ajutat foarte mult să-mi vindec rana din inimă. În cele din urmă m-am consolat – întotdeauna ne consolăm, ştii. Charles se născuse în februarie 1949, dar au mai trecut 6 ani până când m-am hotărât să-l vadă pe Nayef tatăl lui adevărat.

Lucrurile erau mult mai simple acum pentru mine, deoarece atât Henry cât şi tatăl meu muriseră. Aşa că în 1955 l-am luat pe Charles în sudul Franţei, la Nişa, unde se afla Nayef.

Şi de atunci şi-a văzut tatăl în mod regulat de-a lungul anilor. Charles mi-a explicat asta la Paris.

Anne dădu din cap:

— Foarte regulat. I-am spus că e secret şi că nimeni nu trebuia să ştie de Nayef… Eram îngrijorată mai ales de fratele meu Geoffrey. Trebuie să-ţi spun că Charles a fost foarte bun, a ţinut secretul. Îl iubea pe Nayef şi Nayef îl iubea pe el.

Ştiam puţin pe atunci, că îl îndoctrinează. Făcu o pauză, trase aer adânc în piept şi apoi adăugă: dar n-aveam cum să împiedic asta. Când Charles a împlinit 18 ani, el şi-a ales propriul drum şi întotdeauna a fost independent, cu o voinţă foarte puternică. Ca să-ţi spun adevărul, Nicky, habar n-aveam cât de puternică era legătura dintre ei, cât de departe merseseră, până astăzi, când mi-ai povestit tu. Charles era foarte secretos în legătură cu asta… presupun că nici nu avea de ales.

— Ai continuat relaţia cu Nayef?

— Nu, deşi asta nu e chiar adevărat. Am făcut-o un timp, între 1955 şi 1957. Am reluat de acolo de unde o lăsasem.

Dar nu a mai fost acelaşi lucru… niciodată nu mai este la fel…

Şi apoi s-a sfârşit de la sine. Nu mai ţinea, dragă. El trăia în Liban, iar eu eram aici, la Puuenbrook. Şi pe atunci începuse să se implice în politică. Era devorat de ea. Cred că era deja foarte legat de cauză.

— Charles mi-a spus că tatăl său era un moderat. Crezi asta?

— Absolut. Nayef nu era omul care să accepte violenţa, sau să apeleze la ea. Întotdeauna a crezut că pacea poate fi obţinuută prin alte mijloace.

— S-a căsătorit vreodată? A avut alţi copii?

— Nu, nu s-a căsătorit şi nici nu a mai avut copii… Cel puţin, după câte ştiu eu. Probabil ăsta este unul din motivele pentru care Charles era atât de important pentru el. Era singurul lui fiu şi îl voia numai pentru el.

Nicky spuse încet-Da, numai pentru el şi Charles s-a lăsat cucerit de cauză.

Avea şi alte soluţii.

Anne oftă adânc şi privi la ea. Spuse rar:

— Este numai vina mea Nicky… dacă nu ne-am fi întâlnit, nimic din acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Dar nici pe Charles nu l-ai fi avut.

— Asta e adevărat. Anne se forţă să zâmbească şi murmură.

Ei bine dragă, cred că ar trebui să intrăm un pic. Tu şi Clee va trebui să plecaţi la aeroport în curând. De asemenea, eu şi cu Philip avem ceva să-ţi spunem. Şi mai este ceva care dorim să-ţi arătăm.

Cele două femei se ridicară. În depărtare, strălucea marele conac în stil Tudor sub cerul neschimbător şi etern. Au coborât de pe colină ţinându-se de braţ.

— Philip şi Clee erau în bibliotecă şi discutau, când Anne şi Nicky au intrat, câteva minute mai târziu.

— Iată-vă, în sfârşit! exclamă Philip. Eram cât pe ce să vin să vă caut. Inez va aduce imediat ceaiul. Sunt sigur că aţi dori o ceaşcă.

— Mulţumesc, aş vrea una, spuse Nicky.

Anne dădu doar din cap, se îndreptă spre birou şi deschise un sertar de unde luă un plic.

Nicky privi la Clee şi zâmbi. Se simţea mult uşurată, cu el aici, şi în timpul prânzului îi bine dispuse pe toţi. Nu numai că era foarte înţelegător şi afectuos, dar şi foarte practic, cu picioarele pe pământ. Lui Nicky îi făcea plăcere când vedea că Anne se simţea bine în compania lui. Când au sosit de la Paris noaptea târziu, Nicky se simţea deprimată, obosită.

Clee se îndreptă spre Nicky, o luă de braţ şi o conduse spre una din sofalele Chesterfield de lângă şemineu. S-au aşezat jos împreună.

Anne veni spre Nicky şi-i înmâna plicul pe care-l luase din sertar.

Cred că ar trebui să citeşti asta, Nicky. A sosit joia trecută, dimineaţă.

Nicky îl luă şi când văzu scrisul lui Charles, ezită.

Scrisoarea lui sosise la Pullenbrook exact în ziua când a murit. O străbătu un fior şi după ce se scutură de această senzaţie neplăcută, privi cu atenţie la plic. Data poştei era marţi, 5 septembrie şi fusese trimisă din Paris. Scoţând scrisoarea din plic o citi rar.

Paris, luni seara, 4 septembrie 1989.

Dragă mamă, Acum trei ani mi-am regizat moartea făcându-te să crezi că m-am sinucis. Nu puteam să-ţi spun, sper să înţelegi; dacă reuşea, tu erai prima care trebuia să crezi asta. Ce-am făcut a fost oribil, ştiu, dar eram sigur că viaţa îmi este în pericol.

Trebuia să dispar de pe faţa pământului şi să devin altcineva dacă mai aveam de trăit… Eram căutat de agenţi secreţi aparţinând diverselor Servicii Speciale. Înţelegi, cred, că adoptasem cauza tatălui meu cu mulţi ani în urmă şi activam în organizaţia lui din 1979.

Tatăl meu, pe care l-am iubit foarte mult, era un om moderat după cum bine ştii. Şi aşa sunt şi eu. Din nefericire, ceilalţi din gruparea înfiinţată de el, întoarcerea, nu s-au conformat principiilor. Există o fracţiune în cadrul ei care este foarte violentă. Nu pot, şi nu voi fi de acord cu asta. Am exprimat lucrul acesta foarte clar în ultimii ani, mi-am făcut cunoscute principiile. Prin urmare, ştiu că viaţa îmi este încă o dată în pericol – de data asta din cadrul organizaţiei. Au încercat să mă elimine săptămâna trecută, aruncând în aer avionul la aeroportul din Madrid.

Au fost multe masacre în Orientul Apropiat, în ultimii ani.

Trebuie să li se pună capăt. Palestinienii şi evreii trebuie să înveţe să trăiască împreună. În pace. Terorismul este o greşeală. Trebuie scos în afara legii, o dată pentru totdeauna.

Ştiu că timpul meu este limitat acum.

— Câteva săptămâni, poate luni, cel mult. Şi înainte de a muri există ceva ce trebuie să fac pentru a-i ajuta pe nenorociţii aceia din Orientul Apropiat. Arabi şi evrei, deopotrivă, în ultimii ani m-am ocupat de treburile financiare ale organizaţiei tatălui meu.

M-am descurcat bine, şi asta nu pentru că o spun eu. Astăzi

fondurile care aparţin grupării noastre se ridică la 300 milioane dolari S.U.A. Banii sunt depuşi în cont la o bancă din Zürich. Vreau ca banii aceştia să fie folosiţi spre binele celor din Orientul Apropiat, nu pentru omoruri şi jafuri.

Numai eu ştiu numărul de cont şi bancă la care sunt depuşi.

Este vorba de Banca Internaţională din Zürich. Vei afla numărul contului dacă te vei gândi la jucăria mea preferată din copilărie. Vreau ca tu şi Philip să vă duceţi la Zürich în ziua în care primiţi scrisoarea. Luaţi banii de acolo şi-i depuneţi la o altă bancă elveţiană, folosind un alt număr de cont. Decideţi voi care.

Vreau ca tu şi Philip să folosiţi banii pentru a ajuta copiii din Orientul Apropiat ca să le uşureze suferinţa. Şi trebuie folosiţi în beneficiul tuturor copiilor, indiferent de rasă, culoare sau credinţă.

Ştiu că nu vei putea. Să mă ierţi niciodată, mamă, dar sper că într-o zi te vei gândi la mine cu bunăvoinţă.

Te-am iubit întotdeauna, Charles Nicky ţinea scrisoarea în mână şi privea la Anne.

— Poate s-o citească şi Clee?

— Desigur, aş vrea chiar.

Clee o citi şi apoi dădu scrisoarea înapoi lui Nicky. După un timp ea spuse:

— Ţi-ai amintit jucăria preferată a lui Charles, Anne?

— Bineînţeles. Căluţul cu care se legăna. Este încă la etaj, în vechea cameră dejoacă. Charles îi spunea căluţului balansoar Foxy. Dacă iei literele care alcătuiesc numele şi dai fiecăreia un număr, pornind de la principiul că A este numărul unu, atunci obţii cifra 6152425.

— Ai fost la Zürich? întrebă Nicky.

— Oh, da. Chiar în aceeaşi zi. Ne-am dus la Londra imediat.

Philip şi cu mine am luat avionul de după-amiază şi ne-am prezentat la bancă vineri dimineaţă.

Numărul era corect? Nicky află răspunsul de pe chipul Annei.

— Da, spuse ea.

Philip explică în continuare.

— Am retras banii din cont, am primit un cec de 300 de milioane dolari americani şi ne-am dus la altă bancă unde am deschis un cont şi am depus cecul. Vrem să creăm un fond.

Intenţionăm să construim spitale, cantine şi şcoli pentru copii din Orientul Apropiat, aşa cum a dorit Charles. Da, fii sigură că aşa vom face.

Nicky se întoarse spre Anne.

— Este un act de răscumpărare din partea lui Charles, nu?

— Cred că da, Nicky.

— Îl vei putea ierta vreodată? 11 – Nu ştiu… poate… în timp.

Mai târziu, după ceai, Nicky şi Clee au mers la etaj în dormitorul în care dormiseră noaptea trecută.

În timp ce-şi împacheta cele câteva articole de îmbrăcăminte pe care le luaseră cu ei, ea îi spuse lui Clee:

— Mulţumesc că ai venit cu mine. Ai fost minunat.

— Acum eşti bucuroasă c-ai venit, nu, Nicky? Ea încheie fermoarul de la geantă, o ridică de pe pat şi o duse la uşă. Apoi se întoarse şi privi la el care stătea pe sofa.

— Da, sunt, spuse ea, şi îţi sunt recunoscătoare. Aproape îmi pierdusem controlul.

El se ridică şi îşi puse mâinile pe uşierii ei.

— Nicky Wells să-şi piardă controlul?!? Niciodată! Ea* zâmbi.

— Zău că mi-l pierdusem! Tu mi-ai dat curajul să vin la Anne, să-i spun că Charles e mort. – îi datorai asta, Nicky, ţinând cont de relaţia dintre voi, şi tot ceea ce-a însemnat ea pentru tine, şi încă mai înseamnă.

El se înclină adânc şi apoi îi apăru o grimasă.

— Dumnezeu ştie dacă vom mai ajunge în Provence; în ritmul ăsta… întotdeauna se iveşte câte ceva care ne împiedică să ne ducem acolo. Probleme la birou, venirea lui Yoyo şi acum toată povestea asta.

— Oh, să nu ne facem probleme cu Provence, murmură ea privindu-l în ochi. Avem toată viaţa înainte să putem să mergem la fermă. Un zâmbet larg i se întinse pe toată faţa.

— Înseamnă că răspunsul e da.

— Da, răspunsul meu e afirmativ.

O îmbrăţişa cu putere apoi se dădu în lături. Era tot numai zâmbet.

— Dar dacă te căsătoreşti cu mine vei locui la Paris, exclamă el. Cum rămâne cu formidabila ta carieră în televiziunea Americană? Ea râse, dând din umeri uşor.

— Îl voi lăsa pe Arch să se ocupe de asta. Va găsi el o soluţie.

Gee se aplecă în faţă şi o sărută.

— Îţi promit că voi fi cel mai bun soţ.

— Asta înseamnă foarte mult, ţinând seama că vine de la un burlac înrăit.

— Gata cu burâăcia! S-a sfârşit! Haide să mergem.

Anne şi Philip îi aşteptau jos în micul hol de la intrare şi Anne spus:

— Maşina noastră tocmai a sosit, dar aveţi suficient timp să ajungeţi la Heathrow, aşa că nu vă faceţi griji, n-o să pierdeţi avionul.

— Mulţumim pentru toate, Anne, spuse Nicky, îmbrăţişând-o. Îi murmură la ureche: Mă căsătoresc cu Clee.

Anne îşi trase mâinile din braţele lui Nicky şi privi adânc în ochii ei albaştri, strălucitori. Ochii ei, de aceeaşi culoare albastru-clar, erau plini de lacrimi. Zâmbind îi spuse:

— Sunt atât de fericită pentru tine, Nicky darling. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că ai fost o prietenă aşa de bună… Philip interveni:

N-am putut să nu trag cu urechea la ce-ai spus, Nicky.

Felicitări pentru amândoi. Strânse mâna lui Clee cu putere şi apoi o luă pe Nicky în braţe.

— Mulţumesc că-ţi pasă de noi, Nicky, şi că ai venit să ne povesteşti totul.

— Era singurul lucru ce puteam să-l fac.

Cei patru ieşiră afară şi-şi luară rămas bun, apoi Nicky şi Clee intrară în maşină. Şoferul porni motorul şi o luară în jos, pe alee, îndreptându-se spre imensele porţi de la intrare.

Când ajunseră la colţ, Nicky se întoarse şi privi pe fereastră. Anne şi Philip încă mai stăteau în capul scărilor făcând din mână. În spatele lor, în lumina stinsă a amiezii, Pullenbrook lucea maiestuos. Prima dată când am venit aici m-am îndrăgostit de un bărbat fascinant, de o femeie extraordinară şi de o casă distinsă care ar fi putut să-mi fie cămin într-o zi. Credeam că viaţa mea o să se desfăşoare aici, cu ei. N-a fost să fie şi probabil că n-o să mă mai întorc vreodată. O parte din inima mea rămâne aici cu Anne Devereaux, întotdeauna îmi voi aminti… totul.

** Cuvânt de mulţumire cu deosebită recunoştinţă prietenei

mele Barbara Victor din Paris pentru a-mi fi pus la dispoziţie unele informaţii şi pentru a-şi fi luat din timpul ei preţios.

<titlu>CONŢINUT PARTEA I CAMARAZI DE ARME… 7 PARTEA ÎI ÎNDRĂGOSTIŢI… 65 PARTEA IÂI CONSPIRATORI… 171 PARTEA IV INAMICI şi PRIETENI… 287 Tipărit sub Cd. 5227/93 la Imprimeria Bacovia Str. Mioriţei, nr. 27 – Bacău <coperta a IV-a> Barbara Taylor Bradford Remember Nicky Wells, corespondentă de război a televiziunii, este un superstar al mass-mediei. Curajoasă, frumoasă şi renumită pentru reportajele sale de succes transmise din cele mai periculoase locuri din lume; viaţa sa intimă este zdruncinată atunci când îl pierde pe singurul bărbat pe care l-a iubit cu adevărat – aristocratul englez Charles Devereaux – Nicky caută consolarea în munca sa şi în prietenia cu reporterul fotograf Cleeland Donovan şi începe să creadă că s-ar putea îndrăgosti din nou.

Dar este nevoită să-şi aducă aminte de Charles atunci când este confruntată cu realitatea inevitabilă că acesta ducea o viaţă secretă dublă…

ISBN 973 – 96082 – 6 – 4 </coperta a IV-a> 355 pp.